

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

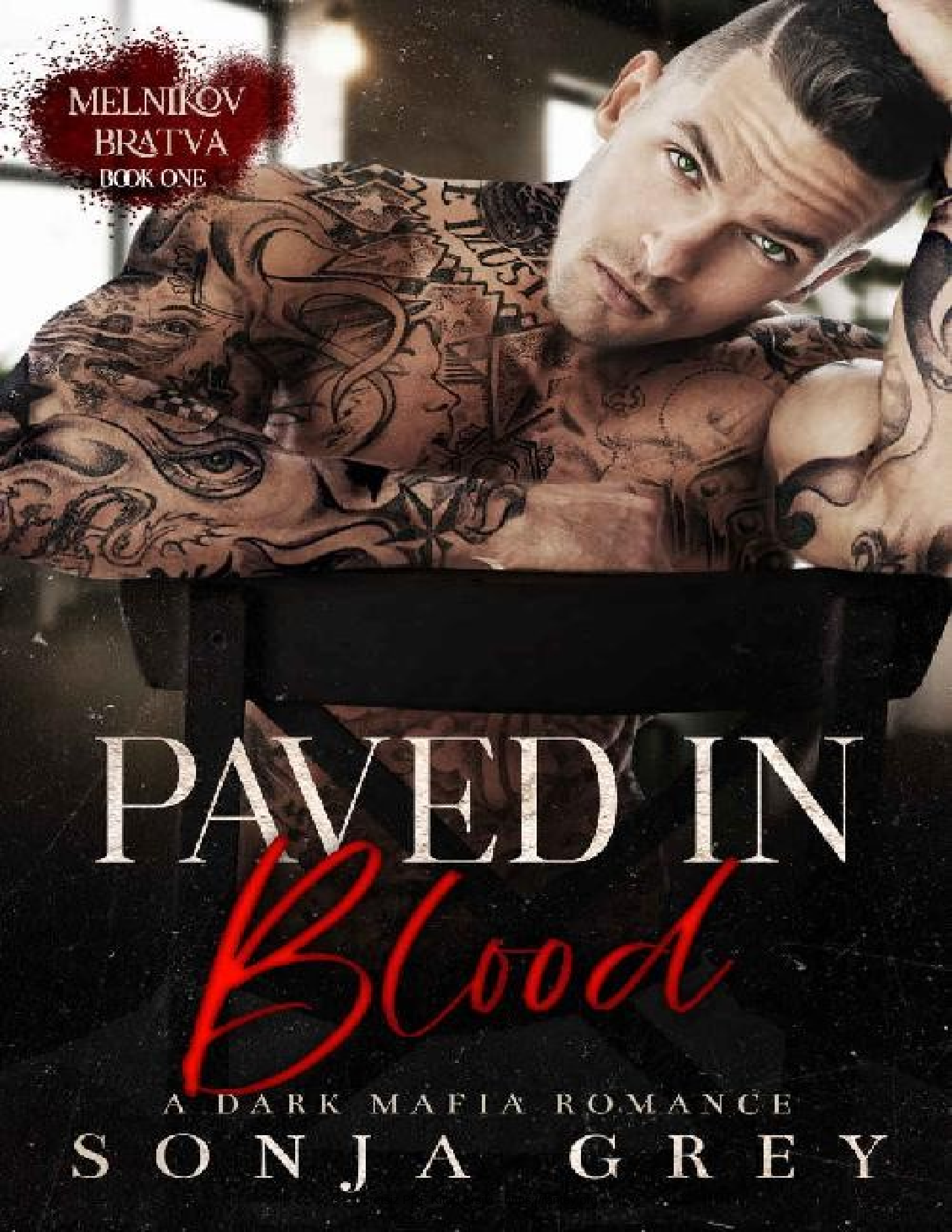
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A man with extensive tattoos and green eyes looking intensely at the camera. The tattoos are intricate, featuring various designs including a large eye on his left arm and a skull on his right arm. He has a serious expression and is looking directly at the viewer.

MELNIKOV
BRATVA
BOOK ONE

PAVED IN *Blood*

A DARK MAFIA ROMANCE

SONJA GREY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Kanla Kaplanmış

A Dark Mafia Romance

Melnikov Bratva

Kitap 1

OceanofPDF.com

Sonja Grey

OceanofPDF.com

Copyright © 2023 by Sonja Grey

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Tasarımı Cormar Covers

tarafından yapılmıştır

Vellum ile oluşturulmuştur

OceanofPDF.com

İçindekiler

[Newsletter Sign Up](#)
[Also by Sonja Grey](#)
[Tanıtım Yazısı](#)
[Okumadan Önce](#)

[Önsöz](#)

1. [Roman](#)
2. [Emily](#)
3. [Roman](#)
4. [Emily](#)
5. [Roman](#)
6. [Emily](#)
7. [Roman](#)
8. [Emily](#)
9. [Roman](#)
10. [Emily](#)
11. [Roman](#)
12. [Emily](#)
13. [Roman](#)
14. [Emily](#)
15. [Roma](#)

[Epilogu](#)

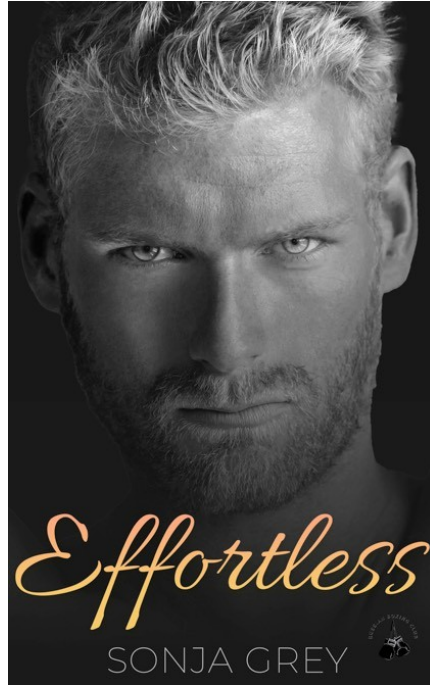
[Teşekkür ederim!](#)
[Moskova Bratva](#)
[Şeytanından Lezzetli](#)
[Av Şeytanı](#)
[Pis Şeytan](#)
[Bratva Patronu Savage Savior](#)
[tarafından yakalandı](#)
[Kibirli Bratva Piç Huysuz](#)
[Bratva Tetikçi Rus Boks](#)
[Kulübü Serisi Yazar Hakkında](#)

OceanofPDF.com

Bülten Kaydı

Posta listemin bir parçası olmak ve her kitap için ücretsiz bir roman ve bonus epiloglar almak istiyorsanız, lütfen [buradan](https://buradan.kaydolun!) kaydolun! veya şu adrese gidin: subscribe.page.io/1Ktqfy

Bu hikayeyi ÜCRETSİZ almak için kaydolun!

OceanofPDF.com

Sonja Grey tarafından da

Belirtilmediği sürece tüm seriler birbiriyle bağlantılıdır ve tek başlarına okunabilirler, ancak sırayla okursanız daha keyifli olurlar.

Hepsi KU'da!

[Rus Boks Kulübü Benim](#)

[Rus Saplantım Benim](#)

[Rus Baştan Çıkarmam](#)

[Benim Rus Kurtuluşum](#)

[Stand-Alones Huysuz](#)

[Bratva Tetikçi](#)

[Lezzetli Av](#)

[Fedorov Bratva Bratva](#)

[Patronu Tarafından](#)

[Yakalandı](#)

[Vahşi Kurtarıcı](#)

[Kibirli Bratva Piç](#)

[OceanofPDF.com](#)

Moskova Bratva
Şeytanı'ndan Medvedev
Bratva Şeytanı
Pis Şeytan

Melnikov Bratva (Sırayla
okunmalıdır) Kanla
Döşenmiş

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Blurb

**Onunla olmak için cehennemden
gececeğim, yol kanla döşeli olsa bile.**

Roman Melnikov pahalı bir takım elbise içinde ölümcül bir adam.
Ama dış görünüşünün altında ne yattığını biliyorum - gerçekte nasıl bir adam
olduğuna dair ipuçları veren yara izleri ve dövmeleler.
Buraya kız kardeşini bulmak için geldi ve arayışı onu babama ve
arkadaşlarına götürdü.
İkimiz de onları alaşağı etmek istiyoruz,
ve bunu yapmanın tek yolu birlikte olmaktır.
Bu kadar tehlikeli olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu,
ya da sonunda hepimizin kan içinde kalacağını. Roman'ı
sevmek tehlikelidir,
ama gitmesine izin veremem.
Yolu onu doğrudan cehenneme götürüyor,
ve görünüşe göre ben de bu yolculuğa katılacağım.

OceanofPDF.com

Okumadan Önce

Bu kitap karanlık bir mafya romantizminden bekleyeceğiniz tüm unsurları içeriyor.

Bu soluk-siyah bir kitap değil... hiç değil. Karanlık, sayfa içi içerik bekleyin.
Bu kitap hassas okuyucular için tavsiye edilmez.

OceanofPDF.com

Önsöz

Roman
15 yaşında

I Danil'e baktım ve sigaramdan bir nefes daha çektim. Annemden bir paket çalmıştım, onları sadece hiç geçmeyecekmiş gibi görünen açlık sancılarını bastırmak için kullanıyordum ama Kaburgalarımnda bir sızı, annemin son dangalak erkek arkadaşından bir ayrılık hediyesi. Danil nihayet başını eğdiği dizüstü bilgisayarından kaldırdığında bana kocaman bir sırıtışla bakıyor.

"Anladım."

Gülümseyorum ve omzunun üzerinden ne olduğunu bile çözemediğim ekrana bakıyorum. MacBook Danil'in en yeni oyuncağı, bilmeden bize bağışta bulunan bir çift turistin hediyesi. Onları geçen hafta gezerken görmüştük ve kadının üzerindeki elmaslardan yeni bir bilgisayar almaya paralarının yettiği anlaşılıyordu. Öte yandan bizim umutsuzca ihtiyacımız vardı.

"Ne sikime bakıyorum ben?" Ona soruyorum.

Gülüyor ve sonsuz sayı sıralarını işaret ediyor. "Bankaya girdim ve bizim için biraz para transfer ettim."

"Yakalanmayacak mısın?"

Bana kara bir kaş kaldırıyor. Danil'i küçüklüğümüzden beri tanıyorum ve on beş yaşında bile tanıdığım herkesten daha zeki. Hatta adını bile duymadığım herkesten daha zeki.

"Hayır, yakalanmayacağım. Üvey babamın hesabına para aktardım." Bu sabah almış olması gereken banka kartını gösteriyor. "Biz gidiyoruz

Boşalt. Eğer biri yakalanacaksa, bu o aptal herif olacak" diyor gülerek.

Dizüstü bilgisayarını bir postacı çantasına koyup askısını göğsüne geçirirken sırtıyorum ve sırtına vuruyorum. Ara sokaktan çıkıp Moskova şehir merkezinin kalabalık kaldırımlarına çıkıyoruz. Trafik tampon tampona ve karşıdan karşıya geçerken öfkeli kornalar ve duymazdan geldiğimiz birkaç kızgın bağırişla karşılaşırız. Danil'e hayatım pahasına güveniyor olsam da, kartı takıp giriş kodunu girdiğinde hâlâ gerginim. Makineden kalın bir para destesi çıktığında gülüyorum ve omuzlarımdaki gerginliğin gittiğini hissediyorum.

Köşeyi dönüp diğerleriyle buluştuğumuzda hâlâ deli gibi sırtıyoruz. Vitaly, Lev ve Matvey küçük bir bakkalın köşesine yaslanmışlardı ve Lev'in morarmış gözünü gördüğümde tüm o gerginliğin kürek kemiklerimin arasına, her zaman olduğu yere yerleştiğini hissediyorum. Birkaç ayla en büyükleri benim ve bu beni onlardan sorumlu hissettiriyor, bu da hem onları hem de beni sinirlendiriyor çünkü endişelenmem gereken bir şey daha var. Bu konuda benimle sürekli dalga geçiriyorlar ama Lev'in yüzünde bir morluk daha görmek içimde birini öldürme isteği uyandırıyor.

"O piçi bir gün öldüreceğim," diye selamlıyorum onu.

Endişemi elinin tersiyle itiyor ve her zaman biraz fazla uzun olan saçlarını geriye doğru tarıyor. "Sorun değil. Kadınların yara izlerine bayıldığını biliyorsun."

Vitaly gülerek, "Bu bir yara izi değil, salak," diyor. "Sadece kıcına tekme yemiş gibi görünüyorsun."

"Kıcıma tekme yedim," diyor Lev, hâlâ gülümseyerek. "Kendi babama karşı savaşıyor değilim ya. Bir gün bana vurduğu her sefer için onu öldüreceğim ama bugün o lanet gün değil. En azından beni yumruklamakla meşgulken anneme vuramaz."

Para destesini havaya kaldırarak hemen dikkatlerini çekiyorum ve odağı iç karartıcı hayatlarımızdan uzaklaştırıyorum. "Bakın Danil bize ne almış."

Gülüyorlar ve parayı kapıyorlar. Hepimizin bir seferde gördüğünden çok daha fazlası. Hiçbir şeye alışık değiliz ama bu öyle kalmaktan memnun olduğumuz anlamına gelmiyor. Vitaly Danil'in saçlarını küçük bir kardeş gibi okşuyor, Danil gülüp onun elinden kurtulurken diğerleri de teşekkür etmek için sırtına vuruyor.

"Bütün bunlarla ne halt edeceğiz?" Matvey soruyor. "Ne istersek," diyorum ona.

"Piercing istiyorum," diyor Lev hemen ve hepimizi güldürüyor. Hepimiz onun vücuduna piercing ve dövme yaptırmayı ne kadar çok istediğini biliyoruz. Sık sık bunun sebebinin şu anda başına gelenler üzerinde çok az kontrolü olması olup olmadığını merak ediyorum. Beşimiz de istismarcı ailelerden geliyoruz ve hepimiz bununla farklı şekillerde başa çıkıyoruz. Danil parlak zekasına kaçıyor, Vitaly şakalar yapıyor, Matvey her şey yolundaymış gibi davranırken gizliden gizliye tüm bu şerefsizleri nasıl geri alacağını planlıyor ve Lev vücudunu kendi yöntemiyle işaretlemeye karar verdi. Herkes kendi yoluna. Ona parayı veriyorum ve omzuna vuruyorum.

"Yolu göster," dedim ona.

Dövme ve piercing reklamı yapan karanlık dükkâna girdiğinde hâlâ gülümsüyor. Tezgâhın arkasındaki kadın bize bakıyor ama bizi hemen dışarı atmıyor, bunu hepimiz iyiye işaret olarak kabul ediyoruz. Lev tezgâha yaslanıp ona göz kırpmıyor. Morarmış gözüne rağmen kadının yüzünü kızartmayı başarıyor.

"Burada ne tür piercingler yapıyorsunuz?" diye soruyor. "Ne tür bir şey istiyorsun?"

Matvey omzumu dürtüyor ve önümüzde devam eden flörtleşmeye yumuşak bir kahkaha atıyor.

"Hepsi," diyor Lev bir başka gülümsemeyle, "ama ben dudak yüzüğüyle başlamak istiyorum."

Dışarı çıktığımızda Lev'in ağzının köşesinde gümüş bir dudak halkası ve cebinde kızın telefon numarası vardı. Gülüşüyoruz ve tekrar caddeden aşağı inmeye başlıyoruz, ama ileride bir grup adam görünce kenara çekilip izliyoruz.

"Vay anasını, Safronov Bratva bu," diye fısıldıyor Danil.

"Geçen hafta sonu sokaklarında uyuşturucu satarken yakaladıkları beş kişiyi öldürdüklerini duydum. Zavallı heriflerin derilerini canlı canlı yüzmüşler," diyor Vitaly.

Adamlar annemin bir yılda kazandığından daha pahalı takım elbiseler giyiyor ve birkaç kadın onlara doğru yürüdüğünde, hepsi uzun bacaklı ve büyük göğüslü, dövmeli elleri ve gözlerindeki karanlık bakışlarla onlara tutunuyorlar. Onlarla ilgili her şey güç çılgınlıkları atıyor ve ben bunun bana hissettirdiklerinden hoşlanmıyorum. Onlara kıyasla kendimi küçük hissediyorum, küçük ve önemsiz.

"Tanrım, aldıkları tüm amları hayal edebiliyor musun?" Vitaly soruyor.

"Muhtemelen içinde boğuluyorlardır," diyor Lev ve sesindeki kıskançlığı duyabiliyorum. "Sikimi deldirene kadar bekle, o zaman ben de içinde boğulacağım."

"Metal dolu bir penisin akli başında her kızın ödünü koparacağını düşünmüyor musun?" Vitaly soruyor.

Lev gülerek, "Hayır, kızlar buna bayılıyor ve ben akli başında bir kız istemiyorum," diyor. "Ben vahşi bir kız istiyorum."

Önümüzdeki restoranda gözden kaybolana kadar izliyoruz. Matvey sonunda dikkatimizi henüz harcamadığımız paraya çekiyor.

"Hadi sahile gidip biraz yiyecek alalım. Dünden beri bir şey yemedim."

"Tabii ki," der Vitaly, Matvey'in sırtına vurarak. "Bütün turistlerin gittiği o süslü göle gidebiliriz. Belki bir bilgisayar daha çalabilirsin Danil."

Bratva'yı unutuyoruz ve kalabalık sahile iner inmez mayolarımızı alıp günü açık hava kafesinde yemek yiyerek ve gölde yüzerek geçiriyoruz. Güneş batmaya başladığında, hep birlikte evime dönerken küçük kız kardeşime pembe pamuk şeker alıyorum. Babam ben küçükken öldü ve annemin boktan sevgilisi de gidince, takılabileceğim en güvenli yer benim evim oldu.

Yolda durup birkaç pizza alıyoruz ve kapıdan girer girmez küçük kız kardeşim koşarak geliyor, mavi gözleri tüm yiyecekleri görünce parlıyor. Güldüm ve ona bir kutu uzattım.

"Teşekkürler Roman." Gülümsüyor ve bir yığın tabak almadan önce çocuklara el sallıyor.

"Hey, Alina," diyor Matvey, uzattığı tabaklardan birini alarak.

Onun ilgisi karşısında bütün yüzü ısınıyor. Sekiz yaşındaki kız kardeşimin Matvey'den çok hoşlandığı bir sır değil. Matvey bunu görmezden geliyor ama ona selam vermeyi de ihmal etmiyor. Kendisinden küçük bir kız kardeşi var, o yüzden nasıl olduğunu bilir.

Annem hâlâ işteydi, ben de onun için buzdolabına biraz pizza koydum ve kendime bir dilim aldım. Tıka basa doyana kadar yedikten sonra Danil bize Amerika'dan yasadışı yollarla indirilmiş bir film izletirken kanepeye uzandık. Küçüklüğümüzden beri okulda İngilizce öğreniyoruz ama ben hala söylenen her şeyi anlayamıyorum.

"Amerika'ya gidiyorum," diyerek beni şaşırtıyor Alina.

"Öylesin, ha? Bu büyük taşınmayı bana söylemeyi mi planlıyordun, yoksa bir gün gizlice kaçacak mıydın?"

Gülüyor ve bana biraz ikram etmeden önce pamuk şekerden biraz daha koparıyor. "Evet, sana söyleyecektim. Asla gizlice kaçmazdım. Bir sürü

Zengin Amerikalılar au-pair falan tutuyor, bu sadece bebek bakıcısı demenin süslü bir yolu ve ben bebek bakabilirim. Bayan Petrova'nın çocuklarına her zaman bakıyorum. Duyduğuma göre gelip bebeklerine bakacak genç kadınlar arıyorlarmış, ben de öyle yapacağım."

Matvey'le bakışıyoruz, o da benim düşündüğümün aynısını düşünüyor. Bu seks ticareti 101 dersinden fırlamış gibi, ama masum kız kardeşimin bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok ve ben de onu korkutmak istemiyorum, bu yüzden sadece "Harika bir bebek bakıcısı olursun, ama dikkatli olmalısın, Alina. Duyduğun her şey doğru değildir ve bazen böyle şeyler bir numara olabilir."

Bana deliymişim gibi bakıyor ve ağzına biraz daha pamuk şeker atmadan önce gülüyor. "Paranoyaksın Roman, ama endişelenme. Sana söylemeden öylece kaçıp gitmeyeceğim."

Kız kardeşime gülümsüyorum, mümkün olduğunca uzun süre bu kadar masum kalmayı başarabileceğini umuyorum. Filmi bitiriyoruz ve sonra çocuklar eve gidiyor. Vitaly ve Matvey birkaç blok ötedeki apartmanda oturuyorlar, ama Danil ve Lev bir kat altımızda oturuyorlar, bu yüzden diğerlerinden daha uzun kalıyorlar, ama geç kalmanın dayak yemeye değmeyeceğini biliyorlar, bu yüzden sonunda onlar da dışarı çıkıyorlar.

Bunun son kaygısız günümüz olacağını bilseydim, tadını daha çok çıkarırdım. Her saniyesine sarılır, gitmesine izin vermeyi reddederdim. Lanet kapıyı kapatır, hiçbirinin gitmesine izin vermezdim ama gittiler ve her şey değişti.

Matvey'i bir sonraki görüşüm hastanedeydi. Vücudu bandajlarla kaplıydı, sırtında, kollarında ve ellerinde üçüncü derece yanıklar vardı ve yaşama isteği sıfırdı. Bektan babası parmaklarının arasında yanan bir sigarayla sızmış ve evleri alev almıştı. Matvey annesi ve kız kardeşini kurtarmaya çalışırken neredeyse ölüyordu. Eğer Vitaly çılgınlarla uyanmasaydı, Matvey de ölecekti. Vitaly ellerinde küçük yanıklarla kurtulmayı başarmıştı ama ikisinin de gözlerindeki perili bakış, ikisinin de olanlardan asla kurtulamayacağını açıkça ortaya koyuyordu. Bu olay ikisinin de hayatının sonuna kadar peşini bırakmayacaktı.

O günden sonra Matvey, o sırada en güvenli yerin kimde olduğuna bağlı olarak sırayla hepimizle birlikte yaşamaya başladı, ancak hiçbir zaman yangından önceki kaygısız çocuk olmadı. Duvarlar ördü, herkesi dışarıda tuttu ama biz onun bizi dışlamasına izin vermedik. Beşimiz kendi ailemiz olduk ve bir anlaşma yaptık. Hatta avuç içlerimize hızlı bir kesik atarak kanla mühürledik. Biz

Boktan evlerimizden, sürekli yoksulluk, açlık ve endişeden kaçacak ve bu lanet şehri yönetecektik. Planımız şiddet kullanarak zirveye tırmanmaktı, sonra da yasal olacaktık. Dokunulmaz, saygıdeğer adamlar olacaktık.

Bok gibiydik.

Şiddetin bize uygun olduğu ortaya çıktı. Bu konuda yetenekliydik ve bir kenara itilemeyecek bir tat geliştirmiştik. Sonra benim tatlı, masum kız kardeşim kaçırıldı ve biz onu bulmaya, intikam almaya ve onu bize, ailesine geri getirmeye yemin ettik. Moskova sokaklarından yükseldik ve Amerika'ya yayılma, kendi Bratva'mızı kurma ve yeni bir ülkeyi yönetme zamanı geldiğinde, benim soyadımın öncülük etmesi gerektiğini biliyorduk. Alina'nın beni bulabilmesi gerekiyordu ve Melnikov Bratva benim ona yol göstericim, nerede saklanırsa saklansın görebileceği parlak bir ışık olacaktı. Görevimiz o kadar korkulan ve güçlü biri olduğumuzdan emin olmak olacaktı ki, nerede yaşarlarsa yaşasınlar her orospu çocuğu adımızı bilecekti. Diğerleri soyadlarından vazgeçmeyi umursamadılar. Zaten ailelerinden nefret ediyorlardı ve biz de her şekilde kardeşlik, bu yüzden Melnikov Bratva, Amerikan topraklarına ilk kez ayak bastığımızda doğdu.

Kan, hayat ve ölüm kardeşiyiz.

Bu, avuç içlerimizdeki yara izleriyle birlikte hepimizin taşıdığı bir dövmedir ve

Her şeyi. Beşimiz dünyaya karşı.

Yaptığımız her şey kanla dşeli ve bir gün bu yol bizi Alina'ya götürecektir, ancak o zamana kadar korku ve acıyla hükmediyoruz ve kimse yolumuzda durmuyor. Rusya'yı aldık ve bizim yaptık. Şimdi sıra Amerika'nın irademize boyun eğmesinde. Ne kadar uzun sürerse sürsün, kaç hayatı sona erdirmek zorunda kalırsak kalalım, burası önümüzde diz çökecek. Bu şehirdeki en güçlü adamların ensesinde bizim çizmelerimiz olacak. Bu sadece bir zaman meselesi.

OceanofPDF.com

Bölüm 1

OceanofPDF.com

Roman

OceanofPDF.com

"H "Kaç acemiye ulaştık?"

Danil dizüstü bilgisayarındaki dosyayı açıyor ve "Neredeyse elli kişi, hepsi incelenmiş ve gereken özelliklere sahip oldukları kanıtlanmış." diyor.

Votkamın sonuncusunu da yudumlarken çatı katının penceresinden aşağıdaki ışıklı şehri seyrediyorum ve her zaman yüzeyin hemen altında olan sürekli yanan öfkeden başka bir şey hissetmiyorum. Yıllardır bir an bile huzur hissetmedim. Artık bunu yapabilecek durumda olup olmadığımı bile bilmiyorum.

"Başlangıç için yeterli," diyorum Danil'e. "Eleman almaya devam edeceğiz ve Barinov Bratva'yı alt ettiğimizde onların infazcılarını da bünyemize katacağız."

Vitaly gülerken, "Şimdiden devralmayı planlıyorlar mı?" diye soruyor. "Daha onlarla tanışmadık bile. Sakin ol Roman. Her seferinde bir adım."

"Her seferinde bir adım atmak işleri halletmenin yolu değildir. Beş adım önde olmalıyız." Bardağımı yeniden dolduruyorum ve yanıma geldiğinde şişeyi Lev'e uzatıyorum. "*En azından* beş adım önde."

"Biz onları yakalarız," diyor Lev, kendisi için bir içki doldururken.

Ellerindeki tüm dövmelelere rağmen, morarmış parmak eklemlerini fark ediyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum. "En azından biraz para kazandın mı?"

Gülüyor ve hızlıca bir kadeh atmadan önce bana kaşlarını kaldırarak bakıyor. Çabucak bir tane daha dolduruyor. "Her zaman, kardeşim. Bu piçler burada bir bok için savaşırlar."

On beş yaşımızdan beri dudağında olan yüzüğe bakıyorum ama o gün ne kadar kaygısız olduğumuzu düşünmeyi reddediyorum. Anılar çok acı verici, onun yerine başımı sallıyorum ve "O piçlerin hiçbirisi piercinglerini sökecek kadar yaklaşmadığı için çok şanslısın" diyorum.

"Eğer o kadar acınası bir dövüşçü olursam, başıma gelecekleri hak etmiş olurum."

Ben odaya bakıp "Matvey nerede?" diye sorarken o ikimizin de içkisini dolduruyor.

"Birazdan burada olur," diyor Danil, hâlâ dizüstü bilgisayarında bir şeyler tıklıyor.

Sanki mükemmel bir zamanlama yapmışlar gibi asansör açılıyor ve Matvey dışarı çıkıyor. Amerika'ya ilk geldiğimizde bu malikane gibi çatı katını satın almıştık ve beşimiz de paylaşıyoruz. Üç katıyla hepimiz için fazlasıyla yeterli ve işimizin doğası gereği acil bir durum ortaya çıktığında bir arada olmamız çok daha kolay.

Haziran sonu olmasına rağmen Matvey her zamanki siyah kapüşonlu tişörtünü ve kot pantolonunu giyiyor. Buzdolabından bir şişe su alıyor ve Danil'in yanındaki kanepeye oturuyor. Koyu renk gözleri benimkilerle buluşuyor, sonra başını sallayarak hazır olduğunu bildiriyor.

"Yani onlarla hâlâ striptiz barında mı buluşacağız?" Vitaly soruyor. Sesindeki heyecanlı ton gözden kaçmıyor. Gittiğimiz onca striptiz kulübünden sonra nasıl hâlâ striptiz kulübüne gitmeye hevesli olabiliyor, asla anlayamayacağım. İlk birkaç seferinde evet, heyecan verici ve eğlenceliydi ama şimdi evde kalıp bir sonraki hamlemizi planlamayı tercih ederim.

"Öyleyiz," diyorum ona. "Barinov kardeşler bizimle kulüplerinde buluşacaklar ve onlarla çalışmak için ne kadar can attığımızı anlatacağız."

Danil gülüyor ve ekranından başını kaldırıp bir saniyeliğine gözlerimle buluşacak kadar uzun bakıyor. "Onları öldürüp yönetimi ele geçirdiğimizde çok şaşıracaklar."

"Her zaman öyle değil midir?" Lev soruyor. "Kötü adamlar oldukları için, hiçbiri bunun geldiğini görmüyor gibi görünüyor. Düşündüğünüzde utanç verici bir durum ve kötü bir adam olarak ben bundan alınıyorum."

"Tembeller," diyorum. "Tembeller ve yenilmez olduklarına inanıyorlar. Yine de bu bizim lehimize olacak."

"Öyle olacak," diyor Danil. "Zaten iş hesaplarına ve kişisel bilgisayarlarına girdim. Siktiğimin zavallıları."

"Bir şey bulabildin mi?" Matvey'in çakıllı sesiyle söylediği bu iki kelime, vücudunu yaralayan yangından bir başka hatıra, bir anlam dünyasına sahip. Hepimiz ne sorduğunu biliyoruz ve Danil başını salladığında. Matvey'nin omuzları gevşiyor ve bunun bir grup seks kaçakçısıyla iyi geçinmek zorunda kalmayacağı için rahatlamadan mı yoksa bu pisliklerin Alina'yı bulmamıza yardım edemeyecekleri için hayal kırıklığından mı kaynaklandığını anlayamıyorum.

"Araştırmaya devam edeceğim ama şu anda kadın sattıklarına dair herhangi bir ipucu göremiyorum. Çok miktarda porno var ama bunu bekliyordum."

Bunu bulamasaydım şüphelenirdim ama olağan şeyler gibi görünüyor."

Hepimiz Alina için kendimizi sorumlu hissediyoruz ama onun kaybını benim gibi hisseden biri varsa o da Matvey'dir. Ona olan aşkını hiçbir zaman atlatamadı. Kaybolduğunda on sekiz yaşındaydı ve ona ulaşabilen tek kişi oydu. Aralarında bir bağ vardı ve o kaybolduktan sonra Matvey normalden daha fazla içine kapandı.

"Pekâlâ, hadi şu işi bitirelim," diyorum.

"Striptiz kulübüne gitmek angarya bir işmiş gibi davranıyorsun," diyor Vitaly, tavandan tabana pencerelerdeki yansımasını kontrol ettikten sonra bana gülümsemek için geri dönüyor. "Bu işin en büyük avantajlarından biri, unuttun mu?" "Artık sikimi ıslatmak uzaktan yakından bir zorluk bile değil,

Hayır, bunu artık büyük bir avantaj olarak görmüyorum." İçkimi bitirip yerine koyduktan sonra takım elbisemin ceketini alıyorum. El yapımı takım elbiseler küçük bir servete mal oluyor ama bunun gibisi yok. Dışarıdan bakıldığında tam bir iş adamı gibi görünüyorum. Tüm dövmelerim pahalı takım elbiselerimin altında saklı ve insanlar görmek istediklerini görüyorlar. Ben Bratva'mızın yüzüyüm ve bunun meşru görünen bir yüz olduğundan eminim. Vitaly bazen politikacılarla konuşurken bana katılıyor ama o kadar çok kadınla yatmış ki onu bir yere götürmek her zaman bir kumar. Her zaman karlılarından ya da kızlarından birini sikmiş olma ihtimali var. Danil zamanını bilgisayar başında daha iyi geçiriyor, Matvey yakın fiziksel teması kaldıramıyor ve Lev'in piercingleri ve dövmeleri çoğu medeni erkeği korkutup kaçırmaya yetiyor, bu yüzden genellikle yalnız gidiyorum.

Bu gece hepimiz gidiyoruz. Bu, kendimize daha fazla güç kazandırmak için seçkinlerin kirli çamaşırlarını bulmakla ilgili değil; bu, şu anda bu şehrin bir kısmına sahip olan Bratva'yı alt etmek için ilk adımı atmakla ilgili.

Özel asansörümüzle kapalı otoparka iniyor ve kurşun geçirmez, siyah SUV'ye biniyoruz. Ben arabayı kullanırken Danil yolcu koltuğunda oturuyor, hâlâ bilgisayarıyla uğraşıyor. O şeyden nadiren uzaklaşıyor. Bunların hepsi onun sayesinde mümkün. Ergenliğimizden beri bizim için para çekip duruyor ve şu anda herhangi birimizin bir ömür boyu, hatta birkaç ömür boyu harcayabileceğinden daha fazla paramız var. Ayrıca sürekli olarak şantaj için kullanabileceğimiz bir şeyler arıyor, Alina'yı bulmak için dark web'de geçirdiği onca zamandan bahsetmiyorum bile. Bunun ona zarar verdiğini biliyorum ama bunu bizden saklamak için elinden geleni yapıyor.

Trafik her zamanki gibi Cuma gecesi cehennemi, ama kulüp çok uzakta değil, bu yüzden kalabalık otoparka girdiğimde tam zamanında geldik. Sıraya bakıyorum

Ön taraftaki adamlar, beklediğim kadar uzun olmadığını fark ettim. Binanın kendisi sinir bozucu derecede rüküş. Üzerinde kocaman bir çift meme bulunan parlak neon tabela, yoldan geçenlere önce sol memeyi, sonra da sağ memeyi göstererek onları büyük sahte memeler vaat ederek içeri çekiyor. Buranın klas bir tara fı yok. Burası, iyi bir bahşış karşılığında size oral seks yapmaya razı olabilecek kadar şanssız olan vasat striptizcileri bekleyerek girdiğiniz türden bir kulüp.

"Bu hayal kırıklığı yarattı," diyor Vitaly ve üzgün tonu beni güldürüyor.

"Merak etme. Bunu bize teslim ettiklerinde, bundan sorumlu olan kişi sen olacaksın," diyorum ona.

Bütün yüzü aydınlandı. "Ciddi misin?"

"Bir striptiz kulübünü klas ve başarılı bir işletmeye dönüştürebilecek biri varsa, o da sizsiniz."

Lev arkadan, "İşlerini ellerinden almak için şimdiden planlar yaptığımızı bilseler çok heyecanlanırlardı," diyor.

"Buna alışmak isteyebilirler." Dışarı çıkmadan önce omuz kılıfımı yeniden ayarlıyor ve takım elbise ceketimin düğmelerini ilikliyorum. "Hadi gidip yeni arkadaşlar edinelim."

Diğerleri gülüyor ve beni takip ediyorlar. Danil dizüstü bilgisayarını her zaman yanında taşıdığı deri postacı çantasına yerleştiriyor ve yanıma geliyor.

"Buradaki güvenlik sistemine girmem iki dakikadan az sürdü. Nasıl bu kadar uzun süre dayanabildiler? Gençken bu Bratva'yı ele geçirebilirdik. Siktiğim zavallıları."

Çevredeki binalara bir göz atıyorum, caddenin aşağısındaki kulüpleri ve bunların dışındaki çok daha uzun kuyrukları fark ediyorum. "Sanırım şansları yaver gitti. Buradaki her işletmeye para kaybettiriyorlar ama şimdiye kadar tek Bratva onlardı. İtalyan mafyası şehrin bu tarafında değil ve birkaç düşük seviyeli uyuşturucu satıcısı dışında fazla rakipleri yok."

"Kaba bir uyanış yaşayacaklar," diyor Lev, diğer tarafımdan yaklaşarak. "Bu çok eğlenceli olacak."

Onun coşkusuna gülümsemekten kendimi alamıyorum. Matvey'in hâlâ bizimle olduğundan emin olmak için arkama hızlıca bir göz atıyorum. Siyah kapüşonunu yukarı çekmiş, böylece yüzünün büyük kısmı gölgede kalmış. Kafası, yanık izi olmayan birkaç yerden biri, ancak yine de mümkün olduğunca gizlemeyi tercih ediyor.

"Hey, ne oluyor lan?" diye bağıyor hıyarın biri, biz hemen sıranın önüne doğru ilerlerken. Beşimiz de ona döndüğümüzde bir adım geri çekiliyor ve özür dilemek için elini kaldırıyor. "Özür dilerim, benim hatam."

Lev onu incelemeye devam ediyor, kavga etmek için can atıyor ama o bile bunun üzücü olacak kadar adaletsiz olacağını biliyor. Umutsuzca biriyle yatmayı uman orta yaşlı, tombul bir adamı dövmenin sportmence bir yanı yoktur.

"Barinov kardeşleri görmeye geldik," diyorum fedaiye.

İri bir adam, şüphesiz steroidlerle dolu, ama sadece ona bakarak bile bir sokak dövüşünde kendini nasıl idare edeceğini bilmediğini söyleyebilirim. Tamamen serbest ağırlık ve spor salonu kası. Yine de bu bir adamı iyi bir dövüşçü yapmaz. Sadece sıkışınca mayonez kavanozunu açabileceği anlamına gelir.

Tereddüt edince ekliyorum: "Bizi bekliyorlar."

"Melnikov kardeşler mi?" diye soruyor.

"Bu biziz," diyor Vitaly. "Bizi bu amcık kulübüne alacak mısın, almayacak mısın?"

Vitaly'nin filtreden tamamen yoksun olması, politikacılarla yalnız görüşmeyi tercih etmemin bir başka nedeni.

Fedai kenara çekildi ve bir kadını bize doğru salladı. Üzerinde çok küçük bir tanga ve göğüs uçlarını kapatan birkaç parlak pastilden başka bir şey yoktu. Bizi gördüğünde gülümsemesi büyüyor ve gözlerindeki yırtıcı bakış da büyüyor. Bize baktığında para görüyor, diğer kadınlarla paylaşmaya hiç niyeti olmadığı bir para.

"Trixie, onları VIP bölümündeki patronları görmeye götür," diyor fedai ona.

Trixie benden hiç cesaret alamayınca, o kocaman gülümsemesini Vitaly'ye çeviriyor, o da memnuniyetle yemi yutuyor.

"Yolu göster," diyor büyük bir sırtışla ve sonra kalabalık kulüpte bize rehberlik ederken kıcına bakıyor.

Boğucu müzik yerden yukarı doğru titreşiyor ve içinde bulunduğumuz geniş odayı taradığımda, en azından bu yerin çıplak kemiklerinin çalışabileceğimiz bir şey olduğunu görmekten mutluluk duyuyorum. O zaman tamamen baştan aşağı bir iş olmayacak. Üç sahne var, hepsi de direkt dansçıları tarafından kullanılıyor ve erkek konukları memnun etmek için etrafta dolaşan çok sayıda üstsüz garson var. Görünüşe göre pasties isteğe bağlı ve pek çok kişi onları giymemeyi tercih etti.

Trixie görevli kadınla konuşmak için VIP bölümünün dışında durur. Trixie'nin ağır makyajlı yüzündeki ifadeye bakılırsa, diğer kadınla konuşmasına izin veriyor.

Kadın bu gece bizimle ilgileneceğini biliyor. Trixie büyük bir hayal kırıklığı yaşayacak.

Sahte bir kıkırdama ve başka bir kış sallama ile Trixie bizi ileri çağırıyor. Vitaly sırf onun kışına bakabilmek için önden gidiyor, geri kalanımız da arkadan takip ediyor. VIP bölümü tam bir şaka. Görünüşe göre orayı VIP yapan tek şey, oraya ulaşmak için üç merdiven çıkmak zorunda olmanız. Bunun dışında, bu masalarla aşağıdakiler arasında yaklaşık yirmi inç daha yüksek olmamız dışında hiçbir fark göremiyorum. Çok önemli insanlar olmanın avantajları.

"Trixie, buraya gel, bebeğim."

Az önce konuşan adama bakıyorum ve onun kardeşlerin en büyüğü olan Oleg Barinov olduğunu hemen anlıyorum. Arkasına yaslanmış, kollarını kabinin minderine yaymış, iki yanında üstsüz bir dansçı var, sanki bir mafya babasının donuymuş ve bizim de önünde eğilip lanet yüzüğünü öpmemiz gerekiyormuş gibi.

İşte o gün olacak. Kimsenin önünde eğilmiyorum ve yanımda duran adamlar da eğilmiyor. Biz ona bakmaya devam edince sonunda zoraki bir kahkaha atıyor ve iki kadınla birlikte oturdukları koltuğun önündeki yarım daire şeklindeki kanepeyi işaret ediyor.

Ben "Kardeşleriniz nerede?" diye sorarken hepimiz ayakta durmaya devam ediyoruz.

Bana baktı ve kaşlarını çatı. "Ben Rusça bilmiyorum." "Benimle dalga mı geçiyorsun?" Lev mırıldandı.

Ona baktım. "Doğruyu söylemiyor olabilir. Ne söylediğine dikkat et."

Tabii ki bu Lev'in Oleg'e bakıp gülümsemesine ve "Sen koca çirkin bir amcıkısın ve bu lanet olası kulübü ele geçirip kafana bir kurşun sıkacağız" demesine neden oluyor.

Oleg'in yüzünü dikkatle inceliyorum ve ya çok iyi bir oyuncu olduğundan şüphe ediyorum ya da adam gerçekten tek kelime Rusça bilmiyor.

Oleg aptal gibi gülümsüyor ve "Siz İngilizce biliyor musunuz?" diye soruyor. İçimi çekiyorum ve diğerlerinin yanına oturuyorum.

"Evet, İngilizce konuşuyoruz."

"Tanrıya şükür," diye gülüyor Oleg. "Dedelerimiz ve ninelerimiz Rusya'dan gelmiş ama hiçbirimiz bu dili konuşmuyoruz." Omuz silkiyor. "Öğrenmenin bir anlamı olduğunu düşünmedim."

"Kardeşlerin nerede?" Bu sefer İngilizce soruyorum.

Oleg bir elini kaldırarak köşede kucak dansı yapan iki adama el sallıyor.

Danil Rusça, "Harika, şimdi iki ereksiyonlu adamla iş yapacağız," diyor.

Vitaly gülüyor ve kucığında kendini evinde gibi hisseden Trixie'ye göz kırpmıyor. "Üç erkek."

"Tanrı aşkına," diye inliyor Lev. "Pantolonunun içinde kalsın."

"Söz vermiyorum," diyor Vitaly bir kahkaha daha atarak.

Alexei ve Ivan ayağa kalkıp yanlarına giderler. İkisi de ağabeyleriyle aynı koyu sarı saçları paylaşıyor ve ne yazık ki yüzlerinde aynı aptal ifadeyi paylaşıyorlar. Bu çocuklar boylarından büyük işlere kalkışmışlar.

Kalabalık erkek grubunu gören birkaç üstsüz kadın daha bize doğru gelmeye başladı. Kızıl saçlı bir kadın kışını Lev'in kucasına park ediyor ama Danil ve ben iki esmer kadına el sallayarak onları uzaklaştırıyoruz. Bize dudak bükerek gülümsüyorlar, ama bu tür şeyler bende işe yaramıyor, bu yüzden onları görmezden geliyorum. Gülünç derecede büyük sahte göğüsleri olan bir sarışın, Matvey'in arkasına gelip elini göğsünde gezdirmek gibi büyük bir hata yapıyor. Adam bileğini kavrayıp elini üzerinden attığında bir çılgılık atıyor.

"Ben sana bana dokunabileceğini söyledim mi?" diye sorar.

"Tanrım, özür dilerim. Sormam gerektiğini bilmiyordum," diye sızlanıyor, bileğini ovuşturuyor, onu incitmediğini, sadece gururunu zedelediğini bildiğim halde.

"Benimleyken var," diye hırılıyor ona. "Şimdi siktir git başımdan." "Lanet olsun," diyor Oleg gülerek. "Senin derdin ne lan?

Kuku sevmiyor musun?"

Değişim anında oldu. Kardeşlerimin etrafımda gerildiğini hissediyorum, ellerin silahlara doğru hafifçe hareket ettiğini görüyorum ve onlardan yayılan öfkeyi hissediyorum. İşlerin çirkinleşmesine saniyeler kaldı.

"Bana ne diyorsun sen?" Matvey homurdanıyor.

Oleg başının ne kadar büyük bir belaya girmek üzere olduğunu hissetmiş olmalı ki yumuşak bir kahkaha atıyor ve "Sadece takılıyorum. Belki de sarışınlardan hoşlanmıyorsundur."

Matvey, "Belki de buraya iş konuşmaya gelmişimdir, ahmak herif," diyor.

Oleg bir şey söyleyecekmiş gibi görünür ama Matvey sözünü keser. "Sizinle iş konuşmak için buradayız. Bu sana ve kardeşlerine gösterdiğimiz bir nezaket, çünkü yardımımıza ihtiyacınız olduğu kesin. Korumanızın sizi görmemize izin vermeden önce üstümüzü bile aramadığını biliyor musunuz?"

"Neden üstünü arasın ki?" Ivan soruyor.

Yüce İsa.

Vitaly "Vay canına" diye fısıldar ve bir kahkaha atar.

"Bratva'nız ne zamandır şehrin bu kısmını yönetiyor?" Onlara Bratva demekten nefret ediyorum çünkü bu unvanı hak etmedikleri çok açık. Haklarında duyduğumuz söylentiler belli ki fazlasıyla abartılmış, ama henüz onları çok fazla kızdırmayı göze alamam. Önce onları sonuna kadar kullanmamız gerekiyor.

"Altı yıl," diyor Oleg.

"Ve kimse onu ele geçirmeye çalışmadı mı?" Lev soruyor.

"Hayır." Oleg'in sesindeki gururlu tonu duyabiliyorum ama bir çentik aşağı inmek üzere.

"Bu, bir şeyleri yanlış yaptığına dair bir numaralı ipucu," diyorum ona.

"Ne demek istiyorsun?" diye sorar.

"Eğer kimse sizi ortadan kaldırmaya çalışmıyorsa, bu bir tehdit olmadığınız anlamına gelir ve eğer bir tehdit değilseniz, o zaman hiçbir şey değilsiniz demektir."

Bir saniyeliğine beni inceliyor, az önceki kadar kendini beğenmiş görünmüyor. Onu ortadan kaldırmak üzere olduğumuzu söylersem egosuna yardımcı olabilirim ama sürprizi bozmak istemiyorum, onun yerine "Bir şeyler inşa etmene yardımcı olabiliriz" diyorum. Etrafımdaki şatafatlı kabusa bakıyorum. "Bunu gerçek para getirecek bir şeye dönüştürebiliriz."

Oleg biraz savunmaya geçerek, "Bu kulüp iyi para getiriyor," diyor.

"Eminim öyledir, ama biz bunu başka bir seviyeye taşıyabiliriz." Yumuşak bir kahkaha attım. "Örneğin, adını Pembe Kedicik koymuşsun, şimdi bu, karısı bunu öğrenirse bir adamın başını büyük belaya sokabilecek bir isim. Bunun yerine mekâna Pembe demeye ne dersiniz? Yine de erkeğin aklına hemen meme ya da am getirir ama bu kadar bariz olmaz. Sadece bir gece kulübü ya da popüler bir restoran olabilir. Pink, iş adamlarının işten sonra uğrayıp bir şeyler içebilecekleri, belki işle ilgili konuları tartışabilecekleri, hatta burada öğle yemeği yiyip bunu iş gideri olarak yazabilecekleri bir kulüp. İşleri biraz yumuşatırsanız daha fazla para kazanırsınız."

Oleg arkasına yaslandı ve söylediklerimi düşünmeye başladı. "Gerçekten zengin iş adamlarının öğle yemeği için buraya geleceğini mi düşünüyorsun?"

"Yapacaklarını garanti edebilirim," diyor Vitaly. "Buranın sadece yeniden markalaşmaya ihtiyacı var. Şehre buranın klas, lüks bir yer olduğunu ve erkeklerin kucak dansından bit kapacağı türden bir yer olmadığını göstermemiz gerekiyor."

"Hey," diyor Trixie, onun omzuna hafifçe vurarak. "Benim yengeçlerim yok."

"Tabii ki yok," diyor ama sesindeki şüpheyi ben bile duyabiliyorum. Bu kadınlar açıkça müşterilerle ve mekan sahipleriyle yatıyor, bu yüzden etrafta bazı hastalıkların yayılma ihtimali çok yüksek. Vitaly çok kadın sikiyor olabilir ama aptal değil.

Sesimi olabildiğince nötr tutarak soruyorum: "Dansçıları müşterileri becermeye zorluyor musunuz, yoksa bunu kendi istekleriyle mi yapıyorlar?"

Oleg bir an beni inceliyor ve sonra yumuşak bir kahkaha atıyor. "Çok şey kaçırmıyorsun, değil mi?"

"Hayır, bilmiyorum," diyorum ve cevabını bekliyorum.

Sağındaki kızın kalçasını tembelce okşuyor. "Kızlarım isterlerse sevişebilirler ama buna mecbur değiller. Kazandıkları ekstra paradan pay alırım."

"Onları düzenli olarak test yaptırmaya zorluyor musunuz?" "Hayır, bu onlara bağlı" diyor Oleg

Etrafımızdaki kadınları izliyorum ve hiçbiri korkmuş ya da sindirilmiş görünmüyor. İstismar edilmiş, ürkek kadınlar gibi davranmıyorlar. Matvey'e dokunan hariç, hiçbiri en ufak bir şekilde sinirlenmiş görünmüyor.

Trixie'nin Vitaly'ye, "İstersen arka odaya gidebiliriz," diye fısıldadığını duyuyorum.

Gülüyor ve onu kucağından indiriyor. "Hayır, teşekkürler."

Trixie suratını asar ama bir grup erkeğin VIP alanına girip öndeki masalardan birine oturduğunu görünce tekrar neşelenir. Arkasına bile bakmadan gider.

Lev ona Rusça "Seni yeterince çabuk unuttu," diye takılır, ama sonra bunun kazanmak istediği bir yarışma olmadığını fark eder, bu yüzden şu anda kucağında sürtünen kızı kaldırır ve Trixie'ye doğru iter. "Neden gidip arkadaşına katılmıyorsun? Konuşmamız gereken işler var."

Lev, kadının kendisine attığı sinirli bakışı görmezden gelir ve kadın gittikten sonra Oleg ipucunu alır ve diğer kadınları gönderir.

Bu işi bir an önce bitirmek isteyerek öne doğru eğildim ve "Moskova'da buna benzer işler yaptık ve size çok para kazandırabiliriz. Bunu yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?"

Oleg başını sallamadan önce kardeşlerine bakma zahmetine bile girmiyor. "Bu tam olarak nasıl olacak?"

"Vitaly'nin sorumlu olmasını istiyorum. Bazı değişiklikler yapmak ve yeniden markalaşma üzerinde çalışmak için parayı önden vereceğiz. Maaş bordrosunda, her hafta gelip kızlara test yaptıracak ve doğum kontrolünden geçtiklerinden emin olacak bir hemşire olmalı.

Kontrol. Burası tertemiz bir itibara sahip olmalı. Bunu inşa etmek zaman alacak ama bunu başarabiliriz. Ayrıca pek çok yeni dansçıyı da işe alacağız."

Danil, "Güvenliği de artırmamız gerekiyor" diyor. "Kameralara ve gerçek eğitim almış fedailere ihtiyacımız var ve eğer biri patronla konuşmak istediğini söylerse üstü aranmalı, sorgusuz sualsiz içeri alınmamalı."

Söylediklerimizden sonra Oleg'in gözlerinin parladığını görebiliyorum. Geleceğini, ne yapacağını bilemeyeceği kadar çok amcığı olan bir tür kulüp sahibi belalı olarak hayal ediyor ve bundan daha da fazlası, saygı, çünkü o asla kendi başına bir parça bile kazanmamış bir adam. Bunu istiyor, umutsuzca istiyor ve onun zayıflığı bizim kazancımız olacak.

"Anlaştık mı?" Elimi ona uzatarak soruyorum. "Tabii ki anlaştık," diyor ve elimi hızla sıkıyor.

Danil dizüstü bilgisayarını açarken Matvey Rusça, "Aptal orospu çocuğu," diye mırıldanıyor.

"Size sözleşmeleri az önce gönderdim. İmzala ve başlayalım," diyor Danil ona.

Oleg gülerek, "Tanrım, siz çocuklar hiç şaka yapmıyorsunuz," diyor.

"Hayır, yok," diyorum ona. Rusça'ya geçerek, "Hadi buradan siktir olup gidelim," diyorum.

"Hey, bizimle takılıp parti yapmak istemiyor musunuz?"

Sesindeki acınası, yalvaran ton, çirkin suratını yumruklamak istememe neden oluyor ama direniyorum ve bunun yerine "Bu gece vaktimiz yok" diyorum.

Dönüp gitmeden önce kardeşlerine başımla selam veriyorum. Kulüp, ucuz parfüm, çok yüksek sesli müzik ve bağırان erkeklerin karışımından başımı ağrıttı. Ön kapıya doğru ilerlerken kalabalığı tarıyorum. Mekan daha kalabalık ama yine de dolu değil. İki dansçının bir adamı arka odaya götürdüğünü ve birkaç dansçının da masalarda kucak dansı yaptığını görüyorum.

Bir kadın masanın altına diz çökmüş, arkama dönüp Vitaly'yle göz göze geldiğimde gülüyor ve şöyle diyor: "Hiçbir şey buranın CEO'ların kesinlikle takılması gereken klas bir yer olduğunu, bir adamın açıkta patlatılması kadar iyi anlatamaz."

"Evet," diyor Lev. "CEO'lar uçmak istiyor ama bunu özel olarak yapmak istiyorlar. Bunu klas yapan da bu."

Gülüyorum çünkü o haklı. Seçkinler bunların hiçbirini istemiyor değil. Sadece elde ettiklerinde biraz daha fazla anonimlik istiyorlar ve bunun için de çok para harcamaya hazırlar."

İşe yaramaz fedainin yanından tek kelime etmeden geçip gidiyoruz ve otoparka girdiğimizde Vitaly'ye dönüyorum. "Rus kadınları işe almamız gerekiyor. Onlara çok az İngilizce konuşuyormuş gibi yapmalarını ve seks ticareti gibi bir şey duyarlarsa bize bildirmelerini söyle."

Vitaly başının yan tarafına vurarak, "Zaten üzerinde çalışıyorum," diyor. "Planlar şimdiden şekilleniyor." Arkamızdaki çirkin binaya dönüp bakıyor ve elini sallıyor. "Burası şehirdeki tüm yüksek rütbeli sapıkları buraya çekecek. En güzel kadınlara, en iyi yiyecek ve içeceklere sahip olacağız ve sağduyulu ve her şeye açık olmamızla ün salacağız. Yeraltı seks halkaları varsa, onlardan haberimiz olacak."

Elimi omzuna vuruyorum. "Bunu başarabilecek biri varsa, o da sensin." "Kuku konusunda iyiyimdir," diye itiraf ediyor sırtarak.

Lev güler ve onun sırtını sıvazlar. "Kucak dansı becerilerini test etmemi istersen, muhtemelen bunu yapmak için biraz zaman bulabilirim."

"Bunu aklımda tutacağım."

Tekrar SUV'a doluşup çatı katına çıkıyoruz. Lev ve Vitaly Porsche'yi alıp geceyi dışarıda geçirmeye karar veriyorlar çünkü The Pink Kitty onları biraz hayal kırıklığına uğratmış ve hüsrana uğratmış. Matvey alt katta kendisine ait olduğunu iddia ettiği odalara, büyük olasılıkla ağırlık kaldırmaya giderken, Danil ve ben birkaç içki doldurup çalışmaya koyuluyoruz.

"Yarın gece için hazır mıyız?"

Bir içki alır ve dizüstü bilgisayarını açar. "Her şey hazır. Adını konuk listesine ekledim ve Başkan Marston'ın en büyük bağışçılarından biri olduğunu not ettim. Bütün gece senin kışını öpüyor olmalılar."

"Mükemmel." Buzdolabından kalan pizzayı alıp soğuk bir dilim yerken bir yandan da yarınki bağış toplama etkinliğini düşünüyorum. Bu nefret ettiğim türden bir şey, ama bundan kaçış yok. Ellerimi kana bulamadan önce iyi oynamalıyım. Fedakarlıklar yapılmalı.

Bir dilim pizza alan Danil, bilgisayarını benim görebileceğim şekilde çeviriyor. Üç adama bakıyorum, solgun, buruşuk yüzlerinin her ayrıntısını ezberliyorum. Amerikan siyasetinde neden azami bir yaş sınırı yok, asla anlayamayacağım. Bu adamlar, insanların hayatlarını etkileyecek önemli kararlar almak yerine, lüks bir huzurevinde puding kapları yiyip tombala oynamaları gerekiyormuş gibi görünüyorlar.

"Bu yaşlı adamlar da kim?"

Danil çiğniyor ve şöyle diyor: "Kongre üyeleri Daniels, Johnson ve Strickland.

İçgüdülerim bana onların kirli olduğunu söylüyor."

"Henüz üzerlerinde bir şey bulamadınız mı?"

Çenesi hayal kırıklığıyla gerilir, çünkü Danil'in nefret ettiği bir şey varsa o da önsezilerini somut kanıtlarla destekleyememektir.

"Hayır, ama yapacağım." Bir ısırık daha alır ve işine geri döner.

İkimize birer içki daha doldurup onu yalnız bırakıyorum. Çatı katının kendime ait olan kanadına doğru yürüyorum, balkona çıkıyorum ve altımdaki şehri izlerken içkimi bitiriyorum. Korna sesleri ve ara sıra çalan polis sirenleri buranın pek de huzurlu bir yer olmadığını gösteriyor ama huzurlu bir yerde ne işim olabilir ki? Bu duygu artık bana o kadar yabancı ki, bundan zevk alabileceğimden bile emin değilim. Nasıl yapacağımı bildiğimden de emin değilim.

Alina'yı ya da şu anda ona neler olabileceğini, hatta hâlâ hayatta olup olmadığını düşünmemek için kendimi zor tutuyorum. Hayatta olmama ihtimali çok yüksek ama bunu kabul etmeyi reddediyorum. Onu bulacağım ve eğer Danil haklıysa, ki genelde öyledir, o zaman yarın gece doğru yönde atılmış bir adım olabilir.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 2

OceanofPDF.com

Emily

I Bir garson yanımdan geçerken şampanya flütlerinden birini kapıyorum, olması gerekenden daha hızlı içiyorum ama bu geceyi atlatmam için çok fazla likör gerekecek. Yirmi yaşımdayım, teknik olarak içmeme izin verilmemeli,

Ama babam belediye başkanı olduğu ve biz de onun malikanesinde bulunduğumuz için kurallar pek geçerli değil, zaten babam ya da onunla ilgili herhangi bir şey için de geçerli değil.

"Ağır ol tatlım," diye mırıldanıyor annem, sadece benim duyabileceğim kadar yüksek bir sesle. Yüzündeki mükemmel dengeli gülümsemeyi korurken tehditkâr bir ses çıkarmayı başarıyor. Bunu nasıl yapıyor bilmiyorum. Bu benim hâlâ ustalaşmaya çalıştığım bir beceri. Duygularımı yüzüme yansıtmaya meyilliyim.

"Sakin ol anne. Sarhoş olup seni utandırmayacağım." Başka bir garson yanımdan geçerken boş bardağı bırakıp bir tane daha alıyorum. Annem manikürlü kaşlarını bana doğru kaldırıyor. "İçmeyeceğim," diye ısrar ediyorum ama sonra bardağımı geri devirip içindekileri tek seferde yutuyorum.

Annem gülümsemekten başka bir şey yapmıyor, belli ki mizah girişimimden etkilenmemiş. Kalabalığı tarıyorum, beni her zaman rahatsız eden pahalı takım elbiseli yaşlı adamlara bakıyorum. Bu lanet kurtların yanında sarhoş olmama asla izin vermem. Dünyanın görmesi için masum, gülümseyen yüzler takınıyor olabilirler ama gözlerinde asla güvenmediğim bir şey var. Son birkaç aydır biraz araştırma yapıyorum ve araştırdıkça kafamda daha fazla soru işareti oluşuyor. Bu piçlerde bir terslik var ve ben bunun ne olduğunu bulacağım.

"Keşke siyah elbiseyi giyseydin," diye fısıldıyor annem. "O en azından bakmaya değer göğüslerin varmış gibi gösteriyor ve kalçalarını daha küçük gösteriyor."

Annemin hakaretlerine karşı bağıklık kazanmak için elimden geleni yaptım, ama dürüst olmak gerekirse, hala canımı yakıyorlar. Yine de bunu bilmesine izin verirsem lanetleneyeceğim. Doğruluyorum ve en az onunki kadar sahte bir gülümseme yapıyorum.

"Sarıyı severim ve bu işlevler yeterince ürkütücü. Biraz renk katmak gerek." Ondan uzaklaşmak isteyerek dönüyorum ve "Her zaman bir zevk anne, ama sanırım biraz karışabilirim" diyorum. Boş bardağımı tekrar dolu bir bardakla değiştiriyorum. "Babamı utandırmak istemem."

"Temsilci Daniels bu gece oğlunu getirdi. Connor son duyduğuma göre yine bekârmış. Ailelerimizi bir araya getirmeyi çok istediğimizi biliyorsunuz."

"Ama siyah elbise giymeyeceğim anne," diye hatırlatıyorum ona, Connor'la eşleştirilme fikri karşısında kuru kusmamaya çalışarak. "Ayrıca, az önce zavallı bir genç kızı dövdüğünü ve babasının her şeyi örtbas etmek zorunda kaldığını duymadım mı?"

Ağzının kenarları geriliyor, bu da çok kızgın olduğu anlamına geliyor, ama hâlâ yüzündeki zımbalı gülümsemeye bakarak bunu asla anlayamazsınız. "Fahişelerine nasıl davrandıkları, karılarına nasıl davrandıkları değil."

"Bu büyük bir rahatlama anne. Teşekkür ederim. Belki bir gün bu küçük mücevheri başucumdaki duvara yazdırırım, günlük ilham kaynağım olsun diye."

Az önce söylediğim her şeyi görmezden geliyor. "Bir kız sahip olduklarının en iyisini yapmalı. Belli ki bu gece bunu yapmamayı seçtiğine göre, onu etkilemek için kazanan kişiliğini kullanman gerekecek." Şampanyasından zarif bir yudum aldıktan sonra ekledi, "Ve belki dikkatini çekmeyi başarırsan kendine güzel memeler alırsın."

"Tanrım, anne, en iyi moral konuşmalarını sen yapıyorsun."

İçkimi annemin suratına fırlatmadan babamın kahkahası dikkatimi odanın diğer ucuna çekiyor. Temsilci Strickland'ın yanında duruyor ve ikisinin de yüzünü güldüren bir şeyi tartışıyorlar. Keşke daha yakın olsaydım da kulak misafiri olup ne olduğunu öğrenebilseydim. Temsilci Johnson onlara doğru ilerlemeye başladığında, cazibesi çok büyüktü. Anneme son bir kez daha bakıp, yanımdan geçen garsonun şampanya kadehlerini değiştirmesiyle, etrafımdaki kadın ve erkeklere gülümseyerek kurnazca yanlarına doğru ilerlemeye başlıyorum.

Verandaya kurulmuş olan yaylı çalgılar dörtlüsünün müziği açık Fransız kapılarından içeri süzülüyor ve etrafımdaki kendini beğenmiş pisliklerin akılsızca konuşmalarına karışıyor. Daha önce hiç görmediğim bir adamı fark ettiğimde neredeyse olmak istediğim yere varmışım. Onu gördüğümde neredeyse kığımın üstüne düşecektim, ya da belki de içtiğim şampanya yüzündendir. Her iki durumda da, onu görünce çakırkeyif oluyorum. Uzun boylu, buradaki diğer tüm erkeklerden birkaç santim daha uzun ve muhteşem; biçimli bir çene hattı, badem şeklinde yeşil gözler ve tatmayı çok istediğim bir çift dudak. Giydiği tamamen siyah takım elbise bir çift geniş omuza vurgu yapıyor. Tüm bunlar bir araya gelerek gördüğüm en güzel adamı yaratıyor ve bu güzel adam doğruca babama doğru gidiyor.

Akşam yemeği başlamak üzere ve bu gerçekleştiğinde babam muhtemelen bir an bile rahat edemeyecek. El sıkışırken babamın Temsilci Johnson'a daha da yaklaşmasını izliyorum. Ellerinin arasından bir şey geçtiğine yemin edebilirim, ama bu muhteşem adam onları bölmek ve her şeyi berbat etmek üzere. Kendimi bundan vazgeçiremeden adama doğru koşup kolundan tutuyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. Hangimiz daha çok şaşırdık bilmiyorum. Hayır, o ben oluyorum, kesinlikle ben. Yakından daha da güzel olan yüzüne bakıyorum ve ona garip bir gülümseme veriyorum.

"Merhaba," diyorum, tam bir aptal gibi ve sonra "Daha önce tanışmış mıydık?" diyerek durumu bin kat daha kötüleştiriyorum.

Bana bakıyor, belli ki onu tutmamı takdir etmiyor.

"Hayır, yapmadık," diyor, onu gezegende yürüyen en seksi insan olarak resmen işaretleyen bir aksanla.

Babamın takım elbise ceketinin ön cebine bir şey koyduğunu görmek için tam zamanında etrafına bakıyorum. Tekrar konuşmaya başlıyorlar ve seksi adam arkasını dönmeye başladığında onu durdurmak için koluna yapışıyorum. Bana kara bir kaş kaldırıyor.

"Özür dilerim," diyorum ve elimi hızla bırakıyorum. "Ama bir saniye bekleyebilir misin?" "Neden bekleyeyim ki? Belediye Başkanı Marston'la konuşmak istiyorum."

"Eğer onunla özel olarak konuşacağınıza söz verirsem, lütfen bir saniye bekler misiniz?"

"Söyle bana neden?"

Bu kadar korkutucu olmamasını dileyerek yeşil gözlerine bakıyorum ve "Önemli bir konuşmanın ortasında" diyorum.

"Benimle önemli bir görüşme yapmak üzere."

Ön kolunu tutuyorum, ne kadar kaslı olduğunu kabul etmeyi reddediyorum ve bu sefer gözleri şaşkınlıkla biraz açılıyor. Belli ki hayır denmesine alışık bir adam değil.

"Lütfen bekleyin." Babama hızlıca bir bakış fırlatıyorum. Üçü hâlâ derin bir sohbete dalmışlardı ve keşke daha yakından duyabilseydim, ama şu anda bunu yapmamın imkânı yok.

Önümdeki adam parmağını çenemin altına sokup yüzümü kendisine doğru kaldırdığında şaşırıyorum. "Neyin peşindesin?"

"Hiçbir şey." Fısıltı gibi çıkıyor ama yine de etrafımızdaki kalabalığın ve yumuşak klasik müziğin arasından beni duyuyor.

Bana inanmadığını söyleyebilirim. Kolay güvenmeyen bir adama benziyor ve kim olduğunu ve burada ne halt ettiğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Onu daha önce hiç görmedim ve bana bu siyasi dangalaklarla kaynaşmak isteyecek biri gibi gelmiyor. Tek bildiğim, onlardan biri olabileceği, ama içinden bir ses öyle olmadığını söylüyor.

Daha yakına eğiliyor, parmağını hâlâ çenemin altında tutuyor. "Söyle bana, yoksa hemen oraya giderim."

"Bir dakika bekle, yemek sırasında belediye başkanının yanında oturmanı sağlayacağım."

Kara kaşlarını tekrar çatıyor. "Peki bunu nasıl başaracaksın?"

"Sana yerimi vereceğim."

O bu kadar yakındayken düşünmek zor ve tekrar boyuna doğru adım atıp elini bıraktığında hem rahatladım hem de hayal kırıklığına uğradım. Dudakları hafif bir sırtışla kıvrılmadan önce o canlı yeşil gözleriyle beni tekrar inceliyor.

"Sen onun kızıydın," diyor.

Bir şey söyleyemeden annemin sesini duyuyorum ve ben daha durduramadan sinirli bir inilti çıkıyor. Adam bunu duyuyor ama yorum yapmıyor. Annem yanıma geldiğinde, adamın nefret ettiğim türden bir adama dönüştüğünü görüyorum; gevezelik eden, kıcını öpmeme izin veren Bay ve Bayan Marston türünden bir adam. Ne büyük hayal kırıklığı.

"Emily, beni yakışıklı beyefendi arkadaşınla tanıştı," diyor annem, her yanıma ürperten bir şekilde ona bakarak.

Tam onu tanımadığımı söyleyip yürüyüp gidecektim ki adam kocaman elini anneme uzattı. Ona kocaman bir gülümseme vererek, "Ben Roman Melnikov. Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bayan Marston."

Annem onun elini gereğinden uzun süre tutuyor ve yemin ederim gözlerini ona diyor. "Bana Angela de."

"Tamam," diyorum, kendimi daha fazla tutamayarak. "Ben gidip biraz daha şampanya bulacağım."

Yürümeye başlıyorum ama Roman beni belimden tutup kendine çekiyor ve diğer eliyle bir garsona el sallıyor. Evet, belli ki istediğini elde etmeye alışmış bir adam bu. Neler olduğunu soracağımı bildiği için bir şampanya kadehi alıp bana uzatıyor ve anneme "Emily ve ben sadece tanışıyorduk" diyor.

Annemin gözleri elinin hâlâ belimde durduğu yere kayıyor ve yemin ederim kafasının içinde çalan lanet olası düğün çanlarını duyabiliyorum. Rekor bir sürede flörtöz bir panterden gelin annesine dönüştü. Bu düşünce tarzından vazgeçirmek için başımı hafifçe sallıyorum ama boşuna uğraştığımı söyleyebilirim. İşleri daha da kötüleştirmek için eğilip babama el sallıyor.

"Christopher, tatlım, bir saniye buraya gel."

Tam zamanında kafamı çevirdiğimde üç adamın bize doğru baktığını ve bize doğru ilerlediğini görüyorum. Görünmez olmak ve kulak misafiri olmak buraya kadarmış. Kendimi onun elinden kurtarmak için kenara çekilmeye çalışıyorum ama parmaklarını sıkıyor ve ona baktığımda bana göz kırpmıyor.

Oh, bu pislik kaba bir uyanış içindedir. Eğer babam için kolay lokma olduğumu düşünüyorsa, başına başka bir şey gelecek demektir. Annemin bile kusur bulamayacağı bir gülümseme takınıyorum, çünkü önümüzdeki birkaç dakikayı büyük bir olay çıkarmadan atlatmamın imkânı yok. Bir nefes alıyorum ve Roman'ın yumuşak kahkahasını duymazdan gelerek şampanyamı yudumluyorum.

"Tatlım," diyor annem, kara tahtaya çivi çakmak gibi şekerli ve tatlı bir sesle babama mırıldanarak. Bu ikisinin misafirler gittikten sonra nasıl davrandıklarını biliyorum ve şekerli kelimesi bunu tanımlamak için kullanacağım son kelime olurdu. "Bu Roman Melnikov, Emily'nin arkadaşı."

"Tanıştığınıza memnun oldum Roman," diyor babam. Elini sıkıyor ve ekliyor: "Adını listede gördüm genç adam ve seninle tanıştığıma memnun oldum. Cömert başışınız için size teşekkür etmek istedim."

"Rica ederim, Başkan Marston."

Babam alçakgönüllü davranıyor. "Bana Chris de." Solundaki adamları işaret ediyor. "Bunlar Temsilciler Strickland ve Johnson."

Temsilci Johnson iğrenç dikkatini bana çevirdi. "Emily, seni tekrar görmek ne güzel." Gözlerini üzerimde gezdirirken gülümsemesi büyüyor.

Roman'ın beni hâlâ sıkı sıkıya kavramış olmasını hiç umursamadan. "Bu gece çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkürler, Temsilci Johnson," diye tükürmeyi başardım.

"Bana Steve de tatlım," diyor ve beni biraz daha yaklaştırırken Roman'ın beni sıkıca kavradığını hissedince şaşırıyorum.

Steve yılmadan, sadece bu gece için kurulmuş olan dans pistine doğru başını sallar. Konukların çoğu ayakta içki içip ordövr yiyor, ama dans edip eğlenen birkaç çift var.

"Dans etmek ister misin, tatlım?" Steve soruyor, keşke daha fazla alkol alsaydım diyorum.

Ben bir bahane bulamadan Roman araya giriyor. "Korkarım bunu bana çoktan vaat etti."

Steve pek heyecanlı görünmüyor ama babam sadece gülüyor ve sırtına vuruyor. "Eminim karın seninle dans etmeyi çok ister. Bırak kızım genç adamla dans etsin. Bağışladığı onca parayla bunu hak etti."

Kendimi panayırda kazanan düve gibi hissederek, Roman'ın beni dans pistine götürmesine izin verdim, şampanya kadehimi isteksizce bıraktım. Kendimi giymeye zorladığım topuklularla bile hâlâ üzerimde yükseliyor ve elimi tutup diğer elini belime koyarak beni daha da yakına çektiğinde şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Çok cesursun," diyorum ona, onun tarafından dokunulmanın ne kadar iyi hissettirdiğini görmezden gelerek.

"Sanırım aradığınız kelime *teşekkür ederim*."

O beni dans pistinde dolaştırırken ben de kadınsı olmayan bir kahkaha atıyorum. Zarif bir dansçı olduğu için benim de onu takip etmemi kolaylaştırıyor, çünkü Tanrı biliyor ya, fırsatım olsa kendi ayaklarıma takılıp düşerim. Avucunun sertliğini ve başparmağının altında aşağıya doğru inen uzun bir yara izi olduğunu fark ediyorum. Belki de bu adam sıkıcı bir kalemşör değildir. Elleri nasırlı bir politikacıyla hiç tanışmamıştım.

"Ne için?" Zihnimi onun teni ve nasıl hissettirdiği hakkında daha fazla düşünmeye zorlayarak soruyorum. "Babama ulaşmak için beni kullanmak için mi?"

"Babana ulaşmak için seni kullanmama gerek yok, Emily."

Bunu o kadar gerçekçi bir şekilde söylüyor ki, adımı o derin ve aksanlı sesiyle söylediğini duyunca keşke aramızda daha fazla mesafe olsaydı diyorum. Genelde erkeklere karşı böyle bir tepki vermem. Erkeklerin istediklerini elde etmek için kadınları kullandığı bir dünyada büyüdüm. Onlar ya

Kupa eşler, kirli küçük sırlar ya da ellerine geçirdikleri her şeyi gizlice becerirken alenen taptıklarını ilan ettikleri eşler. Bunu görmezden gelemeyecek ya da herhangi birinin farklı olduğunu düşünemeyecek kadar çok kez gördüm. Erkekler böyledir işte. On yaşındayken babamın hizmetçiyi becerdiğini kazara duymuştum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bu asla unutamayacağım bir şey. Önümdeki muhteşem adama bakarken tüm bunları hatırlıyorum. O da tıpkı onlar gibi, istediğini elde etmek için beni kullanıyor.

"Sen nasıl istersen Roman," diyorum ona. "Ama bil diye söylüyorum, babam ya da yaptıkları üzerinde hiçbir etkim yok. Seni akşam yemeğinde yanına oturtabilirim, ama nüfuzum bu kadar. Siyasi tavsiye almak için bana pek gelmez."

"Bu çok kötü. Eminim iyi fikirlerin vardır." Beni etrafında döndürdükten sonra tekrar kendisine doğru yaklaştırdı. "Ama babanın politikaları umurumda bile değil."

Bu beni şaşırttı. "O zaman neden buradasın?"

Eğiliyor ve dudaklarını kulağıma yaklaştırıyor. "Kendimce sebeplerim var."

Kulağımın kabuğuna çarpan nefesinin sıcaklığı omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor ve tökezlediğimde yumuşak bir kahkaha atıyor ve kıcımın üzerine düşmemem için beni sıkıca kavlıyor.

"Araya girmemin sakıncası var mı?"

İkimiz de dönüyoruz ve Connor Daniels'ın kendini beğenmiş yüzünü gördüğümde içten içe ürperiyorum. Roman vücudumun gerginliğini hissetmiş olmalı ki başparmağını elimin arkasına sürüyor ve bu beklemediğim bir şekilde beni rahatlatıyor. Ailem beni her zaman *kurtların önüne atar* gibi yetiştirdi. Beni korumak ya da kollamak için hiçbir şey yapmadılar ama Roman'ın tek bir okşaması bana, beni kollayan birinin olmasının nasıl bir şey olduğuna dair en ufak bir fikir veriyor. Bu, olması gerekenden daha fazla hoşuma gidiyor ve istismarcı bir pislik olduğunu bildiğim Connor'a teslim edilmek istemiyorum.

Roman, hem beni hem de Connor'ı şaşırtarak, "Evet, umurumda," diyor.

"Affedersiniz?" Connor öyle diyor. Bir elini kalın sarı saçlarında gezdiriyor, öfkesini kontrol altında tutmaya çalışıyor. Connor da kendisine hayır denmesine alışık olmayan bir adam, ama içimden bir ses bu ikisi arasındaki benzerliklerin burada bittiğini söylüyor.

"Beni duydun," diyor Roman ve sakın, rahat sesi Connor'ı daha da kızdırıyor.

Mavi gözleri benimkilere dönüyor ve yüzeyin hemen altında kaynayan karanlık öfkeyi görüyorum. O kızın, onu feci şekilde dövmeden hemen önce gördüğü şeyin bu olduğunu hayal ediyorum.

"Emily, hadi," diyor elini bana doğru uzatarak. "Annen daha önce benimle dans etmek için can attığını söyledi."

Lanet olsun, anne.

"Kafası karışmış olmalı Connor. Teşekkür ederim ama ben olduğum yerde mutluyum."

Gözlerini bana diyor ama başka bir şey söyleyemeden Roman bizi döndürüyor ve dudaklarında küçük bir gülümsemeyle bizi başka bir yöne doğru götürüyor.

"Hoşuna gittiğine sevindim," diyorum Connor'ın öfkeden kıpkırmızı olmuş yüzünü izlerken. "Bunun sonunu asla duymayacağım ama seni mutlu ettiği sürece buna kesinlikle değdi."

"Daha önce çıktığın biri mi?" Roman'ın sesi sakın ama cevap vermeme beklerken kalabalığı taramaya devam ediyor.

"Tanrım hayır," diyorum.

"Güzel. Ondan uzak durmalısın."

"Öyleyim," diyorum ama sonra ekliyorum, "ama sen söylediğin için değil. Sen ortaya çıkmadan çok önce onun bir pislik olduğunu biliyordum."

Bana bakıyor, dudaklarında aynı yumuşak gülümseme oynuyor. "Dikkatli olmalısın Emily. Böyle köpekbalıklarıyla yüzmek için fazla masum görünüyorsun."

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun ve ne kadar masum olup olmadığımı da kesinlikle bilmiyorsun."

Müzik duruyor, biz de duruyoruz ama o gitmeme izin vermiyor. Beni kendisine doğru bastırıyor, böylece vücutlarımız birbirine değiyor ve bu adamın sahip olduğu kaba gücü hissetmemek benim için imkânsız. Elini belime doğru uzatırken, diğer elini omzumda gezdiriyor, yavaşça boynuma doğru kaydırıyor ve arkasında tüylerimi diken diken eden bir iz bırakıyor. Hızlı bir nefes alıyorum, cildimin şu anda alev alev yanıyor olması gerektiğini biliyorum. İstedğim kadar rol yapabilirim ama vücudumun tepkisi şu anda beni fena halde ele veriyor ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

Parmağını elbisemin ince askısının altından geçiriyor. "Sarıyı sevdim. Tüm bu siyahlığın ortasında küçük bir güneş gibisin."

Kelimeleri kulağıma yakın mırıldanıyor ve içimden geçen ürpertiği hissettiğini biliyorum.

"Çok masum," diye fısıldıyor. "Köpekbalıkları kanın kokusunu almadan hemen gitmelisin."

"Küçüklüğümden beri böyle şeylere gelmeye zorlanıyorum. Sanırım kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Hiç zorunda kalmamalıydın."

Sesindeki öfke beni şaşırtıyor, ama ona bunu sormadan akşam yemeğinin servis edilmek üzere olduğu anonsu yapılıyor ve ardından annem sihirli bir şekilde yanımda beliriyor, Roman'a gülümsüyor.

"Yemek boyunca bizimle oturmalısın." Başını çeviriyor ve bana karşılık vermediğim kocaman bir gülümseme atıyor. "Emily'nin bütün gece seni rahatsız etmesine izin veremeyiz." Annemle daha fazla zaman geçirebileceğimden emin değilim ve çekip erkenden gitmeyi düşünüyorum ama sonra babamın cebindeki kâğıt parçasını düşünüyorum ve kalmaktan başka çarem olmadığını anlıyorum.

Hiçbir şey onu ele geçirmemi engelleyemez, sinir bozucu, hafif sarhoş annem bile.

"Her şeyi tersinden anlıyorsun Angela. Kızını gasp eden benim." Roman, başka bir erkek yapmaya cüret etse tüyler ürpertici olacak o sahiplenici tutuşla kolunu tekrar bana doluyor ama zihnim muhtemelen yapmamam gerektiğini haykırsa da kendimi ona doğru eğilirken buluyorum. Onu bir daha asla göremeyeceğim ve ilk kez biri anneme karşı beni savunmaya geliyor. Sadece bir geceliğine bunun tadını çıkaramaz mıyım?

"Korkarım Connor'a hakaret etmiş olabilirim. Dansımızı bölmesine izin veremezdim." Bunu sanki onunla bir sırrını paylaşıyormuş gibi söylüyor ve annem de bunu hemen yutuyor. Yumuşak bir kahkaha atıyor ve onun koluna şakacı bir tokat atıyor.

"Eminim yaşayacaktır." Fısıldayarak, "Zaten ondan hiç hoşlanmamıştım," diye ekliyor ve ben ona inanmayan bir kahkaha attığımda, bana mükemmel bir masumiyetle bakıyor. "İyi misin, tatlım?"

"Evet, sadece daha önce konuştuğumuz o komik alıntıyı hatırlıyorum."

Beni tamamen görmezden geliyor ve Roman'a gülümsüyor. "Siz ikiniz gidin ve oturun. Ben kocamı bulacağım ve diğer konukların yerlerini bulmalarına yardım edeceğim."

Roman gülümsüyor ve beni Fransız kapılarından çıkarıp büyük, beyaz çadırın altına kurulmuş masalara götürüyor. Peri ışıkları ve mumlar aydınlatmayı samimi ve rahat tutuyor ve herkes kendine ayrılmış koltukları bulduğunda, tam ortada kurulmuş olan ana masayı işaret ediyorum. Babam yemek yemeyi sever.

herkes gibi görünmesini sağlamak. Onun için yükseltilmiş masa yok. Her şeyin ne kadar sahte olduğuna gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum.

Annem masayı çoktan yeniden düzenlemiş, böylece Roman karşımda, fark ettiğim kadarıyla hemen onun yanında oturuyor. Benim için bir sandalye çekiyor ve kendi koltuğuna oturmadan önce parmaklarının çıplak omuzlarımı sıyırmasına izin veriyor. Yeşil gözleri benimkilere kilitleniyor ve keşke hangi oyunu oynadığını bilseydim diyorum. Kendime bu gece sadece eğlendiğimizi hatırlatıyorum. Ateşli, koruyucu bir randevum varmış gibi davranacağım ve yemek bittiğinde her şey normale dönecek. Zarar yok, faul yok.

Steve yanıma oturarak, "Bu ne sürpriz," dedi. Yanımdaki tabakta kongre üyesinin adını fark etmemiştim ama şaşırdığımı söyleyemem. Annem ondan ne kadar nefret ettiğimi biliyor, o yüzden tabii ki beni onun yanına oturttu.

"Temsilci Johnson," diyorum, sesimi dostça çıkarmaya çalışıyorum ama kendi kulaklarıma bile sahte geliyor.

Kaşlarını kaldırıyor ve beni şakacı bir şekilde azarlar gibi parmağıyla işaret ediyor. "Steve, tatlım. Bu Temsilci Johnson saçmalığı yok. Birbirimizi bunun için çok uzun zamandır tanıyoruz. Senin büyümeni izlediğimi unutma, tatlım."

Steve bir şekilde bu son cümlemin kulağa en adi şekilde sapıkça gelmesini sağlıyor. Roman'ın bizi izlediğini görmek için başımı çeviriyorum, gözleri Steve'i incelerken sertleşiyor ve çenesi granitten oyulmuş gibi sıkıca kenetleniyor. Tek kelime etmeden annemin yer kartını alıp benimkiyle değiştiriyor, sonra da bana sert bir bakış atıyor. İkinci kez söylememe gerek yok, yüzümde belirlemek isteyen gülümsemeyle savaşıp ayağa kalkıyorum ve kıcımlı Steve'den olabildiğince uzaklaştırıyorum. Roman'ın sağında, beni babamın soluna yerleştirecek olan koltuğa oturuyorum ve sandalyemi çekmeme yardım ettiğinde, az önce yaptığı şeyden çok fazla anlam çıkarmamaya çalışarak gözleriyle buluşuyorum.

Steve, sanki ilkokuldaymışız ve öğretmen tarafından yakalanmak üzereymişiz gibi, "Yer değiştirmemiz gerektiğini sanmıyorum," diyor.

"Kurallara uyma konusunda hiçbir zaman iyi olmadım Steve," diyor Roman yumuşak bir sesle ve kalbimi yerinden oynatacak bir göz kırpması daha yapıyor. Tanrım, bu adam çok iyi. Kalabalık çadırın etrafına baktığımda kadınların çoğunun bize doğru baktığını, gizemli yabancıların kim olduğunu ve onu nasıl tanıyabileceklerini merak ettiklerini görüyorum. Erkekler pislik sapıklar olabilir, ama buradaki kadınlar o kadar da iyi değil. Bazılarının yanlarında kaçamakları var. Diğerleri benim gibi

anne ve onlar kafalarını kuma gömüyorlar ve mutluluğu bulmak için işe yaramaz bir girişimde bulunarak büyük miktarda para harcıyorlar. Henüz mutlu bir evli çift görmedim. Bu çadırda da kesinlikle yok.

Annem ve babam Temsilciler Strickland ve Daniels ile birlikte yürüyorlar ve tabii ki Connor da arkadan geliyor. Şansa bakın ki o da Roman'ın hemen yanında bitiyor. Annem yaptığımız değişikliği fark ediyor ve babamla Steve'in arasındaki yerini aldığında gülümsemesi sadece biraz bozuluyor. Roman konuyu açmıyor ya da bir şeyleri değiştirdiği için özür dilemiyor. Sadece uzanıyor ve sanki istediği her an bana dokunmaya hakkı varmış gibi parmaklarını sırtımda gezdiriyor. Onu durdurmalıyım ama yapmıyorum. Çok iyi hissettiriyor.

Garsonlar salataları bırakmaya ve içecekleri doldurmaya başladığında babam Roman'a bakıyor ve "Peki sen ne iş yapıyorsun?" diye soruyor.

"Kardeşlerim ve ben kısa bir süre önce buraya taşındık. Şu anda birkaç işletmeye yatırım yapıyoruz."

"Oh," diye atlıyor annem. "Buraya nereden taşındınız?"

"Moskova'dan."

"Bu büyük bir değişiklik olmalı," diyor babam.

Roman omuz silkiyor. "Düşündüğünüz kadar farklı değil. Hangi şehirde olursa olsun insanlar genellikle aynıdır."

"Hangi işlere yatırım yapıyorsun?" Connor soruyor ve ses tonundan dans pistinde olanlar yüzünden hâlâ kızgın olduğunu anlayabiliyorum.

"Connor, Pembe Kedicik'i yeniden markalaştırmaya çalışıyoruz."

Masadakiler yumuşak bir kahkaha atarken annem neredeyse suyunu yutacaktı. Roman'a olan saygım azaldı. Hem de çok. Tabii ki striptiz kulüpleriyle ilişkisi var. Tanrım, onun gibi bir adamın herhalde sikini her çıkardığında yalamak için sıraya giren muhteşem kadınlardan oluşan bir çevresi vardır.

"Şaka yapıyor olmalısın," diyor Connor gülerek. "Orası tam bir çöplük."

Roman sırtımı okşamaya devam ediyor ve o, "Evet, öyle ve bu yüzden yeniden markalaştırıyoruz. Burayı şık bir beyefendiler kulübüne, işadamları için bir yere dönüştüreceğiz ve umarım," diyor babama yönelik bir gülümsemeyle, "politikacılar için de bir yer olacak. Bir erkeğin güzel bir yemeğin ve güzel bir eğlencenin tadını çıkarabileceği gizli bir inziva yeri olacak."

"Bu yeni büyük açılış için gözümü dört açmam gerekecek," diyor babam.

"Christopher," diyor annem, ona şakacı bir tokat atarak.

"Ne? Bir erkek bakabilir, değil mi?" Şaka yapıyormuş gibi gülümsüyor ama bu lanet masadaki herkes babamın bakmaktan çok daha fazlasını yaptığını biliyor.

"Açılış gecesine davet edildiğinizden emin olacağım," diyor Roman ve sonra diğer adamlara dönüyor. "Elbette geri kalanınız gibi."

Connor, "Kadın satın almama gerek yok," diyor.

"Kim kadın satın almaktan bahsetti ki?" Roman soruyor. "Ağırlıklı olarak Rus kadınları işe alacağız. Şehirdeki en güzel kadınlar olacaklar." Yumuşak bir kahkaha atıyor. "Arka odalarda ne yapmayı seçtikleri beni ilgilendirmiyor ama onları satın almakla ilgili bir şey söylemedim."

Ve böylece libidomun üzerine bir kova soğuk su dökülmüş oldu. Daha dik oturup elini üzerimden çekmeye çalışıyorum ama o yerinden kıpırdamıyor, başparmağını tenimde gezdirmeye devam ediyor. Omuzlarımı hareket ettirip onu üzerimden uzaklaştırmaya çalıştığımda yumuşak bir kahkaha atıyor.

"Aklıma harika bir fikir geldi," diyor annem ve ben hemen bundan nefret edeceğimi anlıyorum. "Roman, 4 Temmuz partimizde bize katılmalısın. Her zaman yata gideriz. Bu bir gelenek ve seni ülkemize davet etmenin daha iyi bir yolu olabilir mi? Son derece rahat, sadece etrafta uzanmak ve çok fazla içmek. Bayılacaksınız."

"Anne, muhtemelen meşguldür," diye söze başlıyorum ama

Roman araya giriyor. "Çok isterim."

Yüzündeki kendini beğenmiş sırıtışı görmek için dönmüyorum. Onun yerine boş şampanya kadehimi garsona uzatıyorum çünkü bir taneye daha ihtiyacım olduğu kesin.

"Bu iyi bir fikir değil mi canım?" diye soruyor babama.

"Harika," diyor. "Bu bize yeni kulübünüz hakkında daha fazla konuşma fırsatı verecek."

"Dört gözle bekliyorum," diyor Roman, parmaklarını omurgamda yavaşça gezdirerek.

Ana yemek getirilmeden hemen önce garson içkimi bırakıyor. Roman bifteğini kesebilmek için elini çekmek zorunda kaldığında rahat bir nefes alıyorum. Parmakları tenimde dans etmeden kafam biraz daha net, ama olması gerekenden çok daha fazla alkol almışım, bu yüzden her şey hala biraz bulanık. Beni biraz ayıltır umuduyla biftikten bir ısırık alıyorum. Şanslıyım ki bir vajinam var, bu yüzden masadaki erkeklerin hiçbirisi benden konuşmamı beklemiyor. Politika tartışıyorlar ve ara sıra Roman'a

Sorular. Yemeğimi yiyorum ve midemde bir kasırga oluşturan şampanyayı içime çekmeye çalışıyorum.

Tatlıdan sonra kendimi biraz daha iyi hissediyorum. Babam içtiği viskiyi tazeliyor ve gömleğinin kollarını kıvrılabilmek için takım elbise ceketini çıkarıyor. İnsanlar sosyalleşmek için masadan masaya geçmeye başladığında, ben de canlanıyorum ve şansımı bekliyorum. Bir grup kadın ona el salladığında annem ilk giden oluyor. Diğerleri de görev icabı onu takip ediyor ve burada olmak için küçük bir servet ödeyen misafirlerin arasına karışmak zorunda kalıyorlar.

Roman yanımda oturmaya devam ediyor ama bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Babam gider gitmez ve herkes kendi konuşmasına dalmışken, kolumu yavaşça masanın altına ve babamın ceketinin cebine doğru sokuyorum. Roman bir şey fark etse bile yorum yapmıyor. Parmaklarımı cebime soktuğumda kartvizit gibi bir şeye çarpıyorum. Kimsenin izlemediğinden emin olmak için hızlıca bir bakıyorum ve sonra onu kapıp kucağımda tutuyorum.

"Neyin peşindesin?" Roman yaklaşarak mırıldanıyor.

Kartı kapalı tutuyorum ve ona bakıyorum. "Yok bir şey. Neden gidip kaynaşmıyorsun? Striptiz kulübünüz ve arka odalarda vücutlarını satan ya da satmayan kadınlar hakkında konuşabilirsiniz."

Yüzünü nötr tutuyor. "Onaylamıyor musun?"

"Hayır, onaylamıyorum. Sen zaten 4 Temmuz için yatta yer buldun. Katılmamak için bir bahane bulacağım bu arada, o yüzden git başka yerde yalakalık yap."

Söylediklerim karşısında afallamış görünüyor ama ben umursamayacak kadar sinirliyim. Fazla zamanım olmadığını bilerek karta bakıyorum. Siyah renkte ve üzerinde basit kırmızı harflerle *Red Viper* yazıyor. Arkasında bir ouroboros var, daire şeklinde kırmızı bir yılan, kendi kuyruğunu ısırtıyor ve altında *Sam, 10:30, Cumartesi* yazıyor.

Bir şey unutmamak için kafamda tekrar ediyorum ve kartı babamın ceketinin içine geri sokuyorum. Kafamı çevirdiğimde Roman bana bakıyordu. Kartta ne olduğunu kolayca görebilirdi ama ne anlama geldiğini bilmeyecekti. Ne anlama geldiğini ben bile bilmiyorum, bu yüzden onu görmezden geliyorum ve her şey normalmiş gibi davranıyorum.

"Sana ortama karışmanı söylediğimi sanıyordum."

Gülümsüyor ve kolunu tekrar sandalyemin arkasına koyuyor. Başparmağı tenimde dolaşıyor ve ben onu silkmeye çalıştığımda gülüyor.

"Seni burada yalnız bırakmayacağım ve sen de yata gidiyorsun, Emily."
İçkime uzanıyorum ama elimi tutup durduruyor.

"Ne oluyor be?"

Daha yakına eğilir. "Bence yeterince içtin. Burada sarhoş olmak senin için güvenli değil."

"Neden? Beni domuz bağı ile bağlayıp aptal striptiz kulübünde dans etmeye mi zorlayacaksın?"

"Orası benim kulübüm değil ve hayır. Orada dans etmenize asla izin vermem."

Hiç şüphe yok ki, onun muhteşem Rus striptizcilerinin yanında benim esamem okunmazdı. Elimi hâlâ bırakmadı ve çekmeye çalıştığımda da bırakmayı reddediyor.

"Sanırım gitme vaktim geldi."

Bana kocaman bir gülümseme veriyor. "Mükemmel. Seni eve bırakayım."

OceanofPDF.com

Bölüm 3

OceanofPDF.com

Roman

E Annem duyurumdan pek de heyecanlanmamış görünüyor. Teni sevimli bir kırmızıyla kızarıırken açık kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor. Planlamadığım kadar güzel bir dikkat dağıtıcı. Beni ilk çektiğinde

kol, onun cesur sarı elbisesi içinde çarpıcı olduğunu düşünmüştüm, ama aynı zamanda pantolonumun içine girmeye çalıştığını ve flört etmekte berbat olduğunu da düşünmüştüm. Kısa sürede başka bir şeyler olduğu ortaya çıktı ve şimdi ilgimi çekti.

Babasının cebinden çıkardığı kartı okudum ve şimdi daha fazlasını bilmem gerekiyor. Eğer bir şeylerden şüphelenip etrafı kurcalamaya başladıysa, o küçük sevimli kıcını büyük bir belanın içinde bulabilir ve bu düşünce beni olması gerekenden çok daha fazla rahatsız ediyor. Tanrı aşkına, onunla daha yeni tanıştım. Umurumda bile olmamalıydı ama yine de buradayım, onu evine bırakmayı teklif ediyor ve Connor ve Steve gibi sapık pisliklerden koruyorum. Ona tatlım dediğinde ve büyümesini izlemekten bahsettiğinde neredeyse lanet olası masaya uzanıp çatalımı o pisliğin gözüne saplayacaktım. Yüzündeki ifade, onun büyümesini izlemekten çok keyif aldığını acı bir şekilde belli ediyordu. Hasta herif.

"Beni eve bırakmana ihtiyacım yok," diyor.

"Çok fazla şampanya içtin."

"Bir taksi çağırayım."

"Seni ben götürüyorum." Hâlâ elini tutuyorum ve yumuşak bir şekilde sıkıp başparmağımı tekrar ipeksi teninde gezdirdiğimde göğsünde bir kızarıklık oluşmaya başlıyor. Öne doğru eğilip dilimi kızarmış teninde gezdirme dürtüsü çok güçlü. "Hadi ailenle vedalaşalım. Endişelenmelerini istemeyiz."

"Evet, belli ki ailem hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Düşündüğünden çok daha fazlasını biliyorum ama aptalı oynuyorum ve elini elimde tutarak ayağa kalkıyorum. Yapabildiğini kanıtlamak için uzanıp şampanyasını alıyor ve ayağa kalkmadan önce sonuncusunu içiyor.

"Hadi şu işi bitirelim."

Gülümsüyorum ve kolumu tekrar ona dolayarak elimi kalçasına koyuyorum. İstemem dışında bunu yapmam için hiçbir neden yok. Beni omuz silkerek uzaklaştırmaya çalışıyor ama ben parmaklarımı bütün gece beni çıldırtan kalçalarına geçirip onu daha da yakınima çekiyorum.

"Yeni tanıştığım bir adama göre çok yakışıklısın," diye mırıldanıyor, ama yumuşuyor ve onu ailesinin başka bir çiftle gülüştüğü yere götürmeme izin veriyor.

Tanrım, buradaki herkes çok sıkıcı ve sahte. Kolumdaki güzellik hariç herkes. O lanet olası bir temiz hava soluğu. Angela'nın yanında duran yaşlı kadının beni siken gözlerini görmezden *geliyorum* ve içten içe hepsini yavaşça öldürmeyi düşünürken hepsine *aynı senin gibiyim* gülümsememi veriyorum. Emily'nin babası kızını nasıl tuttuğumu görüyor ve tek yaptığı bana sırtıtmak *olurken*, yanında duran adam bana göz kırpmıyor. Silahımı kılıfından çıkarıp herifin suratına bir kurşun sıkmak için fazla bir şey yapmam gerekiyor ama direniyorum çünkü şimdi kesinlikle zamanı değil.

"Emily'yi eve bırakacağım ama vedalaşmadan gitmek istemedik." Chris'in elini sıkmak için elimi uzattım. "Sonunda seninle tanışabildiğime sevindim," diyorum.

Bana o meşhur politikacı gülümsemesini takınıyor ve elimi sıkıyor. "Yakında görüşeceğiz Roman. Bahsettiğin kulübü unuttuğumu sanma."

Ben gülümseyip başımı sallarken Angela'nın yaklaşıp kızının kulağına bir şeyler fısıldadığını görüyorum. Emily kolumda kaskatı kesiliyor ve hiç düşünmeden onu yumuşak bir şekilde sıkıp ikimizi de annesine bakacak şekilde hareket ettiriyorum. Angela başını kaldırıp bana bakıyor ve şaşkınlığını, mükemmelleştirmek için çok zaman harcadığından emin olduğum bir ifadeyle gizliyor, ama bana plastik görünüyor.

"Eve sağ salım dönmesini sağladığın için teşekkürler Roman." Daha da yaklaşıyor ve yemin ederim sırf bana sahte göğüslerini daha fazla gösterebilmek için yapıyor bunu. "Emily asla içkiyi tutamazdı," diye herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle fısıldıyor.

Hepsi kahkahalar atarken ve Emily'nin yüzü kıpkırmızı olurken, eğilip başının üstünü öptükten sonra kulağına fısıldayarak kendimi şaşırtıyorum

"Annen kocaman bir amcık."

Emily şaşkın bir kahkaha atıyor ve sonra geri kalanını tutmak için bir elini ağzına kapatıyor. Tekrar ayağa kalkıyorum ve Angela'ya sahte bir gülümsemeyle bakıyorum.

"Sizinle tanışmak güzeldi. Ayın dördünde görüşürüz."

Gülümsemesi düpedüz acı verici görünüyor ama yine de gülümsemeyi başarıyor. Ne dediğimi duymadığını biliyorum ama bir şey söylediğimi biliyor ve bunu umursamıyor. Görünüşe bakılırsa kızını yeterince azarlamış ve bir daha benim önümde böyle bir şey olmasa iyi olur. Son bir kez gülümseyerek ayrılmak için dönüyoruz. Emily çıkarken üç kadeh daha şampanya içtiğinde yorum yapmıyorum.

Cam gibi olmuş gözlerine bakıyorum. "Sanırım yakında buna pişman olacaksın." Vale siyah Porsche'mi getirdiğinde ona kapıyı açıyorum ve "Arabama kusmamak için elinden geleni yap" diyorum.

"Sanki," diye mırıldanıyor, ama sonra kıkırdıyor ve kaygısız sesi benden gerçek bir gülümseme alıyor.

Şehir merkezine doğru sürüyorum, birkaç saniyede bir hala benimle olduğundan emin olmak için ona bakıyorum. Kırmızı ışığa geldiğimizde, yüzümü tamamen ona dönüyorum.

"Neden malikanede yaşıyorsun?"

"Çünkü onlarla yaşamak zorunda kalsaydım sonunda ailemi öldürürdüm. On sekiz yaşına girer girmez ayrıldım."

"Aileni sevmiyor musun?"

İnançsızlıkla kaşlarını kaldırdı. "Onlarla daha yeni tanıştın. Onlarla birlikte yaşar mıydın?"

"Hayatta olmaz," diyorum gülerek. "Sarhoşken ve tamamen yabancı biriyle gitmene izin verdiler. Bunun için geri dönüp kışlarına tekmeyi basmak için içimde çok güçlü bir istek var."

"Bunu görmek için iyi para verirdim." Işık yeşile döndüğünde ve ben tekrar sürmeye başladığımda camdan dışarı bakıyor ve "Fark etmediysen söyleyeyim, beni hiç umursamıyorlar. Annem onun ne kadar küfürbaz olduğunu bilse bile, Connor'la gitmeme bir saniye bile düşünmeden izin verirlerdi."

Sözleri karşısında bedenim geriliyor ve içimde tanıdık bir öfkenin büyümeye başladığını hissediyorum. "Sana zarar mı verdi?" Sesimi nötr tutmaya çalışarak ve başaramayarak soruyorum ama o bunu fark edemeyecek kadar sarhoş.

"Hayır, ben değil, ama babası onun için büyük bir örtbas olayı yapmak zorunda kaldı. Bir kızı feci şekilde dövmüş ama annem bunun mazur görülebileceğini düşünüyor çünkü

O sadece bir fahişeydi, karısı değil." Bana bir el sallıyor, sonra çok fazla çaba harcadığına karar verip elini bırakıyor. "Bildiğim kadarıyla sen de onun gibi olabilirsin. Daha önce söylediklerine bakılırsa, kadınlar hakkında aynı fikirlere sahipsin." Bir an düşünüyor ve ekliyor: "Bu kadar içki içmeme ya da seninle arabaya binmeme gerçekten izin vermemeliydim. Annemin söylediklerine rağmen, bu hiç bana göre değil."

"Ben o bok çuvalı gibi değilim," diyorum, onun işaret ettiği ileriye doğru dönerek. "Ve bu gece söylediklerim için kendimce sebeplerim var. Her şey görüldüğü gibi değil, Emily."

"Hiçbir şey görüldüğü gibi değildir," diye karşı çıkıyor. "Yaptıkları her şey sahte ve göstermelik. Hiçbiri gerçek değil."

Sesi kızgın değil, sadece etrafındaki herkesin hilekâr bir yalancı olduğu gerçeğini kabullenmiş gibi. Hiçbir zaman masum ve naif bir dünya görüşüne sahip olmadım ama Emily'nin böyle bir görüşe sahip olmasına hiç izin verilmemiş gibi görünmesi hoşuma gitmiyor. Apartmanının önüne park ediyorum ve babasının arkadaşlarının yıllar boyunca ona karşı ne kadar agresif olduklarını merak ediyorum. Bu düşünce bana pek iyi gelmiyor.

Etrafında dolaşp ona kapıyı açtığımda ve elimi uzattığımda, bana şaşkınlıkla bakıyor.

"Seninle seks yapmayacağım," diyor ve kelimelerini biraz gevelemeye başladığını fark etmemek mümkün değil.

"Senden bunu istemiyorum."

Elimi tutuyor ve kaldırıma çıkarken denge için beni kullanıyor. "Evet, evet, seksi Rus striptizciler. Hatırlıyorum."

"Ne?"

"İşte sen böyle kadınlardan hoşlanırsın," diye mırıldanıyor.

Alkol artık tamamen vücuduna girmişti ve tökezlediğinde onu kucağıma alıp gelin gibi apartmana taşıdım.

"Yürüeyebilirim."

"Bundan pek emin değilim." Asansörün düğmesine basıyorum, burada herhangi bir güvenlik olmadığını fark ediyorum. "Hangi kattasınız?"

"Beşinci." Başını omzuma yaslıyor ve içimden delicesine gülümsemek geliyor. "Ayakta durabileceğimi biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum," diyorum ama onu yere bırakmıyorum. "Biz ayrılmadan önce annen sana ne fısıldadı?"

İç çekiyor ve nefesinin sıcaklığının boynumun derisine çarptığını hissediyorum. Omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor, ki bu çok saçma. Onu becerdim.

Hatırlayabildiğimden çok daha fazla kadınla birlikte oldum ve Emily'nin nefesini enseme hissetmek bile kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor. Kolunu boynuma doluyor ve parmakları saçlarımın arkasıyla oynarken yumuşak bir iç çekiyor. Kalbim sinir bozucu bir takla atma hareketi yapıyor ve bu konuda ne yapacağımı bilemiyorum. Şimdiye kadar hiçbir kadın kalbimi herhangi bir şekilde, biçimde ya da formda etkilemedi.

Asansör kapıları açılır açılmaz onu koridora taşıyorum. "Hangi daire senin?"

"536 numara," diyor ve ardından sevimli bir kıkırdama daha çıkarıyor.

Birkaç dakikasını alıyor ama elindeki küçük çantadan anahtarını çıkarmayı başarıyor ve kapıyı açıp onu içeri taşıdığımında, bir parçam artık onu tutmak için bir bahanem olmamasından nefret ediyor.

Kapıyı kapattıktan ve oturma odasında durduktan sonra, "Sanırım artık beni bırakabilirsin," diye fısıldıyor.

"Soruma hiç cevap vermedin." Aşağı bakıyorum ve gözleriyle buluşuyorum. Alkolden cam gibi olmuşlardı ama yine de aynı güzellikeydiler. "Biz ayrılmadan önce annen sana ne fısıldadı?"

"Söylememeyi tercih ederim."

Sesinin dudak büken tonuna gülümsüyorum. "Lütfen söyle bana."

Cevap vermek yerine güler ve "Ona amcık dediğine inanamıyorum" der.

"Bu anneni tanımlamak için mükemmel bir kelime."

"Öyle," diye kabul ediyor. "Sadece başka hiç kimsenin onu olduğu gibi görmesine izin vermedim."

Onu tutmaya devam edip bana söylemesini beklediğimde iç geçiriyor ve başını tekrar omzuma yaslıyor.

"Bana senin gibi bir erkeğin ilgisini asla çekemeyeceğimi söyledi, bu yüzden elde edebileceğim tek gecelik acıma seksinin tadını çıkarsam iyi olur."

"Yanılmışım. Amcık annen için yeterince güçlü bir kelime değil." O kadar kızgınım ki zar zor düşünebiliyorum. Küçük dairesine baktım. "Yatak odan nerede?"

"Bekle." Kafasını kaldırdı. "Seninle yatamam ve kesinlikle acıma seksi istemiyorum Roman."

Hiçbir şey söylemiyorum, sadece yatak odasını bulana kadar onu kısa koridorda taşıyorum. İçeri girdiğimde temiz ama biraz sade odaya bakıyorum. Dairenin kendisi, belediye başkanının evinden beklediğim gibi değil.

Kızım. Yatağının ucunda durup omuzlarımı daha da sıkı kavlıyor, nefesleri hızlı ve sıcak bir şekilde tenime değiyor, aletimin pantolonuma acıyla bastırmasına neden oluyor.

Yüzümü onunkine yaklaştırarak parfümünün yumuşak çiçek kokusunu içime çekiyorum ve onu yatağa yatırmadan önce yanağına bir öpücük konduruyorum. Geniş, korkmuş gözlerle bana bakıyor, ama bu korkunun altında, tutunduğum küçük kısıtlamaları yıkmakla tehdit eden bir arzu var.

"Sen asla acınacak biri olamazsın, *Solnishka*."

Ona, bir erkeğin içine girip bir daha çıkamayacağı türden bir kadın olduğunu, diğerlerini yok eden türden bir kadın olduğunu söylemek istiyorum ama yapmıyorum. O sarhoş ve ben belediye başkanının kızına bağlanamam. Babasını öldürmek zorunda kalırsam beni asla affetmez.

Gözleri şimdiden ağırlaşmaya başladı ve yanındaki yatağa vurduğunda, oturuyorum ve yüzüme yayılmak isteyen gülümsemeyle savaşıyorum. Uzanıp elimi tutuyor, yan dönüp bana bakarken küçük parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor.

"Ben uyuyana kadar kalabilir misin?" "Elbette."

"Annem çok gurur duyardı," diye mırıldanıyor ve bir kahkaha atıyor. "Sonunda bir erkeğin yatağıma girmesine izin verdim, hem de süper seksi bir erkeğin ve tek yaptığım onun elini tutmak." Tekrar gülüyor. "Çok acınası."

Kaşlarımı kaldırıp ona bakıyorum. "Yatağındaki ilk erkek, ha? Ve süper seksi?"

Kıpkırmızı kızarıyor ve inliyor. "Tanrım, bunu söylediğimi unut, çok utanç verici."

Boştaki elimle siyah saçlarından bir tutamı kenara itiyorum. "Neden ailen daha güzel bir yerde yaşaman için para vermiyor?"

Gözlerini kapatarak, "Onların kirli parasını istemiyorum. Büyükkannemden ve büyükbabamdan biraz mirasım var ve garsonluk yapıyorum. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Bir parmağımın arkasını pürüzsüz yanağında gezdiriyorum, bana söylediği şeye hayranlık duyuyorum ama bunun saçmalık olduğunu biliyorum. Dünya tehlikeli bir yer ve Emily'nin güvenliğini sağlamak için sığ, ihmalkâr ebeveynlerden, güvenliksiz ve kapılarında dayanıksız kilitler olan bir apartmandan daha fazlasına ihtiyacı var.

Daha derin bir uykuya dalarken dokunuşumla yumuşak bir inilti çıkarıyor ve yardım edemiyorum ama ailesi Connor'ın onu bu gece eve getirmesi için ısrar etseydi şu anda neler olacağını hayal ediyorum. O şerefsizin Emily'nin kendinden geçmiş bedenine ne yapacağını çok iyi biliyorum ve bu beni çok kızdırıyor.

Siktir git. Elini elimde tutarak Danil'i arıyorum. Sesim alçak, ama uyansa bile Rusça konuşuyorum, bu yüzden ne dediğimi anlamayacak.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor hemen.

"Evet, iyi geçti. Emily Marston hakkında bulabildiğin her şeyi bulmanı istiyorum."

"Sen gitmeden önce aileyi araştırdım," diyor ve bilgisayarında bir şeyler açarken klavyesinin hızlı tıklamasını duyabiliyorum. "Anlatacak pek bir şey yok. Ondan bahsetmedim çünkü orada olacağını düşünmedim. İlgi odağı olmaktan hoşlanmadığı hissine kapıldım."

"Şu anda onun evindeyim." İçimi çekiyorum ve yüzüne bakıyorum, rahat, huzurlu ve çok güzel. "Çok fazla içti, ben de onu eve getirdim." Babasının cebinde bulduğu kartviziti ve üzerinde ne yazdığını ona anlatırken elinin arkasını okşuyorum.

"Biraz araştırma yapacağım," diyor ve sesindeki hafif heyecanı duyabiliyorum. Ben de hissediyorum. Aradığımız şey bu olabilir. Bu şehri seçmemizin tek nedeni, karanlık ağda buranın büyük bir şeyin merkezi olduğunu gösteren yeterince kanıt olması ve her şeyin Emily'nin babasını ve onun yakın çevresindeki diğer adamları işaret ediyor olması.

"Yeni askerlerimizden birkaçını göndermeni istiyorum. Dönüşümlü olarak Emily'yi izlemelerini ve güvende olduğundan emin olmalarını istiyorum."

"Tehlikede olduğunu mu düşünüyorsun?"

Başparmağımı onunkinin üzerinde gezdirerek narin elinin çizgilerini takip ediyorum. "Bilmiyorum, ama bu adamlar düşündüğümüzün yarısı kadar bile suçluysa, o korunmasız bırakılamayacak kadar masum."

"Bana adresi gönderin, sizinle orada buluşmalarını sağlayayım."

Telefonu kapatıp ona adresi mesaj atıyorum ve sonra bir çilingir çağırıyorum çünkü şu anda sahip olduğu çürük kıçlı kilitleri açmam yaklaşık otuz saniye sürer. Adamı açıkça uyandırmış olmama rağmen, ona söz verdiğim büyük bahşış sayesinde gelip kilitlerini yenilemeyi kabul ediyor. Beklerken Emily'nin uyumasını izliyorum. O kadar huzurlu görünüyor ki, her zaman öyle kalmasını sağlamak için delice bir istek duyuyorum. Babası büyük olasılıkla ülkedeki en büyük seks kaçakçılığı şebekelerinden birine karışmışken nasıl bu kadar tatlı ve masum görünebiliyor?

Gözlerim çıplak omzunun ve sırtının çizgilerinde, daha önce kavradığımı hatırladığım kalçasının kıvrımında ve sonra bana sarılmış hissetmek istediğim bacaklarında geziniyor. Hâlâ topuklu ayakkabılarını giyiyor, ben de onları çıkarmak için elini bırakıyorum. Topukluları çıkarıp yere koyuyorum ve sürdüğü soluk sarı tırnak cilasına bakıp gülümsüyorum. Ayaklara hiç dikkat etmemiştim ama onunkiler çok şirin. Bir parmağımla ayağının kemerine dokunuyorum ve sonra hiç düşünmeden eğilip ayağının üst kısmını öpüyorum.

Lanet olsun, kendime gelmem lazım.

Telefonum çalışıyor ve kendimi daha fazla utançtan kurtarıyorum. Çocuklara daire numarasını mesaj atıyorum ve ardından hızlıca bir fotoğrafını çekiyorum, bu da yetmeyince birkaç tane daha çekiyorum. Az önce yaptığım şeyin psikanalizini yapmayı reddederek kendimi onun odasından çıkmaya zorluyorum. Kapının hafifçe vurulduğunu duyar duymaz iki adamı içeri alıyorum. Danil'in daha önce askeri eğitim almış iki yeni askerimiz Sergei ve Timofey'i seçmesine şaşırmadım.

Onlara oturma odasına girmeleri için el sallıyorum ve rafta duran bir fotoğrafı alıyorum. Emily'nin gülümseyen yüzü bana bakıyor. Kolunu başka bir genç kadına dolamış, ikisinin de üzerinde garson uniformaları var.

"Bu Emily Marston," diyorum onlara, fotoğrafta onu göstererek. "Şu anda tek önceliğiniz o. İkinizin de yer değiştirmesini istiyorum, böylece biri onu her zaman izleyecek."

Timofey benim ses tonumu taklit ederek ve onu uyandırmamak için sesini alçaltarak, "Kilitleri berbat," diyor.

"Çilingir çoktan yola çıktı bile. Artık birinin o taraftan girmesi konusunda endişelenmene gerek kalmayacak, ayrıca yangın merdiveni ya da balkon da yok." Telefonumu çıkarıp fotoğraflarım arasında geziniyorum, az önce yatağında sızarken çektiğim fotoğrafları göremeyeceklerinden emin oluyorum, ta ki yemekte çektiklerimi bulana kadar. Onlara Connor'ın çektiğim fotoğrafını gösterdim. "Bu şerefsiz onun yanına bile yaklaşmayacak. Anlaşıldı mı?"

"Evet efendim," diyor ikisi de, fotoğrafı inceleyip Connor'ın kendini beğenmiş yüzünü ezberleyerek.

"Güzel. Siz ikiniz kendi programınızı belirleyebilirsiniz. Biriniz onu sürekli izlediği sürece ne olduğu umurumda değil ve günlük güncellemeler istiyorum. Bilmem gereken bir şey olursa hemen bana haber verin."

İkisi de kendilerini bana kanıtlamaya hevesli bir şekilde başlarını sallıyorlar ve onlar ayrılırken çilingir geliyor. Daha yaşlı ve kafasının tepesinde yavaş yavaş kelleşen bir nokta var. Onu uyandırıp yatağından sürükleyerek çıkarmışım gibi görünüyor ama yine de gülümsüyor ve elini uzatıyor.

"Bay Melnikov? Ben Greg. Telefonda konuşmuştuk."

Elini sıkıyorum ve kapısının kilidini gösteriyorum. "Bunun elinizdeki en iyi şeyle değiştirilmesini istiyorum."

Şu anda sahip olduğu kilide bakıyor ve başını sallıyor. "Henüz kimse girmedği için çok şanslısın. Benim on yaşındaki çocuğum bile bunu kırabilir." Çömelir ve getirdiği aletleri incelemeye başlar. "Buraya kimsenin açamayacağı bir sürgü takabilirim."

"Kulağa hoş geliyor. İşiniz bittiğinde bana haber verin, bahşişinizi aldığınızdan emin olayım."

"Elbette, Bay Melnikov," diyor, çoktan işe koyulmuş.

İçeri girdim ve sonraki birkaç dakikayı etrafı gözetleyerek geçirdim. Emily'nin çok uzun fantastik romanları, Netflix'teki romantik komedileri ve buzdolabını çeşitli aromalı çaylarla dolu tutmayı sevdiği ortaya çıktı. Tezgâhındaki bir kabı açtığımda, ev yapımı kekleri görünce neredeyse inleyecektim. Beş tane kalmıştı. Tezgâhına yaslanarak iki tanesini yiyorum ve tadının ne kadar güzel olduğunu düşünerek gözlerimi kapatıyorum. Emily'nin sevimli bir önlükten başka bir şey giymediği, ben diz çöküp amını yerken bir grup kek karıştırdığı canlı bir görüntü zihnimde yanıp sönüyor ve o kadar gerçek ki kurtulmak için kafamı sallamak zorunda kalıyorum. Bu hiç iyi değil. Tamamen babasının neyin peşinde olduğuna ve bunun beni kız kardeşime nasıl götürebileceğine odaklanmam gerekiyor. Odaklanmam gereken şey bu, ona her baktığımda kalbimin hızla çarpmasına neden olan sevimli bir kadın değil.

"Her şey tamam Bay Melnikov," diye sesleniyor Greg ön kapıdan.

İşini incelemek için yanına gittim. Tatmin olmuş bir şekilde, üzerinde anlaştığımız bin dolarlık bahşışı ve acil gece ziyaretinin maliyetini kendisine teslim ediyorum. Greg bana anahtarları veriyor ve çok mutlu bir adam olarak oradan ayrılıyor. Anahtarlıktaki anahtarlardan birini çıkarıp cebime atıyorum ve ona bir not yazabilmek için bir parça kağıt alıyorum.

Emily,

Kilitleriniz acınası ve işe yaramazdı, ben de onları değiştirdim. İşte yeni anahtarın. Umarım bugün kendini çok hasta hissetmiyorsundur. Aspirin aldığınızdan ve bol su içtiğinizden emin ol.

Uyurken çok güzel görünüyorsun. Roman

Yatak odasına geri dönmeden önce biraz aspirin ve bir şişe su buluyorum. Her şeyi komodinin üzerine koyduktan sonra ona tekrar bakıyorum. Sırtüstü uzanmış, hiçbir şey umurunda değil. Elbisesi biraz kıvrılmış, bana baldırlarını ve sadece birkaç santimlik kalçasını gösteriyor. Beni bu kadar tahrik etmemeliydi. Şu anda yapmam gereken pek çok şey var ve Emily uyurken ona bakmak bunlardan biri değil, ama henüz onu terk edemiyorum.

Utanç verici derecede uzun bir süre onu izlemeye devam ediyorum, yanına kıvrılmayı diliyorum ve sonra bu fikir bir kez aklıma geldiğinde, peşimi bırakmıyor. İç çekerek uzanıyorum ve kendime bunun tamamen normal bir şey olduğunu söylüyorum. Bence o muhteşem ve onu becermeyi çok isterdim ama konu bu değil. Çok uzun zamandır ilk defa omuzlarımda korkunç bir yük varmış gibi hissetmiyorum. Emily'de beni sakinleştiren bir şey var ve şu anda en çok istediğim şey de bu.

Yatağa uzanır uzanmaz yumuşak bir inilti çıkarıyor ve yan yatarak bana sarılıyor. Sarhoş haliyle bile beni arıyor. Yüzünü boynuma dayayıp adımı fısıldayana kadar gerçekten ben olduğumu bildiğinden emin değilim. Daha da derine gömülüyor ve bir kolunu ve bacağına üzerime örtüyor. Hiç düşünmeden kolumu ona doluyorum ve hayatımda ilk kez bir kadınla tamamen giyinik bir şekilde uzanıp ona sarılıyorum.

Saçlarını okşayıp uzun, yumuşak tellerin parmaklarımdan arasından kaymasına izin verdiğimde nefesleri yeniden eşitleniyor. Sanırım hiç olmadığım kadar sertim ama umurumda değil. Uyurken ona sarılmaktan memnunum ve tam olarak da bunu yapıyorum, gökyüzü aydınlanmaya başlayana kadar hareket etmiyorum. Alnından öpüyorum ve eğilip yanağını tekrar öpmeden önce yavaşça altından kayıyorum.

"Yakında görüşürüz, *Solnishka*," diye fısıldıyorum kulağına.

Son bir kez bakıp dönüyorum ve kapıyı arkamdan kilitlemek için kendi anahtarımı kullanarak çıkıyorum. Binadan çıktığımda Timofey ya da Sergei'yi görmüyorum ama görmeyi de beklemiyordum. Dönüş yolum uzun sürmüyor ve çatı katına girdiğimde Danil ve Matvey ayaktalar -Danil kafasını bilgisayarına gömmüş, Matvey ise elinde koca bir kâse mısır gevreğiyle.

"Belediye başkanının kızını becerdin mi?" Danil soruyor.

"Hayır, yemedim." Emily'nin keklerinden biri olmasını dileyerek yaban mersinli bir kek alıyorum ve kendime kahve koyarken büyük bir ısırik alıyorum. "Kırmızı Engerek'le ilgili bir şey buldun mu?"

"Söylemesi zor." Bulduğu şey hakkında beni bilgilendirirken klavyeyi tıklamaya devam ediyor. "Kulübün kendisi, akli başında insanların uzak durduğu, şehrin kenarındaki keyifsiz görünümlü bir bar." Başka bir şey daha yazıyor ve sonra görebilmem için dizüstü bilgisayarın açısını değiştiriyor. "Ama boktan bir bara göre iyi para getiriyor."

Yaklaşıp önümdeki hesap tablosuna bakıyorum. Danil mali bilgilerini bulmuş ve buraya gelen para olması gerekenden çok daha yüksek. Kötü bir mahallede sadece bira satarak gecede binlerce dolar kazanmalarının imkânı yok.

"Sam hakkında bir şey gördün mü?"

"Hayır, ismini hiçbir şeyle ilişkilendiremiyorum. Sahibi Larry Anderson olarak görünüyor ama kendisi şu anda on sekiz yaşındaki karısıyla Bahamalar'da yaşıyor, yani belli ki işleri o yürütmüyor."

"Kaç yaşında?" Matvey sorar.

"Altmış beş."

"Vay canına," diyorum ve sonra bir içki daha alıyorum. "Bu biraz şüpheli."

"Çok," diye onaylıyor Danil.

"Siktiğimin sapığı," diye mırıldanıyor Matvey bir kase dolusu mini marshmallow ve çok renkli çıtır toplardan oluşan bir ağız dolusu şeyin etrafında. Burada tatlıya düşkün olan tek kişi ben değilim.

"Sanırım Cumartesi günü daha fazlasını öğreneceğiz." Matvey bana baktı. "Hepimizin gitmesini mi istiyorsun?"

"Bence bu biraz şüpheli görünebilir. Ben muhtemelen Vitaly ve Lev'i alacağım. İstersen Danil hackerlık yaparken sen de arabada onunla bekleyebilirsin."

Bir şey söylemiyor ama rahatladığını söyleyebilirim. Elinden gelse başkalarının yanında olmayı sevmez.

"Size Emily ile ilgili bir dosya gönderdim ama orada çok fazla şey yok."

Ofisime gitmeden önce Danil'e "Teşekkürler," diyorum. Kahvemi bitirirken her şeyi okudum, daha fazlası olmadığı için hayal kırıklığına uğradım. Sosyal medyadan nefret ediyor, içine kapanık, popüler bir restoranda garson olarak çalışıyor ve belli ki ailesiyle arasına mümkün olduğunca mesafe koymaya çalışıyor. Ondan sadece birkaç makalede bahsediliyor ve bu makalelerde gelecekte Marston ve Marston ailelerini birbirine bağlayacak bir düğün olabileceği çok güçlü bir şekilde ima ediliyor.

Daniels aileleri. Fotoğrafta Connor'ın kendini beğenmiş gülümseyen yüzü ve ondan uzaklaşmaya çalıştığı belli olan çok rahatsız görünen Emily yer alıyor.

Cesedimi çiğnemen lazım.

Düşünce anlık ve şiddetli, ama ondan kurtuluş yok. Hiçbir şekilde arkama yaslanıp Emily'nin o aşağılık pisliğe verilmesini izlemeyeceğim. Bu düşünce aklımda yer etmişken, dün gece tanıştığım adamlar hakkında birkaç saat daha araştırma ve okuma yapıyorum.

* * *

Sürekli kısa boylu, kahverengi gözlü bir güzeli düşünmüyormuş gibi yaptığım iki uzun günün ardından nihayet Red Viper'ın otoparkına giriyorum. Berbat konumuna rağmen park yeri dolu.

"Lanet olsun," diyor Vitaly alçak bir ısıklıkla. "Burada fiyatı seksen binden az olan tek bir araba olduğunu sanmıyorum."

"Bir grup zengin adamın takılması için tuhaf bir yer," diyor Lev. "Arabalarından hiçbirinin çalınmaması daha da tuhaf."

Cipi park ediyorum, ana kapıyı koruyan büyük fedaiyi fark ediyorum. Pink Kitty'deki fedai gibi değil. Kendini tutuş şeklinden bu adamın ne yaptığını bildiğini anlayabiliyorum.

"Kimseyi öldürmemeye çalışın," diyor Danil. "Bize bilgi lazım, ceset değil." "Elimden geleni yapacağım," diyorum ona.

Vitaly, Lev ve ben inip bizi hızla süzen adama doğru yürüyoruz. Önüne geçiyoruz ve adam kenara çekilmeyince kaşlarımızı kaldırıp "Bizi içeri alacak mısın?" diye soruyorum.

"Seni daha önce burada hiç görmemiştim."

Bir silaha uzanmaya çalışmadığından emin olmak için ellerine göz kulak oluyorum ve bir adım daha yaklaşıyorum.

"Şehirde yeniyiz, buradaki en iyi kadınların sizde olduğunu duyduk."

Yüzümü inceliyor ama ona hiçbir şey vermiyorum. Ondan çok daha kötü adamlarla karşılaştım. Birkaç saniye sonra gözlerini Vitaly ve Lev'e çeviriyor. Bu dövüşü kazanamayacağından emin ama çalıştığı kişiyi de kızdırmak istemiyor.

"Burayı sana kim söyledi?"

Cevap vermek yerine bir kumar oynuyorum ve "Geçen gece belediye başkanı ve birkaç kongre üyesiyle ilginç bir akşam yemeği yedim" diyorum.

Fedai kapıyı açıp kenara çekilmeden önce bana sırtarak gülümsüyor. "Keyfinize bakın beyler."

Ne ile karşılaşacağımızı bilmeden karanlık bara giriyoruz. Silahıma kolayca ulaşabilmek için takım elbise ceketimin düğmelerini açık bırakmışım ama yine de karanlık köşelerde beni neyin beklediğini bilmediğim bir odaya girmekten hoşlanmıyorum. Müzik yüksek ama iğrenç değil ve mekân tıklım tıklım. Red Viper'ın aslında bir striptiz kulübü olduğunu öğrenince şaşırmadım. Büyük bir bina değil, bu yüzden sahne yerine odanın etrafına stratejik olarak yerleştirilmiş striptiz direkleri var. Erkekler masalarda oturup dansçıları ve yarı çıplak garson kızları izliyor ama burası tipik bir striptiz kulübü gibi hissettirmiyor.

"Burası da ne böyle?" Vitaly Rusça mırıldanıyor.

Erkekler ıslık çalmıyor ya da laf atmıyor. Yine de izliyorlar ve ara sıra elliyorlar. Sağ tarafımızdaki bir masada oturan bir adam, garson içkisini bırakmak için durduğunda elini uzatıyor. Adam elini yılan gibi kızın eteğine sokuyor ama kız onu itmiyor. Vücudunun bir an gerildiğini görüyorum, ama sonra maske yerine oturuyor ve adam elini hareket ettirmeye başladığında ona baştan çıkarıcı bir gülümseme vermek için dönüyor.

"Bilgi toplamak ve gözlem yapmak için buradayız," diye hatırlatıyorum çünkü içlerindeki gerginliği hissedebiliyorum. Onlara bakmak için dönüyorum. "Burada Alina'yı bulmamıza yardımcı olacak bir şey olabilir. Kavga etmek yok."

Bundan memnun görünmüyorlar ama başlarını sallıyorlar. Lev elini çenesine götürüp, "Matvey'nin arabada kalması çok iyi oldu," der.

Tanrım, burada oturup bunu izlemek zorunda kalsaydı onu durdurmak mümkün olmazdı. Gidip bu zavallı kadını taciz eden sapığın ağzını burnunu kırmak istiyorum ama kız kardeşimi bulmalıyım ve bu da büyük resme odaklanmak anlamına geliyor. Bu lanet yılanın başını kesersem, geri kalan her şey çökecektir. Bu zavallı pisliği durdurmak hiçbir işe yaramaz, en azından kalıcı bir şey yapmaz. Sadece her şeyi mahvedecek.

Bara doğru yürüyoruz ve etrafımızdaki erkekleri fark ederek içki sipariş ediyoruz. Çoğu kadınlara bakmakla meşgul, ancak birkaçı sadece bize dikkat ediyor. İçkiler elimizde, bara yaslanıp ne olacağını görmek için bekliyoruz. Çok geçmeden takım elbiseli iki adam bize yaklaşmaya başlıyor.

Vitaly bir içki daha almadan önce "Gösteri zamanı," diye mırıldanıyor.

Her iki adam da otuzlu yaşlarında görünüyor ve kendilerini çok az korkan adamlar gibi taşıyorlar. Güç ve zenginliğe alışkınlar ve bunları ellerinde tutmak için her şeyi yaparlar.

"Red Viper'a ilk gelişiniz," diyor öndeki siyah saçlı adam ve ses tonundan soru sormadığı anlaşılıyor. Kulübe uğrayan herkesi tanıyor ve bizi daha önce hiç görmediği için doğal olarak şüpheleniyor.

"Öyle," diyorum ona. "Şehre yeni taşındık ve en iyi kadınları istiyorsan buranın tam yeri olduğunu duyduk." Eğer o lafı dolandırmayacaksa, ben de dolandırmayacağım.

Üçümüze bakıyor, Lev'in piercing ve dövmelelerinde biraz daha oyalandıktan sonra yumuşak bir gülümsemeyle bana elini uzatıyor. "Ben David ve bu da Aaron. Bu kulübü biz işletiyoruz." Bir an durakladı ve "Peki sen kimsin?" diye sordu.

Gülümsüyorum ve elini bırakıyorum. "Ben Roman, bunlar da Vitaly ve Lev." Aaron ilk kez konuşuyor ve "Bizi nereden duydunuz?" diye soruyor.

Küçük bir kahkaha atıyorum ve "Bir arkadaşın arkadaşı" demeden önce içkimi bitiriyorum. David'e dönmeden önce zar zor giyinen barmene içkimi doldurmasını işaret ediyorum. "Kadınlar konusunda benzer zevkleri olan biri."

Bir dakika bizi inceliyorlar ama başka soru sormuyorlar, özellikle de ben para çekip barmene hiçbir şey olmamış gibi yüz dolar bahşiş verdikten sonra.

"Kadınlardan bahsetmişken," diyor Vitaly gülerek, içkisini en yakındaki direk dansçısına doğru kaldırırken. "Bu güzel bir kış parçası. Onu hangi cehennemden buldun? Akrobat mı? Siktir git," diye mırıldanıyor bir kahkaha daha atarak.

David ve Aaron gülümseyerek genç kadının yerçekimine meydan okuyormuş gibi görünen bir tür dikey sıçrama hareketi yapmasını izliyorlar.

"Lanet olsun," diyor Lev takdirle.

İki adam onların övgülerini dinlerken biraz rahatlıyor ve David bizi arka masaya davet ettiğinde kabul etmekten başka çaremiz kalmıyor. Hâlâ bizden çekiniyorlar ama bizi kovmaya çalışmıyorlar. Saatiye hızlıca bir göz attım. Saat daha on bile değil, yani Sam'le ne halt yiyeceksek yemeden önce hâlâ bolca vaktimiz var.

İki adamı, birkaç deri koltukla dolu ve kulübü net bir şekilde gören bir köşeye kadar takip ediyoruz. David elini kaldırır ve garsonlardan biri koşarak yanına gelir. Eğiliyor, böylece David onun kulağına fısıldayabiliyor.

Sonra da onun emirlerini yerine getirmek için koşturmaya başladı. Yanında üç kadınla geri döndüğünü gördüğümde içten içe inliyorum, bunlardan biri splits kızı.

Vitaly gizlice başını bana çeviriyor ve Rusça, "Lanet olsun Roman," diye fısıldıyor, çünkü üçümüz de sırada ne olduğunu biliyoruz. Kadınlar için burada olduğumuzu söylemiştik ve eğer şimdi onları geri çevirirsek, bu David ve Aaron'un önünde dev bir kırmızı bayrak sallamak gibi olacak.

"Bizim ikramımız," diyor David, kızlara el sallayarak.

Splits, Vitaly'nin kucağına otururken kızıl saçlı Lev'e biniyor ve sarışın bana doğru geliyor. Onu kucağımda istemiyorum ama artık bundan kaçınmanın bir yolu yok. Bana gülümsüyor ve yaklaşıp ellerini omuzlarıma koyuyor, böylece üstüme çıkabiliyor. Diğer iki kadın çoktan Vitaly ve Lev'e sürtünmeye başlamıştı ve ben bunun her saniyesinden nefret ediyorum. Kucağımdaki kadın muhteşem, bunu inkâr etmek mümkün değil ama onu istemiyorum. Bununla ilgili her şey yanlış geliyor. Zihnimde Emily'nin yüzünü görüp duruyorum ve suçluluk duygusuyla dolup taşıyorum, ki bu gerçekten aptalca çünkü paylaştığımız tek şey bir geceydi ve o gecenin çoğunda baygındı.

"Hey, yakışıklı," diyor kadın kalçalarını oynatarak ve kucağıma daha sert sürtünerek. Beni sert bulmadığı için şaşırdıysa bile bunu iyi saklıyor. Daha yakına eğiliyor, iğrenç parfümü etrafımı sarıyor ve nefes almamı zorlaştırıyor. "İstersen bana dokunabilirsin."

Sallanan kalçalarına bakıyorum, sırf onu üzerimden atabilmek için ellerimi üzerine koymak istiyorum ama tam o sırada elini göğsüme götürüyor ve bileğindeki dövmeyle görüyorum. Tıpkı kartvizitteki gibi kırmızı bir engerek yılanı ouroboros tüm bileğini çevreliyor.

"İlginç bir dövme," diyorum yılanı göstererek. "Ne anlama geliyor?"

Vitaly beni duyuyor ve Rusça, "Aynı dövmeden onda da var," diyor.

"Ben de öyle," diyor Lev.

"Bir şey yok," diyor kucağımdaki kadın, kocaman göğüsleri tam yüzüme gelecek şekilde yaklaşarak.

Aramıza biraz mesafe koymak istediğimi belli etmemeye çalışarak başımı biraz yana çeviriyorum. Onu biraz geriye itmek için ellerimi kalçalarına koyduğumda omzunun üzerinden bakıyorum ve Emily'nin bana baktığını görüyorum. Tamamen farklı görünüyor; daracık bir elbise, sarışın bir peruk ve onu son gördüğümde olduğundan çok daha fazla makyaj yapmış ama onu hemen tanıyorum ve yüzündeki incinmiş ifade benimkine bir tokat gibi iniyor.

"Siktir," diye Rusça homurdanarak sarışını üzerimden itiyorum. "Belediye başkanının kızı burada. Hemen döneceğim."

Ayağı kalkıp, memnun görünmeyen David'e dönüyorum. "Hemen döneceğim," diyorum ve başka hiçbir şeyi umursamadan Emily'nin peşinden koşuyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 4

OceanofPDF.com

Emily

I topuklarımın üzerinde dönüyorum ve etrafımdaki erkek kalabalığının arasından geçmeye başlıyorum. Kalbim hızla çarpıyor, avuçlarım terliyor ve etrafımdaki pahalı deri elbise ayakkabılarının üzerine kusacakmışım gibi hissediyorum. Neden

Herkes bu kadar şık mı giyinmiş?

"Sakin ol tatlım," diyor bir adam ve sonra elini kıçıma koyuyor. Ben daha ona vurmak için arkamı dönemedim Roman orada, adamın bileğini kavrayıp benden çekip alıyor. Adama yaklaşıyor ve yüzündeki saf öfke ifadesi bana yönelik olsaydı donuma işerdim. "Sakin ona dokunma," diye homurdanıyor aniden ortadan kaybolan adama

soluk.

"Üzgünüm dostum, senin olduğunu bilmiyordum. O işaretli değil."

Ne sikimden bahsettiğini bilmiyorum ve umurumda da değil. Sadece Roman'dan olabildiğince uzaklaşmak istiyorum, bu yüzden arkamı dönüp rezervasyon yaptırıyorum. Fazla uzaklaşmadım. Kolu etrafımı sarıyor, beni karanlık bir köşeye sürüklerken kendisine doğru çekiyor.

"Bırak beni!" Ona bağıriyorum, kurtulmak için mücadele etmeye çalışıyorum ama o beni duvara yapıştırıyor, güçlü bedenini sırtıma bastırırken bir elini başıma koyuyor ve diğerini belime kilitliyor.

"Burada ne halt ediyorsun?"

"Bana kızacak kadar yüzüzsün," diye tıslıyorum ona. "Sen neden buradasın? Bekle, o fahişe kucağına sürtünürken bu acı verici bir şekilde belliydi."

"Göründüğü gibi değildi."

"Yani kucak dansı yapmayacak mıydın?" Sert bir kahkaha atarak soruyorum. "Her neyse, önemli değil."

Kırgın ve kızgınım ve bunun bir nedeni de buna hakkım olmaması. Birlikte birkaç saat geçirdik ve sonra sarhoş kışımı eve getirdi ve beni yatağa yatırdı ve görünüşe göre kilitlerimi değiştirdi ve iki kek yedi. Çıktığımız falan yok. Yine de acıyor. Olması gerekenden çok daha fazla acıtıyor ve bununla ne yapacağımı bilemiyorum, bu yüzden sadece öfkeli bir şekilde nefes alıyorum ve düşmekle tehdit eden gözyaşlarını lanetliyorum.

Daha yakına eğilip yüzünü boynuma yaklaştırarak beni şaşırtıyor. Yavaşça, derin bir nefes alıyor ve bu çok samimi ve inanılmaz derecede doğru hissettiriyor.

"Burada olman senin için güvenli değil. Gitmeniz gerekiyor."

"Neden küçük dansına geri dönmüyorsun Roman ve beni rahat bırakmıyorsun?"

Yumuşak bir kahkaha attı. "Böyle bir şey olmayacak." Eli hâlâ karnımın alt kısmında geziniyor. "Neden böyle giyindin? Böyle bir yerde başına neler gelebileceği hakkında bir fikrin var mı?"

"Neden umursuyorsun ki?"

İç geçiriyor ve yanağımdan öpüyor. "Gitmeyeceksin, değil mi?"

"Hayır."

"O halde birlikte çalışmamız gerekiyor. Her şeyi daha sonra açıklayacağıma söz veririm, şimdi bana güvenir ve söylediklerimi yapar mısın?"

Tereddüt ettiğimde ekliyor, "Lütfen Emily. Bu çok önemli."

Sözlerindeki gerçeği duyabiliyorum ve dürüst olmak gerekirse, bu yer beni çok ürkütüyor ve Roman'ın yanında dururken kendimi çok daha güvende hissediyorum.

"Tamam," diye fısıldıyorum, "ama yalan söylemiyor olsan iyi edersin." Beni kavrayışını yumuşattığında, hemen "Bekle, beni oraya mı götürüyorsun? Lütfen beni kucak dansı yaparken izlemek zorunda bırakma." Acınası görünsem de umurumda değil. Bunu izlememin imkanı yok.

"Asla yapmam," diye fısıldıyor kulağıma yakın. "Kucağımdaki kişi sen olacaksın."

Bana cevap verme şansı vermiyor, sadece yanağımla öpüyor ve beni etrafında döndürüyor. Bir kolunu etrafıma dolayarak, bizi köşedeki kanepeye geri götürürken beni sıkıca kendisine doğru çekiyor. Oraya varmadan önce eğilip kulağıma fısıldıyor. "İngilizce bilmiyormuş gibi davran. Tek kelime etme, *Solnishka*."

Bana ilk kez böyle seslenmiyor ve ona bunun ne anlama geldiğini sormak istiyorum ama kanepedeyiz ve o oturup beni kucağına çekiyor. Kucağında oturan muhteşem sarışın daha da güzel görünüyordu.

zihinsel olarak ikimizi karşılaştırmaya başladığımda yüzüm utanç verici bir kırmızı tonuna dönüşüyor, çünkü Roman Melnikov gibi bir adam için kesinlikle daha bariz bir seçim gibi görünüyor. Roman'a somurtkan bir bakış atıyor ama Roman onu tamamen görmezden geliyor ve beni daha da yakına çekerken yanındaki iki adama Rusça bir şeyler söylüyor, ikisi de hâlâ yarı çıplak striptizciler tarafından götürülüyor. Çok güzel.

"Kim bu? Bizden biri mi?" Diğer kanepede oturan bir adam soruyor, bana öyle bir bakıyor ki, keşke sadece bu durum için aldığım açık saçık elbiseden daha fazlasını giyseydim diyorum.

"O benim," diyor Roman, ses tonu tartışmaya hiç yer bırakmıyor. "Onu Rusya'dan yanımda getirdim."

"Güzel," diyor diğer adam. "Paylaşıyor musunuz?"

Roman kalçalarımı tutuyor ve beni döndürüyor, böylece ona sarılıyorum ve artık bana bakan iki adama bakmıyorum. "Ben paylaşmam."

Adam ellerini kaldırır ve yumuşak bir kahkaha atar. "Sadece sordum. Zararı yok."

Roman başımın arkasını kavriyor ve kulağıma fısıldayabilmek için beni daha yakına çekiyor. "Gerçekten kucağımda olmak istiyormuşsun gibi davranmaya başlamak isteyebilirsin. İnandırıcı ol, *Solnishka*."

Ne sorduğunu anladığımda tüm vücudum donuyor. Gözlerim yanında Rusça konuştuğu iki adama kayıyor. Bunlar kardeşleri olmalı, ama hepsinin çok güzel olması bir yana, pek de aile benzerlikleri yok. Dudak halkası olan bana küçük, hızlı bir gülümseme veriyor, ama bunda sapıkça bir şey yok, daha çok sessiz bir cesaretlendirme gibi. İkisinin de boynunda dövmelemler var ve Roman kadar güçlü yapılı görünüyorlar. Kim bu adamlar?

Roman ellerini kalçalarımaya götürüyor ve beni nazikçe sıkıyor. Diğer adamların beni görmemesi için yanağımı onunkine yaklaştırarak kulağına fısıldıyorum, kendimi kocaman bir moron gibi hissediyorum. "Ne halt ettiğimi bilmiyorum. Daha önce hiç kucak dansı yapmadım."

"Diğer herkesi görmezden gel," diye fısıldıyor. "Sadece sen ve ben varız." Dilini kulak mememde gezdirip emdiğinde yumuşak bir inilti çıkarıyorum ve parmaklarımı omuzlarına gömüyorum. Boynumu öperken gözlerimi kapatıyorum ve bedenim kalçalarımı hafifçe sallayarak karşılık verdiğinde inliyor ve boynumun kıvrımını ısıyor. Elleri kalçalarımı daha sıkı kavriyor, beni hareket etmeye teşvik ederken aynı zamanda ne yapmam gerektiğini de öğretiyor.

Tenimdeki ağzı imkansız başarıyor. Diğer herkes kaybolmaya başlıyor ve onun altımda sertleştiğini hissettiğimde, ellerimi başının arkasına götürüp parmaklarımı siyah saçlarında gezdirirken bir inilti daha çıkıyor. Kalçalarımı daha sert sallıyorum ve bir elini kıcıma doğru kaydırduğında, onu ayırıyor ve bunu beni mümkün olduğunca gözden saklamaya çalışmak için yaptığını kesin olarak biliyorum.

Geri çekilip ona bakıyorum, ona sürtünmeye devam ederken yeşil gözleriyle buluşuyorum. Seyirciler olduğu için gülünç derecede samimi. Yüzünü kavrayarak alnımı onunkine yaslıyorum ve bir inilti daha çıkarıyorum.

"Roman," diye fısıldıyorum, her şeyin kontrolden çıktığını hissediyorum. Tüm vücudum ihtiyaçtan yanıyor. Amım sıırıslıklam, meme uçlarım kaya gibi sert ve acı verici ve kalbim muhtemelen güvenli olandan daha hızlı atıyor. Tek düşünebildiğim daha fazlasına ne kadar çok ihtiyacım olduğu. Dudaklarımı tekrar kulağına götürüyorum. "Lütfen," diye inliyorum ve sonra dilimi boynunda gezdiriyorum, asla doymayacağım kokuyu içime çekiyorum.

"Sakın boşalayım deme," diye kulağıma hırlıyor. "İlk orgazmını bu piçlerle paylaşmayacağım."

"Onlara bir dakika içinde döneceğini söyle. Beni başka bir yere götür." Ona karşı daha da sertleşiyorum, amımı örten ince dantel parçası pek bir engel değil ve kendimi kolayca boşaltabilirim, ama o haklı. Bunu burada, onların önünde yapmak istemiyorum.

"Siktir," diye homurdanıyor, ayağa kalkıyor ve beni de yanına alıyor. Kolunu kıcıma doluyor ve ben bacaklarımı ona sararken beni gözlerden saklıyor. Kardeşlerine Rusça bir şeyler söylüyor ve ardından İngilizce olarak "Bir dakika içinde döneceğim" diyor.

Diğer iki adam gülüyor ve içlerinden biri, "Arka tarafta boş odalar var. Barı geçince sağdaki koridordan gidin."

Roman onlara başıyla selam veriyor ve sonra beni hızla kalabalığın arasından geçiriyor. Kimse bir erkeğin bir kadını taşımasını garip bulmuyor. Hepsi kendi kadınlarıyla ilgilenemeyecek kadar meşgul. Koridora çıktığımızda kapıların arkasından gelen iniltileri duyuyorum ve gerçeklik bir kova buzlu su gibi yüzüme çarpıyor. Ne yapıyorum ben böyle? Cidden bekâretimi bu boktan seks kulübünde mi kaybedeceğim?

Roman gerildiğimi hissediyor ve bana yumuşak bir gülümseme veriyor. "Merak etme *solnishka*, seni burada becermeyeceğim." Beni duvara yasladı ve yanağımdan tekrar öptü. "Bu çöplükte hızlı bir sikiş için fazla önemlisin."

Onu daha iyi görebilmek için yüzümü çevirdiğimde, dudaklarımız birbirine değmesin diye nasıl geri çekildiğini fark ediyorum. Haklı olduğunu bilsem de canım acıyor. Burada hiçbir şey yapamayız. Şimdi kesinlikle zamanı değil.

"Bana öyle bakma bebeğim. İlk öpücüğümüzün burada olmasına izin vermeyeceğim."

"İlk kucak dansımız için yeterince iyi değil mi?"

Yumuşak bir kahkaha attı. "Bu kaçınılmazdı ama şikayet edecek değilim."

"Saat kaç?"

Bir servete mal olmuş olması gereken siyah saatine bakıyor ve "Kahretsin, saat neredeyse 10:30" diyor.

"Beni yere bırak. Sana bir şey göstermem gerek."

Beni yere bırakıyor ama elimi tutuyor çünkü belli ki bir parçası bana dokunmadan bu kulüpte adım atmama izin vermiyor. Onu koridorda ilerletiyorum ve dışında *depo* yazan bir kapının önünde duruyorum.

"Beni okurken gördüğünüz kartvizit yüzünden buradasınız, değil mi?" "Evet."

"Ben de öyle. Sen gelmeden önce etrafı biraz karıştırdım." Kapıyı açtım ve onu her şeyden çok bir yardımcı dolaba benzeyen küçük odaya çektim. Paspaslar, kovalar, peçete kutuları ve bardak altlıkları alanı dolduruyor. Hemen hemen hiç olmayan bu elbisenin küçük cebinden cep telefonumu çıkarıp el fenerini açıyorum ve onu kutuların etrafından dolaştırıp daha önce gözetlediğim köşeye götürürken yolumuzu aydınlatmak için kullanıyorum. Yolda uzanıp çıplak ampule bağlı ipi çekiyorum. Çok güçlü değil ama birbirimizi görmemize ve bir şeye çarpmamamıza yetecek kadar ışık veriyor.

"Bak," diyorum, başımın üstündeki büyük havalandırma deliğini işaret ederek. "Orası doğrudan ana ofise açılıyor. Eğer biri Sam'le buluşacaksa, muhtemelen orada olacaktır. Beni yukarı kaldırırsan dinleyebilirim."

"Daha sonra tüm bu Emily hakkında ciddi bir tartışma yapacağız." Havalandırmaya bakar ve telefonunu çıkarır. Birkaç fotoğraf çekip hızlı bir mesajla birlikte gönderiyor.

"Acele et," diyorum ona. "Vakit neredeyse geldi."

İç geçiriyor ve eğilip bana işaret ediyor. Bacaklarımı boynuna dolamamı ve omuzlarına oturmamı istediği belli olduğunda tereddüt ediyorum. Kısa boylu olabilirim ama sağlam bir vücudum var ve yemin ederim homurdanırsa

ve ayağa kalkmak için mücadele ederse, buradan kaçabilir ve bir daha asla yüzümü göstermeyebilirim.

"Emily," diyor, "o muhteşem bacaklarını hemen boynuma dola."

Sözleri beni harekete geçirdi. Bacaklarımı kavrayıp kolaylıkla ayağa kalktığında şaşkın bir çığlık atarak bacağımı kaldırıyorum, içinden en ufak bir homurtu bile çıkmıyor. Dengemi kaybedip geriye düşeceğimden korkarak başını tutuyorum, çünkü elbisem mücadeleyi tamamen bırakıp kıcımdan yukarı yuvarlanıyor, böylece dantelli tangamla boynuna sarılmış benden başka bir şey kalmıyor.

"Aman Tanrım," diye inliyor. "Sanırım beni öldürmeye çalışıyorsun."

Bacaklarımı sıkıca kavırıyor, beni havalandırmaya olabildiğince yaklaştırıyor ve sonra konuşmayı kaydedebilmem için bana cep telefonunu uzatıyor. Yumuşak bir ses mırıltısı duyabiliyorum ve yaklaşıp kulağımı ona doğru eğdiğimde kelimeler netleşiyor.

"Onları duyabiliyorum," diye fısıldıyorum. Bir elimle telefonu havalandırmaya olabildiğince yakın tutarken diğer elimi de saçlarında tutuyorum, gözlerimi kapatıp tüm dikkatimi havalandırmanın diğer tarafındaki konuşmaya verirken şaşırtıcı derecede ipeksi yumuşaklıktaki saç telleriyle dalgınca oynuyorum.

"Benim için neyin var Sam?" Adamın sesi Roman'a beni paylaşp paylaşamayacağını soran adama benziyor ama emin olamıyorum.

"Yeni bir sevkیات geliyor," diyor Sam olması gereken bir adam. "Hepsi Doğu Avrupa'dan, hepsi olgunlaşmış ve toplanmaya hazır," diyor iğrenç bir kahkaha atarak. Roman'ın saçlarını sıkıca kavırıyorum ve o da beni hemen rahatlatan tatlı bir jestle uyluğumun iç kısmını öperek şaşırtıyor.

"Ne zaman burada olacaklar?" diye sorar diğer adam.

"Gelecek ay. Her zamanki gibi aynı havaalanı. Uçuş bilgilerini aldığında sana göndereceğim." Bir kahkaha daha attı. "Bunlar için lanet bir ikramiye almalıyım. Onları görene kadar bekle."

"Dört gözle bekliyoruz. Bazıları için alıcılar şimdiden sıraya girmiş durumda ve ihtiyaç duyarsak her zaman başka bir açık artırma düzenleyebiliriz."

İğreniyorum. Sanki insanlardan değil de bir sığır sevkیاتından bahsediyorlarmış gibi konuşuyorlar ve öfkeyle ellerimi havalandırmaya vurmamak için kendimi zor tutuyorum. Bir şeyler döndüğünü biliyordum ama bu kadar kötü olduğunu fark etmemiştim. Babamın pis işlere bulaştığını biliyordum ama bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum.

Hasta olacaktım gibi hissediyorum ve Roman kalçama bir öpücük daha kondurduğunda, "Nefes al, *solnishka*," diye fısıldıyor.

Yavaşça içime çekerken ellerim titriyor ve iki adamın dar amcıklar ve bir kızın kirazının ne kadar değerli olduğu hakkında yaptıkları şakaları dinliyorum. Sam gittiğinde, geceyi bitirip buradan siktir olup gitmeye fazlasıyla hazırım.

"Bitti," diye fısıldıyorum ve Roman sesimden ne duyarsa duysun beni nazıkçe üzerinden kaldırıyor ve hemen ardından sıkı sıkı sarılıyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor. "Bunu duymanı engellememin bir yolu olsaydı, bunu yapardım."

"Sorun yok." Ona telefonunu uzattım. "Bir uçak dolusu kadın geliyor içeri."

Telefonu alabilecek kadar geri çekiliyor. Sesi kısıyor. alçaltıyor ve kulağına tutuyor, böylece ben tekrar duymak zorunda kalmadan dinleyebiliyor. Yüzünü izliyorum, gözlerini dolduran acıyı görüyorum ve düşünmem bile gerek kalmadan kollarım beline dolanıyor. Başımın arkasını tutup alnımdan öpüyor ve işi bittiğinde telefonunu cebine geri koymadan önce kaydı birine gönderiyor.

"Neler oluyor, Roman?"

"Daha sonra. Sana her şeyi sonra anlatacağıma söz veriyorum ama zaten çok uzun zamandır yoktuk ve bir odada sevişiyor olmamız gerekiyordu."

Beni serbest bırakıyor ve gözlerini üzerimde gezdiriyor. Elbisem hâlâ yukarı kalkık ve onu aşağı çektiğimde başını sallıyor ve ardından takım elbise ceketini çıkarıyor.

"Giy şunu. O elbiseyle sana tekrar bakmalarına dayanamıyorum."

Kolunun altında kılıfında duran silaha bakıyorum. Tek kelime etmeden silahı çıkarıp pantolonunun arkasına sokuyor ve beyaz gömleğinin düğmelerini açarak silahı örtüyor. Boş kılıfı çekip çıkarıyor ve ceketinin altına gizlenecek şekilde bana takıyor. Hareketleri emin ve kendinden emin, silahla çok fazla deneyimi olan bir adamın silahı tutuş şekli gibi. Muhtemelen seksi olmamalı ama öyle.

Ceketini giyip burnuma götürüyorum ve daha iyi düşünmeden kokusunu içime çekiyorum. Gözleriyle karşılaştığımda hızla gözlerimi kaçırıyorum ve ceketini üzerime daha sıkı çekip kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak kapalı tutuyorum. Yaklaşırken güzel ağzı küçük bir sırtışla yukarı kıvrılıyor. Parmaklarını sarı peruğumun uzun tellerinde gezdiriyor.

"Bunu sevmedim. Gerçek saçını özledim."

Başka bir şey söylemeden peruğumu dikkatlice karıştırıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Eğer bu gerçek olsaydı, seni dizlerinin üzerine çöktürür, saçlarını okşarken bir yandan da sana sikimi yedirirdim."

Hızlı bir nefes çekiyorum ve daha da kızarıyorum. Bana göz kırpmıyor ve yeşil gözlerini üzerimde gezdirirken çenesini gererek enseme avuçluyor. Parmaklarını etrafımda sıkıyor, elindeki gücü hissetmeme izin veriyor, havamı ne kadar kolay kesebileceğini hissetmeme izin veriyor. Biraz korkutucu ama çok da iyi hissettiriyor. İnliyor ve başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor, rujumu bulaştırıyor ve doğrudan amıma bir zevk dalgası gönderiyor. Az önce duyduklarımdan ne kadar iğrenmiş olsam da Roman'ın dokunuşuna tepki vermemelik edemiyorum. Bu imkânsız. Bu yerde temiz ve iyi hissettiren tek şey o ve yardım edemiyorum ama ona yapışıyorum ve onu arzuluyorum.

"Oraya geri döneceğiz ve seni ne kadar sert becerdiğim için bitkin gibi davranacaksın. Bana sarılacaksın, yüzünü boynuma gömeceksin ve uyuyormuş gibi yapacaksın. Bu gece yanımdan ayrılmayacaksın. Anladın mı?"

Ona bakıyorum ve alt dudağımı ısırıyorum.

Başparmağını tekrar dudaklarımın üzerinde gezdirerek alt dudağımı dişlerimden kurtarıyor. "Ne oldu?"

"Gerçekten işlemem lazım," diye itiraf ediyorum, kendimi aptal gibi hissediyorum ama burada kaç saat kalırsak kalalım bunu tutamayacağımı da biliyorum.

Bana küçük bir gülümseme veriyor ve beni depodan dışarı çıkarıyor, yolda küçük tepe lambasını kapatıyor. Güvenli olduğundan emin olduktan sonra beni tekrar koridora çıkarıyor ve banyoyu bulduğunda kapıyı çalıyor. Kimse cevap vermeyince kapıyı açıyor ve beni içeri çekiyor. Her kabinin kapısını açıp tamamen boş olduğundan emin olana kadar gitmeme izin vermiyor.

"Kapının hemen dışında bekliyor olacağım, tamam mı?" "Tamam, teşekkürler."

Başımın üstünü tekrar öpüyor, çünkü topuklu ayakkabılarla bile adam üzerimde yükseliyor ve o gittikten sonra acele edip yapmam gerekeni yapıyorum. Ellerimi yıkarken aynada kendime bakıyorum ve yüzümü buruşturuyorum. Yüce Tanrım. Peruğumu yumrukladığı için peruğum mahvoldu ve rujum bulaştı, bu da beni ya iyi ve sert bir şekilde öpülmüş ya da gerçekten çılgın bir alemden yeni çıkmış gibi gösteriyor. Dürüst olmak gerekirse her ikisi de olabilir.

Özellikle de koyu göz makyajımla. Bu gece için gerçekten her şeyi yaptım ve birkaç saat önce olduğu kadar iyi görünmüyorum. Kapının hemen dışındaki kadınların ne kadar güzel olduğunu düşünüyorum ve keşke ben de doğal bir şekilde seksi görünebilseydim diyorum. Kendimi inceledikçe, bana en çok yakışanın çılgın bükücü olduğuna daha çok ikna oluyorum ve bundan nefret ediyorum.

Kapı hafifçe vurulduğunda hâlâ kendi kendime çalışıyordum. "İyi misin, *Solnishka*?"

Ceketini daha sıkı sarıyorum ve kapıyı açarken başımı öne eğiyorum. "Ben iyiyim," diye mırıldanıyorum ve sonra aceleyle koridorda ilerlemeye çalışıyorum. Ne kadar çabuk uyuyormuş gibi davranabilirsem o kadar iyi.

"Hey, bekle bir dakika," diyor, kolumdan tutup beni kendine doğru çekiyor. Yüzümü tutuyor ama ben ona karşı koyuyorum, başımı eğmeye çalışıyorum. Şu anda onun mükemmel yüzünü görmek istemiyorum. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey," diye fısıldıyorum.

Eğildi ve alnımdan öptü. "Lütfen bana yalan söyleme, Emily."

İç çekiyorum ve o yüzümü avuçlamaya devam ederken bileklerine tutunuyorum. "Berbat görünüyorum ve utanıyorum. Tüm o güzel kadınların yanına geri dönmek için sabırsızlanıyorum."

"Çok seksi görünüyorsun, *Solnishka*. Bu yüzden şu anda örtünmüş durumdasın ve o kadınların hiçbirisi senin yarın kadar bile iyi görünmüyor."

Yukarı bakıyorum ve gözleriyle buluşuyorum. "Lütfen bana yalan söyleme Roman," diyorum, sözlerini ona iade ederek.

"Asla."

"Kucağınıza binen kadını gördüm," diye hatırlatıyorum ona.

"Bunu yapmasını istemedim." Daha yakına eğiliyor ve başparmağını yanağımda gezdiriyor. "Ve beni sertleştirmedim."

"Evet, tamam," diyorum inanmayarak gülerek.

"O söylemedi ama sana olan tepkimi hissettiğini biliyorum." Gülümsemek için kendimi zor tutuyorum ve "Bunu kaçırmak biraz zordu" diyorum.

Bana seksi bir sırıtışla bakıyor. "Hadi, oraya geri dönmeliyiz ama bunu daha sonra konuşabiliriz. Unutma, ağrın var ve bitkinsin, yürüyemeyecek kadar ağrın var."

Beni kaldırıyor ve ben de kollarımı ve bacaklarımı hızla ona dolayarak çenemi omzuna yaslıyorum.

"Bana göz kulak olduğun için teşekkürler," diye fısıldıyorum bizi kulübün ana alanına geri götürürken.

Hiçbir şey söylemiyor, sadece beni daha sıkı sıkıyor. Bizi kalabalığın arasından geçirirken kaslarının hareket ettiğini hissediyorum ve bu saf bir cennet. Parmaklarımı saçlarının arkasında gezdirmekten kendimi alamıyorum ve masaya varmadan önce fısıldıyor, "Elimden geldiğince çabuk bizi buradan çıkaracağım."

Duyduğumu belli etmek için boynunu öpüyorum çünkü kimsenin İngilizce konuştuğumu duyması riskini almak istemiyorum. Roman kardeşlerine Rusça bir şeyler söylüyor ve onlara sarkıntılık eden kadınların gittiğini görmek beni mutlu ediyor. Hızlı bir bakışla adamlardan birinin kayıp olduğunu anlıyorum ve Sam'in yanında duyduğum sesin o olduğu konusunda haklı olduğumu düşünüyorum.

Roman oturuyor ve beni kucağında güvenli bir şekilde tutuyor. Parmaklarını enseme gezdirirken, kığımın tamamen örtüldüğünden emin olmak için ceketini biraz aşağı çekiyor.

"Tanrım, ona ne yaptın böyle? Hâlâ hayatta mı?" diye sorar adam.

Roman gülüyor. "O sadece yorgun, David. Bazen biraz agresif olabiliyorum," diyor bir başka kahkahayla.

"Buraya kesinlikle uyum sağlayacaksın," diyor David. "Ben de tam kardeşlerine diyordum ki, beğendiğin birini görürsen bana haber ver. İster bu gecelik ister daha uzun süreli olsun, bir fiyat belirleyebiliriz."

Roman tenimi okşamaya devam ediyor. Yüzüm boynuna dayanıyor ve onu tekrar öpmekten kendimi alamıyorum. David'in oturduğu yerden beni görmesine imkân yok ama yine de gözlerimi kapalı tutuyorum. Roman'ın rahatlatıcı kokusunu içime çekiyorum ve kollarında gevşiyorum. Bir elini kığımın tutuyor, ceketin kayma riskini göze almıyor, diğer eli boynumu yumuşak bir şekilde okşamaya devam ediyor ve bu mümkün olduğunu düşünmediğim bir şekilde rahatlatıcı.

"Sahip olduğun tek kadın bunlar mı?" Kardeşlerinden biri sorar. David yine iğrenç bir kahkaha atar. "Bunlar senin için yeterince iyi değil mi?"

"Çeşitliliği severim," diyor kardeşi.

"Arada sırada daha fazla kadın geliyor. Eğer geri gelmeye devam eder ve sadık müşteriler olduğunuzu kanıtlarsanız, belki diğerleriyle de tanışabilirsiniz" diyor David.

"Kesinlikle geri geleceğiz," diyor bana en yakın olan kardeş. "O kucak dansından sonra, uzak durmam için bana para veremezsin."

"Peki ya sen Roman? Kadınlarımızdan bazılarının tadına bakmakla ilgileniyor musun, yoksa o küçük sürtük pençelerini sana mı geçirdi?"

Roman elini hareket ettirerek gizlice yanağını okşuyor ve şöyle diyor: "Ben kadınıma sahibim. O bana sahip değil. Tek sorun, henüz onun kadar iyi birini bulamamış olmam. Onu düzgün bir şekilde eğitmek uzun zamanımı aldı. Bunun için çok zaman ve çaba harcadım."

"Bu mu? Birkaç tanesini elden geçirdin, ha?" David gülerek soruyor.

"Dediğim gibi, bazen biraz agresif olabiliyorum."

Roman'ın bir rol oynadığını biliyorum ama yine de böyle konuştuğunu duymaktan nefret ediyorum. Boynuna doğru iç çekiyorum ve o da yanağını tekrar okşuyor.

David, "Benzer eğilimde adamlarımız var ve zarar gören malları değiştirmekte çok iyiyiz," demeden önce bir bardakta buz şingirtisi duyuyorum.

Bu rahatsız edici ve bir o kadar da korkutucu bir cevap.

Roman yumuşak bir kahkaha atıyor ama vücudunun ne kadar gergin olduğunu hissedebiliyorum. "Bildiğim iyi oldu," diyor ve boynunu öpüyorum çünkü biliyorum ki o da en az benim kadar bundan keyif alıyor.

Neredeyse gerçekten uykuya dalana kadar konuşmaya devam ediyorlar, ama Roman sonunda "David'e uğradığımıza sevindim. Burası beklentilerimizi aştı."

"Sizi ağırlamaktan mutluluk duyuyoruz. İsteddiğiniz zaman uğrayın. İşiniz her zaman memnuniyetle karşılanacaktır."

Roman, kardeşlerinden birinin "Misafirperverliğiniz için küçük bir şey" dediğini duymadan önce Rusça bir şeyler söylüyor.

"Dediğim gibi, işinize her zaman açığız," diyor David gülerek ve sesindeki heyecanı duyabiliyorum. Az önce ne kadar para düşürdüklerini merak ediyorum.

Roman ayağa kalkıyor, beni tekrar yanına alıyor ve kendimi kötü hissediyorum çünkü birkaç saattir beni tutmaya devam ediyor. Onlar vedalaştıktan ve yeterince uzaklaştıktan sonra fısıldıyorum, "Artık beni bırakabilirsin."

"Hayatta olmaz," diye fısıldıyor.

Boynuna gülümsüyorum ve beni Red Viper'dan çıkarmasına izin veriyorum. Fedai kenara çekilip gitmemize izin veriyor ve temiz hava yüzümüze çarptığında anında kendimi daha iyi hissediyorum. Hâlâ o yerde olduğum için duş almam gerekiyormuş gibi hissediyorum ama en azından kurtulduk.

"Buraya nasıl geldin?" Roman soruyor.

"Uber'e bindim."

"Bizimle geri geliyorsunuz," diyor ve bizi siyah bir SUV'ye doğru götürüyor.

Yan tarafa bakıyorum ve dudak halkalı adamı görüyorum, bana gülümsüyor. "Ben Lev."

"Ben de Vitaly," diyor yanındaki adam. "Memnun oldum Emily. Beni kucağımda sürtünürken gördüğün kızla yargılama. O bizim seçimimiz değildi."

Lev gülüyor. "Öyle olmayabilir ama inanın bana, bu onun kucağında sürtünen bir striptizci gördüğünüz son sefer olmayacak."

Vitaly kırılgan görünmeye çalışıyor ama sonunda gülüyor. "Yeterince doğru, sanırım, ama orada olanlar çok garipti. Orada kesinlikle pis işlerin peşindeler. Siz ikiniz ortadan kaybolduğunuzda ne öğrendiniz?" Bana şakacı bir göz kırpmıyor. "Yoksa cidden arka odayı mı kullandınız?"

Roman, "Vitaly, Tanrı aşkına," diye inliyor ve sonra iki adamı da güldüren uzun bir Rusça dizi söylüyor.

Cipe vardığımızda içeride bekleyen iki adam daha görünce şaşıyorum. Biri önündeki dizüstü bilgisayara odaklanmış, diğeri ise siyah kapüşonunun altından bizi izliyor. Roman beni yere bırakıyor ve aramızda mesafe kalır kalmaz kollarımı tekrar ona dolamak ve kapatmak istiyorum. Kendimi aptal yerine koymak yerine, ceketini kapalı tuttuğumdan emin olarak kollarımı vücuduma sarıyorum. Araca binmeme yardım etmeden önce son bir kez parmaklarının tersini yanağımda gezdirmek için uzandığında onun da aynı şeyi hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Bu sıcakta kışından ter akıyor olması gereken kapüşonlu adamın yanındaki koltuğa oturuyorum. Roman, parmakları klavyenin üzerinde uçuşan adamın yanındaki sürücü koltuğuna otururken Vitaly ve Lev en arkaya atlıyor.

Roman bana dönüyor ve dizüstü bilgisayardaki adamı işaret ediyor. "Bu Danil, bu da Matvey," diyor ve yanımdaki adamı işaret ediyor.

"Merhaba," dedim.

"Hey, Emily," diyor Danil, her ne halt ediyorsa ona odaklanmadan önce dönüp bana bakıyor.

Matvey bana hafifçe başını sallıyor ve sonra Rusça konuşmaya başlıyor. Otoparktan çıktığımızda, sokak lambaları yüzünü kısa bir süre görmemi sağlıyor. Gözleri o kadar koyu ki siyah görünüyorlar ve yine yardım edemem ama bu iki adamın da diğerleri kadar yakışıklı olduğunu fark ediyorum. Roman gibi kalbimi hızlandırmıyor olabilirler ama hepsinin muhteşem olduğunu inkâr edemem. Matvey tek kelimesini bile anlamadığım sohbeti sürdürürken bana bakıyor. *Kanka olalım* havası vermiyor,

Ama kendimi rahatsız ya da tehlikeydeymişim gibi hissetmiyorum. Aksine, sadece meraklı ve cinsel açıdan ilgisiz olduğunu düşünüyorum ki bu da benim için fazlasıyla iyi. Bana öyle bakmasını istediğim tek erkek sürücü koltuğunda oturuyor.

Kolonyasının kokusunu daha iyi alabilmek için çenemi indirirken Roman'ın ceketini daha sıkı sararak arkama yaslanıyorum. Pencereden dışarı bakarak nereye gittiğimizi anlamaya çalışıyorum ama hiçbir şey tanıdık gelmiyor. Rusça konuşmaya devam ediyorlar ve İngilizceye geçtiklerini fark etmem bir saniyemi alıyor.

"Çin yemeği sever misin?" Vitaly bana soruyor. Biraz daha dik oturuyorum ve "Evet" diyorum.

"Gördün mü, o da beğendi. Oylamada yenildin Danil," diyor Vitaly gülerek. Roman bana hızlıca göz kırparak, "Çinliler öyle," diyor.

Bütün gece açık olan bir arabalı restorana girer ve yüklü miktarda yemek siparişi vermeye başlar.

"Yengeç Rangoon'u unutmayın," diye bağıyor Lev arkadan.

Bütün bu gecenin ne kadar inanılmaz derecede gerçeküstü olduğuna gülmekten kendimi alamıyorum. Bir kulübe gizlice girdim, Roman'ı gördüm, babamın karıştığı bok hakkında bazı korkunç bilgiler öğrendim, Roman'ın gibi davrandım... şey, ne gibi davrandığımı bilmiyorum. Evcil hayvanı mı? Seks kölesi mi? Fahişesi mi? Emin değilim, ama şimdi kardeşleriyle Çin yemeği sipariş ediyoruz ve bu gecenin böyle biteceğini hiç düşünmemiştim.

Bir gecede yiyebileceğimizi düşündüğümünden daha fazla yiyeceklerle yüklendikten sonra Roman bizi yeraltı otoparkı olan büyük bir binaya götürüyor. Her birimizin elinde yiyecek torbaları olduğu halde iniyoruz ve Roman hemen yanıma geldiğinde gülümsüyorum. Hepimiz asansörlere doğru yürürken bir kolunu omzuma doluyor. Yan taraftaki, açılması için bile özel bir anahtar kart gerektiren asansöre biniyoruz ve sonra hepimiz içeri adım atıyoruz.

Adamların hepsi üzerimde yükseliyor ve kapılardaki bulanık yansımamı gördüğümde utanç dolu bir inilti çıkarıyorum. Ne kadar korkunç göründüğümü unutmuşum.

"Vay canına," diye mırıldanıyorum, yüzümün ısındığını hissederek.

Roman, "İnandırıcı görünmesini sağlamamız gerekiyordu," diye hatırlatıyor.

"Evet, kesinlikle bir striptiz kulübünün arka odasında vakit geçirmiş bir kadına benziyorsun," diyor Vitaly gülerek.

Lev de katılır ve sonra özür diler. "Üzgünüm Emily, ama Roman seni sikmiş gibi dışarı çıkardığında gülmemek için dudağımı ısırarak zorunda kaldım."

komaya soktu." Vitaly ile omuzlarını çarpıştırır. "Bu saçmalık için bir tür oyunculuk ödülünü hak ediyoruz."

"Aynen öyle," diye katılıyor Vitaly.

"Gururumu incitiyorsun," diyor Roman ama dudaklarında bir gülümseme var.

Kapılar doğrudan bir servete mal olmuş olması gereken bir çatı katına açılıyor. Tavandan tabana pencereleri olan açık bir kat planı var. Altımızda şehir ışıltı ışıltı ve yiyecekleri diğerlerinin çantalarının yanına mutfığa koyduğumda, büyük deri koltukları, büyük, düz ekran televizyonu ve başka bir kata çıkan merdiveni fark ederek mekânı tarıyorum.

"Önce temizlenmek ister misin?" Roman yaklaşarak soruyor. "Evet, lütfen."

Gülümsüyor ve kardeşleri tabakları alıp kapıları açmaya başlarken benim de onu takip etmemi işaret ediyor. Roman onlara Rusça bir şeyler bağılıyor ve Vitaly'nin "Ona biraz bırakacaktık Roman, lanet olsun" demesine neden oluyor.

Gülüyor ve beni uzun bir koridordan geçirip büyük boy yatağı ve tavandan tabana pencereleri olan kocaman bir yatak odasına götürüyor.

"Burası senin odan mı?" Büyük yatağa bakarak sordum. "Evet."

"Hepiniz burada mı yaşıyorsunuz?"

"Var. Üç kat var ve şimdilik ihtiyacımız olan her şeye sahip."

Dolabına giriyor ve siyah bir tişörtle geri çıkıyor. "Özür dilerim. Üzerini değiştirebileceğin başka bir şeyim yok."

"Elbisemi giyebilirim," diye önerdim.

Kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Hayır, yapamazsın ve seni bir daha böyle bir şeyle dolaşırken görmesem iyi olur."

Ceketini açtım ve küçük, sürtük, siyah elbiseme baktım. Giymeyi tercih edeceğim bir şey değildi ama zaten amaç da buydu. Böyle bir şey giydiğimde kimse beni belediye başkanının kızı olarak tanımayacaktı. Peruk ve ağır makyaj son dokunuş olmuştu. Bu gece Red Viper'a girmek için tüm cesaretimi toplamıştım. Giydiğim sütyen bana biraz göğüs dekoltesi vermeyi başarıyor, bu başlı başına bir mucize. Kalçalarımın ve popomun bunun içinde çok büyük görünmesinden korkuyordum ama Roman'ın gözlerinde hayal kırıklığı görmemişim.

"Beğenmedin mi?" Sadece tepkisini görmek istediğim için soruyorum.

Kaşlarını kaldırıp bana bir adım daha yaklaşıyor. "İstediğimi biliyorsun ve bahsettiğim o konuşmayı unutacağımı sanma. Duştan çıkar çıkmaz her şeyi bilmek istiyorum."

Uzanıp peruğu kafamdan çıkarıyor ve koyu renk saçlarım döküldüğünde iç çekip hemen ellerini saçlarımın arasında gezdiriyor.

"Çok daha iyi," diye fısıldıyor.

Alnımdan öpüyor ve sonra uzaklaşmaya başlıyor, ama adını söylediğimde duruyor. Gözlerimle buluştuğunda, "Bu geceki her şey için teşekkürler. Boyumdan büyük işlere kalkıştım ve sen yanımda olmasaydın ne yapardım bilmiyorum."

Yeşil gözleri, yumuşak bir şekilde başını sallayıp uzaklaşmadan önce çözmeye bile başlayamadığım bir şeyle doluydu. Gömleğini kaptığım gibi devasa banyoya giriyorum ve mümkün olduğunca çabuk temizlenip bazı cevaplar almaya başlamak istiyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 5

OceanofPDF.com

Roman

I Emily'yi duş alması için bıraktım, geri dönüp ona katılmaktan başka bir şey istemiyordum. Geçen gece onunla ilk tanıştığımda bir bağ hissetmişim, ama bu gece bir şey oldu, yapamayacağım bir şey. Sadece olmamış gibi davran.

Ana odaya geri döndüğümde, yüzlerini dolduran dört adamı görmezden geliyorum ve kendime çok büyük bir votka dolduruyorum, çünkü buna ihtiyacım var. Kafamı kaldırıp Emily'nin beni o boktan kucak dansında izlediğini gördüğümde neredeyse kendimi kaybediyordum. Onun o kulüpte, akla gelebilecek en aşağılık, en tehlikeli adamlarla çevrili olması, sahip olduğum her türlü sahiplenme içgüdüsünü ortaya çıkarmış ve hepsini ona yöneltmişti ve şimdi o da bu işe karıştı ve bu hiç hoşuma gitmedi. Onu benimle gördüler, ona karşı ne kadar korumacı olduğumu gördüler ve şimdi onu tekrar benimle görmeyi bekleyecekler.

"Bu gece iyi geçti," diye hatırlatıyor Lev bana, içkimi bitirip bir tane daha doldurduğumda kaşlarını kaldırarak.

"Ben gittikten sonra o yılan dövmeleri hakkında bir şey öğrendiniz mi?"

Lev, "Gönderdikleri kızların yılanları kırmızıydı ama biz ayrılırken aynı dövmeye sahip siyah yılanlı birkaç kız gördüm," diyor. "Bunun bir anlamı olmalı."

"Onları sorduğumuzda ikisi de sustu, bu konuda hiçbir şey söylemedi ve ölümüne korkmuş görünüyorlardı." Vitaly başını sallıyor ve bir ısırik daha alıyor. "Hayatımda gördüğüm en garip, en rahatsız kucak dansıydı." Bana bir yumurtalı ekmek gösteriyor. "En azından sen zevk aldın."

Tatlı amını bana sürttüğü anıyı bir kenara itiyorum ve "Onu gördüler. Onun benim değerli evcil hayvanım olduğunu düşünüyorlar."

"Bu bizim lehimize olabilir," diyor Danil ve ona attığı bakışı görünce ellerini havaya kaldırıyor. "Bir düşünsene. Onu sahiplendiniz ve paylaşmayacağınızı açıkça belirttiniz. Seninle olduğu sürece güvende olacak."

"Onun bu işe karışmasını istemiyorum," diye inliyorum.

"Zaten işin içinde," diyor Vitaly. "O kulübe kendi başına gitti ve babası ile arkadaşlarını gözetleyecek kadar da şüpheli."

"Bize yardım edebilir," diyor Matvey.

Ne düşündüğünü çok iyi bildiğim için gözlerine bakıyorum. Alina'yı bulmamıza yardım edebilirdi ve bunu yapmak için her şeyi riske atmaz mıydım? Birkaç gün önce buna kesinlikle evet derdim ama şimdi o kadar emin değilim. Emily'yi tehlikeye atma düşüncesi bana pek iyi gelmiyor. Bir elimi yüzümde gezdiriyorum, başımın ağrımaya başladığını hissediyorum.

Kafamı kaldırdığımda Emily koridorun sonunda durmuş beni izliyordu. O elbisenin içinde harika görünüyordu, ama onu yeni temizlenmiş bir yüzle ve gömleğimden başka bir şey giymeden görmek, kutsal lanet olsun, şimdiye kadar gördüğüm en seksi şeydi. Saçları nemli ve yanaklarına hafif bir kızarıklık vururken çıplak ayaklarının üzerinde ağırlığını kaydırıyor. Tanrım, tüm bunlar için fazla masum.

"Gel bir tabak kap," diyor Vitaly, onu masaya doğru sallayarak. "Roman'ın görgüsüzlüğüne rağmen daha bir sürü yemek var." Ona dostça bir göz kırpmıyor. "Bir esmer, ha?"

Gülümsüyor ve benim de katılıp katılmayacağımı görmek için arkasına bakmadan önce adamın uzattığı tabağı alıyor. Ben de ona gülümsüyorum ve yanına gidip oturuyorum. Yemeğimi içmekten memnunum ama yine de ona yakın olmak istiyorum. Bir yumurtalı ekmek ve tatlı çaylardan birini almadan önce biraz kızarmış pilav ve tatlı ekşi tavuk çıkarıyor. Bir ısırık aldıktan sonra masanın etrafına bakıyor.

"Siz kardeş misiniz? Aile benzerliğini pek göremiyorum." "Seçerek kardeş olduk," diyor Lev.

Emily bir ısırık daha alıyor ve sonra soruyor, "Yani sadece beşiniz mi varsınız? Başka kardeşiniz falan yok mu?"

Sorusu üzerine ruh hali değişiyor ve o da bunu hissediyor çünkü gözlerini hızla benimkilere dikeyyor. "Özür dilerim. Burnumu sokmak istememiştim."

"Sana bir soru sorma sırası bende," diyerek konuyu değiştiriyorum. "Bu gece orada ne halt ediyordun? Ne yapmayı planlıyordun?"

"Neler olup bittiğini öğrenmek istedim."

"Ve s e n de o elbiseyle oraya gidip kendine bazı cevaplar alabileceğini mi düşündün?" Öfkemi kontrol altında tutmaya çalışarak soruyorum. "Sen

sana ne yapmış olabilecekleri hakkında bir fikrin var mı?"

"Artık biliyorum," diyor ve ben de onun küstah ses tonuna yumuşak bir gülümsemeyle karşılık vermekten kendimi alamıyorum. Tekrar kardeşlerime bakıyor. "Siz orada ne yapıyordunuz?"

"Seks ticareti hakkında bilginiz var mı?" Danil ona soruyor. "Evet, yani biraz."

"Geldiğimiz yerde pek çok genç kadının başına geliyor ve bundan nefret ediyoruz. Burada büyük bir seks ticareti çetesi olduğunu duyduk ve bunu çökertmeye çalışıyoruz." Danil duraksıyor ve ekliyor: "Görünüşe göre baban da bu işin içinde, Roman da bu yüzden geçen geceki bağış gecesindeydi. Daha fazla bilgi almaya çalışıyorduk."

Emily başını sallıyor ve gözlerinde gördüğüm acıdan nefret ediyorum. "Bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordum. Etrafındaki erkeklerin dev sapıklar olduğunu hep biliyordum. Sadece benim etrafımdaki davranışlarından bile bunu anlayabiliyordum."

"İçlerinden biri sana hiç zarar verdi mi?" Bardağımı biraz daha sıkı tutarak soruyorum.

"Hayır, bazen bakışları ve söyledikleri şeylerle beni rahatsız ediyorlar ama bana hiç dokunmadılar. Gerçi ailem Connor'la çıkmam için baskı yapıyor. Aileleri birleştirmek istiyorlar ya da onun gibi bir şey."

"Bu asla olmayacak."

Sahiplenici ses tonum karşısında dudakları biraz kıpırdıyor. "Hayır, asla öyle değil," diye onaylıyor ve sonra elini dizime koyup yumuşak bir şekilde sıkarak beni şaşırtıyor, sanki bu konuda endişelenmeme gerek olmadığına dair bana güvence vermeye çalışıyor. Elimi onun çok daha küçük olan elinin üzerine koyuyorum ve parmaklarımın onunkilerin arasından kaymasına izin veriyorum.

"Ya bu gece babanı orada görseydin?" diye sordum. "Ya da arkadaşlarından birini?"

Başını iki yana sallıyor. "Babamın ya da arkadaşlarının orada yakalanacağını hiç sanmıyorum. Böyle bir şeyle asla ilişkilendirilemezler ve o adamlardan birinin belediye başkanını Red Viper'da takılırken gördüğünü ağzından kaçırma ihtimali çok yüksek. Bu çok riskli ve babam pek çok şey olabilir ama aptal değildir. Kıçını nasıl koruyacağını bilir."

"Buna katılıyorum," diyor Danil. "Bilgisayarına çoktan girdim ve temiz. Şüpheli hiçbir iz yok."

"Metreslerinden bile mi?" Emily soruyor. "Yıllar boyunca birçok metresi oldu."

"Hiçbir şey yok. Temiz, şüpheli derecede temiz," diyor Danil.

Bir içki daha alıyorum ve her şeyi düşünürken başparmağımı Emily'nin elinin arkasında gezdiriyorum. Danil'e Rusça olarak ona gönderdiğim kayıt hakkında ne düşündüğünü soruyorum.

"Bu adil değil," diyor Emily, o güzel kahverengi gözlerini bana çevirerek. "Ne söylediğini bilmek istiyorum. Ben de bu işin içindeyim."

"Hayır, değilsin," diyorum ona. Dil değiştirip yakınlardaki özel havaalanlarını sormadan önce, "Rusça'yı çabucak öğrensen iyi olur," diyorum, çünkü bu kadar kızı ticari bir havayoluyla taşımalarının imkânı yok.

Emily, Vitaly ve Lev'i güldüren bir "Ne saçmalık ama" cümlesiyle araya giriyor. "Ben de en az senin kadar bu işe bulaşmış durumdayım."

"Haksız değil," diyor Danil.

"Yardım edebilir," diyor Matvey, ilk kez konuşmaya katılarak.

"Bunu daha sonra konuşabiliriz," diyorum ve şimdi konuşmayacağımızı açıkça belirtiyorum.

"Peki, sanırım bunu kendi başıma çözeceğim. Belki de sen yanımda olmasan bile evcil hayvanın olarak kulübe girmeme izin verirler."

Elini çekmeye çalışıyor ama ben sıkıca kavrayarak onu yerinde tutuyorum. Daha da yaklaşarak gözlerine bakıyorum ve "Oraya bensiz dönmeyeceksin, asla. Anlaşıldı mı?"

"Sanırım artık senin evcil hayvanın olmadığımı unutuyorsun, Roman. Bana emir veremezsin."

"Yatak odası," diyebildim. "Hemen şimdi."

İçkimin kalanını geri atıp ayağa kalkıyorum, Vitaly'nin gözlerindeki eğlenceyi ve üzerimde tişörtümden başka bir şey olmayan 1.80 boyundaki bir kadın tarafından azarlandığım gerçeğine gülmemeye çalışmalarını görmezden geliyorum.

"Bana patronluk taslayamazsın," diyor sakın bir şekilde tatlı çayından bir yudum daha alarak.

Bir hırıltıyla uzanıp onu kucağıma aldım ve koridorda hışımla ilerlerken onu kendime doğru çektim.

Vitaly arkamdan Rusça, "Kıçını fazla kızartma," diye bağılıyor ve sonra gülüyor.

"Beni yere bırak," diye bağılıyor Emily ama onu duymazdan geliyorum ve yatağımın kenarına yatırmadan önce odama taşıyorum. Gömleği yukarı kalkıyor, asla doyamayacağım kalçalarını daha fazla ortaya çıkarıyor ve ben

Gözlerimi kaldırdığımda, meme uçlarının kumaşa nasıl baskı yaptığını görüyorum, adımı haykırana kadar ağzımı onlara sarmam için bana yalvarıyor.

Yerimde duramayacak kadar sinirli bir şekilde silahımı komodinin üzerine koydum ve gömleğimin düğmelerini açıp kollarını kıvrırken volta atmaya başladım.

"Kahretsin," diye fısıldıyor kollarımın her santimini kaplayan dövmeleleri gördüğünde. "Bütün bunları sakladığımı bilmiyordum."

"Benim hakkımda bilmediğin çok şey var, *Solnishka*."

"Söyle bana Roman. Anlat bana. Beni de dahil et. Beni öylece dışarıda bırakma. Hoşuna gitse de gitmese de artık bunun bir parçasıyım."

"Bundan hoşlanmadım." Ellerimi iki yanına koyarak ona doğru yürüyorum. "Bu şeyin yakınında olmanı istemiyorum. Bunu anlayamıyor musun? Artık yüzünü tanıyorlar. Seninle ilgileniyorlar. Bunu gözlerinde görebiliyordum ve sana karşı bu kadar korumacı davranarak durumu daha da kötüleştirdim ama lanet olsun," diyorum başımı sallayarak, "gitmene izin veremezdim. Seni yere bırakıp bir saniyeliğine gözümün önünden kaybolma riskini göze alamazdım, çünkü tek yapmam gereken buydu."

"Ne için alacaksın?" diye fısıldıyor.

Alnımı onunkine yaslıyorum. "Seni benden almaları ve seni bir daha asla görememem için."

Yüzümü avuçluyor ve dokunuşuyla gözlerimi kapatıyorum. "Bana bunun gerçekte ne hakkında olduğunu söylemeye hazır olduğunda, ben buradayım. Bana ne zaman ihtiyacın olursa buradayım."

"Ne demek istiyorsun? Bu benim seni güvende tutmamla ilgili."

Gözlerimin içine bakabilecek kadar geri çekiliyor ve bana verdiği gülümseme tatlı ve hüzünlü bir karışım. "Beni sadece birkaç gün tanıdıktan sonra senin gibi birinin güvenliğimle bu kadar ilgilenmesi ne kadar harika bir duygu olsa da, ben aptal değilim. Burada daha fazlası var. Bu senin için acı verici şeyleri gündeme getiriyor ve bunun için üzgünüm. Sana yardım etmek istiyorum. Lütfen beni kendinden uzaklaştırma." Yanağımı öpüyor ve fısıldıyor, "Seninle olduğum sürece güvende olacağım."

"Ya başarısız olursam?"

"Başaramayacak sın."

Önünde diz çöküp bizi mükemmel bir yüksekliğe getiriyorum ve parmaklarımı saçlarının arasından geçirdiğimde dudaklarını ayırıp daha da yaklaşıyor. "Sence burası ilk öpücüğümüz için iyi bir yer mi?" diye fısıldıyor.

Yumuşak bir kahkaha attım. "Yatağında tişörtünden başka bir şey giymeden oturuyorsun ve şimdiye kadar gördüğüm tüm kadınlardan daha seksi görünüyorsun? Hayır, bebeğim, bu

İlk öpücüğümüz için olabilecek en kötü yer."

"Bu çok kötü, çünkü ben de bir tane istiyorum." Yüzümü kavırıyor ve eğiliyor, böylece nefesinin sıcaklığını dudaklarımda hissedebiliyorum. "Beni öpmeni istiyorum Roman."

Bir iniltiyle aradaki mesafeyi kapatıyorum ve dudaklarım onunkilere değdiği anda kendimi kaybediyorum. Ağzını bana açıyor ve dilinin alt dudağımda tereddütlü bir şekilde gezinmesi içimde var olduğunu bilmediğim bir şeyi kıvılcımlandırıyor. Bu kadını sadece becermek istemiyorum, gerçi bu kesinlikle işin bir parçası. Yine de sikişmek yeterli değil. Onunla asla yeterli olmayacak. Onu tüketmek istiyorum. Onun her bir santimetresine sahip olmak istiyorum ve bu beni çok korkutuyor çünkü ihtiyacım olan son şey başka bir zayıflık, benden alınabilecek başka bir insan. Eğer bu tekrar olursa hayatta kalamam. Bunu biliyorum ve beynimin mantıklı kısmı geri çekilmem ve aramıza biraz mesafe koymam için deli gibi çalışıyor, ama elim çoktan kalçasından yukarı doğru ilerliyor ve çıplak kalçasını kavradığımda bir hırıltı çıkarıyorum ve başının arkasını kavırıyorum ve onu yavaşça yatağa yatırırken vücudumu onunkinin üzerinde gezdiriyorum.

Ellerini saçlarımda gezdiriyor ve bacaklarını etrafıma sarıyor, beni daha sert öpüyor ve bunu yaparken seksi küçük inilti çıkarıyor. O kadar sertleştim ki acı veriyor ve kalçalarını sallayıp sikime süründüğünde, vücudunun ne kadar gergin olduğunu, serbest kalmak için ne kadar çaresiz olduğunu hissediyorum ve bunu ona vermekten başka bir şey istemiyorum.

Elimi alt karnı boyunca kaydırıp başparmağımı şişmiş klitorisinin üzerinde gezdirdiğimde, dişlerimi sıkıp bir ergen gibi lanet pantolonumun içinde taşak patlatmamaya çalışırken o bir nefesle öpüşmemizi kesiyor. Amcığı pürüzsüz ve ıslak ve o kadar mükemmel hissettiriyor ki.

"Roman," diye inliyor ve boşalmasına saniyeler kalmışken dudaklarından çıkan isminin sesini çok seviyorum.

"Seni yakaladım, *Solnishka*." Kızgın yanağına doğru fısıldıyorum. Bir parmağımı sırlıklam yarığından geçirip dudaklarını nazikçe ayırdığımda, onun sıkı, ıslak sıcaklığına daldığımda, içimde bir şey kırılıyor. Lanet olası ayaklarının dibinde parçalanıyorum, onu asla bırakamayacağımı hiç şüphesiz biliyorum. O benim, her bir parçası benim.

Parmağımı tutuyor, beni o kadar sıkı kavırıyor ki başım dönüyor ve onu yavaşça sikmeye başladığımda kalçalarını sallıyor ve tekrar adımı inliyor.

"Tanrım, çok sıkısin bebeğim."

Onu kenara yaklaştırırken izliyorum. Gömleğinin yakasının altından kırmızı bir allık yayılıyor, boynunu ve yüzünü renklendiriyor. Nefes alış veriği hızlanırken dudakları aralanıyor ve gözleri kapanıyor.

"Bana bak," diyorum, parmağımı yavaşlatıyorum çünkü gözleri benimkilere dikilmeden boşalmasına izin vermiyorum.

Yüzü kırmızının daha koyu bir tonuna döndüğünde gülümsüyorum ve acısını almak için dilimi üzerinde gezdirmeden önce alt dudağına yumuşak bir ısırık veriyorum.

"Bana bakana kadar boşalmana izin vermeyeceğim," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Bana bak, bebeğim. Seni görmeme izin ver."

Klitorisine o kadar da nazik olmayan bir dokunuş yaptığımda gözlerini bir nefesle açıyor. Gözleri benimkilerle buluştuğunda "Bu daha iyi," diyorum.

Sırlı ve

Göz kapakları ağırlaşmış ve göz bebekleri şişmiş. Çok yaklaştı, sadece birkaç iyi yerleştirilmiş sürtünme daha ve sert bir şekilde boşalacak. Klitorisini görmezden gelip parmağımı tekrar içine kaydırduğımda inliyor ve kalçalarını yukarı doğru sallıyor. Saçlarımı daha sıkı kavrayıp yumuşak bir inilti çıkardığında içinde oluşan hayal kırıklığını hissedebiliyorum.

"Lütfen," diye yalvarıyor ve sonra ellerini vücudumda gezdirip pantolonumun düğmelerini açmaya başlıyor.

"Siktir, bebeğim, ne yapıyorsun?"

Parmakları kemerimi karıştırıyor ve elini kendi elimle kapatıp hareketlerini durdurduğımda bana bakıyor, önce şaşkınlıkla sonra da ne olduğunu yanlış anladığında incinmiş bir şekilde.

Elini yumuşak bir şekilde sıkıyorum. "Bana yle bakma, *Solnishka*."

"Ne gibi?"

"Sanki seni reddediyormuşum gibi."

"Neden beni durduruyorsun?" diye soruyor ve sesinin bu kadar zgn ve incinmiş çıkmasından nefret ediyorum.

Yüzünü kavırıyorum ve yumuşak bir öpücük veriyorum. "Geçen gece seni eve getirdiğimi hatırlıyor musun?"

"Sayılır. Bazı yerler biraz bulanık," diye itiraf ediyor.

"Seni yatağına yatırdım ve sen de bana ilk kez yatağında bir erkek olduğunu söyledin."

Yüzünün daha fazla kızarabileceğini düşünmemiştim, ama yanıldığımı kanıtladı ve benden uzaklaşmaya çalıştığımda, onu yerinde tutup bir öpücük daha verdim.

"Bakire misin?"

Doğrudan bana bakmamak için gözlerini yana çeviriyor ve "Evet" diye fısıldıyor.

Parmaklarımı kırmızı yanağında gezdiriyorum ve dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum. "İşte bu yüzden ağırdan almak istiyorum. Benimle yaşadığın hiçbir şeyden pişmanlık duymanı istemiyorum."

"Seninle ilgili hiçbir şeyden pişmanlık duymam." Fısıltıyla yumuşak bir dokunuşla alnımdaki bir tutam saç okşuyor ve tüylerim diken diken oluyor. "Pantolonunun fermuarını açmama gerçekten izin vermiyor musun? Bu gerçekten utanç verici Roman."

Kaşlarının çatılmasına ve dudaklarının hayal kırıklığıyla gerilmesine gülmekten kendimi alamıyorum.

"Şimdi de bana mı gülüyorsun? Ciddi misin?"

Yüzünü kapatmaya çalışıyor ama bileklerini tutup aramıza sıkıştırıyorum, böylece bana bakmak zorunda kalıyor.

"Sana öyle gülmüyorum. Sadece çok sevimli olduğunu düşünüyorum." Gözleriyle yalvarmaya devam ettiğinde, muhtemelen bundan pişman olacağımı bilerek bir iç çekiyorum. Bileklerini bırakıyorum ve elini tekrar kemerime götürüyorum. Kaşlarımı kaldırıyorum ve "Ciddiyim. Bu gece seni becermeyeceğim. İlk seferinin böyle olmasını istemiyorum. Önce beni tanımanı istiyorum. Bunun gerçekten istediğin şey olduğundan emin olmanı istiyorum."

Gülümsüyor ve hızla kemerimle oynamaya başlıyor. Pantolonumun fermuarını açıp elini içeri kaydırduğunda bundan nasıl kurtulacağımı merak ediyorum. Elini şaftımın etrafına sardığında ve bana yumuşak bir sıkma verdiğinde bir nefes aldım.

Tam bununla başa çıkamayacağımı itiraf etmek üzereydim ki elini çekip pantolonumu çekiştirmeye başladı ve tamamen çıkarmamı istedi. Bir iniltiyle, o gömleğimin düğmelerini açmaya çalışırken ben de pantolonumu ve boxerımı çıkarıyorum.

"Aklındaki tam olarak bu değildi," diyorum ama o sadece gülümsüyor ve gömleğimi kenara fırlattığımda, gözlerini üzerimde gezdirirken dudaklarını küçük bir nefesle ayırıyor. Takım elbisenin gizlediği dövmeleme bakıyor ve sonra parmaklarını göğsümün ve karın kaslarımın tepe ve oluklarında gezdiriyor. Gözleri aşağıya indiğinde, "Vay anasını," diye fısıldıyor ve bu beni yine güldürüyor.

"Bana gülmeyi kesmelisin," diyor ama üzgün olmadığını anlayabiliyorum. Sikimin büyüüne kapılmakla çok meşgul.

Elimi gömleğinin altına sokarak gözleriyle buluşuyorum ve kaşlarımı kaldırarak bana sorun olmadığını söylemesini bekliyorum. Gülümsüyor ve başını sallıyor.

gömleğini kafasına geçirdi. Önümde çırılçıplak kaldığında nutkum tutuldu. Gözlerim onun üzerinde geziniyor, şımarık göğüslerini, meme uçlarının ve areolalarının pembe kırmızı rengini, kalçalarının kıvrımını ve son olarak kendimi içine gömmek için can attığım pürüzsüz, ıslak amını görüyor.

"Çok güzelsin bebeğim," diye fısıldıyorum, memelerinden birini avuçlamadan önce elimi yanında gezdiriyorum.

"Küçük olduklarını biliyorum," diyor, benden başka her yere bakarak.

"Bana bak," diyorum ona, ondan istediğim bağlantıyı arzulayarak. Emily'den önce umursamadan sevişirdim. Bu sadece boşalmak ve stres atmak içindi ve benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Göz teması ve yavaş, şehvetli dokunuşlar istemediğimden eminim. Geçmişte yaşadığım her şey onunla istediğimin tam tersiydi. Bana bakmıyorsa, beni *görmüyorsa* bunu istemiyorum.

Gözlerimle buluştuğunda ona "Mükemmelsin," diyorum. "O kadar mükemmelsin ki."

Göğüs ucuna yumuşak bir çimdik atıyorum, nefesinin kesilmesine ve yataktan kalkmasına neden olmasına bayılıyorum.

"Bu benim sonum olabilir," diyorum vücudumu onunkinin üstüne indirmeden ve kalın shaftımı amına bastırmadan önce.

"Aman Tanrım," diye pantolonunu indiriyor, şimdiden kalçalarını yukarı doğru sallıyor ve bana sürtünmeye çalışıyor.

Uzunluğumu yavaşça amının dışına doğru sürüklüyorum, klitorisinin üzerinden uzun bir vuruşla geçiyorum, bu da gözlerinin kafasında geri dönmesine ve parmaklarının omuzlarıma girmesine neden oluyor.

"İstedğin bu mu, *Solnishka*?"

Ben hızlanırken "Evet," diye inliyor. Kokusu uyarılmasından dolayı kayganlaşmış ve ben zaten pre-cum ile kaplıyım, bu da cildinde kaymamı kolaylaştırıyor.

Meme uçları hareketlerimizle göğsüme sürtünüyor ve sıırıslıklam olmuş am dudaklarının arasından kaymanın cazibesi daha önce bildiğim hiçbir şeye benzemiyor. Yüzünü kavriyorum, başparmağımı dudaklarının arasına bastırıyorum ve hemen emmeye başladığında inliyorum.

"İçinde olmayı ne kadar çok istediğimi bilemezsin bebeğim. O daracık amcığımı etrafımda hissetmek için her şeyimi verirdim."

Gözlerini benimkilerden ayırmıyor, ben onu kenara yaklaştırırken başparmağımı emiyor. Ben de tam yanıdayım.

"Üzerine boşalmamı ister misin?"

"Mm-hmm," diye inliyor başparmağımın etrafında.

"Seni pis, yapış yapış bir hale getirmemi mi istiyorsun, tatlım?"

Başını sallıyor ve bir elini aramıza sokarken beni daha sert emiyor ve meraklı parmaklarının sikimi keşfetmeye başladığını hissettiğimde neredeyse kendimi kaybediyorum.

"Benim için gel, bebeğim," diye homurdanıyorum, hızlanıyorum ve onu uçurumun kenarına getiriyorum.

Vücudu kasılırken ve içinden bir ürperti geçerken dudakları başparmağımın etrafında sıkılıyor. Amcığının sikime yapıştığını hissediyorum, dolmak için o kadar çaresiz ki ve serbest kalmasının ıslak sıcaklığını hissettiğimde, tüm vücudum daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen bir ihtiyaçla geriliyor. Gözlerini benimkilere kilitliyor ve ben amina sürtünmeye devam ederken sıırılsıklam parmaklarını sikimin üzerinde gezdiriyor ve boşalmaya başladığımda bir inilti çıkarıyor ve bir kez daha sertçe emmeden önce dilini başparmağımın üzerinde gezdiriyor.

"Lanet olsun," diye homurdanıyorum, zevk her bir parçamı tüketirken tohumumu karnına fişkırıyorum. Gözlerimi onunkilerden ayırmıyorum, beni en savunmasız halimle görmesine izin veriyorum, bunu onunla paylaşmak istiyorum ve sonunda boşaldığımda, başparmağımı ağzından kaydırıyorum ve onu asla doyamayacakmışım gibi öpüyorum.

Bana ağzını açıyor, kollarını ve bacaklarını sıkıca etrafıma sarıyor. Hayatımda başka bir insana hiç bu kadar yakın hissetmemiştim ve henüz onun içine bile girmemişim. Elim yüzünü kavrarken başparmağım yanağını okşuyor ve dilim ağzının her santimini kaplıyor.

Geri çekilerek dudaklarına fısıldıyorum, "Başım çok büyük belada, *solnishka*."

"Neden?"

Koyu renk saçlarından bir tutamı geriye doğru tarıyorum ve güzel yüzünün her ayrıntısını ezberliyorum. "Çünkü sana fena halde aşık oluyorum. Güvenli olan şey seni dairene geri göndermek ve benden olabildiğince uzak tutmak olurdu."

Sanki onu kendimden uzaklaştırmak üzereymişim gibi beni sıkıca kavırıyor ve ben de daha yakına eğilip yanağında ve çenesinde öpücük izleri bırakarak tenine doğru fısıldıyorum: "Ama bunu yapamam. Gitmene izin veremem."

"Beni bırakmanı istemiyorum." Ellerini saçlarımda gezdiriyor ve bana daha sıkı sarılıyor. "Senin yanıdayken kendimi güvende hissediyorum Roman. Yanında kendimi tamamen güvende hissettiğim tek erkek sensin."

"O piçlerin sana yaklaşmasına izin verdiği için baban vurulmalı," diyorum, kafasına kurşunu sıkacak kişinin ben olabileceğimi çok iyi bilerek. "Kimsenin sana zarar vermesine asla izin vermeyeceğim, *Solnishka*."

Tırnakları sırtımda geziniyor, bedenimi kolayca hayata döndürüyor. "Bu kelime ne anlama geliyor?"

Gülümsüyorum ve çıplak bedenini benimkine bastırmadan önce yorganı geri çekiyorum, yapış yapış olmamızı hiç umursamıyorum. Bir kolunu ve bacağını bana sararken parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, parmaklarını göğsümde dans ettiriyor ve dövmelemin izini sürüyor.

"Küçük güneş demek," dedim ona. "O sarı elbisenin içinde çok canlı görünüyordun, tüm odadaki tek renk, hayat kıvılcımıydın. Her yeri aydınlattın."

Omzumu öpüyor ve yüzümü kavrayarak gözlerimin içine bakacak kadar beni çeviriyor. "Bu inanılmaz derecede tatlı Roman ve o gece böyle düşündüğün hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yeni tanıştığım bir adam için korkutucu, sert ve aşırı sahipleniciydin."

Gülüyorum ve avucunu öpebilmek için bileğini tutuyorum. "Sana karşı çok korumacı hissediyorum ve erkeklerin sana bakması hoşuma gitmedi, özellikle de o Connor denen herifin."

"Kendinizi hazırlayın çünkü onu tekrar görmek üzeresiniz. Bu hafta sonu yatta olacak."

"Sana yaklaşamayacak," diyorum ona.

Bir süre beni inceliyor, sanki bu anı hafızasına kazımaya çalışıyormuş gibi parmaklarını yüzümün kenarında gezdiriyor. "Kimsin sen Roman?"

"Kim olduğumu biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum. Adını biliyorum, babamın peşinde olduğunu ve neye bulaştığını biliyorum ve beni boşaltma konusunda çok iyi olduğunu biliyorum, ama bunun ötesinde hiçbir fikrim yok."

Gülümsüyorum ve meme ucuna yumuşak bir çimdik atmadan önce bir parmağımı göğsünün kıvrımı boyunca sürüklüyorum.

"Dikkatimi dağıtmaya çalışmayı bırak." Tekrar bana sarıldı. "Neden silah taşıyorsun?"

"Çünkü birini vurmam gerekebilir."

Gülmüyor, ki sanırım şaka yapmadığım için bu iyi bir şey. Elini tekrar öpüp göğsüme koyuyorum ve gerçeği bilmesi gerektiğini bildiğim ama söylemek istemediğim için iç çekiyorum.

"Beşimiz birlikte büyüdük. Hepimiz parçalanmış evlerden geldik, bazıları diğerlerinden daha kötüydü ama her zaman birbirimize destek olduk, birbirimizin arkasını kolladık. Fakir ve güçsüz olmaktan bıkmıştık, bu yüzden bunu değiştirdik. Kendi ailemizi kurduk ve güçlü bir şey olduk."

"Ne demek istiyorsun?" diye fısıldıyor göğsüme doğru.

"Bratva'nın ne olduğunu biliyor musun?"

Vücudunun kaskatı kesilmesinden anlıyorum ki öyle.

"Az önce akşamı biriyle geçirdin."

Kaldıraç olarak göğsümü kullanıyor ve bana şaşkın şaşkın bakarak ayağa kalkıyor. "Yani sen ve kardeşlerin yaşamak için insan öldürüyorsunuz, öyle mi?"

Saç tellerinden birini yumuşak bir şekilde çekiştiriyorum. "Biz *sadece* insanları öldürmüyoruz."

Kahkahalarına katılmıyor.

"Bebeğim, sorun yok. Biz düşündüğün gibi değiliz. Elimizde kan olmadığını söylemiyorum ama biz etrafta dolaşıp insanları vuran akılsız katiller değiliz. Bizim ellerimizden ölen herkes bunu hak eder."

"Neden babamla ilgileniyorsun?"

Başını göğsüme doğru çekiyorum ve parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. "Bir kız kardeşim var," diyorum ona, Alina'yı düşündüğümde her zaman göğsümde hissettiğim o tanıdık acıyı hissederek. "Benden yedi yaş küçük. Her zaman benim ve arkadaşlarımdan etrafında takılmak isterdi. Matvey'e çok aşıkta." Bu anıya gülümsüyorum, keşke her şey daha farklı olsaydı diye içimden geçiriyorum. "Bir yıl önce ortadan kayboldu."

"Çok üzgünüm," diyor Emily, kollarını bana daha sıkı sararak. Benden daha fazla bilgi istemiyor, hayatımın en kötü anına burnunu sokmuyor ve bunu takdir ediyorum. Sadece bana sarılıyor, vücuduyla ve kokusuyla beni çevreliyor ve bu beni her şeyden daha fazla rahatlatıyor. Emily'nin yanında olmak kalbimin daha az acımasını sağlıyor. Bana bir şeyler hissettiriyor, *iyi* şeyler, sadece sürekli stres, korku ve kız kardeşimi ve ona neler olabileceğini düşündüğümde beni her zaman rahatsız eden endişeyi değil.

"O zamandan beri onu bulmaya çalışıyoruz. Küçükken hep Amerika'da dadı olmak istediğini, zengin çiftlerin çocuklarını büyütmek ve onlara bakmak için sürekli Rus kadınları işe aldığını söylerdi. Aptal değildi ama kocaman bir kalbi vardı ve çok fazla güveniyordu." Ben bir

elimi saçlarımın arasından geçirip suçluluk duygusunu uzaklaştırmaya çalışıyorum. "Bu benim hatam. Onu çok fazla korudum, bu dünyanın ne kadar aşağılık olabileceği gerçeğinden uzak tutmaya çalıştım."

"Bu senin hatan değil," diyor Emily hızla, tekrar ayağa kalkıp yüzümü ona çevirerek. "Bunun sorumlusu sen değilsin çünkü iyi bir kardeş olmaya çalıştın."

Yaptığı şeyi takdir ediyorum, ancak suçluluk duygum derinlerde ve yakın zamanda bir yere gideceğini sanmıyorum.

"Alina'nın seks tacirleri tarafından kaçırıldığını düşünüyoruz ve bu yüzden buradayız. Danil bulabildiğimiz her ipucunu takip ediyor ve her şey bu şehri işaret ediyor. Babanla tanışmak ve onun hakkında bir fikir edinmek için bağış toplama yemeğindeydim ve ceketinde bulduğun kartı gördüğümde bunun önemli bir şey olduğunu anladım."

"Kız kardeşinin Sam'in bahsettiği uçakta olabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Nerede olduğu ya da ona ne yapıldığı hakkında hiçbir fikrim yok ve bilmemek zaman zaman aklımı kaçırıyormuşum gibi hissetmeme neden oluyor. Yine de Amerika'da bir yerlerde olduğunu tahmin ediyorum ama bu uçuşu ve arkasında kimin olduğunu öğrenmek bizi ona götürebilir."

Avucunu yüzüme dayıyor ve bana en tatlı, en yumuşak öpücüğü veriyor. "Onu bulmana yardım edeceğim Roman. Yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Biliyorum ve beni korkutan da bu." Başının arkasına dokunarak onu kendime yaklaştırıyorum. "Başka kimseyi kaybedemem."

"Beni kaybetmeyeceksin." Bana yumuşak bir gülümseme veriyor. "Ama muhtemelen eve gitmeliyim çünkü yarın işim var."

"Yapamazsın. Seni izleyen adamlara bu gece izin almalarını söyledim bile."

"Ne oluyor be? Hangi adamlar?"

Tepkisine gülümsedim. "Seni eve getirdiğimde, çürük kilitlerini ve babanın arkadaşlarının sana bakışını görünce, birkaç adamımı sana göz kulak olmaları için görevlendirdim. İçlerinden biri bu gece bana mesaj atarak seni küçükük bir elbise parçasıyla Red Viper'a gelirken gördüğünü söyledi. Depoya girene kadar mesajı görmedim ama ona geri mesaj attım ve benimle olduğunu ve bu gece izinli olduğunu söyledim. Korkarım bu gece benimle kalacaksın, tatlım."

"Bir kadın bayginken kilitlerini değiştirmenin normal olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Ayrıca seni uyurken izledim," diye itiraf ediyorum. "Ve iki kekini yedim. Tanrım, çok iyidiler bu arada."

"Biliyordum," diyor gülererek. "Senin yaptığını düşünmüştüm ama sonra bunu kim yapar ki diye düşündüm."

Gülüyorum ve onu tekrar öpüyorum. "Bu gece burada benimle kalır mısın? Tıpkı senin gibi ben de yatağıma kimseyi davet etmedim ama bu şekilde uykuya dalmak istiyorum."

Bana inanmıyormuş gibi bakıyor. "Evet, bakir olmana imkan yok."

"Öyle olduğumu hiç söylemedim. Hiçbir kadını yatağıma davet etmediğimi söyledim." "Ciddi misin?"

"Evet."

"Neden?"

Çok kısa bir süre önce nasıl bir adam olduğumu anlamaya çalışırken uzanıp kaşlarının arasındaki gerginliğe masaj yapıyorum.

"Çünkü hiçbirisi umurumda değildi, çünkü kokularıyla çevrili bir uykuya dalma arzum yoktu ve çünkü bana senin hissettiğin gibi hissettirmiyorlardı."

"Sana nasıl hissettiriyorum?"

Elimi sırtından aşağı kaydırıp kıcını kavriyorum ve onu daha da yakına çekiyorum. "Mutluyum," diyorum ona, "ve huzurluyum. Bunlardan herhangi birini en son ne zaman hissettiğimi hatırlamıyorum ama senin yanımdayken çok kolay geliyor."

Bana sevimli bir gülümseme verirken gözleri yumuşuyor ve aramızdaki mesafeyi kapatıyor, başını omzuma yaslamadan önce beni çok tatlı bir şekilde öpüyor. Çıplak vücudu benimkine sarılmış ve kısmen örtülmüş haldeyken, ben saçlarını okşayıp parmaklarımı sırtında gezdirirken o uykuya dalıyor. Onu asla bırakmak istemediğimi kesin olarak biliyorum. Onun yanımda olması bana kendimi iyi hissettiriyor ve uzun zamandır ilk kez kolayca uykuya dalıyorum ve bütün yıl başıma bela olan kabuslar yerine huzurlu bir uyku çekiyorum.

Ckapt'ca W

OceanofPDF.com

Emily

I büyük ve sert bir şeyin beni kıcımdan dürttüğünü hissederek uyanıyorum. Beynim uykudan hâlâ sisli ve bir inilti çıkarıp kıpırdanmaya çalıştığımda, güçlü bir el kalçamı kavırıyor ve beni yerimde tutuyor. Gözlerim Dün gece aklıma geldikçe açılıyorum. Roman Melnikov'la yatakta çırılçıplaktım ve onun delicesine büyük siki tamamen sertleşmiş ve kık yanaklarımın arasına sokulmuştu.

Diğer kolu çoktan bana sarılmış, bir eliyle göğsümü avuçlarken boynuma sokuluyor ve çok erkeksi bir inilti çıkarıyor, belli ki bu doğrudan amıma bağlı çünkü amım intikam ateşiyle uyanıyor. Dün gece çok derin bir şey oldu ve artık geri dönüşü yok. Bu sadece akıllara durgunluk veren bir orgazm değildi, her ne kadar bu oldukça fantastik olsa da, ya da bir erkekle ilk kez çıplak olmak da değildi. Bundan çok daha derin bir şeydi.

"*Solnishka*," diye mırıldanıyor omzum boyunca bir çizgiyi öpmeden önce boynuma karşı. Kalçamı bırakıyor ve elini bacaklarımın arasına kaydırarak çıplak amımı sanki sahibiymiş gibi avuçluyor. Ne kadar ıslak olduğumu hissettiğinde, derin bir inilti daha çıkarıyor ve kalçalarını sallıyor. Aleti kık yanaklarımın arasından kayıyor ve yastığı yumruklayıp ona doğru sallanırken bu his benden bir inilti çıkarıyor. Zaten kendi uyarılmışlığıyla kayganlaşmıştı, ama sonra parmaklarını yarığım boyunca sürükledi, onları shaftının üzerinde gezdirmek için uzanmadan önce onları ıslattı.

Kalçamı kendi kalçasının üzerine kaldırıp elini bacaklarımın arasına götürerek parmaklarını yarığım boyunca sürüklediğinde "Siktir!" diye nefes nefese kalıyorum. Yavaşça dudaklarımı ayırıyor ve bir parmağını içeri kaydırıyor, sırtımın bükülmesine neden oluyor ve benden utanç verici derecede yüksek bir miyavlama sesi çıkarıyor.

"Tanrım, bu daracık amcık benim sonum olacak bebeğim." Beni yavaşça parmaklıyor, hala kış yanaklarımın arasına giren büyük horozun ritmine uyuyor. Sırılsıklam parmaklarını klitorisime getirdiğinde, adını inliyorum ve başının arkasını kavrayabilmek için arkama uzanıyorum. Klitorisimin etrafında dönerken omzumu ısıyor ve meme ucumu çimdikliyor, ben titreyene ve boşalmak için çaresiz kalana kadar yuvarlıyor ve çekiştiriyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, kalçalarımı sallıyorum çünkü hem sırtımdan hem de önümden bana çarpan hisler beni çılgına çeviriyor. Her hareket beni geri dönüşü olmayan noktaya daha da yaklaştırıyor ve bunun için çaresizim. Saçlarını daha sıkı avuçluyorum ve adını tekrar inliyorum. Bu merhamet için bir yalvarış, bana ihtiyacım olanı vermesi için ve o bunu biliyor.

"Adımı söyleme şekline bayılıyorum." Başparmağını ağrıyan klitorisimin üzerinde gezdirirken meme ucumu parmaklarının arasında kıştırıp yuvarlıyor, acısı zevki daha da artırıyor. "İçine girdiğimde çılgılık atmanı duymak için sabırsızlanıyorum."

"Yap," diye yalvarıyorum.

Yumuşak bir kahkaha atıyor. "Henüz değil. Şu anda oldukça harika bir göt işi yapıyorum." Kalçalarını hızlandırarak, siki yanaklarımın arasından kayıyor ve titreyen bedenimden bir inilti daha çıkarıyor. "Kıçını seviyorum bebeğim ve çok yakında bir gün onu becereceğim, ama şu anda parmaklarımın etrafına gelmeni istiyorum."

"Siktir," diye inliyorum iki parmağını içime sokup beni hiç olmadığım kadar geniş açtığında. Ben inleyip konuşamaz hale gelene kadar beni parmaklarken avucunun etli kısmını klitorisime bastırıyor.

"İşte böyle *Solniška*, parmaklarımı kavra ve elimi ıslat."

Parmakları içime gömülüyken, avucunun içiyle klitorisimi ovuyor, meme ucumu daha da sert bir şekilde çimdikliyor ve orgazm vurduğunda, sert bir şekilde vuruyor. Görüşüm kararırken onun adını haykırıyorum. Zevk içimden geçerken amım parmaklarını derin bir inilti çıkaracak kadar sıkı kavıyor. Islak sıcaklığının sırtıma vurduğunu hissetmeden önce bir kez daha sertçe itiyor. İkimiz de birbirimizin kollarında tamamen çözülürken ağzı boynumda, öpüyor, yalıyor ve ısıyor.

Kıçıma karşı yumuşarken beni tembelce parmaklarken artçı şoklar içimden geçmeye devam ediyor. Beni kendisine doğru daha sıkı bastırırken, saçlarını tutuşumu gevşettiğimde ve yanağını öpebilmek için geriye yaslandığımda bir iç çeker. Parmaklarını içimden çıkardığında, klitorisimi sıyırdığından emin oluyor

İçimden bir ürperti geçtiğinde gülümsüyor. Gözlerini benden ayırmadan parmaklarını emerek temizliyor, amımın tadıyla inliyor.

"Bu harika bir günaydın," diyorum ona, gülüp boynumu tekrar öptüğünde gülümsüyorum.

"Uyandığında güzel, çıplak bedenini bana yaslanmıştı ve kendimi tutamadım."

Kollarımı uzatıyorum ve gülümsüyorum. "Şikayet etmiyorum." Bileğini kavrayıp hâlâ takılı olan saatine bakıyorum ve inliyorum. "Kahretsin, bir saat içinde işte olmam gerekiyor."

"Bugün garsonluk mu yapıyorsun?"

Ona bakıyorum ve gülümsüyorum. "Nerede çalıştığımı bilmene neden şaşırmadım?"

Beni gözetlediğini inkar etmiyor, sadece beni kollarına alıp banyoya götürüyor. Gözlerimi dövmeli göğsünde gezdiriyorum. Bu adamın vücuduna bir ömür boyu tapabilirim. Kafamı kaldırdığımda, duşu başlatmak için beni yere bırakmadan önce bana göz kırpmıyor.

Tezgâha bakıyorum, diş fırçasını görüyorum ve hemen ona uzanıyorum. "Umarım sakıncası yoktur ama bunu ödünç alıyorum."

"Ne istersen kullanabilirsin, bebeğim."

İşim bittiğinde o da kullanıyor ve sonra ikimiz de onun devasa duşuna giriyoruz. Birbirimizi bu kadar kısa süredir tanıyor olmamıza rağmen çok şey paylaşmışız gibi hissediyorum, ama şu anda onunla duş alıyor olmak tuhaf ya da garip gelmiyor. Dünyadaki en doğal şey gibi geliyor.

Dudaklarında bir gülümsemeyle bana yaklaşıyor ve ellerini ıslak vücudumda gezdirdikten sonra saçlarımı avuçluyor ve başımı arkaya yatırarak suyun üzerimden akmasına izin veriyor. Gözleri üzerimde geziniyor ve kalçama doğru sertleştiğini hissettiğimde hızlı bir nefes alıp gözleriyle buluşuyorum.

"Beni deli ediyorsun, *Solnishka*." Sesi alçak, aksanı kalın ve sadece sesi bile omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

Şampuana uzanıyor ve sonraki birkaç dakikayı saçlarımı yıkayarak ve ben zevkten mırıldanana kadar kafa derime masaj yaparak geçiriyor. Vücuduma başladığında, zar zor dayanıyorum. Sabunlu elleri üzerimde geziniyor ve göğüslerimi avuçlayıp meme uçlarımla avuçlarını sıyırmasına izin verdiğinde, adını inliyor ve onu daha yakına çekmeye çalışıyorum.

Beni yerimde sabit tutarak kara kaşlarını kaldırıp bana bakıyor. "Kıpırdama bebeğim."

İşe geç kalmak istemezsiniz."

"Yaptığın şey çok zalimce," diyorum ona. "Sadece bunu bilmeni istiyorum."

Gülümsüyor ve el bezini alıp yavaşça bacaklarımın arasında gezdiriyor. "Sadece temiz olduğundan emin olmak istiyorum, tatlım."

"Kirli olmayı tercih ederim," diyorum ve onu güldürüyorum.

Yeterince temizlendiğime kanaat getirdiğinde, su spreyinin altına girip hızla kendi saçlarını ve vücudunu yıkıyor. Bir saniye bile kafamı çevirmiyorum. Bu muhteşem gösterinin her saniyesini ezberliyorum, hayatımın geri kalanında aklımın bir köşesinde tekrar tekrar çalacağını biliyorum. Hâlâ tamamen sertleşmiş durumda ve daha fazla direnemediğimde elimi uzatıp ona dokunuyorum, parmaklarımı kalın, ıslak siki boyunca kaydırıyorum.

Bir nefes tısladı ve bileğimi tutarak beni nazikçe üzerinden çekti. "Sadece bu kadar güçlüyüm, *solnishka*, bu yüzden işini bırakıp buraya benimle taşınmaya hazır değilsen, o zaman horozumu rahat bırakmanı öneririm."

Tekrar ona ulaşma isteği çok güçlü, ama bunu yaparsam onun yatağına gireceğimizi ve bir gün bile çıkamayacağımızı biliyorum. İşimi kaybedemem ve yanına taşınmam konusunda ciddi olduğundan şüpheliyim ama öyle olsa bile onu bir haftadan daha uzun süre tanımam gerekir. Akıllıca olan bu olurdu. Her parçam burada onunla kalmak için can atıyor ama birkaç derin nefes aldıktan sonra başımı sallayıp duştan çıkıyorum.

Dün gece giydiğim tişörtü geri çekip elbisemi ve peruğumu alıyorum. Telefonumu çıkarıp bir Uber çağırmaya başlıyorum ki beni durdurup "Seni geri getiriyorum bebeğim, sonra da işe bırakacağım" diyor.

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

Beline sardığı havludan başka bir şey olmadan yaklaşıyor ve "Bunu yapmak istiyorum" diyor.

"Tamam," diye fısıldıyorum ve sonra dolabına doğru yürürken onu takip ediyorum. Aldırmıyor gibi görünüyor, bu yüzden pahalı görünümlü başka bir takım elbise giyerken onu izlemeye devam ediyorum. Dövmeleri beyaz gömleğinin altında çabucak gizleniyor ve orada olduklarını bilmek hoşuma gidiyor. Onun hakkında saklamayı sevdiği bir şeyi bilmeyi seviyorum.

"Takım elbise içinde çok seksi görünüyorsun Roman," diyorum kravatını düzeltmesini izlerken.

Bana göz kırpmıyor ve dün gece üzerime geçirdiği silah kılıfını takıyor. Yanıma gelip komodinin üzerinden silahı aldığı anda, "Her zaman silah taşı mısın?" diye soruyorum.

"Evet, en az bir tane."

Silahı kılıfına sokuyor ve sonra takım elbisesinin ceketini giyerek onu gözlerden saklıyor. Elim tutarak beni odadan dışarı çıkardı.

ve Vitaly'nin gülümseyen yüzünü gördüğümde, bu sabah Roman'ın adını ne kadar yüksek sesle haykırdığımı hatırlıyorum.

"İyi bir gece geçirdin mi?" diye soruyor ve ardından yumuşak bir kahkaha atıyor, "Yani, belli ki iyi bir sabah geçirmişsin."

"Bu kadar yeter," diyor Roman ama kızgın olmadığını, sadece utanmamdan endişe ettiğini söyleyebilirim.

Vitaly'nin bana attığı sırtışa gülüyorum ve Roman'ı cezvenin yanına kadar takip ediyorum. Matvey elinde kocaman bir kâse mısır gevreğiyle tezgâhta oturuyor. Bu kez kırmızı bir kapüşonlu giyiyor ve saf şeker gibi görünen renkli kase, karanlık tavrıyla büyük bir tezat oluşturunyor.

"Günaydın Matvey," diyorum ona gülümseyerek. Roman'ın dün gece bana anlattıklarını, Alina'nın ona duyduğu büyük aşkı düşünüyorum. Kaybolduğunda on sekiz yaşındaydı ve bu aşkın başka bir şeye dönüşmeye başlayıp başlamadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Matvey geçmişi peşini bırakmayan bir adama benziyor ve her ne kadar uzanıp ona dostça sarılmak istesem de, yüzü bunun hoş karşılanmayacağını açıkça gösteriyor, bu yüzden onun yerine gülümsemeye devam ediyorum.

"Günaydın," diyor ve *konuşmamın bittiğini* belli eden bir tavırla bir ısırik daha alıyor.

Roman elini sırtıma götürüyor ve bana bir kupa uzatıyor, ona baktığımda bana hızlıca göz kırpmıyor. Bir içki alıyorum ve Danil'in dizüstü bilgisayarıyla içeri girdiğini görüyorum.

"Yeni bir şey öğrendin mi?" Ona sordum.

Soruyu benim sormama şaşırmış gibi görünüyor ama hemen üstünü örtüp başını sallıyor. "Henüz değil. Hâlâ Doğu Avrupa'dan gelen özel uçakları araştırıyorum. Buralarda bana büyük bir havaalanına inmekten daha mantıklı gelen birkaç küçük havaalanı var. Yine de araştırılacak çok şey var. Biraz zaman alacak."

Roman saatine bakıyor ve sonra başımın üstünü öpüyor. "Kıyafetlerini değiştirmek için zaman istiyorsan gitsek iyi olur."

Üzerimdeki tişörte bakıyorum. "Bu yepyeni bir moda akımı başlatabilir."

"Özellikle de topuklu ayakkabılarla," diyor Vitaly.

Roman gözlerini üzerimde gezdiriyor. "İşe giderken bunu giymene imkan yok."

"Çok sahiplenici," diye mırıldanıyor Vitaly, ama gizlemeye çalışmadığı sırtışını görüyorum. "Lev'le kucaklaşmamızda ön sıradan yer aldığımızı unutma.

dans et."

Bir inilti çıkarırken yüzüm kıpkırmızı oldu. "Dün gece gördüğün her şeyi unutmalısın."

"Ve bir daha asla bundan bahsetme, pislik," diye ekliyor Roman, kupalarımızı bırakıp beni asansöre doğru götürürken.

"Şakalar için çok mu erken?" diye soruyor gülerek, viski rengi gözleri muziplikle parlıyor. "Birkaç hafta bekleyip tekrar deneyeceğim."

Roman ve ben asansöre adım atıyoruz, ama kapılar kapanmadan önce Vitaly'ye bir kuş çeviriyor. Kapılar onun gülen yüzüne kapandı.

"Bunun için üzgünüm," diyor Roman, kolunu omzuma doluyor ve beni kendine çekiyor.

"Sorun değil. Seni kardeşlerinle görmek hoşuma gidiyor. Lev nerede?"

"Muhtemelen uyuyordur. Bazen geceleri dışarı çıkıyor ve para."

"Bunu eğlenmek için mi yapıyor?"

"Evet, paraya ihtiyacı olmadığı kesin."

İçinde bulunduğumuz özel asansöre bakınca aynı fikirdeyim. Bu adamların para sıkıntısı çekmediği açık. Daireme varmamız uzun sürmüyor ama yine de zamanında varmak için acele etmem gerekiyor. İçeri girerken Roman elimi tutuyor. Asansörümün özel olmaya yakın bile olmadığını acı bir şekilde belli etmek için, ikisi koşudan yeni dönmüş ve vücut kokuları hızla küçük alanı dolduran beş kişiyle birlikte binmek zorunda kalıyoruz.

Roman bana kaşlarını çatıyor ve ağzını kulağıma götürüyor. Kokumu içine çekiyor ve yumuşak bir inilti çıkarıyor. "Çok daha iyi."

Hareket etmediğinde, yanında duran terli adam yerine beni içine çekmeyi seçtiğinde ortaya çıkmak isteyen kahkahayla savaşmak zorundayım. Şikayet etmiyorum. O bu kadar yakinken, kokladığım tek şey onun baharatlı kolonyası ve ikimizin de kullandığı vanilya kokulu vücut yıkama suyu. Kapılar benim katıma açıldığında sanırım hepimiz bu dar alandan çıkmaya fazlasıyla hazırız.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Roman. "Neden merdivenlerden çıkmadı ya da boş bir asansör beklemedi ki?"

Gülüyorum ve anahtarımı alıyorum ama ben kapıyı açmadan Roman açıyor. Bana bir kez daha göz kırpmadan önce anahtarı cebine geri koymasını izliyorum. "Çilingir gittikten sonra kendime bir anahtar verdim."

"Tabii ki yaptın," diyorum başımı sallayarak ve içeri giriyorum. "Sadece birkaç dakika sürecek. Kendini evindeymiş gibi hisset, tıpkı geçen sefer yaptığın gibi."

Gülümsüyor ama en ufak bir suçluluk duymuyor. Tezgâhın üzerinde durduğunu bildiği kek kabına doğru yöneldiğinde gülüyorum. Sıkı vücuduyla tatlıya düşkün olduğunu asla tahmin edemezdim ama kesinlikle öyle. Odama dalıp tişörtünü hızla üzerimden çıkarıp yatağın üzerine atarken onu kendi haline bırakıyorum çünkü asla geri vermeyeceğim. İş üniformam olan ekose etek ve beyaz üstümü giymeden önce bir külot ve sütyen alıyorum. Deniz Feneri'nde garsonluk yapmak hayalimdeki iş falan değil, ama o kadar uzun zamandır yapıyorum ki, oldukça akılsızca bir iş ve bahşişler de çoğu gün oldukça iyi. Restoranın büyük bir bar alanı var ve binanın kendisi dev, kırmızı-beyaz bir deniz feneri şeklinde. Yemin ederim burası gündüz içki içenler için bir işaret feneri çünkü bar her zaman tıklım tıklım.

Spor ayakkabılarımı giyip mutfağa koşmadan önce saçımı hızlıca tarayıp biraz makyaj yapıyorum. Roman yüzünde sevimli bir suçluluk ifadesiyle parmağındaki kremi yalıyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor. "Seni kurtarmak gibi bir niyetim vardı."

Boş kaba bakıyorum ve kaşlarımı kaldırıp ona bakıyorum. "Bana çok borçlusun."

Gülümsüyor ve bana doğru yürüyor, giydiğim kısa ekose eteğe bakıyor. "Bunu sevdim," diyor, parmaklarını kalçamda gezdirip eteğimin altından biraz geçirerek. "Profesörünü mutlu etmek için her şeyi yapmaya hazır yaramaz bir öğrenci gibi görünüyorsun."

"Konuyu değiştirme," diyorum ona, kalçamda ilerleyen parmağımla dikkatini dağıtmamaya çalışarak. "Bütün keklerimi çaldığın için bana borçlusun."

"Tatlı şeylerden bahsetmişken," diyor elini daha da yukarı kaydırarak ve parmağını yarığım boyunca sürükleyerek. İnce dantel parçasının ne kadar ıslak olduğunu hissettiğinde göz bebekleri parlıyor. "Seni yemeyi tercih ederim, tatlım."

"O zaman bana olan borcunu seveceksin."

Gülümsüyor ve bir parmağının ucunu klitorisime bastırarak yumuşak bir ovma hareketi yapıyor, ben destek için omuzlarına tutunduğumda benden bir inilti çıkarıyor.

"Benden ne istiyorsun, *Solnishka*?"

Cevap vermem bir saniye sürüyor çünkü klitorisimi parmaklarının arasına sıkıştırıyor ve beynim tamamen kapanıyor. "Ağzını üzerimde istiyorum," diye fısıldamayı başarıyorum sonunda.

Daha yakına eğiliyor, dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. "Başımı bacaklarının arasına gömüp amını yememi mi istiyorsun?"

"Evet," diye inliyorum, yüzümün ısındığını hissediyorum.

"O zaman doğru şekilde sor. Söylediğini duyayım."

Serbest eliyle yüzümü kavıyor, beni kendisine doğru eğiyor ve yanaklarımın ne kadar kırmızı olduğuna gülümsüyor. "Masumiyetin beni çok sertleştiriyor bebeğim." Alt dudağımı yumuşak bir şekilde ısıyor. "Şimdi bana ne istediğini söyle."

Gözlerine baktığımda göz bebekleri şişiyor ve gözlerindeki çiğ açlık benimkilere yansıyor. "Başını bacaklarımın arasına gömüp amımı yalamanı istiyorum," diyorum nefes nefese. Sonra kendimi aptal gibi hissedip ekliyorum: "Eğer istersen."

Gülümsüyor ve yaklaşarak ne kadar sert olduğunu hissetmeme izin veriyor. "İstediyimi hissediyor musun, *Solnishka*?"

Klitorisime bir çimdik daha attığında "Mm-hmm," diye inliyorum.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama size istediğinizi verebilmem için yarın olması gerekecek."

"Ama yarın ailemle aptal yat günü."

Dudaklarıma karşı gülümsüyor. "Merak etme bebeğim, bu beni durdurmayacak." "Bu gece ne yapıyorsun?"

"Danil'e bazı konularda yardım edeceğime söz verdim ve bazı insanlarla görüşmemiz gerekiyor." Bana yumuşak bir öpücük veriyor. "Biri seni sürekli izleyecek ve işten sonra seni alması için adamlardan birini göndereceğim."

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Bunu yapmak zorunda olduğum için yapmıyorum. İstediyim için yapıyorum." Gülümsüyorum ve başının arkasını okşuyorum.

"Geç kalacaksın" diye fısıldamadan önce klitorisimi neredeyse dizlerimin bükülmesine neden olacak şekilde bir kez daha okşuyor.

"Oh kahretsin." Duvarda asılı saate bakıyorum ve inliyorum.

"Hızlı sürebilirim," diyor Roman, elimi tutuyor ve beni apartmandan dışarı çıkarıyor. Kapımı benim için kilitliyor ve boş asansörü gördüğümüzde ikimiz de rahat bir nefes alıyoruz. Daha kapılar kapanmadan beni kaldırıyor ve sertçe öpüyor. Kollarımı ve bacaklarımı ona doluyorum ve ağzımı ona açıyorum. Öpücük sert ve açtır ve çok erken biter. Kapıların yumuşak bir ding sesi çıkardığını duyduğunda, sinirli bir şekilde

inliyor ve beni yavaşça yere bırakıyor. Aceleyle Porsche'sine gidiyoruz ve hemen hemen tüm trafik kurallarını çiğnedikten sonra beni saniyeler içinde Deniz Feneri'ne götürüyor.

Eğilip onu öpüyorum, o başımın arkasını kavrayıp öpücüğü derinleştirirken dilimi onunkinin üzerinde gezdiriyorum. Tadı keklerden geliyor ve ben doyamıyorum. Dilini ağzımın içine çekiyorum, çıkardığı derin iniltiyi seviyorum ve alt dudağına yumuşak bir ısırık verdiğimde saçlarımı yumrukluyor ve beni geri çekiyor. Gözleri karanlık, ifadesi düpedüz vahşi ve her bir parçam *diğer her şeyi siktir et, hadi yatağa dönelim* demek istiyor ama yapamıyorum. Delicesine seksi Bratva patronuyla öpüşmek yerine işe gitmek gibi sorumlu şeyler yapmam gerekiyor.

"Seni hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum bebeğim." "Güzel. Tek olmadığıma sevindim."

Gülümsüyor ve başparmağını yanağımda gezdiriyor. "Kesinlikle tek değilsin."

"Bu gece yapacağın şey striptiz kulüpleri ve kucak dansı içermiyor, değil mi?" Bir yanım sormaktan nefret ediyor ama daha büyük bir yanım da bilmek istiyor.

"Sana söz veriyorum, dün gece o kadını kucağımda istemedim ve sana söz veriyorum, bir daha hiçbir kadın bana bu kadar yakın olmayacak."

"Kalbimin kırılmasını istemiyorum Roman."

"Onu asla kırmam, *Solnishka*." Saçlarımdaki sıkı tutuşu gevşetirken bana tatlı bir öpücük veriyor. "Lütfen bana güven. Endişelenecek bir şey yok. Öte yandan ben," diyor ellerini kalçalarımda gezdirip kıcımlı avuçlarken, "bütün günümü, benim olana göz koymaya cüret ettikleri için vurulmayı hak eden bir grup adamın önünde bu küçük etekle dolaşmanı düşünerek geçireceğim."

"Seninki ne, ha?"

"Evet, bebeğim. Benim. Her mükemmel santimin benim ve sadece benim."

İçimdeki feministe geri planda kalmasını söylüyor ve hızla aşık olduğum adama gülümsüyorum.

Son bir öpücükle, "Dikkatli ol bebeğim ve eve döndüğünde bana mesaj at ki başardığını bileyim." diyor.

Gülümsüyorum ve arabasından atlayıp girişe doğru koşmadan önce ona hızlıca bir öpücük daha veriyorum. Arkama dönüp ona el salladıktan sonra birkaç dakika gecikmeyle içeri giriyorum.

"Kimdi o seksi şey?"

Gülüyorum ve iş arkadaşım ve Deniz Feneri'nin dedikodu kraliçesi Nicole ile yüzleşmek için arkamı dönüyorum. O ve ben buradaki ilk vardiyamda arkadaş olmuştuk. Beni kanatları altına aldı, sürekli müşterileri, en çok bahşiş verenleri ve asla çok yaklaşılmaması gerekenleri gösterdi çünkü onlar bir şeyler hissetmeye çalışmayı severlerdi. Burada çalışmakla ilgili en sevdiğim şeylerden biri o ve şu anda mavi gözleri heyecanla parlıyor.

"Cidden Emily, dökül bakalım. Seninle öpüşüyordu ve Porsche kullanıyordu. Kim o ve bir kardeşi var mı?"

Şaka yaptığını biliyorum. Onu tanıdığımdan beri akşam barmenimiz Justin'e aşıktı. Sadece bu konuda bir şey yapacak cesareti hiç bulamadı.

"Adı Roman ve bu çok yeni bir şey Nicole, süper yeni gibi." "Aman Tanrım, onunla yattın mı?" Gözleri daha da büyüdü.

"Bu çok büyük!" Gülüyor ve benimle omuz omuza çarpışıyor. "Dün gece de muhtemelen bunu söylüyordun."

"Aman Tanrım," diye inliyorum ama çatal bıçak takımlarını peçetelere yerleştirip öğle yemeği telaşına hazırlanırken kahkahalarımın dışarı taşmasına engel olamıyorum. "Onunla yatmadım," diye itiraf ediyorum.

"Ama sen kesinlikle istedin."

Bunu inkar etmiyorum. "Biraz ağırdan almak istiyoruz."

"Bunda yanlış bir şey yok." İç çeker ve "Dün gece Justin'den bir gülümseme koparmayı başardım. Muhtemelen yakında bana evlenme teklif edecek."

"Eğer akıllıysa, yapacaktır." Nicole'e bakıyorum, sarı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırmasını izliyorum. "Ona çıkma teklif etmelisin. Seninle çıkmak istememesi için aptal olması gerekir," diyorum ve her kelimesinde ciddiym. Nicole tatlı, komik ve erkeklerin durup aval aval ona bakmasına neden olacak türden bir güzelliğe sahip. Garsonluk yaparken bunu her zaman görüyorum.

"Bir gün cesur olup bunu yapacağım." Kendisine hangi bölümün verildiğini kontrol ediyor. "Bugün çift vardiya çalışıyorum, belki kapanışa kadar korkamayacak kadar yorgun olurum."

"İşte ruh bu," diyorum sırtına vurarak. "Bu, atalarımızın bu ülkede kadınlara oy hakkı vermek için kullandıkları yapabilirim tavrıdır."

"Haklısın," diyor ve sesindeki kararlılığı duyabiliyorum. "Bu gece Justin'in yanına gidip ona çıkma teklif edebilirim."

"Çünkü sen belalı bir kadınsın," diyorum.

"Çünkü ben belalı bir kadını" diye tekrarlıyor ve sanki buna inanıyormuş gibi konuşuyor.

Not defterimi elime alıp kalemimi ona doğrulturken, benim bölümüme yeni oturmuş olan aileye doğru yürüyorum. "Ayrıntıları sonra istiyorum."

Bana bir başparmak işareti yapıyor ve günün ilk siparişini almak için masaya ulaştığımda hâlâ gülümsüyorum. Her zamanki gibi öğle yemeği telaşı yüzünden mekan tıklım tıklım dolu ama bu durum zamanın geçmesini sağlıyor ve Roman'dan başka bir şeye odaklanmama yardımcı oluyor ve onun yatağında, kolları bana sarılmış bir şekilde uyanmanın ne kadar iyi hissettirdiğinden, bana yaşattığı akıllara durgunluk veren orgazmlardan bahsetmiyorum bile.

Saat yedi olduğunda ayaklarım ağrıyor ama önlüğüm bahşişlerle dolu oluyor. Nicole'e hoşça kal diyorum ve gözlerimi vardiyasına yeni gelen Justin'e çeviriyorum.

"Git yakala onları, kaplan," diyorum ona, gözlerini bana çevirdiğinde gülüyorum.

Dışarı çıktığımda, birinin adımı söylediğini duyduğumda bir Uber çağırmak için telefonumu çıkarıyorum. Beklediğim son şey Matvey'in oturduğu siyah Camaro'dan bana el salladığını görmektir. Roman'ın birinin beni bekleyeceğini söylediğini unutmuştum. Yanına gidip yolcu koltuğuna oturuyorum.

"Teşekkürler, Matvey." Emniyet kemerimi takıyorum ve ekliyorum, "Umarım bu bir rahatsızlık ya da başka bir şey değildir. Daha kolaysa bir Uber çağırabilirim."

"Nasıl daha kolay olabilir ki? Ben zaten buradayım." Sesi derin ve ciddi ama üzgün görünmüyor.

"Doğru," diyorum kendimi aptal gibi hissederek. Matvey beş kişi arasında en az arkadaş canlısı olanı ve onun yanında tamamen rahat hissetmek zor. Arkadaş canlısı değil; sadece diğerleri kadar rahat ve açık değil.

"Yol tarifine ihtiyacınız var mı?"

"Hayır, Roman bana nerede yaşadığını söyledi."

Bizi şehrin içlerine doğru götürürken, sessizliği bozan kişi olmak istemediğim için arkama yaslanıyorum. Bunu yapmak istemediğim için sessizlik devam ediyor ve apartmanımın önüne geldiğinde sonunda "Bıraktığın için teşekkürler. Gerçekten minnettarım."

Motoru kapatır ve inmeye başlar.

"Dışarı çıkmak zorunda değilsin. Kendi başıma yürüeyebilirim."

"Roman seninle kapıya kadar yürümemi istedi."

"Oh." Benim için kapıyı açtığında şaşırarak yanına gidiyorum. "Biraz aşırı korumacı sanırım," diyorum yumuşak bir kahkaha atarak.

"Seni önemsiyor," diyor Matvey ve bu tek cümle kalbimin biraz çarpmasına neden oluyor. Söylemesi çok basit bir şey, ama bunun normal bir olay olmadığı izlenimini ediniyorum.

Asansöre sessizce biniyoruz ve daireme geldiğimizde kilidi açmaya başlıyorum ve sonra ona tekrar teşekkür etmek için dönüyorum. Kapıyı açmamı bekledikten sonra başıyla hafifçe selam veriyor ve uzaklaşmaya başlıyor.

"Matvey." Yüzünü bana döndüğünde, "Roman bana Alina'dan bahsetti" diyorum. Onun adını duyunca bütün vücudu dondu. "Sadece ne kadar üzgün olduğumu söylemek istedim ve umarım onu bulmana yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapacağımı biliyorsundur."

Yüzünde beliren incinme ve acı, keşke çenemi kapalı tutsaydım dedirtti. Bu sadece bir arkadaşın kayıp kız kardeşi için duyulan üzüntü değildi. Bu, içimi burkan, ruhumu parçalayan bir acının bir anlık görüntüsüydü ki onu taşımak zorunda kalsaydım hayatta kalabileceğimi sanmıyorum. Ama o burada, her gün her saniye bu acıyı taşıyor ve bir yıldır da taşıyor. Bu onu yavaş yavaş öldürüyor olmalı.

"Çok özür dilerim. Hiçbir şey söylememeliydim."

"Sorun değil. Yardım etmek istediğin için teşekkür ederim." Ben başka bir şey söyleyemeden gitmek için döndü. Asansöre adımını atıyor ve eşofmanının kırmızı kapüşonunu yukarı çekerek kapılar kapanıp gözden kaybolurken kendini kapüşonun arkasına saklıyor.

Daireme adım attığımda ayakkabılarımı tekmeliyorum ve Roman'a istediği gibi mesaj atabilmek için telefonumu alıyorum.

Şimdi döndüm. Matvey'den beni eve bırakmasını istediğin için teşekkürler. Ona bana Alina'dan bahsettiğini, çok üzgün olduğumu ve onu bulmak için her şeyi yapacağımı söyledim. Gerçekten çok üzgünüm. Umarım haddimi aşmamışımdır. Adını söylediğimde yıkılmış gibiydi.

Neredeyse anında bana bir mesaj yazdığını bildiren noktaları görüyorum. Oyun oynamaya çalışmamasını ve beni bekletmemesini seviyorum.

Asla haddini aşamazsın, Solnishka. Matvey iyi olacak. Onunla birlikte açılacak çok şey var, ama söz veriyorum iyi olacak. Eve sağ salım varmana sevindim. Vardiyanın yoğun geçtiğini ve birden fazla adamın kışına baktığını duydum. Bunu duyduğuma pek memnun olmadım.

Gülüyorum ve beni kimin izlediğini merak ediyorum. Kim olduğunu bulmaya çalıştım ama kimse şüpheli ya da sıra dışı görünmüyordu.

Kimsenin kışına baktığını fark etmedim, ama uçlarım özellikle iyiydi. Sanırım gördüklerini beğendiler, ama merak etme, bir tek sen varsın.

Kimin kış işi için kullanacağını.

Bir şişe su alırken gülmeye devam ediyorum. Milyon yıl geçse de bir erkek için *kış işi* terimini kullanacağımı düşünmezdim.

Bu beni güldürdü bebeğim ve mükemmel kışına sürtünen tek kişi ben olsam iyi olur. Gitmem gerek ama umarım iyi uyursun. Yarın seni yat gezisine götüreceğim ve bu sadece sen yanımda olacağın için katlanılabilir olacak. Umarım annen bu sefer o kadar amcık değildir. İyi geceler, bebeğim. Tatlı rüyalar.

Cevabımı yazarken gülümsüyorum. *Annemle tanıştınız, elbette öyle olacak. Bu onun doğal hali. Umarım iyi uyursun ve her ne yapıyorsan güvende olursun. İyi geceler.*

Bana göz kırpan emoji gönderiyor. Duşa girip üzerimdeki restoran kokularını yıkadığımda hâlâ gülümsüyorum. Rahat pijamalarımı giyip yatağıma kıvrılıyorum ve kitabımı alıyorum. Gözlerimi daha fazla açık tutamayana kadar okuyorum ve uyandığımda komodininin üzerinde bir notla birlikte beyaz kalla zambakları ve sarı güllerden oluşan bir buket var.

İyi olduğundan emin olmak için seni kontrol etmeden duramadım. Uyurken çok güzel görünüyorsun, Solnishka. Seni saatlerce izleyebilirim. İzlediğimi söylesem rahatsız olur musun? Sana yakın olmak bana, tıpkı amının tadı gibi, arzuladığım bir huzur veriyor. Kalçalarını ayırmayı ve başımı bacaklarının arasına gömmeyi çok istedim ama çok derin bir uykudaydın ve seni uyandırmak istemedim.

*Uyandığında bana mesaj
at. Roman*

Mektubunu birkaç kez okudum ve sonra başımı çiçeklere gömüp tatlı kokularını içime çektim. Dün gece gelip muhtemelen saatlerce beni uyurken izlediğine inanamıyorum. Bunun beni korkutması gerekirdi ama onun yerine uyandığımı haber vermek için telefonumu elime alırken gülümsemeye devam ediyorum.

Cevabını beklerken dolabıma doğru yürüyorum ve Nicole'ün geçen yıl beni almaya ikna ettiği ama henüz giymeye cesaret edemediğim bikiniye bakıyorum. Dün ona cesur olması gerektiğini söyledim, bu yüzden kendi tavsiyemi dinlemem adil olur. Beyaz bikiniyi elimde tutuyorum.

Kırmızı Engerek'e iffetli görünüp gülüyordu. Tanrım, Roman bunu gördüğünde kriz geçirecek.

OceanofPDF.com

Bölüm 7

OceanofPDF.com

Roman

I Emily'ye yolda olduğumu söylediğimde, ben kaldırıma yanaştığımda o çoktan koşarak dışarı çıkmış ve yolcu koltuğuna oturmuştu. Üzerinde beyaz bir şort, sevimli kırmızı bir üst ve her zamanki tatlı gülümsemesi var. Çantasını atıyor

Arkada bir çanta var, yaklaşıyor ve bana merhaba öpücüğü veriyor. Dudakları dudaklarıma değ er değ mez başının arkasını tutup onu kendime doğru çektim. Dün gece yeterince uyuyamamıştım çünkü gecenin çoğunu onu izleyerek ve onu tatmayı ne kadar çok istediğimi düşünerek geçirmiştim. Başka bir şey düşünmeyi imkânsız hale getiriyor.

Dili benimkinin üzerinde geziniyor, sikim sertleşirken benden bir inilti çıkarıyor ve ben ciddi ciddi ailesine siktirip gitmelerini söylemeyi düşünüyorum, böylece günü yatakta geçirebiliriz. Emily'nin telefonu çalmaya başladığında kendimi bunun tek gerçek seçenek olduğuna ikna etmek üzereydim. Hayal kırıklığı içinde inliyor, telefonunu bulabilmek için isteksizce benden uzaklaşıyor.

Cevap verirken bana gözlerini deviriyor. "Merhaba anne."

Bir kez daha iç çekip gözlerini üzerimdeki bariz penis izinde gezdirirken gülmemeye çalışıyorum.

"Evet, biliyorum. Yola çıkıyoruz."

Kalçamdan aşağı doğru inen büyük şişkinliğ e uzanmaya başladığında bir nefes çekip "Ne oluyor anne?" diyor. Bir duraksama daha ve telefonu kapatmadan hemen önce "Her neyse, yoldayız" dedi.

Yüzünü inceliyorum, annesinin onu bu kadar üzebilmesinden nefret ediyorum. "Amcık modu tamamen aktif, görüyorum."

"Hiçbir fikrin yok."

"Ne dedi?"

"Bilmek bile istemezsin."

"Lütfen söyle bana. Bugün kendimi neyin içine soktuğumu bilmek istiyorum."

Emily telefonunu çantasına geri koyar. "Connor'ın da orada olacağını ve sırf seninle geliyor olmamın biraz eğlenmemem gerektiği anlamına gelmediğini çünkü hayatımda iki erkeğin bana ilgi gösterdiği tek an olacağını hatırlattı."

"Ne kaltak ama," diye homurdanıyorum, ruh halimin bozulmaya başladığını hissediyorum. Parmağımı çenesinin altından geçirip yüzünü bana doğru çeviriyorum. "Nasıl oldu da bu kadar tatlı oldun?"

"O kadar da tatlı değilim. Sadece onlara kıyasla daha iyi görünüyorum," diyor ve bana küçük bir gülümseme veriyor.

"Tek başına çok tatlısın Emily. Bu ikisi senin kadar mükemmel bir şeyi nasıl yarattı bilmiyorum."

Daha da yaklaşıp dudaklarını benimkilerin üzerinde hafifçe gezdirirken gülümsemesi büyüyor. "Bence sen de oldukça harikasın ve çok tatlısın."

Gülüyorum çünkü tatlı, birinin beni tanımlamak için kullanacağı son kelimedir. Kaç adam öldürdüğüm hakkında bir fikri olsaydı, muhtemelen arabamdan çığlık atarak kaçardı. Geri çekilmeden önce bana yumuşak bir öpücük veriyor, ona attığım sinirli bakışa gülüyor.

"Çok geç kalmasak iyi olur," diye hatırlatıyor bana. "Annemin boynuzları filizlenecek ve bu olduğunda gerçekten nefret ediyor."

Gülüyorum ve otoparktan çıkıyorum, marinaya gidiyorum ve büyük olasılıkla birden fazla şekilde saf işkence günü olacak. Gözlerim onun çıplak, bronz bacaklarına takılıyor ve daha ne kadar dayanabileceğimi merak ediyorum. Onu acele ettirmek istemiyorum ama lanet olsun ki kendimi onun içine gömmek istiyorum.

"Bu arada çok iyi görünüyorsun," diyor ve gözlerindeki aç bakışı gördüğümde beni güldürüyor. Dövmelerimi örtmek için ve silahımı evde bırakmayı reddettiğim için kot pantolon ve uzun kollu, gri keten bir gömlek giyiyorum ama bana gördüğü en seksi şeymişim gibi bakıyor. Kadınların benimle göz göze gelmesi alışılmadık bir şey değil ama Emily'nin bunu yaptığını görmek beni deli ediyor.

Elini tutup öptükten sonra kalçamın üzerine koyuyorum, böylece vites değiştirebiliyorum. "Bugün uslu dur. Dün gece seni uyandırmamak için tüm irademi kullandım."

"Keşke yapsaydın."

"Siktir, öyle deme. Doğru şeyi yapmaya çalışıyordum."

"Bence doğru olan beni ağzınla boşaltman olurdu."

Ona bakıyorum ve göz kırpıyorum. "Bunu unutmayacağım, *solnishka*."

"Lütfen. Bu arada çiçeklerim için teşekkür ederim. Muhteşemler ve odamın harika kokmasını sağladılar."

Marinaya girip birinin Cadillac'ının yanına park ettiğimde hâlâ gülümsüyorum. Tanrım, buradaki paraya bak. Danil küçüklüğümüzden beri bize para akıtıyor ama fakir büyüyen birinin buna alışabileceğinden emin değilim. Bu kadar çok zenginlik görmek ve bu kadar çok zengin insanın ne kadar savurgan ve kıymet bilmez olduğunu görmek her zaman biraz tedirgin edicidir, özellikle de aç kalmanın ve parçalanana kadar ayakkabı giymenin nasıl bir his olduğunu hala canlı bir şekilde hatırlayabiliyorken.

"İşte canavar," diyor Emily, yolun sonunda yanaşmış iki katlı büyük bir yatı göstererek.

"Bir an için anneni işaret ettiğini sandım."

Gülüyor ve arkadan çantasını alıyor. "Bugün sana yaşattıkları için gerçekten çok üzgünüm."

"Ailenle başa çıkabilirim." Yüzünü kavriyorum ve başparmağımı dudaklarında gezdiriyorum. "Günü seninle geçirebileceğim anlamına geliyorsa onlara seve seve katlanırım."

"Connor da dahil olmak üzere başkalarının da orada olacağını unutmayın." "Bırak onun için ben endişeleneyim, *Solnishka*."

Arabanın kapısını açmadan önce ona hızlı bir öpücük verdiğimde gülümsüyor. Etrafindan dolaşıp kendi kapısını açmamı beklemiyor. Sanırım bunu yapacağım hiç aklına gelmedi. Şımartılmaya ve ilgilenilmeye alışık değil ama yakında ona kraliçe gibi davranmayı planladığımı öğrenecek.

Ellerimiz birbirine kenetlenmiş halde rıhtımda yürüyor, uygun bir şekilde *Siren'in Şarkısı* olarak adlandırılan yata yavaşça yaklaşıyoruz. İnsanları ölüme sürükleyen güzel sirenler gibi, bu muhteşem tekne de her türlü kötülüğü saklıyor. Emily'ye sıkıca sarılıyorum ve arkasından gitmeden önce tekneye binmesine yardım ediyorum.

İkinci katta birkaç kişi içmeye başlamıştı bile. Geçen gece tanıştığım kongre üyelerinin yanı sıra eşleri ve kızları olduğunu tahmin ettiğim birkaç kadını görüyorum. Önümüzde şezlongların bulunduğu küçük bir havuz var ve daha sonra şezlongların altına sıkışmış bir sıra koltuk var.

Üst katın gölgesi. Bu, belediye başkanına küçük bir servete, maaşının karşılayabileceğinden çok daha fazlasına mal olmuş olmalı. Kadın satmak iyi para kazandırıyor ve belli ki kazancın tadını çıkarıyor. Sanırım tekne onun adına kayıtlı değil. Vergilerini her kim ödüyorsa, ağırlığınca altın değerinde olmalı.

"İşte buradasın," diyor Angela, abartılı bir kalça hareketiyle bize doğru yürürken. Üzerinde bir güneş elbisesi ve büyük boy güneş gözlükleri var ama gözleri kapalı olsa bile bana bakışını hissedebiliyorum ve bunu umursadığımı söyleyemem. Emily'nin annesinde çaresiz ve acınası bir şeyler var. Sürekli pençelerini bileyen ve onları etrafındaki erkeklere saplamak için yeni yollar bulmaya çalışan bir kadın. Sefil bir evliliğe hapsolmuş ve kocasından nefret ediyor, bu yüzden bir yandan da kendi eğlencesini yaşıyor. Tahminimce arkasında uzun bir kırık genç erkekler silsilesi var. Sanırım bir kısmı beni en yeni meydan okuma olarak görüyor. Kaba bir uyanışa hazırlanıyor.

"Sonunda ortaya çıkman ne güzel," diyor başını Emily'ye doğru eğerek.

Saatimi kontrol ediyormuş gibi yapıyorum. "Tam zamanında geldik, Angela."

Nefes nefese kalıyor ve ada esintili kokteylinden çıkan pipeti uzun uzun emiyor. "Her neyse," diye mırıldanıyor. "Kaynaşmayı unutma Emily. Chelsea ve Abigail burada."

Emily inliyor. "Gelmeyeceklerini umuyordum. Ayın dördünde hiç ortaya çıkmazlar."

Angela başını bana doğru eğiyor. "Sanırım yeni, gizemli ve çekici bir adamın burada olacağını duydular."

"Aman Tanrım, onlara Roman'dan mı bahsettin? Bunu neden yaptın anne?" Emily alt dudağını ısırarak bana bakıyor. "Her şeyi onun üzerine yıkacaklar."

Angela güler ve uzaklaşmaya başlar. "Erkeklerin gözleri var Emily ve bakacaklar. Buna alışsan iyi olur."

"Ne sikimden bahsediyor bu?" Emily'yi bana bakacak şekilde çevirerek soruyorum.

"Kongre Üyesi Strickland'ın kızları burada. Chelsea ve Abigail annemi bir aziz gibi gösteriyor. Tüm bu aptal sosyal etkinliklerden uzak durmamın bir nedeni de onlar, ama 4'ünde hiç dışarı çıkmıyorlar, bu yüzden güvende olacağımızı düşündüm."

Yüzünü tutuyorum ve onu daha iyi görebilmek için yukarı kaldırıyorum. "Annen yanılıyor, *Solnishka*. Birçok erkek bakar, ama birçoğu da bakma ihtiyacı hissetmez çünkü istedikleri şey zaten tam önlerinde durmaktadır."

Yüzünü çeviriyor ve avucumun içini öpüyor. "Teşekkürler Roman. Dışarıda her zaman tanıdıklarına benzemeyen erkekler olduğuna inanmak zor ama sen onlara hiç benzemiyorsun."

"Birçok açıdan çok daha kötüyüm bebeğim, ama başka bir kadına bakarak sana asla saygısızlık etmem. İzlemek istediğim tek kişi sensin." Alnından öpüyorum ve onu yanıma çekiyorum. "Tamam, hadi gidip birkaç pisliğin arasına karışalım."

Gülüyor ve merdivenlerden üst güverteye çıkarken kolunu belime doluyor. Emily etrafımızdaki insanları görmezden gelerek beni içeri götürüyor, mutfağın yanındaki dolaba gelene kadar durmuyor. Bir şişe votka ve iki bardak alıyor.

"Hepsiyle yüzleşmeden önce bir içkiye ihtiyacım var," diye itiraf ediyor sevimli bir sırıtışla.

Doldurduğu içkiyi alıp geri atıyorum, sonra ikimizin de kadehini alıp bir kenara koyuyorum. "Bütün günümüz var bebeğim ve bu sıcakta çok fazla içmek isteyeceğin son şey." Parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyorum ve onu kendime çekiyorum. "Hadi, onlarla birlikte yüzleşeceğiz. Sıvı cesarete ihtiyacın yok, ben varım ve senin yanından ayrılmayacağım."

"Yine de yakında suya açılacağız," diyor. "Bu da kaçış yok demek."

Sanki bir işaretmiş gibi, yavaşça limandan çıkarken yatın hareket ettiğini hissediyoruz. Gülüyorum ve yüzünü avuçluyorum. "Her zaman bir kaçış yolu vardır. Hepsini vurabilir ve bizi kıyıya geri götürebilirim. Büyütülecek bir şey değil."

Bana kaşlarını kaldırıyor ve ellerini gömleğimin altında gezdiriyor. Silahımı hissettiğinde dudakları yumuşak bir nefesle aralandı.

"Bildiğim iyi oldu," diyor, "ama henüz ateş etmeye başlamayın. En azından onlara düzgün olmaları için bir şans verelim."

"Anlaştık," diyorum ve aradaki mesafeyi kapatarak dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. Yumuşak bir inilti çıkarıyor ve parmaklarını sırtıma geçirerek beni daha da yakınlaştırmak istiyor. Bir kolum ona sarılmış, diğeri başının arkasını kavırıyor ve birinin çok kadınsı, çok sahte bir kahkaha attığını duyduğumda dilim ağzındaydı. Sinirli bir inilti çıkarıyorum ve bizi kimin böldüğünü görmek için geri çekilmeden önce dilimi bir kez daha onunkinin üzerinde gezdiriyorum.

"Peki, burada neyimiz var?"

Üzerinde daracık bir bikiniden başka bir şey olmayan kadına bakıyorum ve Emily'yi öpmeye geri dönebilmek için gitmesini diliyorum. Göğüsleri belli ki geliştirilmiş ve bana kocaman, kabarcıklı bir kahkaha attığında, benim için zıpladıklarından emin oluyor.

Keyif. En az benim kadar heyecanlı görünen Emily'ye döndüğümde ona sert bir bakış atıyorum ve gülüşünü kesiyorum.

"Merhaba Chelsea," diyor Emily ve kullandığı ses tonu her şeyi anlatıyor. "Bu kim?" Chelsea beni tepeden tırnağa süzerek soruyor.

"Bu Roman," diyor Emily.

Hemen ekliyorum, "Erkek arkadaşı."

Emily'nin bastırmaya çalıştığı kocaman sırıtışını görüyorum, ama keşke yapmasaydı çünkü bu muhteşem bir şey.

Chelsea'nin ağzı açık kaldı. "Ciddi misin?"

"Evet, cidden. Emily gibi harika birinin benimle çıkmak istemesine ben de şaşırdım ama işte buradayız." Eğildim ve onu tekrar öptüm. "O benim için fazla iyi."

"Evet, tam olarak kastettiğim bu değildi," diye mırıldanıyor Chelsea ve kız kardeşine el sallarken onu görmezden geliyorum.

Kız kardeşi de benzer minik bir bikini giymiş ama Chelsea gibi atkuyruğu yapmak yerine koyu sarı saçlarını açmış. İkisi de bikinilerinin üstünden dökülüyorlar ve onları denize atsam sağ salim kıyıya çıkabileceklerinden hiç şüphem yok.

"Abigail, bu Roman." Chelsea duraksıyor ve sonra abartılı, şaşkın bir ses tonuyla "Emily'nin erkek arkadaşı" diyor.

Abigail bana kocaman bir gülümseme vermeden önce "Vay anasını!" diye mırıldandı. "Senin hiç erkek kardeşin var mı?"

"Dört," dedim ona.

"Onlarla tanışabilir miyim?" diye soruyor flörtöz bir kahkahayla.

"Hiç sanmıyorum." Bir açıklama yapmadan Emily'yi kendime yakın tutuyorum ve onu iki şaşkın kadının etrafından dolaştırıyorum.

"Vay anasını," diye fısıldıyor Emily gülerek. "Keşke bunu filme alabilseydim. Genelde insanlara karşı nazik olmayı severim ama bu ikisi tam bir şeytan."

"Bu ikisi tahmin edilebilir ve acınası," diyorum ona. "Onlar gibi milyonlarca kadınla tanıştım ve hepsi de aynı."

Herkesin birbirine karıştığı güverteye çıktığımızda, keskin esinti Emily'nin koyu renk saç tellerinin uçuşmasına neden oluyor. Gülüyor ve saçlarını dağınık bir at kuyruğu yapmadan önce cebinden bir burgu çıkarıyor. Bir insan nasıl bu kadar seksi görünebilir, asla bilemeyeceğim ama o bunu zahmetsizce başarıyor. Uzanıp bir tutam saç kulağının arkasına atıyorum ve parmaklarımın boynunda gezinmesine izin veriyorum.

Boynunun dibinde bağı ipler. Parmağımı mayosunun belirgin bağlarının altına sokuyorum ve kaşlarımı kaldırıp ona bakıyorum.

"Benden ne saklıyorsun, *Solnishka*?"

Kızarıyor ama cevap veremedi babası yanıma geliyor ve omzuma bir şaplak atıyor. Bana dokunmaya cüret ettiği için bileğini tutup kırmamak için kendimi zor tutuyorum. Onun gibi piçlere iyi davranmaktan nefret ediyorum ama yüzümü gülümsemeye zorluyorum ve elimi ona uzatıyorum.

"Seni tekrar görmek güzel, Chris."

Gülümüyor ve yıllar içinde mükemmelleştirdiği, çok hassas olmayan ama agresif olarak yorumlanabilecek kadar da güçlü olmayan, sadece doğru miktarda basınçla doğru miktarda zaman sürecektir şekilde elimi hızlıca sıkıyor.

"Gelebildiğine sevindim Roman."

Kızına sımsıkı sarılmış kolumla beni gördüğünde ağzının kenarı bir sırıtişla yukarı kalkıyor.

"Tabii ki buraya beni daha yakından tanımak için gelmediğin çok açık." Attığı kahkaha da diğer her şey gibi sahte.

Biri adını haykırdığında onlara el sallıyor ve sonra bana bakıyor. "Seninle daha sonra bir şey hakkında konuşmak istiyorum."

"Elbette, Chris. Ben buralarda olacağım."

Yüzümü inceliyor ve her ne arıyorsa, onu bulamayacak. Taktığım bu maskeyi mükemmelleştirmek için yıllarca pratik yaptım. Ben istemedikçe hiçbir şey görmeyecek. Gözlerini kaçırın ilk kişi o oluyor ve kaçırdığında Emily'nin başının üstünü öpüyorum, onu bu hayattan ve içindeki tüm insanlardan çok uzaklara götürebilmeyi diliyorum.

"Sence biliyor mudur?" diye fısıldar.

"Sanırım David ona kulübe uğradığını söylemiş ama bilmesini istemediğim hiçbir şeyi bilmiyor. David ona orada olduğumu, kucağımda güzel bir hayvan olduğunu, arka odayı hayvanımı becermek için kullandığımı ve kadınları satın almayı sevdiğimi ve bazen onları kırdığımı ima ettiğimi söyleyecektir."

"Beni gerçekten evcil hayvanınız olarak mı görüyorlar?"

"Evet, ben de öyle olmasını istiyorum. Kadınları evcil hayvan olarak tutan erkekler onlara karşı çok koruyucu ve sahiplenici olma eğilimindedir. Eğer seni sadece düzüştüğüm bir kadınmışsın gibi gösterseydim, o zaman elden ele dolaşman beklenirdi."

"Bu yaşam tarzı hakkında çok şey biliyorsun," diye mırıldanıyor iç çekerek.

"İstediğimden çok daha fazlası, *Solnishka*. Düşmanı yenmenin tek yolu onları tanımak ve anlamaktır. Bunu yıktığımda, köklerinden başlayacağım. Canlarının yanmasını istemiyorum. Sevdikleri her şeyin tamamen çökmesini istiyorum. Onları asla toparlanamayacakları bir şekilde mahvetmek istiyorum."

Sesimdeki öfkeyi, bastırmak için çok uğraştığım öfkeyi duyuyor. "Lanet olsun, umarım bana hiç kızmazsın" diye fısıldamadan önce vücudunun titrediğini hissediyorum.

Bir sürü insanın ortasında durduğumuzu umursamadan yüzünü avuçluyorum, çoktan aşık olduğum kadın dışında hiçbir şey umurumda değil.

"Sana hiçbir şekilde zarar vermem, *Solnishka*. Benden korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok. Sana acı çektirmektense ölmeyi tercih ederim."

Bileklerimi kavıyor ve bana gülümsüyor. "Senden olması gerekenden daha fazla hoşlanıyorum, Roman Melnikov."

Gülümsüyorum ve alt dudağını ısıırıyorum. "Güzel."

Gülüyor ve diğerlerinin yüzüne döndüğümüzde hepsinin baktığı belli oluyor. Bazıları diğerlerinden daha bariz, özellikle de Emily'ye açıkça bakan Strickland kardeşler. Başının arkasını tutup onu tekrar kendime doğru çekiyorum ve gözlerini hızla kaçırmalarını sağlayacak bir bakış fırlatıyorum.

Sonraki birkaç saati akıl almaz bir gevezelikle geçiriyoruz. Emily içinde küçük bir şemsiye olan bir şey içiyor ve sonra ona iki şişe su içirdiğimde ve alkolü dengelemek için bir tabak meze yediğimde bana tatlı bir gülümseme veriyor, böylece hastalanmıyor.

Yüzünün ve kollarının güneşten ne kadar kızardığını görünce, yataın arka tarafında bulunan ve şu anda çoğunlukla gölgede olan havuza bakıyorum. Herkes burada sarhoş olduğu için havuz boş, o yüzden "Neden biraz serinlemiyorsun?" diyorum.

Havuza bakıyor ve bunu yapmak istediğini söyleyebiliyorum ama tereddüt ediyor. "Sorun nedir?"

"Keşke başka bir mayo giyseydin."

Gülümsüyorum ve parmağımı boynunun dibindeki beyaz ipin altından geçiriyorum. "Hangisini takıyorsun?"

"Bir bikini, Chelsea ve Abigail'inkiler kadar olmasa da normalde giydiğimden daha açık." "Beğenirsin diye düşünmüştüm ama şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum" diye itiraf ettiğinde yüzü daha da kızarıyor.

"Sen bunu giyerken diğer erkeklerin sana baktığını görmek beni öldürecek olsa da buna bayılacağım."

"Yüzmek zorunda değilim," diyor hemen.

"Serinlemen gerek," diyorum ona. "Mağara adamı hallerimi yüzmene yetecek kadar kontrol edebilirim."

Onu içeri kadar takip ettiğimde gülümsüyor. Omzunun üzerinden arkasına bakarak büyük banyoya girmeden önce bana şakacı bir göz kırpmıyor. Kapıyı yüzüme kapattığında gülüyorum ve sonra kapı çerçevesine yaslanıyorum çünkü bunu kaçırmamın imkanı yok. Kapıyı açtığında, o küçücük beyaz bikiniyle ona bir kez bakıyorum ve yaklaşp kolumu beline dolayarak onu içeri girmeye zorluyorum, kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapatıyorum.

Banyo da en az yataın geri kalanı kadar gösterişli. Geniş bahçe küvetinin üzerinde büyük bir pencere, üç kişinin rahatlıkla sığabileceği bir duş ve tam istediğim yükseklikte uzun bir tezgah var. Kalçalarından tutup üzerine oturduğumda hızlı bir çığlık atıyor.

"Harika görünüyorsun." Bir adım geri çekilip gözlerimi tekrar üzerinde gezdiriyorum, meme uçlarının çakıllı olduğunu ve bikini üstünün ince üçgenlerine baskı yaptığını görünce inliyorum. Kalçalarını kavrayarak aralarını açıyorum, bacaklarının arasındaki ince kumaş parçasını gördüğümde bir nefes tıslıyorum. Kahverengi gözleriyle buluşuyorum, içlerindeki açlığı ve ihtiyacı görüyorum. "Bekleyebileceğimi sanmıştım ama bekleyemem. Seni tatmam gerek, *Solnishka*. Hemen şimdi."

Diz çöküp kalçalarını daha geniş açtığımdaya inliyor ve avuçlarını arkasındaki tezgâha dayıyor. Parmaklarımı kalçalarına bağlı iplerin altından geçirip yavaşça çekerek çıkarırken bacağının üzerinde bir yol öpüyorum. Bikini altları serbest kalıp pürüzsüz, ıslak amını ortaya çıkardığında, kafamın içinde her şey durgunlaşıyor. Artık endişe ve stres yok ve çok alıştığım öfke de yok oldu. Sadece *solnishka*'m var, önümde ıslıl ıslıl parlıyor ve diğer her şeyi yok ediyor.

"O kadar güzel ki," diye mırıldanıyorum iç uyluğuna karşı, yumuşak tenine bir ısırık veriyorum ki bir iniltiyle geriye doğru eğiliyor. Ellerimi amına götürüp parmaklarımın ucuyla yarığını sıyrıyorum ve ne kadar ıslak olduğuna bakıp gülümsüyorum.

"Seni hep böyle istiyorum. Seni pis seviyorum tatlım ve amının benim için ağlamasına bayılıyorum."

Onu nazikçe açarak pembe amcığının benim için çiçek açmasını sağlıyorum ve çıkardığı inilti beni o kadar sertleştiriyor ki zar zor düşünebiliyorum. Gözlerimi ondan ayırmadan daha yakına eğiliyor, nefesimin sıcaklığını hassas teninde hissetmesine izin veriyorum.

"Senin amını yiyeceğim bebeğim ve sen de iyi bir kız gibi yüzüme boşalacaksın, değil mi?"

"Evet, Tanrım evet," diye inliyor, şimdiden kalçalarını sallıyor, dilimi hissetmek için yanıp tutuşuyor.

"Yattaki herkesin ne yaptığımızı bilmesini istemiyorsan o güzel ağzını kapalı tutsan iyi edersin."

Ağzını kapatıyor ve ben gülümsüyorum, boşalırken sessiz kalmasını sağlamanın bir mucize olacağını biliyorum. Benim kızım biraz çığırktan, umurunda değil. Tüm dünya onu boşalttığımı ve boşaltacak tek kişinin ben olduğumu bilsin.

Kokusu beni çılgına çeviriyor ve dilimi çıkarıp ıslak yarığını yavaşça yaladığımda daha da yüksek sesle inliyor ve bir elini başıma götürüp saçlarımı yumrukluyor. Klitorisinin etrafında döndüğümde nefesi kesiliyor ve kalçalarını benim için sallarken bir uyluğunu omzumun üzerinden geçiriyor.

"Aç küçük bir şeysin, değil mi bebeğim?" Ona başka bir alaycı yalama vermeden önce fısıldıyorum.

"Beni suçlayabilir misin? Gezegendeki en güzel adam bacaklarımın arasında diz çökmüş, diliyle beni boşaltmak için can atıyor. Hâlâ kelime üretebildiğime şaşıyorum."

Gülüyorum ve klitorisine hafifçe vuruyorum. "Uzun süre yapamayacaksın."

Klitorisini yalayıp emerken yüzünü izlemeye devam ediyorum, boşalmadan hemen önce ayrılıyorum, böylece yarığından aşağıya doğru öpebiliyorum. Pürüzsüz dudaklarını dilimle ayırıp içeri kayıyorum ve ağzımı onun tatlı tadıyla dolduruyorum. Tanrım, asla doyamayacağım. Gözleri ağır ağır kapanıyor, ağzı iniltili bir solukla ayrılıyor ve gözlerimle buluştuğunda başka tarafa bakmıyor. Bana bu hediye veriyor, onu en savunmasız halinde görmeme izin veriyor ve dilimi dışarı kaydırıp dudaklarımı klitorisinin etrafına sardığımda, onu uçurumun kenarına iten bir emme yaptığımda, dudağını ısıyor ve şaşkınlıkla gözlerini genişletiyor.

Çok yumuşak olmayan inlemeleri banyoyu doldururken, dilim onu çalıştırmaya devam ediyor, orgazmını devam ettiriyor. Aşağı inmeye başladığında, vücudu titrerken ve nefesleri seksi, düzensiz pantolonlarla gelirken klitorisini nazikçe çeviriyorum, hassas sinir uçlarını daire içine alıyorum. Kapının çalınmasıyla yanakları

Bana suçlu bir bakış atarken daha da kızarıyor. Eğer klitorisini dillemekle meşgul olmasaydım gülerdim.

"Bitirmek üzere misin?"

Emily bana fısıldayarak, "Tabii ki Chelsea olacak," diye bağılıyor ama ona yumuşak bir emme verdiğimde bu başka bir iniltiye dönüşüyor.

"Alo?" Chelsea sinirli bir sesle "Alo?" der.

"Bir dakika," diye bağılıyor Emily titrek bir sesle.

Ona göz kırpıyorum ve şişmiş klitorisini öpüp yalarken bir parmağımı sırlıslıkla almış amına sokuyorum.

"Lanet olsun," diye inliyor, topuğu sırtıma saplanırken kalçalarını elinden geldiğince sallıyor.

Amcığı parmağımın etrafında kenetleniyor, beni daha da içine çekiyor, ta ki pantolonumun içinde lanet olası bir ceviz kırmaktan ve hayatımın en utanç verici anını yaşamaktan yaklaşık iki saniye uzakta olduğuma ikna olana kadar. Bir hırıltıyla klitorisini daha sert emiyorum, ona katılmamak için sahip olduğum tüm iradeyi kullanırken onu tekrar uçurumun kenarına itiyorum. Adımı inliyor ve Chelsea'nin ve yakınlarda duran başka kim varsa duyabileceği kadar yüksek sesli olmamasına imkan yok.

Hareketlerimi yumuşatıyorum, vücudu titrerken ve nefes nefese kalırken aşağı inmesine izin veriyorum. Göğsünde ve boynunda seksi bir kızarıklık vardı ve kahverengi gözleri benimkilerle buluştuğunda, "Sessizdim, değil mi?" diye fısıldadı.

Gülüyorum ve onu yalayıp temizlemeden önce parmağımı dışarı kaydırıyorum. Son yaptığım şey parmağımı emmek, tadının ne kadar güzel olduğunu düşünerek inlemek. Tatmin olduğumda ona bakıp gülüyorum.

"Hayır bebeğim, sessiz değildin."

Yanakları kararırken gözleri açılıyor. "Sence beni duydu mu?"

"Sanırım adımı inlettiğini duydu, evet, ve sonra biraz daha inledi."

Yüzündeki sevimli, utanmış ifadeye gülüyorum. Kukusuna son bir öpücük kondurduktan sonra bikinisinin alt kısmını tekrar bağladım ve kırmızı dudaklarını öperek yukarı doğru çıktım.

mükemmel göğüslerini ellerimle kavrarken.

"Benim için çok iyi boşaldın bebeğim," diye fısıldıyorum tenine karşı, meme ucunu öpebilmek için üçgenlerden birini kenara çekiyorum. "Çok iyiydin."

Onu iyice emiyorum, ağzımı memesiyle dolduruyorum ve sonunda bir iniltiyle gitmesine izin veriyorum.

"Ağzımı senden uzak tutmam mümkün değil, *Solnishka*."

Yüzümü kavriyor ve beni kendine çekiyor. "Bu gece beni yatağına götürüyorsun ve beni beceriyorsun Roman."

Bacaklarını etrafıma sarıp beni kendine doğru daha sıkı çektiğinde
On gülümsüyorum.

u.

"Bana söz ver," diye yalvarıyor.

Daha büyük gülümsüyorum ve at kuyruğunu çözüyorum, böylece ellerimi onun üzerinde gezdirebiliyorum.

Saç. "Söz veriyorum, bu gece seni becereceğim, küçük güneşim."

Bana gülümsüyor ve o gülümseme benim sonum olacak.

"Sana çok aşık oluyorum bebeğim," diyorum ona, alt dudaklarını ısırarak.

"Çok sert."

Onu yavaşça öpüyorum, kapıya tekrar vurmaya başladığında Chelsea'yi görmezden geliyorum. Emily dilimi emiyor, üzerimde kendi tadını aldığı anda ne kadar sert olduğum o kadar açık değil. Onu kucağıma alıp yanıma oturtuyorum, ona son bir öpücük veriyorum ve sonra çok kızgın bir Chelsea'ye kapıyı açıyorum. Gözlerini üzerimizde gezdiriyor, Emily'nin kızarmış görüntüsüne ve benim sırtışıma bakıyor. Gözlerindeki öfkenin parladığını görüyorum, ama bize savuracağı hakareti geri alıyor ve içeri girip kapıyı suratımıza çarpmadan önce "Tam zamanında," diye mırıldanıyor.

Chelsea kapıya bir kez daha yüksek sesle vurduğunda, "O kadından gerçekten hoşlanmıyorum," diyorum.

Emily gülüyor ve bikini üstünü yeniden ayarlamadan önce beni öpüyor, böylece her şey tekrar örtülüyor, ben de horozumu ayarlıyorum, böylece şu anda ne kadar sert olduğum o kadar açık değil. Onu kucağıma alıp yanıma oturtuyorum, ona son bir öpücük veriyorum ve sonra çok kızgın bir Chelsea'ye kapıyı açıyorum. Gözlerini üzerimizde gezdiriyor, Emily'nin kızarmış görüntüsüne ve benim sırtışıma bakıyor. Gözlerindeki öfkenin parladığını görüyorum, ama bize savuracağı hakareti geri alıyor ve içeri girip kapıyı suratımıza çarpmadan önce "Tam zamanında," diye mırıldanıyor.

"Sanırım biri biraz kıskanç," diye fısıldıyor Emily.

"Hangi kadın seni kıskanmaz ki *Solnishka*? Nefes kesicisin."

Gülüyor ve bir kolunu belime doluyor. "Kıskançlık kısmının tamamen senin yüzünden olduğuna eminim."

Başının üstünü öpüyorum. "Sen nasıl istersen, bebeğim."

Havuzla doğru yürürken hâlâ boş olduğunu görünce rahatladım. Kendimi kontrol edebildiğim konusunda doğruyu söylüyordum, en azından bir süreliğine. Yine de bunun ne kadar süreceğinden tam olarak emin değilim. Beyaz bikinisinin içindeki mükemmel yuvarlak kışını izliyorum, muhtemelen uzun sürmeyeceğini biliyorum.

Arkasına bakıyor ve havuzla girmeden önce bana gülümsüyor. Su boynuna kadar geldiğinde bana şirin bir el sallıyor ve sonra ayaklarını yukarı kaldırarak sırt üstü yüzmeye başlıyor. Gözlerim onun üzerinde geziniyor, ıslak vücudunun görüntüsünü içime çekiyorum ve birinin bana seslendiğini duyduğumda

Bakışlarımı çekebilmem için birkaç saniye geçmesi gerekiyor. Kafamı kaldırdığımda babasının ona katılmam için bana el salladığını görüyorum. Tekrar Emily'ye bakıyorum.

"Sorun yok. İyi olacağım," diyor, hâlâ suyun üzerinde süzülürken. "Herkes yukarıda sarhoş oluyor, zaten birazdan güneş batacak, o yüzden ızgara yapmaya başlayacaklar."

"Hemen şurada olacağım," diyorum, babasının hâlâ beklediği yeri işaret ederek. "Bana ihtiyacın olursa seslen."

Bana görmekten asla bıkmayacağım o tatlı gülümsemesini veriyor. "Yapacağım," diye söz veriyor.

Babasının yanına gitmeden önce birkaç saniye daha onu izliyorum. Konuşmak isteyeceğim son kişi o ama başka yolu yok. Yeterince yaklaşır yaklaşmaz bana bir içki uzatıyor. Küçük votka bardağına bakıyorum. Ya beni izliyor ve nelerden hoşlandığımı biliyor ya da sadece Rus stereotipine oynuyor. Her iki durumda da bardağa dokunmuyorum çünkü doldurduğunu görmedim ve bu işte hayatta kalmanın tek yolu paranoya.

İçkiyi tutarak ona baktım ve "Peki benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?" diye sordum.

Chris sırtıyor ve viskisinden bir yudum alıyor. "David bana birkaç gece önce belli bir kulübe üç Rus'un geldiğini ve içlerinden birinin adının Roman olduğunu söyledi."

Yumuşak bir kahkaha attım ve beni yakaladın dercesine omuzlarımı silktim. "İçeri girmek için adını biraz ortalığa atmış olabilirim ama beni suçlayabilir misin? Güzel bir kulüp, tam da aradığım şey."

"Burayı nasıl buldun ve isminin işe yarayacağını nereden bildin?" Soruyu sıradan bir şekilde soruyor ama merak ettiğini ve biraz da şüpheli olduğunu biliyorum.

Parmaklıklara yaslanıp Emily'yi izliyorum. "Bir arkadaşın arkadaşını diyebiliriz."

"Bana tüm vereceğin bu mu?"

Ona bir bakış attım. "Hepsi bu kadar. Sağduyulu ve güvenilir biri. Bu konuda endişelenmene gerek yok."

Chris yumuşak bir kahkaha atıyor. "David, arka odalardan birinde epeyce yıprattığın güzel sarışın bir Rus hayvanın olduğunu söyledi."

David'e söylediğim cümleyi tekrarlıyorum. "Bazen biraz agresif olabiliyorum." Bir saniye sonra ekliyorum, "O bunu kabul etmek için eğitildi."

"O kulüpte yüzümü gösterememem çok kötü. Görülmeye değer birine benziyor."

Gözlerimi Emily'den ayırmıyorum, onu bu işe karıştırdığım gerçeğinden nefret ediyorum. "David'e paylaşmadığımı açıkça belirttim."

Chris yine gülüyor. "Sadece bakmak istediğimi söyledim." Bakışlarımı takip ediyor ve altımızdaki havuzda yüzen kızını izliyor. "Peki kızım ile ilgili planlarınız nedir? Hayatımın bu kısmından bihaber ve öyle de kalması gerekiyor."

"Neden ona söyleyeyim ki?" Kahverengi gözleriyle buluşmak için dönüyorum ve Emily'ninkilerden birkaç ton daha koyu olduklarını fark ediyorum. "Ek iş olarak ne yaptığım Emily'yi ilgilendirmez. Aslında, bu onu güvende tutuyor."

"Onu güvende mi tutuyor?"

Emily'ye bakmak için geri dönüyorum, bir elimi korkuluklara dayıyorum. "Çoğu erkeğin etrafındakilerden saklamak istediği karanlık bir tarafı olduğu fikrine katılır mısın?"

Chris, "Buna kesinlikle katılıyorum," diyor.

"İçimdeki o karanlık kısım için bir çıkışa ihtiyacım var. Ben buna sahip olduğum sürece etrafımdakiler de güvende olur. Bu çıkışı kaybettiğimde işler karışmaya başlıyor."

Chris bir an sessiz kaldıktan sonra, "Yıllar içinde birkaç evcil hayvanınızı kaybetmişsiniz gibi görünüyor," dedi.

Yumuşak bir kahkaha atma sırası bende. "Bu bazen olan talihsiz bir olay. Yine de onları mümkün olduğunca uzun süre etrafımda tutmak için elimden geleni yapıyorum."

"Senin gibi birkaç adam tanıdım. Bu hiçbir zaman benim özel sorunum olmadı."

"Öyle mi? Senin sorunun ne?"

Gülüyor ve viskisinden bir yudum daha alıyor. "Ben açgözlüyüm. Bir evcil hayvan dükkanına giriyorum ve hepsini istiyorum. En yeni hayvanım daha on sekizinde ve sık beni Roman. Bugün o kadar ağrım var ki zar zor yürüyebiliyorum."

Gülüyorum, her ne kadar gerçekten yapmak istediğim tek şey hiçbir şey kalmayana kadar kafasını korkuluklara defalarca vurmak olsa da. Beni sakinleştiren tek şey Emily'nin tatlı amının dilimde bıraktığı tat ve onun altımızdaki havuzda tembelce süzülüşünü izlemek. Bana hemen karşılık verdiğim sevimli bir el daha sallıyor.

"Bütün bu hayvanları nasıl ele geçiriyorsunuz?" Ben soruyorum. "Birkaç kardeşim yakında bir şeyler arıyor olabilir."

Chris'e baktığımda beni incelediğini görüyorum. "Bebek adımları, Roman. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Bir süre buralarda takıl, güvenimi kazan, bu tür şeyler." Bir kahkaha daha atıyor ve havuza bakıyor. "Demek istediğim, şimdiden kızımı beceriyorsun ve sana bakışına bakılırsa, bir süre daha burada kalacağını tahmin ediyorum. Dünya kadar vaktimiz var."

Bu hasta herifin etrafında daha fazla zaman geçirme düşüncesi midemi bulandırıyor ama kızının gitmesine izin vermeyeceğim. Bir gün kayınpederim olacak olmasının onu öldüremeyeceğim anlamına gelmediğini bilerek kendimi rahatlatıyorum.

"Yarın gece Viper'a geri gel. David ve Aaron senden etkilendiler ve onların güvenini kazandığında benim de güvenimi kazanmış olacaksın. Kardeşlerinin birkaç hafta içinde seçecekleri daha çok kişi olacak. Kulübün nasıl gidiyor?"

"Tadilatlar çoktan başladı. Birkaç hafta içinde her şeyi çalışır hale getirmiş oluruz."

"Söylentilere göre burası Barinov'un kulübü."

"Kağıt üzerinde evet," diyorum ona. "Tek önemsedğim bu. Eğer bir şeyler ters giderse, evraklarda benim adım yazmayacak."

Chris yumuşak bir kahkaha atar. "Akıllı adam. Eğer kulübün söylediğin gibi olaksa, muhtemelen ben ve arkadaşlarımdan çok iş alacaksın. Viper pek çok şey için iyi ama yüzümüzü gösterebileceğimiz bir yer değil."

"İş için hazır olduğunda sana haber veririm," diyorum ve Connor'ın havuza doğru yürüdüğünü gördüğümde tüm vücudum hareketsiz kalıyor. Bütün gece bizden kaçıyordu, ya da sanırım sadece benden kaçıyordu, çünkü Emily'nin yalnız olduğunu düşündüğünde üzerine atlamaktan çekinmiyordu. Ona duymadığım bir şey söylüyor, ama her neyse, bu onun dik durmasına yetiyor, ayaklarını havuzun dibine koyuyor ve kollarını göğsüne sararken bana hızla bir bakış fırlatıyor.

Chris uzanıp ön kolumu tuttuğunda ona geldiğimi bildiren bir baş selamı veriyorum. Fırlatmamak için dişlerimi sıkıyorum.

"Çok güçlü adamlar tarafından korunuyor," diye uyarıyor. Chris'in gözleriyle karşılaşıyorum ve elini kolumdan çekiyorum. "Bunu sikime takmamak için çok uğraşacağım."

Chris gülerek beni şaşırtıyor ve viskisinin kalanını geri fırlatıyor. "Evcil hayvanlarınızın uzun ömürlü olmamasına şaşmamalı. Hiçbir şey kesin değil ama

Her zaman ikisinin bir noktada evleneceğini düşünmüşümdür."

Ne kadar ciddi olduğum konusunda kafasında hiçbir şüphe kalmasın diye gözlerinin içine bakıyorum. "Emily onunla asla evlenmeyecek. O artık benim, bu yüzden bu haberi yaymak isteyebilirsin."

"İşte yine o sahiplenme duygusu ortaya çıkıyor," diyor bir başka kahkahayla. "Kadınlarınıza bu kadar bağlanmamalısınız."

Onu görmezden geliyorum ve merdivenlerden aşağı koşuyorum, ellerimi yumruk yapıp silahıma uzanmamak için kendimi zorlarken zaten kırmızı görüyorum. Merdivenlerden inerken neredeyse Angela'ya çarpıyordum, Angela bana yarı kapalı, cam gibi gözlerle bakıyordu. Eliyle göğsümü yokluyor ve baştan çıkarıcı bir kahkaha attığından emin olduğum bir ses çıkarıyor.

"Sakin ol Roman. Bırak biraz eğlensin. Erkeklerin onun için kavga edeceği tek zaman bu."

"Çekil yolumdan Angela."

Eli göğsümde geziniyor ve sarhoş gülümsemesinin biraz daha büyüdüğünü görüyorum. "Belki biz de biraz eğlenebiliriz?"

Elini üzerimden çekip onu kenara itiyorum. "Sakın bana dokunma." Öfkeli ses tonum karşısında gözleri şaşkınlıkla açıldı. Ne kadar kızgın olduğumu görünce bir adım geri çekildi. "Eğer Emily'nin annesi olmasaydın, o lanet olası kolajen dolgululu dudaklarını suratından keser ve köpekbalıklarının yemesi için kışını bu teknenin üzerine atardım."

Yüzü gözle görülür bir şekilde soluyor ama bir saniye daha durmaya zahmet etmiyorum. Dönüp Connor'ın içinde olduğu havuza doğru koşuyorum. Emily kenara çıkmak için elinden geleni yapıyor ve yeterince yaklaşır yaklaşmaz elimi ona uzatıyorum. Elimi tuttuğunda kışını sudan çıkarıp ıslak bedenini kendiminkine bastırıyorum.

Başının arkasına dokunup fısıldıyorum: "Daha hızlı gelemediğim için özür dilerim."

"Sorun yok."

"Sana dokundu mu?"

"Hayır, sadece bir şeyler söyledim."

Connor'ın gülümseyen yüzüne bakıyorum. "Ne dedi?"

"Hadi içeri girelim," diyor Emily, ama hareket etmeye çalıştığında, onu bırakmayı reddederek sıkıca kavriyorum.

"Bebeğim, ne dediğini bilmem gerek."

İç geçiriyor ve fısıldıyor, "Chelsea ona banyoda duyduklarını anlattı. Bana fahişe dedi ve o ve ben birlikte olduğumuzda

seninle birlikte olmanın bedelini bana ödetecek. Herkes ailelerimizin evlenmemizi istediğini bildiği için onu utandırdığını söyledi."

"Sana söz veriyorum *Solnishka*, az önce sana söylediği şey yüzünden onu öldüreceğim."

"Roman, hayır, o buna değmez." "Hayır tatlım, ama sen değersin."

Connor'ın seviyesine yaklaşmak için çömelmeden önce başını bir kez daha öpüyorum. "O asla senin olmayacak."

"Herkes onun benim olması gerektiğini biliyor." Tehditkâr görünmeye çalışmak için üzgün bir çabayla birkaç adım daha yaklaşıyor. "Senden sıkılacak ve sonra benim olacak. Yarım yamalak saniyelere bayılmıyorum ama bizi birlikte görmenin seni ne kadar kızdıracağını bilmek, kullanılmış bir amcığı görmezden gelmeme yardımcı olacak."

Gülüyor ve elim içgüdüsel olarak silahıma uzanmaya başlıyor. Emily'nin küçük elinin benimkinin üstünde olduğunu hissetmek, bu herifin beynini lanet havuzun her tarafına sıçratmamam için beni yeterince sakinleştiriyor.

"Eğer ona bir daha yaklaşırsan, o kendini beğenmiş, haki kaplı kıcını tekmelerim. Ve eğer ona dokunmaya cüret edersen, lanet elindeki her kemiği kırarım. Benimle taşak geçme Connor. Benimle boyundan büyük işlere kalkışıyorsun." Söylediklerimin doğruluğunu benimkilerde gördüğünde gözlerinde parlayan korkuyu görebiliyorum. E t r a f ı n d a k i güven fonu dangalaklarına benzemediğini biliyor. Onlar ellerini asla kana bulamazlar, Oysa benimkiler hiç temiz olmadı.

"Her neyse," diyor Connor sonunda, suya basabilmek için derinlere doğru adım atarak. "Zaten benim tipim değil." Bir kahkaha atıyor, bu kahkahanın Emily'ye yönelik bir iğneleme olması gerekiyor ama kulağa üzgün ve acınası geliyor. "Chelsea daha önce benim için dizlerinin üzerine çökmekten çok mutluydu ve babası neredeyse seninki kadar güçlü Emily."

"Siz ikiniz harika bir çift olacaksınız," diyorum ona. Evlenme teklif etmeye fırsat bulamadan onu öldüreceğimi eklemiyorum.

Emily'yi belinden kavrayıp içeri girerken onu kendime yakın tutuyorum. Neredeyse havai fişek zamanı geldi ve ben bu lanet olası yattan inmeye fazlasıyla hazırım.

Bölüm 8

OceanofPDF.com

Emily

Roman'ın eli kalçamı kavırıyor, beni ona doğru daha sıkı çekiyor, böylece bir havlu alıp kıyafetlerimi tekrar giyebilmem için içeri geri dönüyoruz. Hava neredeyse tamamen karardı ve sanırım ikimiz de bu gecenin bitmesine hazırız.

bitecek.

"Babam ne dedi?" Gömleğimi tekrar giyerek sordum.

"Kulüpte olduğumu duymuş."

Ona bakıyorum, daha fazlasını bekliyorum. Ayrıntı vermeyince soruyorum: "Ve? Onunla konuştuğunu görebiliyordum. Duyduklarının hoşuna gitmediğini biliyorum."

Gülümsüyor ve parmağını çenemin altına sokuyor. "Maske takmakta çok iyiyimdir, *Solnishka*. Sen öyle bir şey görmedin."

"Seni tanıyorum," diyorum ona. Onu aslında ne kadar kısa bir süredir tanıdığımı düşünürsek bu delilik ama bu adamı *tanıyorum*. Onu öyle bir tanıyorum ki ödüm kopuyor çünkü çok doğal, çok doğru geliyor. Ona bu kadar hızlı aşık olmam ürkütücü ama istesem de bunu durduramam. "Açıkça yaptığın bir şey değildi, ama babamın sana söylediği her şeyi sevmediğin izlenimini edindim, neydi peki?"

Bana gülümsüyor, dolgun, öpülesi dudakları hemen amımda ne kadar iyi hissettirdiklerini düşünmeme neden oluyor ve nefesim kesildiğinde gülümsemesi büyüyor.

Daha yakına eğilerek fısıldıyor, "Amını yaladığımı mı düşünüyorsun bebeğim?"

"Konuyu değiştirme," diyorum ona ama sözlerim titrek ve ciddiye alınamayacak kadar nefes nefese.

Yumuşak bir kahkaha atıyor ve başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. "Daracık amının sikimin etrafına sarıldığını hissetmek için sabırsızlanıyorum."

Dudaklarım bir nefesle ayrılıyor ve ayrılır ayrılmaz başparmağını içeri kaydırıyor. Dilimi üzerinde gezdirip daha da içeri emdiğimde bir inilti çıkarıyor ve yaklaşıyor, başka bir çift yanımdan geçerken ne yaptığımızı görmemeleri için beni hafifçe çeviriyor.

"Sikime yapacağın şey bu mu bebeğim?" "Mm-hmm," diye inliyorum, onu daha da sert emiyorum.

"Lanet olsun," diye homurdanıyor. "İyi bir kız gibi her şeyimi alacak mısın?"

"Mm-hmm."

Bana seksi, hınzır bir sırıtışla bakıyor. "Bilmiyorum, *solnishka*. Bu tatlı ağzında benimle başa çıkabileceğinden emin misin?"

Başımı sallarken dişlerimin teninde hafifçe gezinmesine izin veriyorum.

"Hoşlandığın her şeyi öğrenmek için sabırsızlanıyorum." Başparmağını ağzımın içinde gezdiriyor ve beni kendine yaklaştırırken alt çenemi sıkıca kavriyor. Yumuşak bir inilti kaçtığı anda, amım utanç verici bir şekilde ıslanırken kalbimi hızlandıran bir sırıtış veriyor.

Yeşil gözleri gözlerime kilitlenirken beni olduğum yerde tutuyor. "Bence sen harika bir sürpriz olacaksın bebeğim. Bence benim tatlı *solnishka*'m biraz sert şeylerden hoşlanabilir."

Neyi sevdiğim hakkında hiçbir fikrim yok, bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum. Dilimi hâlâ bana kenetlenmiş olan başparmağımın üzerinde gezdiriyorum ve diğer eliyle yanağımı okşadığında inliyorum.

"Sana çılgılık attıran her şeyi öğreneceğim. Seni mahvedeceğim Emily, benden başka herkes için seni mahvedeceğim."

Elimden geldiğince başımı sallıyorum, az önce söylediği her şeyi istediğimi bilmesini istiyorum. Hepsini istiyorum. Bana iğrenç şeyler yapmasını istiyorum. Sesim kısılana kadar bana adını haykırmasını istiyorum ve beni mahvetmesini istiyorum, çünkü gerçek şu ki onun dışında herkes için zaten mahvoldum. Roman gibi biriyle birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu öğrendikten sonra asla sıradan bir adama geri dönemem.

Beni kavrayışını bırakıyor ve başparmağını dışarı kaydırıyor. "Hadi sana yiyecek bir şeyler alalım bebeğim, havai fişekler biter bitmez seni eve götüreceğim."

Eve. Bu sesi olması gerekenden daha çok sevdim. Onu tamamen korkutmak istemediğim için sakın davranmaya çalışıyorum ve yumuşak bir şekilde başımı sallıyorum.

"Kulağa hoş geliyor."

Gülüyor ve burnumun ucunu öpüyor. "Duygularını saklamakta çok kötüsün." Dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdiriyor. "Ben de bu sesi seviyorum."

Gözlerimi ona dikiyorum, çünkü ya zihin okuyabiliyor ya da ben duygularımı saklamakta gerçekten çok kötüyüm. Sadece gülüyor ve beni tekrar öpüyor, sonra da beni kurulmuş olan yemek masasına götürüyor. İkimiz de birer hamburger yapıyoruz ve sonra boş bir şezlong buluyoruz. Oturuyor ve sonra beni aşağı çekerek güçlü kalçalarının arasına oturtuyor.

Yemek yiyoruz ve herkesin her geçen dakika daha da sarhoş olmasını izliyoruz. Annem yanımdan geçip gidiyor ve dengesiz yürüyüşünden yarın içtiği tüm ada içkileri için pişman olacağını anlayabiliyorum. Connor bizi tamamen görmezden gelerek yanımdan geçiyor ve Chelsea'nin yanına oturuyor. Ona gülümsüyor ve sonra kucağına sürünerek hepimize zar zor örttüğü kışını gösteriyor. Babamın dik dik baktığını görmek için yeterince zamanım var. Kız tamamen arkasını dönene kadar gözlerini kaçırmıyor. Beni yaratan adam hakkında bilmemeyi dilediğim o kadar çok şey var ki.

Roman şakağımı öpüyor ve boş tabaklarımızı bir kenara koyuyor. "Hadi küçük güneş, neredeyse havai fişek zamanı geldi."

Babam gökyüzünü daha iyi görebilmemiz için yatın ışıklarını kararttığında kollarını karnıma doluyor ve sırtımı göğsüne bastırıyor. Sudan gelen ılık esinti saçlarımın dağınık tellerini savuruyor ve ben canlı yıldızlara bakmak için başımı arkaya eğdiğimde Roman başını eğip boynumu öpüyor.

"Her parçanın tadı nasıl bu kadar güzel?"

"Tatlıya aşırı düşkün olan tek kişi sen değilsin. Muhtemelen şekeri terletiyorum, bu da neden bu kadar çok sevdiğini açıklıyor," diye takılıyorum ona.

Gülüyor ve tenimi ısıtıyor. "Hayır, sadece sensin, *solnishka*. Çok lezzetlisin. Seni saatlerce yiyebilirim." Dilini boynumun kıvrımlarında gezdiriyor. "Ve belki de yaparım. Belki seni yatağıma bağlar ve güneş doğana kadar tatlı amını yerim."

"Kahretsin," diye fısıldadım. "Beni sikeceğine söz verdiğini unutma."

"Güneş doğarken sana doğru kayabilirim. O zaman sözümü bozmamış olurum."

"Hiç adil değil," diye fısıldıyorum tenimi tekrar ısırdığında.

Derin kıkırdaması sırtımda titreşiyor ve benden bir inilti daha çıkarıyor. Tanrım, bu adamla ilgili her şey beni deli ediyor. Hiç kimse

bu kadar seksi olmasına izin verilmiyor. Bir kişinin kullanabileceği çok fazla güç var.

Havai fişekler başladığında ikimiz de yukarı bakıp gece gökyüzünü aydınlatan renkli patlamaları izliyoruz. Roman parmaklarını benimkilerin arasından geçirerek beni daha sıkı sarıyor. Ona hızlı bir öpücük vermek için döndüğümde bir başka gürültülü çatırtı dikkatimi tekrar gökyüzüne çeviriyor.

Gülümsüyorum, kahkahalar atıyorum ve gördüğüm en seksi adam tarafından kucaklanırken en güzel havai fişek gösterisini izliyorum. Herkesten saklandığım için kabinlerin birinden tek başıma izlediğim geçen yılki gösteriden çok daha büyük bir gelişme. Hayatım baş döndürücü bir şekilde iyiye gidiyor ama şikâyet edecek değilim. Sadece tekrar değişmemesini umuyorum. Önceden ne kaçırdığımı bilmiyordum ama şimdi onu kaybetmek beni öldürür.

Yanağımı öpüyor ve kulağıma fısıldıyor, "Sorun ne bebeğim?"

"Tanrım, beni okumakta çok iyisin."

Yanağıma gülümsediğini hissediyorum. "Sorudan kaçma. Neyin var?"

Parmaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum, gergin ve kıpır kıpır bir şekilde parmaklarımla oynarken, "Bu yılki partinin geçen yılıkinden ne kadar iyi olduğunu düşünüyordum ve umarım bir daha asla eskisi gibi olmaz" diyorum.

"Olmayacak." Ses tonu güçlü, en ufak bir tereddüt belirtisi bile yok. "Hiçbir yere gitmiyorum, *Solnishka*. Artık seni bulduğuma göre, gitmene asla izin vermeyeceğim. Bir daha asla bensiz bu piçlerin etrafında olmak zorunda kalmayacaksın."

"Bunun çok hızlı olduğundan mı endişeleniyorsun?" Onu görebilmek için başımı çeviriyorum, artık üzerimizdeki havai fişekleri umursamıyorum.

"Hayır. Uzun sürseydi daha çok endişelenirdim. Seni ilk gördüğümde sana karşı bir şeyler hissettim. Güzel olduğunu düşündüm, ama bunun ötesinde bir şey vardı. İlgimi çektin, beni büyüledin ve daha fazlasını öğrenmek istedim."

Parmaklarını yanağımda gezdiriyor ve okşaması çok yumuşak, çok nazik, sanki değerli bir şeye dokunuyormuş gibi ve bunun bana dokunduğu için olduğuna inanmak benim için zor.

"Seni dairene geri götürdüğümde ve sonra ayrılamadığımda başımın belada olduğunu biliyordum. Güvende olduğunu bilmem gerekiyordu ama seni izlemeden de duramıyordum. Sana çekildim, küçük güneş ve gözümü ayıramıyorum." Yumuşak bir kahkaha atıyor. "Ve sonra seni o lanet kulüpte gördüm ve işte bu kadar. Sana karşı korumacı ve sahiplenici hissediyorum, hem de mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir şekilde."

"Ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum," diye itiraf ediyorum. "Bunu zaten anlamadığından değil."

Gülümsüyor ve alnımdan öpüyor. "Bunu anlamış olabilirim."

Arkamıza yaslanıp büyük finali izliyoruz ve bitip yatın yeniden hareket etmeye başladığını hissettiğimizde rahat bir nefes alıp başımı onun geniş omzuna yaslıyorum. Tek düşünebildiğim onun evine geri dönmek. Roman'ın ne kadar büyük olduğunu gördükten sonra gerginim ve biraz da korkuyorum ama aynı zamanda o kadar heyecanlıyım ki yerimde zor duruyorum.

Kıvrınmaya başladığımda yumuşak bir kahkaha atıyor ve başparmağını kalçamda gezdiriyor, çıplak tenimi okşuyor ve şortumun kemerinin altına daldırıyor. Sadece bu küçük dokunuş bile içime küçük zevk şokları göndermeye yetiyor. Evet, onunla boyumdan büyük işlere kalkıştım. Bu noktada geceyi atlatacağıma tam olarak ikna olmuş değilim ama Tanrım, ne biçim bir yol.

Yat yanaşır yanaşmaz çantamı ve Roman'ın elini tutuyorum ve tekneden inip onu da yanıma almadan önce aileme hızlıca veda ediyorum. Heyecanıma gülüyor ama beni durdurmaya çalışmıyor. O da en az benim kadar endişeli; sadece bunu çok daha iyi saklıyor. Yolcu tarafındaki kapıyı benim için açtığında ona gülümsüyorum ve sürücü tarafına geçer geçmez elimi kalçasına götürüyorum.

Gülüyor ve bana öyle bir göz kırptıyor ki kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. O bizi evine götürürken, ben keşfetmeye devam ediyorum. Elimin altında daha da büyüyor, kot pantolonunu zorluyor, sanki iç uyluğuna yuvalanmış bir canavar gibi. Başını hafifçe çimdikleyip başparmağımla masaj yaptığımda, kulağa çok seksi gelen Rusça bir şeyler inliyor.

Cesaretimi toplayıp eğildim ve kot pantolonunun düğmelerini açtım. Fermuarını indirdiğimde kırmızı ışıktaki durdu ve elimi tuttu.

"Dikkatli ol, *Solnishka*. Zaten zar zor dayanıyorum."

"Seni hissetmek istiyorum."

Bana bakıyor ve "Lütfen" dediğimde inliyor ve sikini serbest bırakırken kalçalarını kaldırıyor. Pencereler renkli, bu yüzden başka hiç kimse gördüğüm muhteşem manzarayı göremiyor. Tamamen sertleşmiş, mükemmel bir davet gibi pantolonundan dışarı fırlamış, onu kucaklamam için bana yalvarıyor. Kendimi yavaşça onun üzerine indirirken, beni genişçe yaydığını hissetme fantezisiyle amım sıkılıyor.

Işık yeşile döndüğünde, parmaklarım şaftı boyunca ilerlerken o birinci vites geçiyor.

"Lanet olsun," diye inliyor.

Pre-cum onu kaplıyor, parmaklarımı etrafına sarmamı ya da en azından denememi kolaylaştırıyor. Etrafını tamamen dolaşamayacağım kadar kalın, ama elimi uzunluğunda gezdirmeye başladığımda, beni uyarmak için ismimi homurdanıyor.

"Vites değiştirmek zorunda olmasaydın, seni çoktan ağzıma almış olurum," diyorum ona.

İstediğimi yapabilmem için yeterli alan yok, bu yüzden elimi kullanmaya devam ediyorum. Parmaklarımı kalın kafasının üzerinde gezdiriyorum, başparmağımı yarığının üzerinde sürüklüyorum. Nefes nefese tıslıyor ve daha hızlı sürüyor.

"Beni öldürüyorsun bebeğim," diye homurdanıyor, onun hoşuna gidecek kadar hızlı gitmeyen bir arabanın yanından geçerken.

Binasının yeraltı otoparkına girdiğinde rahat bir nefes aldı. Kendisine ayrılan yere park eder etmez koltuğunu arkaya kaydırıyor ve saçlarını avuçluyor. Yüzümü yüzüne yaklaştırarak inliyor ve dilini alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. Gözlerindeki vahşi bakış, onu lanet olası sınıra ittiğimi anlamamı sağlıyor. Vücudu gergin, her yerinden içime girmeyi ne kadar çok istediği belli oluyor. Buna bayılıyorum.

Daha yakına eğilerek üst dudağını ısırdım ve gülümsedim. "Oh, tatlım, beni test etme."

"Belki de istiyorum," diye fısıldıyorum, parmağımı tekrar yarığının üzerinde gezdirerek. Islak parmağımı dudaklarıma götürüp tenimden onun tadını emerken gözlerimi onunkilere kilitliyorum.

"Sana karşı nazik olmak için çok çabalıyorum *Solnishka*, ama böyle şeyler yaptığında bunu çok zorlaştırıyorsun."

"Belki de nazik olmasını istemiyordumdur."

Ağzının köşesi sırtarak yukarı kalkıyor. Başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor, onları ayırıp içeri daldıracak kadar sert bastırıyor. Hemen parmağına yapışıp emmeye başladığımda inliyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıp beni parmağının etrafından öpüyor. Sert, aç ve bir sürü kötü vaatle dolu ve ben hepsini istiyorum.

"Sert istediğini sanıyorsun, küçük güneş, ama ne istediğini bilmiyorsun," diye dudaklarıma karşı hırlıyor. "Sana çarpmayacağım ve ilk seferinde seni sertçe becermeyeceğim bebeğim. Bunu istediğini düşünüyor olabilirsin ama inan bana istemiyorsun."

Dişlerini alt dudağımda gezdiriyor ve çıkardığım iniltiye yumuşak bir kakhaha atıyor. "Diğer yandan ağzını istediğim kadar sert sikebilirim, değil mi *solnishka*?"

"Evet," diye fısıldıyorum başparmağının etrafında.

"İşte benim iyi kızım." Gözlerimle buluşmadan önce dudağımı baş ve işaret parmakları arasında hafifçe sıkıştırıyor. "O güzel ağzının sikimin etrafına sarıldığını görmek istiyorum ve bunu hemen şimdi görmek istiyorum."

Hızlıca başımı sallıyorum ve dudağımı bırakır bırakmaz başımı eğiyorum. Otoparkta onu net bir şekilde görebilmem için yeterli ışık var ve dudaklarım ıslak başının üzerinde gezinirken bunun mümkün olduğundan şüphe etmeye başlıyorum.

Saçlarımı yumruklarken ona bakıyorum. "Seni sonuna kadar götürebilsem bu bir mucize olacak. Sadece seni uyarmam gerektiğini düşündüm. Hayal kırıklığına uğramanı istemem."

"Yaptığın hiçbir şey beni hayal kırıklığına uğratamaz." Bir parmağını yanağımda gezdiriyor. "Ama bence beni alabilirsin, *Solnishka*. Bence bu tatlı ağzın benim sikim için yaratılmış."

Dudaklarımı yalıyorum ve başımı tekrar eğmeden önce başımı sallıyorum. Bu sefer onun iri cüssesini gördüğümde geri çekilmiyorum. Dilimi dışarı çıkarıp kalın kafasının üzerinde gezdiriyorum. Nefes alıp saçlarımı daha sıkı yumrukladığında, bunu iyi bir işaret olarak kabul ediyorum ve yeni oluşan pre-cum boncuğunu yalıyorum. Onun tuzlu tadı ağzımı dolduruyor ve beni daha fazlası için acıktırıyor.

Ellerimi güçlü kalçalarına dayayarak dilimi biraz daha üzerinde gezdiriyorum, her yerini tatmak istiyorum. Başına yumuşak bir öpücük vermeden önce uzunluğunu yalıyorum. Yalamaya ve öpmeye devam ediyorum, nefesleri hızlanana ve daha fazlası için kalçalarını sallayana kadar dudaklarım ve dilimle onu kızdırıyorum.

"Lanet olsun," diye homurdanıyor ve aksanının ne kadar kalın olduğuna gülümsüyorum. "Beni öldürüyorsun, bebeğim."

"Hoşuna gitti mi?" Başının altındaki deri çıkıntısına dilimle bir fiske vurarak soruyorum.

"Kahretsin evet istiyorum. Yine," diye inliyor.

Ona istediğini veriyorum ve dilimi tekrar üzerinde gezdiriyorum, tüm vücudu gerilene kadar yalıyorum, kemiriyorum ve öpüyorum ve zar zor dayandığını biliyorum.

"*Solnishka*, ya o ağzını bana sararsın ya da yüzün dölle dolacak. Seçim senin bebeğim. Ben her türlü iyiyim."

Tohumlarını yüzüme fişkırtacağı düşüncesi, kalçalarımı birbirine kenetlememe ve yumuşak bir inilti çıkarmama neden oluyor.

"Tanrım, mükemmelsin," diye inliyor, az önce söylediklerine verdiğim tepkiyi izliyor.

Onu üzerimde hissetmek istediğim kadar, ağzıma almak da istiyorum. Bunu yapabileceğimi kendime kanıtlamak ve dokunuşumla çözüldüğünü hissetmek istiyorum. Benden önce gelen tüm kadınların anılarını silmek istiyorum, çünkü sonuncusu olacağımdan eminim.

Dudaklarımı onun etrafına sarıyorum, onu emiyorum ve sonra aşağı indiriyorum. Fazla uzağa gidemiyorum. Onu bir santim daha içine alıp hemen öğürdüğümde doğal bir derin boğazcı olma gizli umudum paramparça oluyor. Gözlerim sulanmaya başlarken yumuşak bir inilti çıkarıyorum.

"Tatlı kızım," diye inliyor ve sesi en ufak bir hayal kırıklığına uğramış gibi çıkmıyor. "Bunu daha önce hiç yapmamış olmana bayılıyorum, ağzındaki masumiyeti sikmeme izin vermene bayılıyorum ve sikimi emerken kendini bu kadar iyi hissetmene bayılıyorum."

Beni yerimde tutmak için saçlarımı sıkıca kavıyor, kalçalarını sallamadan ve beni aşağı itmeden önce nefesimi tutmama izin veriyor, beni bir inç daha besliyor. Tekrar öğürdüğümde, bir elini boynuma götürüp parmaklarını boğazıma doluyor. Vücudumun tekrar isyan etmeye başladığını hissettiğinde beni nazıkçe sıkıyor. Boğazımın etrafındaki gerginlik öğürme refleksimi durduruyor ve şaşkın bir inilti çıkardığımda yumuşak bir kahkaha atıyor.

"Sadece sana düşünecek başka bir şey veriyorum, bebeğim."

Arkasındaki bilim ne olursa olsun, işe yarıyor. Beni aşağı indirirken parmaklarını boğazımda tutuyor, öğürmeye başladığını hissettiğinde parmaklarını sıkıyor. Dudaklarım iyice gerilmiş, köşelerinden yırtılacakmış gibi hissediyorum ve neredeyse nefes alamayacak noktaya geldim ama durmak istemiyorum. Devam ediyorum ve çok geçmeden dudaklarım dibe vuruyor ve nefes alamıyorum. Boğazıma saplanmış devasa sikiyle tamamen sıkışmış durumdayım ve bunu tanımlamak için kullanacağım son kelime rahatlık olurdu, ama aynı zamanda çok harika hissettiriyor çünkü onu çılgına çevirdiğini biliyorum. Nefes alış veriş hızlandı, vücudu boşalma ihtiyacıyla gerildi ve arabayı dolduran Rusçaya bakılırsa İngilizcesini unutmuş. Eğer bu bir kızın gurur duymasını sağlamıyorsa, ne sağlar bilmiyorum.

Bir eli hâlâ boynumda, diğeri saçlarımı sıkarken, hızlı bir nefes alabilmem için beni yukarı çekiyor. Ciğerlerimi doldurur doldurmaz kalçalarını yukarı itiyor ve tekrar ağzıma sokuyor. Parmaklarım kalçalarını delerken dudaklarımdan tükürükler damlıyor ve sikinin dibinde birikiyor. Islak sesler arabayı dolduruyor, onun homurtuları ve benim inlemelerimle karışıyor, ortaya çok pis bir

Kalçalarım sallanana ve serbest kalmak için çaresiz kalana kadar amımdaki ağrıyı güçlendiren film müziği.

"Aferin kızıma," diye homurdanıyor dilimi üzerinde gezdirip tekrar aşağı itilmeden önce kafasını iyice emdiğimde. "Tatlı ağzını dolduracağım, *solnishka*, ve sen de beni iyi bir kız gibi yutacaksın."

"Mm-hmm," diye inliyorum, hızını artırıyor, beni istediği gibi kullanabilmesi için tüm kaslarımı gevşetmeye zorlayan acımasız bir ritimle içime sokuyor.

"Tek bir damla bile döktüğünü görmesem iyi olur, küçük güneş." İnliyor ve sikinin nabzının attığını ve daha da büyüdüğünü hissetmeden hemen önce kendini içime gömüyor. Lanet olası dudaklarımı yaracağına ikna olmuştum, ama onun ıslak sıcaklığı boğazımın arkasına çarparken, "Al şunu bebeğim. Her damlasını."

İnliyorum ve yutkunuyorum, boğazım onun etrafında daha da daralırken ondan derin bir inilti daha çıkarıyorum. Boşaldığında nefesi kesiliyor ve beni üzerinden çeker çekmez dudaklarımı dudaklarına çarpıyor, beni açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi öpüyor. Başımı kavıyor, dilimde kendi tadını aldığı inliyor. Dudaklarım batıyor, çenem ağrıyor ama hiç bu kadar iyi hissetmemiştim.

"Beni delirtiyorsun," diye inliyor dudaklarıma karşı.

Geri çekildiğinde, gözleri üzerimde geziniyor ve o yeşil gözlerde parlayan ihtiyaçtan daha fazlası var. "Gitmene asla izin vermeyeceğim, *Solnishka*." Başparmağını şişmiş dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. "Bu amcığı sahiplenmeden önce senin de aynı şekilde hissettiğini bilmem gerek."

Bir elini bacaklarımın arasına uzatıp beni sahiplenici bir şekilde kavıyor ve ona karşı erimemi sağlıyor.

"Çünkü bir kez içine girdim mi, küçük güneş, bir daha asla çıkmam."

"Sadece benimle mutlu olabilir misin?" Ona soruyorum. Cevaptan korkuyorum,

Ama onun tek kadınla birlikte olabileceğinden emin olmalıyım. "Benden sıkılıp başka birini mi bulacaksın?"

Bir eliyle amımı kavrarken, diğer elini yanağımı okşamak için yukarı kaldırıyor. "Seninle mümkün olduğunu düşündüğümde daha mutlu olabilirim küçük güneş ve başka kimseyi istemiyorum. Ben kolay güvenen bir adam değilim. Kardeşlerim dışında, kendimden bir parçayı başkalarına vermem, ama seninle tanıştığım gecedan beri sen benim her şeyimsin. Bana senden çok daha fazlasını veriyorsun.

fark ettim. Seninleyken kendimi huzurlu hissediyorum, sanki aradığının farkında bile olmadığım bir şeyi bulmuşum gibi."

Bana yumuşak bir öpücük veriyor ve başparmağını yanağımda gezdiriyor. "Seni seviyorum," diyor yumuşak bir kahkahayla. "Birini sevebileceğimi bile düşünmemiştim. İstedğim ya da ihtiyaç duyduğum bir şey değildi ama sen her şeyi yerle bir ettin bebeğim ve artık benim için geri dönüş yok."

"Ben de seni seviyorum Roman," diye fısıldıyorum, alnımı onunkine yaslayarak. "Ve kalbimi kırmayacağın konusunda sana güveniyorum."

"Asla, *Solnishka*. Her parçam senin ve bu asla değişmeyecek. Başka hiçbir kadın beni ilgilendirmiyor. Sana sadık kalmak benim için bir sorun olmayacak. Babanın seni aldattığını düşünmesi beni öldürüyor. Doğru olmasa bile sana böyle saygısızlık etmekten nefret ediyorum."

"Babam beni aldattığını mı düşünüyor?"

"David ona sarışın Rus hayvanıma çok bağlı olduğumu söyledi."

"Sarışın değilim, Rus da değilim ama kucağınızda olmaktan, tamamen size aitmişim gibi hissetmekten hoşlanmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum."

"Ve kucağımda olmanı ve her bir parçana sahip olmayı sevmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum." Amımı daha sıkı kavırıyor. "Ben o adamlar gibi değilim, *solnishka*, ama bu ayaklarımın dibinde diz çökmüş, ne istersem yapmaya hevesli ve istekli olmanı sevmeyeceğim anlamına gelmiyor."

Gülümsediğimi görünce bir inilti daha çıkardı. "İçeri girmeliyiz bebeğim. Seni benim yapmalıyım ve ilk seferinin lanet olası arabada olmasını reddediyorum."

"İlk oral seksim için yeterince iyiydi."

Gülüyor ve bana bir öpücük daha veriyor. "Ben sadece insanım. Karşı koyamadım ve Tanrı aşkına çok iyi hissettim."

Gülümsüyorum ve inip kapımı açmak için etrafımda dolanmadan önce pantolonunu geri sokmasını izliyorum. Çantamı kaptığım gibi özel asansöre doğru yürürken uzattığı eli tutuyorum. Beni sıkıca kendisine bastırıyor, boynuma yumuşak öpücükler kondurarak beni kızdırıyor. Kapılar çatı katına açıldığında siki yine tamamen sertleşmiş ve karnımı deşiyor.

"İyi ki patlamış mısır yapmışım," dediğini duyuyorum Vitaly'nin gülerek, "çünkü bu müthiş bir gösteri."

"Aman Tanrım," diye inleyerek başımı Roman'ın boynunun kıvrımına gömdüm.

Roman Rusça bir şeyler söyleyince Vitaly daha da çok gülüyor ve diğerlerinin de katıldığını duyunca yüzüm daha da kızarıyor. Roman'ın kolunun arkasından bakıyorum ve kardeşlerinin pizza kutuları ve birkaç kase patlamış mısırla kanepeye uzandıklarını görüyorum. Duvara monte edilmiş büyük ekranda bir aksiyon filmi oynuyor. Görünüşe göre bir film maratonu.

Kolunu sıkıca bana dolamış, oturma odasına doğru yürüyoruz. Roman onlara Rusça bir şeyler söylüyor ama Vitaly ağzına biraz daha patlamış mısır atmadan önce kaşlarını bana doğru oynattığında tek yapabildiğim gülmek oluyor.

"Bize katılmak ister misin?" Lev sorar.

Roman ona hayır derken parmak eklemlerindeki taze morlukları fark ediyorum. Danil kısmen film izliyor, kısmen de bilgisayarında kim bilir neler yapıyor. Matvey kapüşonunu yine yukarı çekmiş, bir mindere yaslanmış. Gerçekten filmi mi izliyor yoksa sadece ekranın genel yönünde boşluğa mı bakıyor anlayamıyorum.

Roman beni daha sıkı kavıyor ve Vitaly, "Kalori takviyesine ihtiyacın olduğunda bizi nerede bulacağını biliyorsun," diye bağırırken beni uzaklaştırmaya başlıyor.

Benim yüzüm ısınırken Lev gülüyor ve Roman bir inilti çıkarıyor. Mutfağın önünden geçip Roman'ın yaşam alanı olarak belirlenmiş koridora giriyoruz. Çatı katının onun bölümü benim dairemde daha büyük, bu da sanki dört erkekle aynı evi paylaşmıyormuş gibi görünmesini sağlıyor.

"Bunun için üzgünüm," diyerek beni yatak odasına çekti ve kapıyı kapattı. "Buralarda bir kadın görmeye alışık değiller."

"Evet, doğru. Sanırım buraya girip çıkan sürekli bir kadın akışı var."

Roman başını sallar. "Eve kadın getirmeme gibi katı bir kuralımız var."

Ona bakıyorum, bütün gün üzerinde taşıdığı silahı çıkarıp komodinin üzerine koymasını izliyorum.

"Beni eve sen getirdin."

Gülümsüyor ve yaklaşıyor, yüzümü kavıyor ve beni kendisine doğru eğiyor. "Yaptım, *Solnishka*, çünkü sen benim için bir şey ifade ediyorsun. Kardeşlerim beni seninle gördükleri anda bunu anladılar."

"Nasıl anlayabilirler ki?"

Gülümsüyor ve başparmağını tenimde gezdiriyor. "Başka kadınlara da böyle davrandığımı sanıyorsan çok yanılıyorsun küçük güneş. Ben konuşurum

Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum, ellerimi senden uzak tutamıyorum ve sana dokunmaya cüret eden herkesi öldüreceğim."

Kollarımı ona doladığımda dudakları dudaklarımın üzerinde geziniyor.

"Seni seviyorum, *Solnishka*. Sen şimdiye kadar sevdiğim tek kadınsın ve bundan sonra da seveceğim tek kadın olacaksın. Hikayenin sonu, bebeğim."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyorum dudaklarına. Ellerim gömleğinin altına kayıyor ve tırnaklarımı karın kaslarında hafifçe gezdirdiğimde seksi bir inilti çıkarıyor. "Bu sözü yerine getirme zamanı Roman."

Gülümsüyor ve gömleğinin düğmelerini açmaya başlıyor. Onu izliyorum, dövmeli göğsünün yavaşça bana gösterilmesiyle büyüleniyorum ve gömlek yere düştüğünde, mesafeyi kapatıyorum ve dilimi göğüs kasları boyunca gezdiriyorum. İnliyor ve başımın arkasını kavrarken diğer eli sırtımdan aşağı kayıyor ve kıç yanaklarımdan birini tutuyor. Dişlerim tenini sıyırdığında beni daha sert sıkıyor ve adımını inliyor.

Bunun bir saniyesini bile aceleye getirmek istemiyorum. İlk seferimizin, *ilk seferimin* her ayrıntısını ezberlemek istiyorum, böylece hayatımın geri kalanında tekrar tekrar oynayabilirim. Neredeyse kendimi ya bakire olarak öleceğim ya da rastgele bir tek gecelik ilişkide kaybedeceğim gerçeğine teslim etme noktasına gelmişim, çünkü birlikte olmak istediğim kimseyle tanışmamıştım. Ya sadece babama yakınlaşmaya çalışan yalakalar ya da babamla aynı iğrenç şeylere ilgi duyan sapıklardı. Roman bunların hiçbirisi değil ve onu bulduğum için ne kadar şanslı olduğumu biliyorum.

Tırnaklarımı göğsünde ve karın kaslarında gezdirerek, bu gece ikinci kez kot pantolonunun düğmelerini açmaya başlıyorum ve boxer külotuyla birlikte çekip çıkardığımda ve benim için ne kadar sert olduğunu gördüğümde, yardım edemem ama etkileniyorum.

"Bunun biraz zaman alabileceğini düşünmüştüm," diyorum. "Biliyorsun, az önce yaptığımız şey yüzünden."

Kızaran yanaklarına gülümsüyor. "Yani az önce ağzına boşaldığım için mi?"

Yüzüm kızardığında gülüyor.

"Çok tatlısın bebeğim. Önümdeki bu tatlı, kızaran kadının az önce sikimi isteyerek yutan kadın olduğuna inanmak zor. Özel hayatında ne kadar vahşi bir şey olduğunu bilmek beni deli ediyor. Pis bir şey söylediğimde kıpkırmızı oluyorsun ama sen kızarıırken bile amın külotunu ıslatıyor."

Bunu kanıtlamak için şortumu indiriyor ve elini bikini altımın içine sokuyor, bir parmağını içeri sokarken amımı avuçluyor.

"Sırılsıklam," diye inliyor beni yavaş bir ritimle parmaklarken, gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oluyor. "Sırılsıklam ve çok sıkı."

Bir parmağını daha içeri kaydırduğında, destek için omuzlarına tutunduğumda vücudum geriliyor.

"Seni hazırlamamız gerek *Solnishka*, çünkü şu anda sikimi kaldıramayacak kadar darsın ve sana daha fazla acı çektirmek istemiyorum."

"Tamam," diyorum hızlıca başımı sallayarak. Nefeslerim hızlı ve titrek ve bunun işe yarayacağına dair ciddi şüphelerim olmaya başlıyor. Yüzümdeki endişeyi görüyor ve beni öpmek için yaklaşıyor.

"Rahatla bebeğim. Sıgmayacağımı düşündüğünü biliyorum ama sıgacağım. Sadece seni benim için hazırlamamız gerekiyor."

İki parmağını amıma gömülü tutarken, diğer eliyle kalçalarımındaki ipleri yavaşça çözüyor. Bikini altlarım yere düşüyor ve bacaklarımın arasını görecektik kadar aramıza mesafe koyduğunda bir inilti çıkarıyor.

"Tanrım, *solnishka*, küçük amcığın etrafımda kenetlenmiş, çok güzel." Gözlerini tekrar benimkilere çevirdi. "Gömleğini çıkar."

Acele ediyorum ve başımdan aşağı çekiyorum, üzerimde bikini üstümden başka bir şey kalmıyor. Boştaki eli karnımdan yukarı doğru uzanıyor ve göğüslerimden birini avuçluyor. Bir inilti ile beni yatağa doğru yönlendiriyor, kolunu etrafıma dolaması ve beni yatağa kaldırması için göğsümü yeterince uzun süre bırakıyor.

"Dizlerinin üzerine çök, bebeğim."

Dediğini yapıyorum, her hareket parmaklarının içimde hareket etmesine neden oluyor, yeni sinir uçlarına çarpıyor ve beni nefessiz bırakıyor. Dizlerimin üzerine çöktüğümde bana yaklaşıyor ve bunun bizi nasıl mükemmel bir yüksekliğe getirdiğine gülümsüyorum. Artık benimkiyle eşit olan yüzünü avuçluyorum. Yeşil gözleri şehvetle kararmış ve o çiğ açlığı görmek parmaklarının etrafında daha da sıkı kenetlenmeme neden oluyor.

"Tanrım, aletimin etrafında bunu yapmanı hissetmek için sabırsızlanıyorum. Beni çok iyi sıkacaksın, değil mi küçük güneş?"

"Evet," diye fısıldıyorum, başının arkasını kavriyorum ve boynumdan aşağı doğru öpmeye başladığında saçlarını avuçluyorum.

Köprücük kemiğimi ısırıp öperken beni daha hızlı parmaklamaya başladığında dizlerimi daha geniş açarak ona daha iyi erişim sağlıyorum. Bana son bir yumuşak

ısıyor, bikini üstüme gelene kadar dilini tenimde gezdiriyor. Bir iniltiyle bir üçgenin kenarını ısıyor, üçgeni yana doğru çekip çıplak göğsümü ona gösterirken kumaşı dişlerinin arasında sıkıca tutuyor.

"Kahretsin," diye inliyorum bana bakıp dilini acıyla sertleşen meme ucumun üzerinde gezdirdiğinde. Dişlerinin arasında yakalıyor, nefes nefese kalıp kalçalarımı eline doğru salladığımda gülümsüyor. Boynumdaki ve sırtımdaki bağları çözüyor ve ağzını açıp içime alabildiği kadarını alırken üstümü bir kenara fırlatıyor. Ben arkama yaslanıp ona karşı utanmazca sallanana kadar etimi emiyor ve ağzını dolduruyor. Dili meme ucumu okşuyor, beni hızla tüketen bir ihtiyaçla nefes nefese kalana kadar her vuruşunda ve emişinde beni kızdırıyor.

Beni bırakıyor ve diğer mememi öpüyor. Saçlarını daha sıkı avuçluyorum, eline sürtünüyorum ve üçüncü parmağını içeri kaydırıp başparmağıyla klitorisime dokunurken meme ucumu ısırdığında, adını haykırıyorum ve o kadar sert boşalıyorum ki görüşüm kararıyor.

"Kahretsin," diye göğsüme doğru homurdanıyor, beni daha çok zorluyor, titreyip soluyana ve kulaklarım çınlayana kadar içime başka bir zevk dalgası gönderiyor. Kollarımı boynuna doluyorum, onu öpebilmek için üzerimden çekiyorum, ona olabildiğince yakın hissetmek istiyorum. Onu sertçe öpüyorum, ağzıma almadan önce dilimi onunkinin üzerinde gezdiriyorum. Sırtını tırmalıyorum, ona daha yakın olmak istiyor ve buna ihtiyaç duyuyorum.

Parmaklarını çekip beni nazikçe yere yatırdığında, onun için fazlasıyla hazırım. Vücudunu benimkinin üzerinde gezdirip bana bakıyor. Vücudu kaskatı kesilmiş, her yeri içime gömülme ihtiyacıyla esnemiş ve gergin, ama iyi olduğumdan emin olmak için hareketsiz duruyor.

"İyiym," diyorum ona, yüzünü kavırıyor ve asla doyamayacağım dudaklarını öpebilmek için onu daha yakına çekiyorum. Dilimle onları ayırıyorum, içeri kayıyorum ve bacaklarımı etrafına sarıp kalçalarımı yukarı sallarken ellerimi saçlarından geçiriyorum. Sikinin başını yarığıma değdiğini hissettiğimde, ağzına doğru inliyorum ve onu daha sert öpüyorum.

Başıyla benimle alay ediyor, dudaklarımı zar zor ayıracak kadar içeri itiyor ve ben topuklarımı kışına sokup onu zorlamaya çalıştığımda gülüyor ve aşağı uzanıp sikini yumruklayabilmek için bir ön kolunun üzerinde kendini destekliyor.

"Siktir," diye inliyorum, başını şişmiş klitorisimin üzerinde gezdirmeden önce sıırıslam yarığım boyunca sürüklediğinde.

"Bu benim, küçük güneş. Bu mükemmel amcığı bir tek ben görebiliyorum. Ona dokunabilecek, tadına bakabilecek ya da sikebilecek tek kişi benim." Kadifemsi yumuşak başını klitorisimin etrafında yuvarlıyor, neredeyse beni uçurumun kenarına gönderiyor. "Hepsi benim," diye homurdanıyor.

"Evet," diye inliyorum. "Sadece senin." Kollarını kavıyorum, parmaklarımın altındaki sert kasları hissediyorum. "Sadece senin olacak."

"İçine girmeden ve bunu resmileştirmeden önce, seni boşaltacağım. Bu dar amcığın sikimi ıslatmasını izlemek istiyorum."

Bir nefes tıslıyorum çünkü sözleri içimdeki orgazmın hızla artmasına neden oluyor. Kalçalarımın birini kavıyor ve aramızdakileri görebileceği kadar yukarı kaldırıyor. Kalçalarını sallıyor, sikini tekrar amımda gezdiriyor ve bu yeterli gelmeyince doğrulup kalçalarımı kavıyor. Parmakları etime giriyor, beni daha geniş açıyor, böylece kedi dudaklarım ayrılıyor.

"Lanet olsun," diye homurdanıyor, bana karşı daha sert bastırıyor, böylece yarığımın yukarı ve aşağı kayarken horozunun uzunluğu dudaklarımın arasında yuvalanıyor.

Sırtım yataktan kalkıyor ve sadece birkaç saniye uzakta olduğumu bilerek adını inliyorum.

"Beni iyi bir kız gibi ıslat," diye emrediyor ve bedenim itaat etmek için sıcıyor. Adını haykırıyorum ve ona karşı koyuyorum. Parmakları daha sert giriyor, amım kasılırken beni yerinde tutuyor, onu istediğim yere çekmeye çalışıyor. Onu ne kadar ıslattığımı duyabiliyorum. Kalçalarının her itışı, etrafımızdaki boşluğu serbest bırakılmamanın ıslak, erotik sesleriyle dolduruyor ve düşünebildiğim tek şey daha fazlasını almak.

Kollarımı ona doğru kaldırıyorum ve parmaklarımla yaklaşmasını işaret ediyorum. Vücudunu tekrar benimkinin üzerine indirmeden önce amıma son bir kez bakıyor. Çenem boyunca bir yol öpüyor ve tenime doğru fısıldıyor, "Ne kadar iyi bir kızsın. Tam istediğim gibi üzerimi berbat ettin bebeğim."

"Lütfen," diye yalvarıyorum, ellerimi saçlarında gezdiriyorum ve ağzını ağzıma götürüyorum. "Lütfen beni becer."

İnliyor ve sikinin başını tekrar yarığıma dayıyor. Gözlerini benimkilerden ayırmadan yavaşça içeri kaymaya başlıyor.

"Siktir," diye tıslıyorum kalın kafası içeri kaydığında ve bir şeyin yırtıldığını hissediyorum. "Çok güzel," diye fısıldıyor. Beni izliyor, içimdeki acıyı görüyor.

Yavaşça daha derine battığında yüzümden geçiyor ve bunu izlemek ondan derin bir inilti daha çıkarıyor.

"Acıdığını biliyorum bebeğim, ama çok iyi gidiyorsun." Biraz daha içeri kayıyor ve acıdan bağırmamak için dudağımla ısırma neden oluyor.

"Çok darsın, *solnishka*, ama benim için çok iyi yayılıyorsun."

Dişleriyle dudağımı çekiştiriyor, istismara uğramış dudağımı yumuşak bir şekilde emmeden önce dudağımı kendiminkinden ayırıyor.

"Sadece rahatla bebeğim," diye fısıldıyor dudaklarıma.

"Deniyorum." Parmaklarım omuzlarına gömülüyor ve bedenimin hâlâ ne kadar gergin olduğunu hissedebiliyorum.

Alnını benimkine yaslıyor. "Benimle nefes al, küçük güneş."

O derin bir nefes aldığında, ben de onu taklit ediyorum. Ben onun büyüklüğüne alışmaya çalışırken o vücudunu sabit tutuyor ve nefes verdiğiğinde ben de aynısını yapıyorum. Bu şekilde kalıyoruz, vücudu benimkine bastırılmış, sikişin yarısı amıma gömülmüş ve vücudum yavaşça gevşemeye başlayana kadar gözlerimiz birbirine kilitlenmiş.

"İyi misin?"

"Evet," diye fısıldıyorum, kendimi utanmış ve aptal gibi hissediyorum çünkü eminim birlikte olduğu başka hiçbir kadının elinin bu şekilde tutulmasına ihtiyacı olmamıştır.

Başparmağını yanağımda gezdirerek, "Hayır hissetmiyorsun," diye mırıldanıyor. "Sakın utanmaya ya da çok sıkı olduğun için kendini kötü hissetmeye başlama." Yumuşak bir kahkaha atıyor. "Bunu ne kadar sevdiğim hakkında bir fikrin var mı?"

"Öyle mi?"

Gülümsüyor ve söylediklerinin doğruluğunu gözlerinde görebiliyorum.

"*Solnishka*, bunun her saniyesine bayılıyorum. Seni hazırlamam gerektiğini seviyorum

Seni germek ve yavaş yavaş sikime alıştırmak istiyorum. Tüm vücudunun titremesine bayılıyorum ve Tanrı yardımcım olsun, canının biraz acımasına bayılıyorum."

Şaşkınlığımı görünce beni usulca öpüyor ve "Ben vahşi bir adamım bebeğim ve sana asla zarar vermem" diyor. Alt dudağımı ısıyor. "Tabii bu acı zevkle karışık değilse."

Kalçalarını tekrar hareket ettirmeye başlıyor ve benden bir nefes alıyor.

"Bunu hissediyor musun?" Tekrar sokuyor, bu sefer bana biraz daha fazla veriyor. "Acı ve zevkin karışımını hissediyor musun?"

Bir sonraki itiş daha derindir ve şu anda acı ezici bir his olsa da, o haklıdır, yüzeyin hemen altında onunla karışık bir zevk vardır.

"Evet," diye inliyorum tekrar içeri girdiğinde.

"Onu kucakla, *Solnishka*. Bırak acı zevki artırsın."

Bir elini aramıza sokuyor ve yarağıyla beni yavaşça sikmeye devam ederken klitorisimi ovmaya başlıyor. Gözlerim şaşkınlıkla açılıyor ve o da bunu görünce bana göz kırptıyor ve sonra dudaklarını dudaklarıma bastırıp beni öpüyor

Sanki hiç doyamayacakmış gibi. Başparmağı klitorisimin üzerinde gezinirken dili içeri giriyor, benimkinin üzerinde kayıyor, ağzımın her santimini ele geçiriyor. İçimdeki basınç arttıkça her sürtünme içimde bir zevk kıvılcımı yaratıyor. Boşalmadan hemen önce, bana çarpıyor. Acı, şimdi içimde akan zevk tarafından köreltildi ve içimde gömülü kalırken klitorisimi çalıştırmaya devam ettiğinde, tek yapabildiğim ağzına karşı inlemek ve vücudum titrerken ve içimde uyandırdığı her şeyi tüketen açlık dışında her şey kaybolurken ona sarılmak.

Onu daha sert öptüğümde ve bacaklarımı onun etrafında sıkıldığında, inliyor ve yavaşça beni becermeye başlıyor. Acı hala orada, amımın inanılmaz derecede büyük hissettiren horozun etrafında gerilmesinin yanması, ama zevk hızla onu geçersiz kılıyor.

"Daha sert," diye inliyorum dudaklarına karşı.

Gülümseyerek geri çekildi ve bana baktı. "Daha sert mi? Bunu kaldıracabileceğinden emin misin, *Solnishka*?"

"Öğrenmek üzereyiz," diyorum, tırnaklarımı sırtına geçirip daha fazlası için onu zorluyorum.

"Üzerimde bayılma bebeğim," diye dalga geçiyor ama "Bayılmamaya çalışacağım," dediğimde tamamen dürüst oluyorum. Ne kadarını kaldıracabileceğimi merak etmekten kendimi alamıyorum.

Bacaklarımdan birini tutarak aramıza sokuyor ve dizimi göğsüme yaklaştırıyor. Kalçalarım yukarı kalkıyor ve içime doğru sallandığında, bu açıyla ne kadar derine inebileceğini hissettiğimde utanç verici derecede yüksek bir inilti kaçıyor.

"Tanrım, çok iyi hissediyorsun," diye homurdanıyor beni daha sert sikmeye başlarken dudaklarıma karşı.

İçime girerken ona yapıştım. Tüm tutarlı düşünceler kafamdan uçup gidiyor. Roman beni duygudan başka bir şeye indirgemiyor. Bu anı, tüm bu deneyimi, kelimelerin ve rasyonel düşüncenin ötesine geçen bir seviyede hissediyorum. Onu aşıyoruz. Sadece onun ve benim var olduğumuz bir yere gidiyoruz ve başka bir orgazm içimden geçtiğinde, asla aynı olmayacağımı bilerek onun adını haykırıyorum. O artık benim bir parçam ve ondan önceki hayatıma geri dönüş yok.

Dudaklarıma karşı homurdanıyor, ben onun etrafında daha da sıkı kenetlenirken bana çarpıyor ve serbest bırakılmasıyla içimde nabız attığını hissettiğimde, başka bir zevk dalgası içimden fırlıyor. Ellerim saçlarında gezinirken

öpücüğü yumuşuyor ve vücudu titriyor. Kendini içime gömülü tutarak bir eliyle yüzümü kavırıyor ve dudaklarıma gülümsüyor.

"Seni çok seviyorum
bebeğim." "Ben de seni
seviyorum."

Alnını alnıma bastırıyor, yüzüme yapışan terli saçları bir kenara fırçalıyor. Bacağımı bıraktığında, bana çarpan keskin acıyla irkiliyorum. Çatık kaşlarımı öpüyor ve sonra yanağımı öpüyor, yavaşça içimden çıkarken tenime "Özür dilerim" diye fısıldıyor.

"Kahretsin," diye tıslıyorum serbest kaldığında ve az önce yaptığımız şeyin tüm boyutlarını hissettiğimde. "Neden daha sert olmasını istedim ki?" Gülüyorum, sonra irkiliyorum ve endişeli yüzünü avuçluyorum. "Ben iyiyim Roman. Söz veriyorum. Sadece biraz ağrım var."

Oturup bana bakmadan önce doğruyu söylediğimden emin olmak için bir saniye beni inceledi. Kızarmış kirazımla birlikte yüzümün kızarmasının da geçeceğini umuyordum ama öyle olmadı. Kalçalarımı kavrayıp beni nazıkçe araladığında yüzüm alevleniyor. Yüzündeki endişeyi görüyorum ve bu beni dirseklerimin üzerine kaldırıyor.

Bakmaya korkarak soruyorum, "Her şey yolunda mı? Amımı kırdın mı Roman?"

Gülüyor ve gözlerimle buluşuyor. "Hayır, *solnishka*, mükemmel amcığını kırmadım. Sadece şişmişsin ve biraz tahriş olmuşsun."

Yere bakıyorum ve kendimi tam olarak göremesem de onu görebiliyorum ve üzerine bulaşan kan beni korkutup bir çığlık attırıyor. Kan olacağını biliyordum. Ama bunu bilmek ve görmek çok farklı şeyler.

"Bebeğim, sorun yok," diyor hemen ve sonra beni kollarına alıp banyoya taşıyor. Alnımdan öpüyor. "Söz veriyorum sorun yok. Banyo yaptıktan sonra kendini daha iyi hissedeceksin."

Banyoyu başlatıyor ve yeterince derinleşir derinleşmez içine giriyor, ben kucağına oturana kadar ikimizi de aşağı indiriyor ve sıcak suyun ağrıyan tenime ne kadar iyi geldiğini düşünerek iç geçiriyorum. Başımı göğsüne yaslıyorum ve boynunu öpüyorum.

"Çok sert davrandıysam özür dilerim." Parmakları kolumda ve sırtımda geziniyor. "Daha sert istediğinde sana hayır demeliydim. Yine de sana karşı koymak çok zor."

"Her şey mükemmeldi. Her şey mükemmeldi ve bir saniyesinden bile pişman değilim.

o."

Bana bakıyor ve gülümsüyor. "Oldukça mükemmeldi. İyi hissedeceğini biliyordum ama bu tamamen yeni bir seviyeydi. Hiçbir şeyin böyle hissettirebileceğini düşünmemiştim."

Boynunu tekrar öpüyorum ve kollarını bana sarıp güvende ve sevildiğimi hissettirirken ona yaslanıyorum. Burası hiç de fena bir yer değil ve hayatımın sonuna kadar burada kalmaktan başka bir şey istemem.

OceanofPDF.com

Ckapt'ca 7

OceanofPDF.com

Roman

I Emily'yi kucağıma aldım, elimden gelse onu hayatımızın sonuna kadar kucağımda tutmaktan mutluluk duyacağımı biliyordum. Az önce paylaştığımız şeyin etkisinden hala kurtulamadım. Onun içinde olmak daha önce bildiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Seks her zaman iyi hissettirdi, ya da en azından öyle olduğunu düşündüm, ama Emily ile yaşadığım şey hepsini utandırıyor. Ona derin bir seviyede bağlı olduğumu hissettim, sanki orada iç içe geçmiş olan sadece bedenlerimiz değilmiş gibi.

Onu kucağıma yeniden oturttuğumda ve yine yüzünü buruşturduğunda bir suçluluk duygusu hissettim. Ona karşı çok sert davranmıştım. Bana daha sert olmam için yalvarmıştı ve ben onu reddetmek için güçsüzdüm. Daha iyi bir adam ona karşı bir kuzu kadar nazik olurdu, ama ben o adam değilim. Emily ile tanışmadan önce, vücudumda yumuşak bir kemik yoktu. Sert ve öfkeliydim ama o beni değiştirdi. Ona karşı sert davranmış olabilirim ama olmak istediğimden bin kat daha nazıktım. Sanırım bu da bir şeydir.

Ellerimi bacaklarında gezdiriyorum, kaslarına masaj yapıyorum, yıpranmış vücudunu rahatlatıyorum ve omuzlarına geldiğimde, bakımdan dolayı biraz sersemlemişti. Bana sevimli bir gülümseme veriyor ve elimi öpüyor.

"Benimle ilgilendiğin için teşekkürler Roman." "Seninle her zaman ilgileneceğim, küçük güneş."

Ellerimi yukarı kaldırıp ensesinde gezdiriyorum ve sonra kafa derisine doğru masaj yapıyorum. Beni gülümseten saf bir zevk iniltisi çıkarıyor.

"Bu işte çok iyisin."

"Öyle mi? Daha önce hiç yapmadım, bu yüzden iyi hissettireceğinden emin değildim." "Yapmadın mı?"

Gülüyorum ve başını öpüyorum. "Senden başka kimseyi önemsemediğimi söylediğimde yalan söylemiyordum. Uzaktan yakından hiçbir şey yapmadım

bunu başkasıyla yapmamalısın,
bebeğim." "Güzel."

Ses tonuna gülümsüyorum. Bir geçmişim olmasından nefret ettiğini biliyorum ama hayal ettiği gibi olmadığını anlamasını istiyorum.

"Bu aynı zamanda benim bir kadınla ilk banyom. Bakire olmayabilirim ama sana zaten pek çok ilkimi yaşattım."

Başını çeviriyor ve hızlı bir öpücük çalıyor. "Bana söylediğin için teşekkürler."

Kollarımı ona doluyor, ellerimi mükemmel, ıslak vücudunda gezdiriyorum. Su soğumaya başladığında ona "Yatmaya hazır mısın?" diye soruyorum.

"Sence hiç pizza kalmış mıdır?" diyerek beni şaşırttı.

Karnı guruldadığında gülüyorum ve birkaç havlu almak için uzanıyorum. "Eğer hepsini yedilerse, daha fazla sipariş verebiliriz."

Dışarı çıkıyorum, belime bir havlu sarıyorum ve sonra ona bir tane uzatıyorum. Onu kurulamama izin veriyor ve kalçalarını tekrar ayırmak için eğildiğinde sadece biraz kızarıyor. İyi olduğundan emin olmalıyım. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bildiği için duruşunu genişletiyor ve bakmama izin veriyor. Am dudaklarını nazikçe ayırıyorum, otuz dakika önceki kadar şiş ve çiğ görünmediği için rahatlıyorum. Ellerini saçlarımda gezdirirken ona yaklaşıp yumuşak bir öpücük veriyorum. Tanrım, bu kadın beni deli ediyor. Onun önünde isteyerek diz çökmüş olmam her şeyi anlatıyor. Kraliçeme memnuniyetle boyun eğeceğim. Bazı insanların sevdikleri kişiyi takdir edebilmeleri için onu kaybetmeleri gerekir ama ben ona sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu bilecek kadar çok kayıp yaşadım.

Yatak odasına giriyoruz ve Emily getirdiği pijamaları giyerken ben de üzerime egzersiz şortu ve tişört giyiyorum. Mutfığa geri dönmekten önce onu kucaklamak için kendime çekiyorum. Kardeşlerim hâlâ geniş kanepeye yayılmış durumdalar.

"Kalori takviyesi yapman gerektiğini biliyordum," diyor Vitaly gülerek. "Yemek artıkları buzdolabında ve patlamış mısır da şurada."

Emily bizim için birkaç kola alırken ben de biraz pizza ısıtıyorum. Gözlerim onun üzerinde geziniyor, hareketlerinin yavaşlığını, adımlarındaki hafif gevşekliği ve kanepeye oturduğunda dudaklarının sıkı bir çizgi halinde sıkışmasını fark ediyorum. Yanına gitmeden önce ona biraz aspirin alıp tabağına koyuyorum.

"Ne yaptın lan ona?" Lev Rusça soruyor. "Ringde birkaç raunt almış gibi hareket ediyor."

"En azından geçen seferki gibi seks komasında değil," diyor Vitaly ve sonra kendi şakasına gülüyor.

"Yapamaz mıyız?" Emily'nin yanına oturduğumda bir kolumu ona dolayarak soruyorum.

"Benden mi bahsediyorsunuz?" diye soruyor, önce bana sonra da dört kardeşime bakarak. Vitaly ona gülümsüyor, Lev gülmek için dudak halkasını ısırıyor, Danil kafasını dizüstü bilgisayarına gömerek neler olup bittiğinden habersizmiş gibi davranıyor ve Matvey hâlâ filmi izliyor. "Evet, kesinlikle öylesin."

Aspirinleri alıp ağzına atıyor, kola içerek yutuyor ve bana gülümseyip teşekkür ettikten sonra ilk dilim pizzasını alıyor. Aç olduğu konusunda yalan söylemiyordu. Dört dilimi mideye indirdiğini izliyorum ve beşinci dilime uzandığında Vitaly, "Vay be kızım," diyor.

Emily kızarıp gülüyor ve sonra dilimi kapıp büyük bir ısırık alıyor. Sanırım o anda ona biraz daha aşık oluyorum. Karnını doyurduktan sonra uzanıp patlamış mısır kaselerinden birini alıyor ve bana yaslanıp oturuyor.

Filmi izliyoruz ama ben pek dikkat etmiyorum. Hayatımıza kusursuz bir şekilde katılan kadını izlemekle meşgulüm. O bize uyuyor ve ben bunu seviyorum. Kardeşlerim benim bir parçam. Biz bir paket anlaşıyoruz ve Emily de bundan gayet memnun görünüyor. Onlarla birlikte gülüyor, şakalaşılıyor ve hatta Matvey'den küçük bir gülümseme almayı bile başarıyor. Hepimizin ihtiyacı olduğunu fark etmediğim eksik parça o.

Jenerik dönmeye başladığında kucağında sızmış, eli hâlâ patlamış mısır kâsesinde, usulca horluyordu. Gülümsüyorum ve kaseyi kaldırıp Vitaly'ye geri veriyorum.

"Peki bu gece ne oldu?" Danil tekrar Rusçaya dönerek soruyor.

Onlara Chris'le yaptığım konuşmayı anlatıyorum ve ne Vitaly ne de Lev yarın gece Viper'a geri dönme fikrinden heyecan duymuş görünüyorlar ama hepimiz bunun gerekli olduğunu biliyoruz.

"O kızlardan birini beceremem," diyor Lev, ellerini başının arkasında kavuşturup daha da gerinerek. "Normalde bununla bir sorunum olmazdı ama hiçbirisi kendi isteğiyle orada değil. Çok fazla ahlaki değerim yok ama zorla fahişeliğe karşı çıkıyorum."

Vitaly, "Sanki bu çizgiyi çizen tek kişi senmişsin gibi konuşuyorsun," diyor. "Hepinizin beni bir erkek fahişesi olarak gördüğünüzü biliyorum-"

"Çünkü sen de öylesin," diye araya giriyor Danil gülerek. "Her neyse, erkek fahişelerin bile standartları vardır."

"Ne zamandan beri?" Lev sorar.

"Böyle devam et," diyor Vitaly. "Yarın gece yardımına ihtiyacın olduğunda bunu hatırlayacağım."

Lev gülüyor. "Sadece dalga geçtiğimi biliyorsun. Bence bir erkek fahişesi için çok fazla standardın var."

"Teşekkür ederim." Vitaly bir avuç patlamış mısır daha alıyor. "O kadar zor muydu?"

"Bu yeni kadın grubu geldiğinde ne yapacaksınız?" Matvey soruyor. "Görünüşe göre Chris bu ikisinin evcil hayvan seçmesini bekliyor."

Elimi yüzümde gezdiriyorum ve iç çekiyorum. "İşin o noktaya gelmeyeceğini umuyorum. Eğer kulüpte takılmaya devam eder ve David'in bize güvenmesini sağlarsak, belki uçağın gelişi ya da kadınları tedarik eden kişi hakkında ağızdan bir şeyler kaçırır."

Emily'ye bakarken saçının bir tutamını geriye doğru tarıyorum, gözlerimi onun ne kadar güzel görüldüğünden alamıyorum.

"Onu oraya geri götürmek zorunda olduğuma inanamıyorum," diyorum. "Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğiz," diyor Lev.

"Aynen öyle," diyor Vitaly ve bu konuda yalnız olmadığım için o kadar minnettarım ki. İlk günden beri benimle birlikteler ve onlara hayatım pahasına güveniyorum, daha da önemlisi Emily'nin hayatı pahasına güveniyorum. Onlar olmadan bu son yılı asla atlatamazdım ve biliyorum ki Alina'yı bulacaksam, bu onların yardımıyla olacak.

Matvey kollarından birini yukarı iterek yara izlerini nadiren görmemi sağlıyor. Üzerlerine dövme yaptırmış ama yine de görünüyorlar. Koyu renk gözleri benimkilerle buluşuyor. "Sence Alina da bu gelen uçakta olabilir mi?"

"Bilmiyorum," diyorum ona, "ama öyle olmasa bile, bence bunun arkasındaki grubun onu kaçırın grup olması mümkün. Eğer kim olduklarını bulabilirsek, sanırım onu da bulabiliriz."

Yüzü bir maske gibi, bana yavaşça başını salladığında düşündüğü ya da hissettiği hiçbir şeyi belli etmiyor.

Danil bilgisayarını kapatıyor ve esnemek için kollarını başının üzerinde geriye doğru uzatıyor. "Hâlâ araştırıyorum. Bu işi bir Bratva'nın yürüttüğünden hep şüphelenmişimdir ama izlerini örtmekte çok iyiler. Sam'in bu kız sevkياتının Doğu Avrupalı olduğunu söylemesi bana aradığımız örgütün bu olabileceğini düşündürüyor."

Benimle Matvey'nin arasına baktı. "Alina'nın bu uçuşta olması konusunda fazla umutlanma. Olmayacağını tahmin ediyorum, ama dediğin gibi Roman, eğer bu fırsatı bir isim bulmak için kullanabilirsek, sanırım onu bulabiliriz."

Ellerimi Emily'nin saçlarında gezdiriyorum ve yumuşak bir horlama sesi çıkardığında gülümsüyorum.

"Sanırım bu burada kalacak, değil mi?" Vitaly patlamış mısır dolu elini Emily'ye doğru sallayarak soruyor.

"Öyle," diyorum ona.

Gülümsüyor ve patlamış mısırı mideye indirmeden önce, "Güzel, ondan hoşlandım" diyor.

"Ben de," diyor Lev.

"Evet, ben de ondan hoşlanıyorum," diyor Danil.

Matvey sadece başıyla onaylıyor ama bu benim için en az diğerleri kadar anlamlı.

"Onu yatağına götürmeliyim. Henüz ona Viper'a geri dönmemiz gerektiğini söylemedim." Şimdiden onun tekrar böyle açık bir kıyafet giymek zorunda kalmasını düşünüyorum. Tanrım, eğer onu eşofmanla yakalamanın bir yolu olsaydı, bunu yapardım. Belki yine elbisesini yırtıyormuş gibi yapıp onu ceketimin içine sokabilirim. Evet, bunu kesinlikle yapacağım.

Uyuyan Emily'yi kollarıma alıyorum ve yüzünü hemen boynuma gömdüğünde onun için eriyorum.

"Evet, kesinlikle burada kalacak," diyor Vitaly, Lev'e dirsek atarken bana kendini beğenmiş bir sırıtış atarak. "Yüzündeki şu aşk dolu ifadeye bakın."

Lev gülüyor. "Kıçından gökkuşağı fişkırıyor resmen."

"Pislikler," diye mırıldanıyorum, bu da onları daha çok güldürüyor, ama onlara kızamıyorum, özellikle de Matvey'in küçük bir gülümseme kırdığını gördüğümde. Ona birkaç saniyelik rahatlama sağlayacaksa, zihninin içinde sıkışıp kalmadığı, anılar ve keşkelerle işkence görmediği birkaç saniye sağlayacaksa, bütün gece benimle dalga geçmelerine izin verirdim.

Emily'yi koridora geri taşıyorum ve oturma odasından gelen kahkahalar üzerine yatak odasının kapısını kapatıyorum. Yorganı geri çekerek, yanına sürünmeden önce onu aşağı indiriyorum. Tıpkı geçen gece yaptığı gibi bana sokuluyor, sanki yıllardır birlikte uyuyormuşuz gibi vücudunu benimkine göre şekillendiriyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum yanağına, ona bir öpücük veriyorum ve parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. O ipeksi saç tellerinde bir şey var

parmaklarımın arasından geçerek beni derin bir seviyede sakinleştiriyor. Bir an saçlarını okşuyorum, bir an sonra güneş pencereden içeri giriyor ve sıkı, yuvarlak bir kış sert sikime sürtünüyor.

"Günaydın, *Solniška*," diye mırıldanıyorum ensesine *doğru*.

"Günaydın," diye fısıldıyor, bütün gece uyuduğu için sesi kısık.

Bir kez daha kıpırdandığında, kalçasını hareketlerini durduracak kadar sert tutuyorum. "Doğru şeyi yapmayı çok zorlaştırıyorsun, tatlım."

"O zaman yanlış şeyi yap," diye inliyor, kalçalarını hareket ettirmek için elinden geleni yapıyor.

Şimdiye kadar tanıdığım hiçbir şeye benzemeyen bir cazibesi var, ama her ne kadar içine girmek istesem de, bunun şu anda onun için çok acı verici olacağını biliyorum. Bir tura daha hazır olduğunu düşünüyor olabilir ama ben kesinlikle hazır olmadığını biliyorum.

Ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım. Kabaca pijamasının altından tutup külotuyla birlikte vücudundan çekiyorum ve sonra onu sırt üstü çeviriyorum.

"Bana ait olanı göster bebeğim," diyorum, kalçalarını benim için ayırmasını izlerken. Dün gecedan beri hâlâ biraz şiş ama sırlıklam ve onu becermemek için tüm irademi kullanıyorum. Uyluklarının arkasını kavrayarak bacaklarını daha da açıyorum, am dudakları benim için açıldığında inliyorum.

"Daha fazla, küçük güneş. Bana ait olan her şeyi görmek istiyorum."

Alt dudağını ısıyor ve ellerini aşağı indirerek dudaklarını benim için nazikçe ayırıyor, bana sikkem için can attığım ıslak, pembe amcığın harika bir görüntüsünü veriyor.

"Kııldama," diyorum ona. "Kendini benim için açık tut."

Başını sallıyor ve dilimi içine kaydırıldığında seksi bir inilti çıkıyor. Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi içine dalıyorum, sularını yalıyorum ve olabildiğince derine kayıyorum. İnliyor ve kalçalarını sallamaya çalışıyor, ama onu yerinde sabit tutuyorum, bana daha iyi bir görüş sağlamak için onu daha da yukarı yatırıyorum.

Klitorisine doğru öpüşmeden önce dilimi am dudaklarında ve onları açık tutan parmaklarda gezdiriyorum. Ona yapışıp emdiğimde nefesi etrafımızdaki havayı dolduruyor. Dokunuşuma bu kadar duyarlı olmasına bayılıyorum. Bu bende onu saatlerce kızdırma isteği uyandırıyor ama bugün bunu yapamam, bu yüzden şişmiş yumruğuna dilimle bir fiske vuruyorum, inleyene ve vücudunun titremeye başladığını hissedene kadar onunla oynuyorum. Sadece saniyeler kaldığını anıldığında, başparmağımı klitorisine götürüp sıkı, sert daireler çizerek ovuyorum

Böylece ağzımı tekrar yarığına getirebiliyor, dilimle onun serbest kalmasını yakalamak istiyordum.

Adımı haykırıyor ve tam boşalırken amı geriliyor, bir şeyin etrafını sarmak için çok uğraşıyor ama Emily iyi bir kız gibi kendini açık tutuyor. Ağzım onun sularıyla dolduğunda yumuşak kıvrımlarına karşı homurdanıyorum ve daha fazlası için dalmadan önce yutuyorum. Başparmağım klitorisini çalıştırmaya devam ediyor, vücudu altımda sallanırken orgazmını olabildiğince uzun süre uzatıyor.

Çok hassaslaştığında, onu öperken ve yalayarak temizlerken hareketlerimi hafifletiyorum. Başımı kaldırmadan önce parmaklarını ağzıma sokuyorum, onları da emerek temizliyorum ve tatmin olduğumda, amına bir öpücük daha veriyorum ve sonra onu aşağı çekiyorum, böylece yüz yüze geliyoruz.

"Senin uyandırma yöntemlerinden asla bıkmayacağım."

Bana attığı gevşek sırtıta ve sesinin tembel, rahat tonuna gülümsüyorum. "Doğrusunu söylemek gerekirse, muhteşem kıcını sikime sürterek başlattın."

"Denediği için bir kızı suçlayamazsın," diyerek beni güldürüyor.

Yüzünü kavrayıp yavaşça öpüyorum, bacaklarını etrafıma sarıp sert sikimi amına bastırduğunda inliyorum.

"İçine kaymak isterdim, *solnishka*, ama bunun için çok ağırlı olduğunu biliyorum."

Gülümsüyor ve ellerini boksörlerimin içine sokarak onları kalçalarımın altına çekiyor. Daha aşağıya uzanamadığında ayaklarını kullanıyor, belden aşağım çıplak olana kadar durmuyor. Tişörtümü tutup başımın üzerinden çektiğinde hiç şaşırmadım. Onu da çıplak görmem adil olur ve sadece birkaç saniye içinde çıplak bedenim onunkinin üzerine uzanıyor ve bunu kendime neden yaptığımı merak ediyorum.

Küçük eli aramıza uzanıyor ve ona yer açmak için yukarı kalktığımda, elini elinden geldiğince etrafıma sarıyor. Beni sıkıca kavrayarak uzunluğum boyunca aşağı yukarı hareket ediyor.

"Lanet olsun bebeğim," diye inliyorum dudaklarına karşı, eli beni çalıştırmaya devam ederken onu daha sert öpüyorum. Zaten kendi uyarılmışlığımla kaplıyım, bu da beni çalıştırmasını kolaylaştırıyor ve hızlanmaya başladığında, kalçalarımı sallamaya karşı koyamıyorum, ritmimizi bulurken eline doğru itiyorum.

"Daha sıkı, *solnishka*," diye homurdanıyorum. "Kukun gibi hissettir."

Gülümsüyor ve alt dudağıma, omurgamdan aşağı bir zevk dalgası gönderecek kadar sert bir ısırık veriyor. Beni sıkıldığında taşaklarım geriliyor.

daha sert ve beni kenara itiyor. Tohumlarımı onun mükemmel küçük amcığının her tarafına fişkırtmak için yeterli zamanda geri çekiyorum. Eğer içine boşalamazsam, en azından her yerine boşalabilirim. Her şeyi tüketen ecstasy üzerime yıkandıkça aletim nabız gibi atıyor. Emily dilini benimkinin üzerinde gezdiriyor, ben tamamen boşalana ve bedenim onunkinin üzerinde titreyene kadar beni çok tatlı bir şekilde öpüyor.

"Tanrım, seni seviyorum." Gülümsüyorum ve ona bakıyorum. Aletimi tutuşunu gevşetiyor ama bırakmıyor, her yerime artçı şoklar gönderen tüy gibi hafif dokunuşlarla beni okşuyor.

"Ben de seni seviyorum." Bana bir öpücük daha veriyor ve sonra ona bakmak için ayağa kalktığımda beni izliyor. Döllerimle kaplı kel amını görünce inledim. Bir parmağımı yarığından geçirerek, onu serbest bırakmamla kaplıyorum ve sonra yavaşça içine itiyorum, onu tohumumla dolduruyorum. Beni sıkıca kavırıyor, ona verdiğim her şeyi vücuduna alıyor. Bunu tekrar yapıyorum, parmağımı amının dışında gezdirdikten sonra dışarıdan temizlenene ve içi dolana kadar içine itiyorum.

Kalçasının iç kısmını öpüyorum. "Kaymasına izin vermemeye çalış, bebeğim."

Gülümseyip başını sallıyor ve yüzümü karnına yasladığımda parmaklarını saçlarımın arasından geçirip düpedüz orgazmik hissettirecek şekilde kafa derimi okşuyor. Dün gece küvette neden bahsettiğini anlıyorum. İçimi çektiğimde gülüyor ve şakağıma masaj yapıyor.

"Oldukça iyi hissettiriyor, değil mi?"

"Öyle," diye gülerek itiraf ediyorum.

Birkaç dakika böyle kaldıktan sonra nihayet, "Baban benim, Vitaly'nin ve Lev'in bu gece kulübe gelmemizi istedi," dedim.

Ben daha bunu yapmak zorunda olmadığını söyleyemedim, "Ben de seninle geliyorum" dedi.

"İstedigine emin misin?" Bunu onsuz yapamayacağımızı bildiğim için soruyorum, ikimizin de hoşuna gidecek bir şekilde değil. Onu burada kalmaya zorlayabilirdim ama o zaman kucağımda başka bir kadın olması gerekirdi ve bunu yapma fikrini midem kaldırmıyor.

Uzanıp yüzümü avuçluyor ve ona bakmam için beni dürtüyor. Baktığımda gülümsüyor ve başparmağıyla yanağımla okşuyor. "Bu işte beraberiz. Seninle olduğum sürece güvende olacağım."

Elini öpebilmek için dönüyorum ve benim gibi bir adamın onun kadar mükemmel birini nasıl elde ettiğini merak ediyorum.

"Benim için fazla iyisin," diye fısıldıyorum tenine karşı.

"Sen de benim için fazla ateşlisin, sanırım ödeşdik."

Gülüyorum ve karnını öpüyorum. "Sen aklını kaçırmışsın, *Solnishka*. Sen hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın ve bu gece bu kadar çok erkeğin seni görecektik olmasından nefret ediyorum."

"Kahretsin, sürtük kıyafetlerini unutmuşum. Gidip daha fazla elbise almalıyım. Sadece bir tane vardı ve onu geri dönüştürmeye devam edersem birileri fark edecek. Evcil hayvanını iyi giydirmek için yeterince özen göstermiyorsun gibi görünecek."

"Bunu yapamayız," diye mırıldanıyorum tenine karşı, kalçasına yumuşak bir ısırık atıyorum. "Tamam, sanırım alışverişe gidiyoruz."

"Benimle mi geliyorsun?"

"Tabii ki. Evcil hayvanımın nasıl giyineceği konusunda söz hakkım yok mu?"

Aşırı dramatik bir inilti çıkarıyor. "Lütfen, konfor alanımın çok dışında bir şey olmasın."

"Bana kalsa bu gece kar kıyafeti giyiyor olurdun."

"Seksi."

Ona kaşlarını kaldırıyorum. "Senin üzerinde öyle olurdu."

Onu kucağıma alıp banyoya götürdüğümde gülüyor. Ellerimi onun çıplak vücudundan uzak tutamadığım için beklediğimden uzun süren bir duştan sonra giyinip mutfığa giriyoruz. Danil elinde omleti ve dizüstü bilgisayarıyla adada, ama diğerleri ortalıkta yok.

"Günaydın," diyor Emily ona ve doğrudan kahve fincanının yanına gidiyor. "Günaydın." Danil bir ısırık almadan önce

"Günaydın" diyor.

"Diğer herkes nerede?" Ona sordum.

"Vitaly hâlâ uyuyor, Lev spor salonunda ve Matvey de buralarda bir yerde." Sesini alçaltıyor ve Rusça, "Dün gece yine çılgınlık atarak uyandı. Ondan sonra pek uyuyabildiğini sanmıyorum. Vitaly onunla birlikte uyanık kaldı."

Matvey'in odasının bulunduğu yöne, merdivenlere doğru bakıyorum ama ondan hiçbir iz yok. Eskiden her gece gece terörü ile uyanırdı, ama son birkaç aydır daha iyi hale gelmişti, ya da en azından ben öyle olduğunu sanıyordum.

Bana bir fincan kahve uzattığında Emily'ye "Teşekkürler," diyorum. "Sana bir şeyler hazırlamamı ister misin, yoksa alışveriş merkezine giderken bir yerde duralım mı?"

"Alışveriş merkezi mi?" Danil soruyor.

Emily gülüyor. "Kulüp için daha fazla kıyafete ihtiyacım var. Her zamanki gardırobum beni kesmeyecek."

Danil, "Sadece bir tanga ve birkaç pastie giy," diyor ve ben ona bir bakış attığımda gülüyor ve "Bana dürüst bir yüzle bunun o kulüpte uygunsuz görüneceğini söyle," diyor.

Ben bir şey söylemeyince yine güldü.

"Hâlâ takmıyor," diyorum ona. "Bununla başa çıkmam mümkün değil." "Tanrıya şükür," diyor Emily yanımdan.

Elimi ensesine koyuyorum. "Merak etme *Solnishka*, sana bu kadar açık olmayan bir şey bulacağız."

Danil omuz silkiyor ve bilgisayarının başına dönüyor. "Sadece yardım etmeye çalışıyorum. Vitaly'nin bundan daha azını bile önereceğini biliyorsun."

"Tanga ve pastiden daha mı az?" Emily soruyor. "Bundan daha azını nasıl alabilirsin?"

Danil sırtarak, "Bir yolunu bulurdu," diyor.

Ben onun kardeşlerimin ve bir kulüp dolusu erkeğin önünde böyle bir şeyle dolaştığını düşünmemeye çalışırken o gülüyor.

"Hadi, yolda bir şeyler yiyebiliriz."

Bana gülümsüyor ve elimi tutuyor. "Tamam, kulağa hoş geliyor."

Yolda küçük bir lokantada durup kahvaltı ediyoruz. Tabağını temizleyip son krebimi yediğinde gülüyorum.

"Biliyorum," diyor yanakları kızarıırken, "annem bana hep çok yediğimi söyler."

Masanın öbür ucuna uzanıp elini tutuyorum. "Sağlıklı bir iştahın olduğu için benden özür dilemeye cüret etme ve annenin söylediği tek bir kelimeyi bile dinlememen gerektiğini artık biliyor olmalısın." Kahverengi gözleriyle buluşuyorum. "Bir tabağı temizleyebilmene bayılıyorum bebeğim. Bu çok seksi."

Gülümsüyor ve son portakal suyunu bitiriyor. "Tamam, ben hazırım."

Gülüyorum ve hesabı vermesi için garsona el sallıyorum. Hesabı ödedikten sonra arabaya binip alışveriş merkezine doğru yola çıkıyoruz. Büyük kapalı otoparka park ediyorum ve asansöre bindiğimizde ona, "Yolu göstermen gerekecek. Buraya daha önce hiç gelmedim."

"Hiç alışveriş merkezine gitmedin mi?"

Şaşkınlığına gülüyorum. "Hayır, bebeğim, yapmadım."

Bana sinsî bir gülümseme veriyor ve parmaklarını dikleştiriyor. "Sana göstermek istediğim çok şey var."

Ben daha bir şey söyleyemeden elimi tutup beni asansörden çıkarıyor. İçinde bulunduğumuz devasa binayı tarıyorum, her yeri dolduran mağazalar

boş alan, büyük kalabalık ve sürekli konuşan insanların gürültüsü ve etrafımızdaki mağazalardan gelen, her biri farklı bir şarkı çalan müzik. Benim gibi biri için aşırı duyuşal yüklenme ve bir güvenlik kabusu. Hiç düşünmeden kolumu ona doladım ve sıkıca kendime çektim.

"Hep böyle delicesine korumacı mısın?"

Ona bakıyorum ve gülümsüyorum. "Seninle mi? Evet. Buna alışmak isteyebilirsin çünkü yakın zamanda değişmeyecek."

Bir kolunu bana doluyor ve göğsümü okşuyor. "Tamam, gerekirse katil Bratva patronu moduna geçebilirsin ama yine de eğleneceğiz." Beni büyük ana girişe götüren patıkaya doğru yönlendirmeye başladığında gülümsemesi büyüyor. Küçük bir fotoğraf standının önünde durana kadar durmuyor. Gülümsemesi olabildiğince büyük ve açık kahverengi gözleri heyecanla parlıyor. Küçük güneşim ışıltıyor ve ben gözlerimi kaçırıyorum.

"Çok güzelsin *Solniška*," diye fısıldıyorum, yüzünü ellerimin arasına alarak.

Sözlerim karşısında kızarıyor ve kırmızı perdeyi kenara iterek küçük bank koltuğunu ortaya çıkarıyor. Ona bir kaşımı kaldırıyorum.

"Bu olayı anmamız gerekiyor Roman. Bu senin alışveriş merkezine ilk gelişin. Bunun belgelenmesi gerekiyor."

Gülüyorum ve kalçalarından tutup onu kucağıma oturtmadan önce iri bedenimi içine sıkıştırıyorum. Hazır olduğumuzda düğmeye basıyor ve ardından ilk fotoğrafımız için beni hızlı bir öpücükle yakalıyor. İkincisinde yüzünü buruşturuyor, ben de sonraki ikisinde kahkahanın ortasında yakalanıyorum, ama sonra ona bir öpücük daha veriyorum ve sonuncusunda ikimiz de kameraya gülümserken yüzünü benimkinin yanına koyuyor.

Fotoğraflarımız çıkar çıkmaz ciyak ciyak bağılıyor ve onları görmem için havaya kaldırıyor. Beş küçük fotoğraftaki adamı zar zor tanıyabiliyorum. Mutlu görünüyorum, sanki gülünç derecede kaygısızım ve hepsi yanımda duran güzel küçük ateş topu yüzünden.

Yüzünü kavıyorum ve gözlerimi üzerinde gezdiriyorum. "Beni hiç tahmin edemeyeceğim kadar mutlu ediyorsun."

Gülümsüyor ve bileğimin iç kısmını öpüyor. "Ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum. Bazen bir rüya gibi geliyor ve bu beni korkutuyor, sanki bir gün uyanıp bunların hiçbirinin gerçek olmadığını fark edecektim gibi."

Eğilip ona bir öpücük veriyorum. "Bu gerçek, bebeğim. Sana söz veriyorum gerçek ve hiçbir yere gitmiyorum."

Başını sallıyor ve beni tekrar öpüyor. "Tamam o zaman, gidip bana birkaç sürtük elbisesi alalım."

Gülerek elini tutuyorum ve beni ilk mağazaya götürmesine izin veriyorum. Tüm bu alışveriş merkezi aşırı duyuşal yüklemeye sahip ve dördüncü mağazaya geldiğimizde gitmeye hazırım, ama Emily eğleniyor, bu yüzden burada istediğı kadar kalacağım anlamına geldiğini biliyorum.

"Sanırım aradığımız şey burada olabilir," diyor, o kadar küçük elbiselerin olduğu bir rafa bakıyor ki, onlara gerçekten giysi denebileceğinden şüpheliyim. "Buna ne dersin?" Kumaşları arasında bir sürü boşluk olan siyah bir elbise tutuyor. Buna küçük demek kibarlık olur. Ben olsam ufacık ya da yok kelimesini kullanırdım.

"Tanrım," diye inliyorum. "Bana kalp krizi geçirtmeyecek bir şey bulabilir miyiz?" Parmaklarımı elbisenin üzerinde gezdiriyorum, onu elbisenin içinde hayal ediyorum, siyah kumaştan küçük bir şerit göğüslerinin üzerine oturuyor ve kalçalarının derisini ortaya çıkarıyor. Elimi askının etrafına doladım. "Bir daha düşündüm de, bunu alıyoruz ama sadece benim için giyiyorsun."

Gülüşüyor ve başını sallıyor. "Anlaştık. Kulüp için o kadar da cüretkâr olmayan bir şey bulacağım."

"Teşekkür ederim."

Siyah elbiseyi alıyorum ve onun mağazada dolaşmasını izliyorum. İçine sığabileceğim kadar dar ama benim kaldıramayacağım kadar da açık olmayan pembe bir elbise buluyor ve ardından biri koyu kırmızı, diğeri siyah olmak üzere benzer tarzda iki elbise daha alıyor. Ben dışarıdaki sandalyelerden birine oturup beklerken o hepsini soyunma odasına götürüyor.

Çok geçmeden bir satış asistanı yanıma geliyor. Üzerindeki elbise iş için pek uygun görünmüyor ama sanırım mallarına uyuyor. Bana kocaman bir gülümseme veriyor ve biraz eğiliyor, böylece bakmak istersem elbisesinin altını görebiliyorum. Ben bakmıyorum. Gözlerimi onunkilerden ayırmıyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır," diyorum, ipucunu alıp gideceğini umarak.

Sadece kıkırdıyor ve sonra ilk seferinde ne yaptığını kaçırmış olma ihtimalime karşı daha da eğiliyor. "Senin için bir şeye modellik yapmamı ister misin?"

Şimdi sadece kızgınım. "Kız arkadaşım la içeri girdiğimi gördün mü?" Yumuşak bir kahkaha daha attı. "Sen söylemezsen ben de söylemem."

"Geri çekil lan," diye homurdanıyorum ve o da sonunda ipucunu alıp ayağa kalkıyor, aramıza biraz mesafe koyuyor. "Yapman gerekeni yapmalıydın."

Kız arkadaşımı alışveriş yaparken gördün ve yardıma ihtiyacı olup olmadığını sordun ama onun yerine soyunma odasına girene kadar bekledin ve sonra bana asılmaya çalıştın. Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?"

Bir elini kalçasına koydu ve bana ters ters baktı. "Bu kadar kaba olmana gerek yok."

Gülüyorum ama işin içinde mizah yok. Soyunma odasını göstererek, "Kaba herif şu kapıdan kız arkadaşımın bana asılıyor," diyorum. "Bu çok kaba. Onu aldatacak bir pislik olduğumu varsayarsak, bu da kabalık."

Elimi ona doğru sallıyorum, sinirli ve ortadan kaybolmaya hazır bir şekilde. "Siktir git buradan."

Kadın öfkeli bir şekilde nefesini tutuyor ve topuklarının üzerinde dönerek gitmek için dönüyor, nefesinin altında bir "pislik" mırıldanıyor. Bir şey söylemeye zahmet etmiyorum. Ne düşündüğü umurumda bile değil. Emily bulunduğu soyunma odasının kapısını kırıp kafasını dışarı uzattığında az önce olanlara hâlâ kızgındım.

"Görmek ister misin?"

"Kahretsin ki evet," diyorum hızla ve ona doğru yürüyorum. Kapıyı açıp içeri giriyorum ve arkamdan kapatıyorum. Onu gördüğümde içimden derin bir inilti kaçıyor. Pamuk şeker pembesi olanını giyiyor ve bu onu çok lezzetli gösteriyor. Bunun yan taraflarında çok daha küçük kesikler var, sadece yumuşak tenine alaycı bir bakış atmamı sağlayacak kadar.

"Lanet olsun, *Solnishka*," diye fısıldıyorum, sikimin acı verici bir şekilde sertleştiğini hissediyorum. Ona arkasını dönmesini işaret ediyorum ve döndüğünde, o küçücük elbisenin içindeki yuvarlak kıcını görünce bir inilti daha çıkarıyorum.

"Fikrimi değiştirdim. Bunu herkesin içinde giymeni istemiyorum."

Gülümsüyor ve başka bir askı alıyor. "Henüz hepsini görmedin. Gözlerini kapat."

Gülümsüyorum ve bana söyleneni yapıyorum, o bana bakabileceğimi söyleyene kadar gözlerimi kapatıyorum. Elbiseleri benim için tek tek deniyor, her biri neredeyse aklımı başımdan alıyor. Gözlerimi açıp onu çok daha büyük kesimli siyah elbisenin içinde gördüğümde, sikim kot pantolonuma doğru geriliyor ve zar zor dayanıyorum.

"Siktir," diye homurdanıyorum, bir adım daha yaklaşıp ellerimi vücudunda gezdiriyorum, parmaklarımı kalçalarının çıplak teninde ve ardından göğüslerinin üzerine gerilmiş kumaş şeridinde gezdiriyorum. Sütyen giymemişti ve meme uçları hemen sertleşip elbiseye baskı yapıyordu. Bir parmağımı

Bu elbisenin saklamak için hiçbir şey yapmadığı göğüslerinin alt tarafı boyunca ve her geçen saniye kısıtlamamın zayıfladığını hissediyorum.

"Orada söylediklerin için teşekkürler," diye fısıldıyor Emily. Kelimeleri titriyor, nefesleri hızlanıyor ve parmaklarımı sol memesinin kabarıklığı boyunca gezdirdiğimde kalbinin hızla çarptığını hissedebiliyorum.

"O kadına mı?" "Evet."

"Söylediklerini duymak zorunda kaldığın için üzgünüm." "Onu gönderdiğin için teşekkürler."

"Tabii ki bebeğim. İstedğim tek kadın sensin." Yaklaşıyorum ve o da soyunma odasının duvarına yaslanana kadar bir adım geri atıyor.

"Roman," diye fısıldıyor ve ellerim beline dolanıp kışını kavrarken ses tonunda görmezden geldiğim bir uyarı var. "Herkes bizi duyacak."

"Umarım öyledir," diyorum sırtarak. "İstedğim kadın hakkında herhangi bir şüphesi olmasını hiç istemem."

Emily'nin yüzü ısınıyor, ama elimi kalçalarının arasına götürdüğümde, "*lütfen beni becer*" diye inliyor. Bu sabah onu becermemek için tüm irademi kullandım ve beynimin bir kısmı *hala acıdığını* söylese de, diğer kısmı *sabahtan bu yana birkaç saat geçtiğini, şimdiye kadar kesinlikle daha iyi olduğunu haykırıyor*.

Parmağımı yarığının üzerinde gezdirip ne kadar ıslak olduğunu hissettiğim anda kontrolümü kaybetmeme saniyeler kaldığını anlıyorum. Ağzımı onunkine götürüyorum, yumuşak bir inilti çıkarıp omuzlarıma tutunurken alt dudağını ısıyorum.

"Durdur beni, *Solnishka*. Eğer çok ağrın varsa, beni hemen şimdi durdurmalısın."

"Çok ağrım yok," diye fısıldıyor, çoktan kot pantolonumu kurcalıyor, düğmesini açıyor ve fermuarımı rekor sürede indiriyor.

"Siktir," diye homurdanıyorum o uzanıp sikimi serbest bıraktığında. Elbisesi o kadar kısaydı ki tek yapmam gereken onu kaldırıp külotunu kenara itmekti. Yavaşça içine kayarken yüzünü izliyorum. İlk başta irkiliyor ama geri çekilip onu sadece başımla siktiğimde yüzü yumuşuyor ve beni sertçe öpüyor. Dilimi ağzına alırken elleri saçlarımda geziniyor. Sikimin geri kalanını ona yedirmeden önce kışını daha sıkı kavriyorum ve taşaklarım içine girdiğinde, soyunma odasının ötesinde duyulabileceğinden hiç şüphem olmayan bir inilti çıkarıyor. Dudaklarına karşı gülümsüyorum ve onu tekrar aşağı çekmeden önce yavaşça yukarı kaldırıyorum.

Onun da görmesini isteyerek aynaya doğru yürüdüm. "Seni becerirken beni izle,
Solnishka," diye fısıldıyorum dudaklarına.

Aynaya bakmak için başını çeviriyor, çıplak kıcının mükemmel görüntüsünü, dar amcığında kaybolmadan önce horozumun tabanını ve sahip olduğum her şeyle onu doldurmak üzere olan ağır toplarımı gördüğünde tekrar inliyor.

"Ne kadar seksi olduğunu görüyor musun? Sikimi alırken amının ne kadar muhteşem olduğunu görüyor musun?"

"Siktir," diye inliyor, gözlerini bizden alamıyor. Parmaklarımı kıcına morluklar bırakacak kadar sert sokuyorum ve tekrar içine giriyorum.

"Şimdi iyi bir kız ol ve sikimin her yerine boşal. Üstümü kirlet, küçük güneş. Sikimi kirlet."

"Evet," diye inliyor, başını sallıyor ve gözlerini ona nasıl vurduğuma diyor çünkü bunu o da benim kadar istiyor. Amcığı etrafımda daha da sıkılıyor ve boşalmaya başladığında, sesi bastırmak için ağzını benimkine getirmeden önce küçük bir çığlık atıyor. Çıgıllıklarını yutuyorum, tüm vücudum serbest bırakılmamla gerilene kadar ona daha da sert çarpıyorum. Derin bir iniltiyle bırakıyorum, tamamen tükenene kadar sahip olduğum her şeyle onu dolduruyorum.

Onu nazikçe öpüyorum, içinde yumuşuyorum, sonunda çekip alnımı onunkine yaslamadan önce birkaç dakika daha onu tutuyorum.

"Üzgünüm, küçük güneş. Planımız sana iyileşmen için birkaç gün vermektir." Yumuşak bir kahkaha attım. "Anlaşılan senin yanında bana güven olmaz."

Gülümsüyor ve beni tekrar öpüyor. "Bunu ben istedim. Bu sabah da istemiştin" diye hatırlatıyor bana. Birinin soyunma odasına girdiğini duyduğumuzda yüzü kıpkırmızı oluyor. Kapı çalınmadan önce yüksek topuklu adımlar yaklaşıyor.

"Evet?" Emily'nin mahcup yüzüne gülmemeye çalışarak söylüyorum. "Bitirmek üzere misin?"

Kadının sesini tanıdım. Daha önce bana asılanla aynı kişi. Onun olduğunu bilmek beni güldürüyor.

"Evet, birazdan çıkacağız."

"Umarım öyledir," diye mırıldandı. "Burası saygın bir mağaza, saatlik kiralanan bir motel odası değil."

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor Emily.

"Birkaç dakika içinde çıkacağımızı söyledim." Bu sefer sesime kızgınlığın karışmasına izin verdim ve o da ipucunu aldı, benim kadar aptal olmadığını kanıtladı

İlk düşüncem.

Ayak sesleri tekrar ana alana doğru kayboluyor ve Emily utanç dolu bir iniltiyle yüzünü boynuma gömüyor. Gülüyorum ve başını öpüyorum.

"Seni soyunma odasında becerdiğim için özür dilerdim ama bunun için en ufak bir üzüntü bile duymuyorum. Umarım seni çok incitmemiştir."

Gülüyor ve boynumu öpüyor. "Ben iyiyim ve üzgün de değilim. Sadece onunla yüzleşmek için sabırsızlanıyorum."

Onu nazikçe üzerimden kaldırıp yere bırakıyorum. Parmağımı çenesinin altından geçirip yüzünü yukarı kaldırıyorum. "Onunla başın dik bir şekilde yüzleşeceksin bebeğim, çünkü kimsenin sana kendini kötü hissettirmesine izin yok. Seni seviyorum ve sen de seni becermeme izin verdin ve bu harika hissettirdi. Utanacak bir şey yok, tatlım."

Başını sallıyor ve avucunu yanağıma bastırıyor. "Seninle ilgili hiçbir şeyden asla utanmam."

"Muhtemelen yaptığım bazı şeylerden biraz utanmalısın," diyorum ona göz kırparak, "ama bizimle ilgili bir şey değil."

Başını iki yana sallar. "Hayır. Hiçbir şeyden utanmıyorum. Yaşamak için ne yaptığını biliyorum ama nasıl bir adam olduğunu da biliyorum. Sen iyi bir adamsın Roman."

Ne kadar tatlı olduğuna gülümsüyorum. Ama çok yanılıyor. Ben iyi bir adam değilim. Sadece birkaç ahlaki değeri olan kötü bir adamım. Umarım her zaman onun sevgisine layık olduğumu düşünür, ama gerçek şu ki değilim.

"Sen benden çok daha iyisini hak ediyorsun," diyorum ona, "ve eğer iyi bir adam olsaydım, gitmene izin verirdim." Tartışmaya başladığında, parmağımı dudaklarına bastırarak sözlerini kesiyorum. "Ama bu asla olmayacak. Benim her parçam zaten sana ait, *Solnishka*."

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor parmağıma doğru. "Ve muhtemelen bundan daha önce bahsetmeliydim ama doğum kontrol hapı kullanmıyorum."

Gülümsüyorum ve ona göz kırpıyorum. "Biliyorum."

Ağzı açık kalıyor ve alnından öperken yumuşak bir kahkaha atmaktan kendimi alamıyorum. Her geçen saniye daha da aşık olduğuma yemin edebilirim. Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum ama yine de gerçek bu. Kendimi kot pantolonumun içine sokup giyinmesine yardım ettiğimde hâlâ gülümsüyorum. Alışveriş merkezini düşündüğümünden çok daha fazla sevdiğim ortaya çıktı.

Bölüm 10

OceanofPDF.com

Emily

I Yüzüm alev alev yanarken ve külotum sırlıslıkla ıslanmışken o soyunma odasından çıktım. Roman yere bakıyor ve bana bir göz kırptıyor, kolunu bana doluyor ve beni mağazanın önüne götürüyor. O da Tezgâhın arkasındaki güzel sarışın mutlu olmadığını açıkça belli ediyor. "Her şey yolunda mı?" diye soruyor ve bana sert bir bakış atıyor.

Sesini ben orada yokken Roman'a asılan kadın olarak tanıyorum ve sonra bana söylediklerini hatırlıyorum, bu yüzden başımı dik tutuyorum ve "Evet, teşekkür ederim. Her şeyi ve daha fazlasını buldum."

Roman gülüyor ve ben ödeme yapamadan ona kartını uzatıyor. Ona baktığımda eğildi ve ağzını kulağıma bastırdı.

"Gerçekten ödemene izin vereceğimi düşünmedin, değil mi? Bundan sonra seninle ben ilgileneneğim, *Solnishka*. Bir daha hiçbir şey için endişelenmene gerek yok."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Parasal açıdan iyi durumdayım, ancak büyükannem ve büyükbabamın bana bıraktığı para hızla tükeniyor ve gelecek hakkında endişelenmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Ailemden para almayı reddediyorum ve geçimimi sağlamak için günde on iki saat garsonluk yapmak zorunda kalmayacağımı bilmek beni rahatlatıyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum ve sonra yanağından öpüyorum.

Kulağıma öpüyor ve kartını geri almadan önce bir kolunu bana doluyor. Çantaları aldıktan sonra başka bir mağazaya gidip, bakarken bile ayaklarımı acıtan bir çift topuklu ayakkabı daha alıyoruz ve sonra ona tarçınlı şekerli kraker yediriyorum.

Parçalardan birini kremaya batırıyor ve "Bunu neden tekrar yapıyoruz?" diye soruyor.

Gülüyorum ve elimdeki parçayı kremaya batırıyorum. "Çünkü bunlardan birini yemeden alışveriş merkezine gidemezsin. Kuralları ben koymuyorum Roman. Sadece onlara uyuyorum."

"Hiçbir zaman kurallara uyan biri olmadım," diye mırıldanıyor ve ağzına atmadan önce şeker topuna bakıyor. "Lanet olsun."

"Söylemiştim," diyorum, hemen bir başkasına uzandığında gülerek.

Bugün yeterince şeker tüketmediğimiz için iki tane ev yapımı limonata sipariş ediyoruz ve Roman kardeşleri için dört tane daha simit ısırtığı alıyor. Tıka basa doymuş ve ellerimiz dolu bir şekilde arabaya geri dönüyoruz. Roman'la birlikte olmak çok kolay. Yemin ederim DMV'yi eğlenceli hale getirebilir. Çatı katına geri döndüğümüzde, kardeşleriyle takılıyoruz, tatlı simitlerin ilk tadına baktıklarında gülüyoruz. Matvey'in tatlıya düşkün olduğunu biliyordum ama kendi poşetini yedikten sonra Vitaly'den bir tane çalması beni bile şaşırttı. Oturup bir sürü abur cubur yiyen adamlara benzemiyorlar. Spor salonu üyeliklerinin ve protein karışımlarının yürüyen reklamları gibi görünüyorlar. Gerçek hayatta hiç bu kadar yırtık kas görmemişim.

Onlar şekerleri yükselirken biz de oturup bu gece neler olacağını konuşuyoruz. Hiçbirimiz tam olarak ne bekleyeceğimizi bilmiyoruz, ama sonuç olarak kulaklarımızı açık tutmamız, mümkün olduğunca çok ayrıntı almamız gerekiyor ve benim tek başıma hiçbir yere gitmeme izin verilmiyor. Her şeyden çok bir engel olabileceğimi hissediyorum, ama Roman'ın oraya yalnız gitmesine izin veremem. Güvenli değil ve kucağında başka bir kadın olduğu düşüncesini midem kaldırmıyor.

Hazırlanma vakti geldiğinde pembe elbisemi siyah topuklu ayakkabılarımla birlikte giyiyorum. Makyajım koyu ve dumanlı, tam sarışın peruğumu takmak üzereydim ki Roman içeri girip arkamdan yaklaştı. Kollarını bana doluyor ve aynada gözlerimle buluşuyor.

"Peruğu takıp başka birine dönüşmeden önce kızımı görmek istiyorum."

"Ben hâlâ benim."

"Biliyorum, bebeğim." Yanağımı öpüyor ve peruğu takabilmem için geri çekiliyor. Yerine oturduğunda bir fırça atıyorum ve sonra ona dönüyorum.

"Bu hoşuna gidebilir. Bu bir rol yapma oyunu olabilir."

"Seni senden başka biri olarak hayal etmek istemiyorum, *Solnishka*." Gözlerini elbisemde gezdiriyor ve sonra bir iç çekiyor. "Tanrım, diğer erkeklerin seni bunun içinde görmesinden nefret ediyorum." Elini yan tarafımda gezdirdikten sonra dönüp kışımı avuçluyor. "Harika görünüyorsun bebeğim."

Ona gülümsüyorum ve ellerimi takım elbisesinin ceketinde gezdiriyorum. Yine baştan aşağı siyah bir takım elbise, çok pahalı görünüyor ve onu günah kadar ölümcül gösteriyor. "Sen de oldukça harika görünüyorsun." Ona yaklaşıyorum ve kokluyorum. "Tanrım, sen de çok güzel kokuyorsun."

Gülüyor ve kıcıma yumuşak bir şaplak atıyor. "Böyle düşünmene sevindim çünkü bütün gece boyunca bana yapışıp kalacaksın."

"Güzel."

Gülümsüyor ve elimi tutarak benimle birlikte kardeşlerinin beklediği yere doğru yürüyor. Rahatsızlık, bu küçük kıyafetle etrafta dolaşırken nasıl hissettiğimi anlatmaya başlamıyor bile, ama buna alışmam gerekiyor. Bütün gece bunu yapacağım ve tahmin ediyorum ki seks hayvanı olarak tutulan bir kadın yarı çıplak dolaşmaktan çekinmeyecektir.

Roman parmağıyla Vitaly'yi göstererek, "Tek kelime bile etme," diyor.

Gülüyor ve ellerini kaldırıyor. "Almayacaktım. Yine de pembeyi seviyorum," diyor ve bana hızlı bir göz kırıyor.

Roman Rusça bir şeyler mırıldanıyor ve Vitaly gülüp uzaklaşıyor. Sadece Roman'ın damarına basıyor ve aradaki gerilimi azaltmaya çalışıyor. Roman'ın kardeşleri ona tamamen sadık ve onların hayatında olmasından çok memnunum. Tüm bunları tek başına yaşamak zorunda olmadığını bilmek beni daha iyi hissettiriyor. Birbirlerine sahipler ve umarım artık bana da sahip olduklarını biliyorlardır.

Lev gülerek, "Eğlenceli bir gece olacak," der. Danil'e bakar. "Benimle yer değiştirmek istemediğine emin misin? Bütün gece arabada oturmaktan mutluluk duyarım."

Roman, "Sizinle tanışmaları kötü bir fikir olmayabilir," diyor. Danil Lev'i tersler ve dizüstü bilgisayarını kapatır. "Evet, bu gece gidebilirim."

"Bu hiç adil değil," diyor Vitaly, elinde votkayla içeri girerken.

"Belki Matvey seninle yer değiştirir," diyorum.

Roman elini enseme koyup "Hayır, Matvey arabada kalacak" demeden önce herkes biraz sessizleşiyor.

"Özür dilerim," diyorum çabucak, kendi aptallığıma lanet okuyarak. Tabii ki içeri girmeyecek. Alina'nın gitmesi muhtemelen onu çok üzecektir.

Matvey beni şaşırtarak şöyle dedi: "Sorun değil. Sadece insanların bana dokunmasından hoşlanmıyorum ve kardeşlerim muhtemelen birini öldüreceğimi biliyorlar, bu da tüm bunların amacını boşa çıkarır."

"Evet, bu muhtemelen insanları biraz şüphelendirir," diye katılıyorum.

Bana küçük bir gülümseme veriyor. "Evet, sadece birazcık."

Roman'ın başparmağı boynumu okşarken o da başımın üstünü öpüyor. Danil takım elbisesiyle geri döndüğünde, "Tamam, gitme zamanı." der.

Melnikov kardeşlere bakıyorum, her zamanki kot pantolonu ve bu kez koyu gri kapüşonlu tişörtüyle Matvey dışında hepsi pahalı takımlar giymiş, sonra da zar zor giydiğim elbisemle kendime bakıyorum. Bu gece için kiralanmış bir eskort gibi görünüyorum. Güldüğümde Roman bana kaşlarını kaldırıyor.

"Sadece bunun başkaları için nasıl görünmesi gerektiğini düşünüyordum."

Vitaly güler. "Tam olarak neye benzediğini biliyorum." Roman'ın ona attığı bakışı görünce sadece güler ve Lev'in omzuna bir şaplak atar. "Senin de aynı şeyi düşündüğünü biliyorum. Hepimiz öyle düşünüyoruz. Bazen sadece gülmen gerekir, Roman."

"Evet, müstakbel karının bu gece için kiralanmış bir fahişeye benzediğini söylediğimde gülüp gülmeyeceğini göreceğiz."

Roman'ın sözleriyle gözlerim açılıyor ve etrafıma baktığımda kardeşlerinin de hemen hemen aynı şekilde baktığını görüyorum.

Roman yüzümü kavırıyor ve beni öpüyor. "Evet, beni doğru duydun. Bana kalırsa bu iş çoktan bitti, ama merak etme küçük güneş, düzgün bir teklif alacaksın."

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, üst düzey bir eskort diyecektim.

Müstakbel baldızımı tanımlamak için asla fahişe kelimesini kullanmam," diyor Vitaly sırtarak. "Aileye hoş geldin kardeşim," diyor Danil, omzumu sıkarak.

Asansöre giden yol.

Lev gülümsüyor ve Matvey bana onayladığını gösteren bir baş selamı daha veriyor. Ağlamamaya çalışıyorum çünkü sadece birkaç kelime ve gülümseme olsa da bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Az önce onaylarını verdiler ve beni aileye kabul ettiler. Kendimi tehlikeli bir Bratva'ya bağladığımın farkındayım ama umurumda değil gibi görünüyor. Mutlu olmakla ve hayatımda hiç hissetmediğim kadar sevildiğimi hissetmekle meşgulüm.

Roman asansörde arkamda duruyor, kolunu göğsümün üst kısmına dolamış. Ona yaslanıyorum, zihinsel olarak kendimi bu geceye hazırlıyorum. Topuklu ayakkabılarım başımı çevirip yanağından öpmemi kolaylaştırıyor. Gülümsüyor ve boynumun kıvrımını öpüyor. Bu anın tadını çıkarıyorum çünkü Viper'a girer girmez her şey farklı olacak.

Bu sefer arabayı Lev kullanıyor, Roman da arkada yanımda oturuyor. Yol boyunca elimi tutuyor, başparmağımı okşarken o ve kardeşleri

Rusça konuşuyoruz. Kalabalık otoparka girer girmez gerilmeye başlıyorum.

Roman bana "Bunu yapmak zorunda değilsin," diye hatırlatıyor.

"Biliyorum. Bunu yapmak istiyorum," diyorum ona. "Yardım etmek istiyorum."

Endişelendiğini biliyorum, bu yüzden gerçekten iyi olduğumu anlaması için ona gülümsüyorum.

"İngilizce bilmediğini unutma, bebeğim."

"Unutmayacağım."

"Ve bensiz hiçbir yere gitme."

Gülümsedim ve "Gitmem." dedim.

"Bize ihtiyacın olursa buradayız," diyor Lev ve sonra Danil'e gülümsüyor. "İyi eğlenceler."

"Evet, hemen ilgileneceğim," diyor Danil. Dizüstü bilgisayarını deri bir postacı çantasına koyuyor ve kayışını göğsüne doğru çekiyor. Çanta yıpranmış ve tereyağı yumuşaklığında görünüyor ve SUV'den indiğimde deri kokusunu alabiliyorum.

"Çantana bayıldım," diyorum ona.

"Teşekkürler." Bana sırtıyor. "On yedi yaşımdayken çaldım. Hayatımda verdiğim en iyi karardı. Müthiş bir çanta."

Şaka yapıp yapmadığını merak ederek gülüyorum, ama şaka yaptığını sanmıyorum.

"Gösteri zamanı bebeğim," diyor Roman, bana bakarak. Bana bir öpücük veriyor. Çok tatlı, nazık ve sevgi dolu bir öpücük. Bir bakıma veda gibi ama birkaç saat içinde kulüpten ayrılacağımızı ve her şeyin normale döneceğini biliyorum. Sadece bir süreliğine kendimiz olamayız. Kız kardeşini bulabileceğimiz anlamına geliyorsa bu korkunç kulübe girebilirim. Onun için her şeyi yaparım, geceyi bir grup kadın düşmanı, seks taciri pislikle geçirmek de dahil, bu yüzden ona gülümseyip başımı sallıyorum.

"Ben hazırım. Seni seviyorum, Roman."

"Ben de seni seviyorum bebeğim, hem de çok."

Ve böylece dönüp iki yanımızda Vitaly ve Danil olduğu halde kulübe doğru yürümeye başlıyoruz. Geçen seferki iri yarı adam olan fedainin yanına varmadan önce Roman kolunu bana doluyor ama tüm tavrının değiştiğini hissediyorum. Artık bana karşı her zamanki tatlı yumuşaklığı yok. Sert tarafı ortaya çıkıyor. Duvarlarını yükselttiğini hissedebiliyorum ve bundan nefret ediyorum ama bunun beni güvende tutmak için olduğunu biliyorum. Eğer bu kulüpteki adamlar onun için ne kadar önemli olduğumu öğrenirlerse, bunu ona karşı kullanabilirler ve bu ikimizin de isteyeceği son şey olur.

Geçen sefer şansım yaver gitti ve bir grup erkekle birlikte içeri sızdım. Neyse ki kimseyle konuşmamıştım, bu yüzden burada İngilizce bilmediğimi gizlememi bozabilecek kimse yok. Bu sefer fedai önümüze geçip gözlerini Roman ve kardeşlerinin üzerinde gezdiriyor. Geri adım atmıyorlar, dövüş ve cüsse konusunda uzman olmayabilirim ama ben bile bu fedainin ne kadar iri olursa olsun bu üç adama karşı hiç şansı olmadığını söyleyebilirim.

"David'in misafirleri olarak buradayız," diyor Roman, fedaiye sırtarak.

"Geri dönebileceğinizi söylemişlerdi," diyor fedai ve sonra gözlerini bana çevirip gülümseyerek Roman'a yaklaşmamı sağlıyor. "Görüyorum ki evcil hayvanınızı geri getirmişsiniz."

"O seni ilgilendirmez," diyor Roman, beni sıkı sıkı tutarken fedaiyi iterek.

"Sadece bakıyorum," diyor fedai gülerek.

Karanlık kulübe giriyoruz ve hemen dışarı çıkabilmeyi diliyorum. Buranın ne kadar iç karartıcı olduğunu unutmuşum. Neredeyse çıplak kadınlar her yerde, direklerin üzerinde dans ediyor, kucak dansı yapıyor, içki servisi yapıyor ve hiçbiri kendi isteğiyle burada değil. Çoğunun gözlerinde boş bir bakış var ve özellikle agresif bir kucak dansı yapan bir adamın yanından geçerken kadının yüzüne bakıyorum ve keşke bakmasaydım diyorum. Bir an için gözlerimiz buluştu ve gözlerindeki acıyı gördüm. Kadın hızla başka tarafa bakıyor ve yüzünü yine boş bir maskeye dönüştürüyor, adam ise kadın ona sürtünürken vücudunu pençeliyor.

Roman elini enseme koyup beni yumuşak bir şekilde sıkıyor ve ayaklarımın hareket etmesini sağlayan tek şey bu oluyor. Ona bir can simidi gibi sarılıyorum. VIP alanına ulaştığımızda, buraya en son geldiğimizde Roman'a kucak dansı yapan sarışını görüyorum. Muhteşemdi. Bu gece gittikçe güzelleşiyor ve biz buraya geleli daha on dakika bile olmadı.

Roman'a ısıltılı bir gülümseme veriyor ve ona doğru adım atmaya başlıyor. Vücudum kaskatı kesiliyor ama Roman beni kendine çekiyor ve elini kadına doğru sallayarak onu yanında istemediğini belli ediyor.

"Hey," diyor ona seksi bir dudak bükerek. "Geçen sefer eğlendiğimizi sanıyordum. Bir dans daha istemiyor musun?"

Roman, "Senden değil," diyor.

Bana dönüp attığı bakış neredeyse beni kış üstü yere serecekti. Az önce ne dediklerini anlamamam gerekiyordu ama bakışının herhangi bir yoruma ihtiyacı yoktu. Bu kadın benden nefret ediyor.

"Brandy, rahatla," diye bağıyor David ona doğru ilerlerken. Gülüyor ve ona doğru uzanıyor, bir elini kışına yerleştiriyor ve ona yapışkan gibi görünen bir sarılma veriyor. Roman'a gülümsüyor. "Birileri biraz kıskanç," diyor ve ben aptalı oynamak ve gözlerimi devirmemek için gerçekten çok uğraşmak zorunda kalıyorum.

"Alınmak yok. Sadece ilgilenmiyorum," diyor Roman. David Danil'e bakar. "Başka bir kardeş mi?"

"Evet, ben Danil. Lev bu gece gelemedi." Yumuşak bir kahkaha atıyor ve elini uzatıyor. "Onun yerini almaktan çok mutlu oldum."

David onun elini sıkar ve sonra Brandy'yi çevirir. Bir elini kalçasında tutar ve diğer elini göğüslerinden birini avuçlamak için yukarı kaldırır. Brandy'nin çok büyük silikonları vardır, bu yüzden David'in büyük eli bile hepsini içine alamaz. Bunu yapmaya hakkı varmış gibi onu sıkıyor ve Danil'e gülümsüyor.

"Bahse girerim Roman'ın kardeşlerinden biri seni kucağına almak ister, tatlım. Öyle değil mi?"

Meydan okuma çok açık. Danil reddederse, çok şüpheli görünecek. Yani, kim muhteşem Brandy'nin kucağında sürtünmesini istemez ki? Danil takım için bir tane alır ve istekli Brandy'ye elini uzatmadan önce gülümser. Brandy kıkırdarak gülüyor ve Danil'in elini tutup onu arkadaki bir masaya götürüyor. Buradaki tüm kadınlar için üzülüyorum ama Brandy'de bir tuhaflık var. Burada olmaktan gerçekten keyif alıyor gibi görünüyor ve olup bitenlerden rahatsız olduğuna dair hiçbir ipucu yok. Onu yargılamamaya çalışıyorum. Belki de o kadar uzun süredir burada olduğu için kafası karışmıştır. Ona hak veriyorum çünkü kimse burada çalışmak zorunda değil ama bu onu sevmek zorunda olduğum anlamına gelmiyor.

David'i masaya kadar takip ediyoruz, Brandy çoktan Danil'in üzerine atlamaya başlamış bile. O Danil'in üzerindeyken gözlerine bakamıyorum, bu yüzden başımı eğiyorum, Vitaly Danil'in yanına oturduğunda rahatlıyorum, böylece diğer tarafındaki seti alabiliyoruz. En azından aramızda bir beden var. Bu, Brandy'nin Roman'a bakmasını ve kalçalarını daha da hızlı sallarken seksi bir inilti çıkarmasını engellemiyor.

Roman onu görmezden geliyor ve beni kucağına çekiyor. Bir kolunu bana doluyor ve başparmağıyla kalçamı okşuyor. Ağzını kulağıma götürüyor ve "Çok üzgünüm bebeğim" diye fısıldıyor.

Ona kızgın olmadığımı anlamasını umarak yanağından öpüyorum. Bana bir öpücük daha veriyor ve sonra David'e dönüyor.

"İşler iyi gidiyor gibi görünüyor," diyor, tıklım tıklım dolu kulübe bakarak.

"Öyle. Çok iyi," diyor David sırtarak. "Söylentilere göre yakında bir rakibimiz olabilirmiş."

Roman gülüyor. "Rekabet değil. Pink'i yaklaşık bir ay içinde açmayı umuyoruz. Aramızda işler iyi giderse, o zaman iş yapmak için başka bir yer olacak."

Vitaly, "Bazı insanların yüzlerini biraz daha kolay gösterebilecekleri bir yer olacak," diyor.

"İlginç bir fikir," diye itiraf ediyor David. Düşünürken Brandy'yi izliyor, Brandy sırtını dikleştirip bir inilti daha çıkardığında dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor. "Orada ne tür kadınlar olacak? Bizimkileri mi kullanmak istiyorsun?"

Roman, "Striptizcilerimiz olacak," diyor ve ardından ekliyor, "*Sadece* striptizciler. Eğer burası bazı kişilerin gelip iş konuşabileceği güvenli bir yer olaksa, o zaman kadınların istediklerini yapmakta özgür oldukları bir yer olmalı. Bazı ekstralar için para almak istiyorlarsa, bu onların bileceği iş. Biz buna engel olmayacağız ama kadınlar seçim yapmakta özgür olacaklar. Bu işi yürütmenin tek yolu bu."

David gülüyor. "Erkekler buna pek bayılmayacak ama mantıklı ve herkesin kışını kurtarıyor. Buna itiraz edemem." David bir elini kaldırıp esmer birini işaret ediyor. "Onlara içki getir."

"Üç votka," diyor Vitaly ona.

Keşke dört olsun diyebilseydim ama burası bir kadının çakırkeyif olması gereken bir yer değil. Roman, David'in göremediği yerlerde tenimi okşamaya devam ediyor ve gülümseyen bir esmer gelip kendini Vitaly'ye sunduğunda, oturduğumuz kanepe daha da kalabalıklaşıyor. Yumuşak bir iç çektüğimde Roman bunu duyuyor ve beni kendine daha sıkı çekiyor.

Kardeşler Rusça küçük bir konuşma yapıyorlar ve keşke ne dediklerini bilseydim. İçkiler geldiğinde üçü de içiyor ve Vitaly "İçmeye devam edin" diyor. Bu geceyi atlatmak için alkol kullandığını biliyorum ve onu suçladığımı söyleyemem. Danil bir inilti çıkarıyor ve ona binen kadının kalçalarını kavırıyor ve kimse bakmazken gözlerini bana çeviriyor ve gülmek için dilimi ısırarak zorunda kalıyorum. Her şey inandırıcı görünüyor ama hepsi göstermelik.

Erkekler daha fazla iş konuşmak istediklerinde kadınlara bahşiş verip yollarına devam ediyorlar. David bana bakıyor ama Roman beni kucağından indirmek için bir hamle yapmayınca sandalyesine geri yaslanıyor ve yeni kulüp hakkında sorular sormaya başlıyor. Onlar Pink'in neler sunacağını konuşurken,

içkiler gelmeye devam ediyor. Başımı Roman'ın omzuna yaslayıp kokusuna ve derin, seksi sesine odaklanıyorum. Buranın her köşesinde titreşen şehvetli, bas ağırlıklı müzik boynumun dibinde bir baş ağrısı başlatıyor ya da belki de bu sadece son birkaç saattir sıkışıp kaldığım pozisyonudur.

"Tuvalete gitmem gerek," diye fısıldıyorum Roman'ın kulağına. Aynı zamanda çok susamıştım ve biraz esnemek istiyordum.

Ben konuşur konuşmaz Roman kardeşlerine bir şeyler söyledi ve sonra David'e "Hemen döneceğiz" dedi.

Kucağından inmeme yardım ediyor ve sonra elini enseme koyuyor. Bu sahiplenici bir hareket, açıkça sahip olduğunu göstermek için yapılmış bir hareket ama yine de bunu yapmasını seviyorum. Bana koruyucu geliyor ve Roman'a ait olmak umurumda değil, çünkü bu onların kastettiği şekilde değil. *Bizim tarzımızda* ve sevgiye dayanıyor.

Kalabalığın arasından geçip geçen sefer kullandığımız koridordan aşağı iniyoruz. Roman kapıyı tekrar çalıyor ve kimse bir şey söylemeyince açıp boş olduğundan emin oluyor. Güvenli olduğundan emin olunca içeri giriyorum ve yapmam gerekeni yapıyorum. Boynumu döndürmek ve kollarımı başımın üzerine uzatmak için de birkaç saniye ayırıyorum. Kapıyı açtığımda beni bekliyor, ama bizi geri götürmek yerine beni birkaç adım öteye götürüyor ve sonra duvara yaslıyor.

"İyi misin?" diye soruyor, iyi olmadığımı dair bir işaret var mı diye yüzümü inceliyor. "Ben iyiyim."

"Daha ne kadar süreceğini bilmiyorum. Yakında bizi buradan çıkarmaya çalışacağım."

Gözlerindeki endişeyi görebiliyorum, bu yüzden yüzünü tutup onu daha yakına çekiyorum. "Ben iyiyim Roman. Söz veriyorum." Küçük bir gülümseme veriyorum ve ekliyorum, "Yine de gerçekten susadım. Zavallı hayvanın susuz kalmadan önce ona bir şeyler içirirsen sence bu zayıflık olarak görülür mü?"

Gülümsüyor ve o güzel ağzı ile seksi yeşil gözleri müthiş bir kombinasyon oluşturuyor. Şu anda bile, tüm bunların ortasında bile, adam nefesimi kesiyor.

"Ne içmek istersin, *Solnishka*?"

"Çok güçlü bir şey, ama sanırım Sprite ya da başka bir şey içmem daha akıllıca olur."

Geri çekilmeden önce başımın arkasını tutuyor ve beni bir öpücük için kendine çekiyor, dışarı çıkmadan önce beni ona karşı hissetmek istiyor

ve herkesle yüzleşıyorum. Dili benimkine karşı nazik, her yumuşak darbede bedenimi canlandırıyor ve ben hemen ona karşı eriyorum. Onun tatlılığı etrafımızdaki sertlikle tam bir tezat oluşturuyor ve bunu arzuluyorum. Ağzımı onun için daha geniş açıyorum ve votka aromalı dilini emdiğimde bir inilti çıkarıyor. Eli vücudumdan aşağı kayarak kıçımı kavıyor ve sonunda geri çekildiğinde ikimiz de nefessiz kalıyoruz.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor dudaklarıma.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyorum, sonra elini enseme koyuyor ve beni dışarı çıkarıp bara götürüyor.

Striptiz direklerinden birinin yanında dansçılardan birini izleyen erkekler tezahürat yapıyor ve alkış tutuyor ve Roman bizi kalabalığın arasından geçirirken, bana açıkça bakan erkeklerden hiçbirisiyle göz teması kurmamak için çok çaba sarf ediyorum. Roman'ın parmakları beni izlediklerinin farkında olduğunun tek işareti olarak boynuma dolanıyor ve bize barda boş bir yer buluyor. Barmene el sallamak için başını çevirdiğinde, birinin bileğimi tuttuğunu hissediyorum. Ben bir şey yapamadan adam beni döndürüyor ve ellerini vücudumda gezdiriyor. Korku dolu bir çığlık attım ve işte o anda kıyamet koptu.

Roman adamı ensesinden tutuyor, az önce bana dokunuşundan çok farklı değil, ama bunda yumuşak ve tatlı bir şey yok. Roman'ın yüzündeki ifade beni yana doğru bir adım attırıyor ama sert bir bedene çarptığımda panikleyip kaçmaya çalışıyorum.

"Sorun yok," diyor Vitaly, kimse duymadan benimle İngilizce konuşabilmek için eğilerek. "Bana yakın dur."

Bana iki kez sormasına gerek yok. Kolunu tutuyorum ve Roman'a bir şeyler haykırırken yanında duruyorum. Danil çoktan diğer tarafına geçmiş, ikisi de onu sakinleştirmeye çalışıyor ama Roman'ın buna hiç niyeti yok.

"Bana ait olana el sürebileceğini mi sanıyorsun?" diye hırlıyor adama, sonra da yüzünü bara çarpıyor. Kırılan burnunun gürültüsüyle yüzümü Vitaly'nin koluna dönüyorum. Diğer herkes geri çekildi, bu yüzden Roman onu tekrar yere çarparken kendi küçük boş alan cebimizdeyiz.

"Roman!" David bize doğru koşarak bağırıyor. "Ne yapıyorsun lan sen?"

"Bana ait olana dokundu, lanet bir hayvan gibi onu mıncıkladı." Roman yaklaşıyor ve adamın kanlı yüzüne tükürüyor. "Sanki böyle bir pisliğin ona elini sürmesine izin verecekmişim gibi."

"O işaretli değil!" diye bağıyor adam. Sesi acı ve kanla kalınlaşmış ve aldığı her nefeste burnundan gelen ısıklık sesi iyi bir şey anlamına gelemmez. Bara bakıp içinde birkaç dişin yattığı bir kan birikintisi gördüğümde neredeyse akşam yemeğimi kaybediyordum.

Roman adamın boğazını çıplak elleriyle parçalayacakmış gibi görünüyor. Siyah takım elbisesinin içinde göğsü kabarıyor, elleri yumruk olmuş ve gözlerindeki karanlık bakış beni dehşete düşürmeye yetiyor, ama tam bunu düşündüğüm anda yeşil gözlerini benimkilere çeviriyor ve hemen yumuşuyorlar. İyi olduğumdan emin olmak için gözlerini üzerimde gezdiriyor ve beni alıp buradan götürmekten başka bir şey istemediğini biliyorum, ama bana doğru adım atmaya başladığını gördüğümde, başımı hızlıca sallayarak iyi olduğumu ve rollerimizden kopmamasını söylüyorum.

İstediği gibi yanıma gelmek yerine Vitaly'ye bir şeyler söylüyor, o da eğilip kulağıma "İyi misin?" diye fısıldıyor.

Başımı sallayıp kolunu sıkıyorum, iyi olduğumu ve normal şekilde devam etmemiz gerektiğini anlamasını umuyorum. Roman'a öyle bir şey söylüyor ki Roman gözle görülür bir şekilde biraz olsun rahatlıyor. Adamı hâlâ bara yaslamış tutuyor ve David yaklaştığında Roman ona çoğu erkeğin altına işeyeceği bir bakış atıyor.

"Bunu burada yapamazsın," diye açıklıyor David, sanki bilmek istediğimden çok daha fazla hayatı sona erdirmiş bir adam yerine söz dinlemeyen bir çocukla konuşuyormuş gibi. "Bu kulüpte kurallarımız var Roman ve adam haklı. Hayvanın işaretli değil. Eğer ona başkasının dokunmasını istemiyorsan, o zaman işaretlenmeli."

"Bu da ne demek oluyor?" Roman sorar.

David iç çeker ve iki kadını işaret ederek yaklaşımlarını ister. Bu konuda pek heyecanlı görünmüyorlar ama itaatsizlik etmenin çok daha kötü olacağını bildikleri için söyleneni yapıyorlar.

"Gördün mü?" David kızın sol bileğindeki dövmeyi göstererek soruyor. Mükemmel bir daire içinde, kendi kuyruğunu ısırarak kırmızı bir engerek yılanı. "Kırmızı, kızın kulübe ait olduğu anlamına geliyor. Herkes tarafından kullanılabilir." Diğer kızın dövmesini işaret ediyor. Aynı yerde ama bu engerek yılanı siyah. "Siyah engerek, bizden biri olduğu anlamına gelir, ancak özel mülkiyettir, yani başka kimsenin ona dokunmasına izin verilmez. Özel mülkiyette olan bazıları damgalanır ama bu oldukça nadirdir."

"Markalı mı?" Roman soruyor. Tiksintisini gizlemeye çalışıyor ama ses tonundan bunu duyabiliyorum.

"Çoğu kişi bunu seçmez ama bu da bir seçenek." David bana bakıyor ve iç geçiriyor. "Çoğu erkek evinden evcil hayvan getirmez Roman, ama ara sıra oluyor ve biz de elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyoruz, ama kurallara uyulması gerekiyor."

Tekrar Roman'a dönüyor ve bu kez konuşurken sesi sert ve kesin bir tonda çıkıyor. "Hemen şimdi burada işaretlenecek, yoksa sen ve kardeşlerin bir daha bu kulübe adım atamayacaksınız."

Vitaly'nin kolunu çekiştiriyorum ve sanki tercüme etmesini istiyormuşum gibi kaşlarımı kaldırıyorum. Çabucak anlıyor ve tek kelimesini bile anlamadığım Rusça bir şeyler geveliyor ama bitirdiğinde Roman'a bakıp başımı evet anlamında sallıyorum ve bu konuda bana güvenmesini istiyorum. Bu kulüpten atılamazlar. Bu onların Alina'ya giden tek yolu ve bunu berbat edecek kişi ben olmayacağım. Bir daha hiçbirinin yüzüne bakamam.

Roman gözlerini benimkilerden ayırmıyor ve bundan nefret ettiğini biliyorum. Bunu o muhteşem yüzünde çok net görebiliyorum ama sonunda bakışlarını David'e çeviriyor ve "Tamam. Şimdi yapalım."

"Harika," diyor David, ellerini çıkararak ve bizi takip etmemizi işaret ederek.

Diğer herkes yaptığı işe geri döndü ama gözlerinin hâlâ üzerimizde olduğunu hissedebiliyorum. Roman adamın gitmesine izin veriyor, yere yığılmasını umursamıyor. Onun üzerinden geçip aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Elimi tutarak beni kendine doğru çekiyor ve başımın üstünü öpüyor.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye fısıldıyor.

"Evet, biliyorum ve her şey yoluna girecek. Bunu yapabilirim, Roman. Lütfen bunu senin için yapmama izin ver. Alina için yapmama izin ver."

Yüzüme bakmak için geri çekiliyor ve gözlerindeki acı beni öldürüyor. Yanağımı avuçladığında, dokunuşuna doğru eğilip avucunu öpüyorum. Bir saniyeliğine gözlerini kapatıyor ve parmaklarını benimkilerin arasından geçirip David'in peşinden gitmeden önce başıyla onaylıyor. Vitaly ve Danil bizimle kalıyor ve birinin omzumu sıktığını hissettiğimde başımı kaldırıp Danil'in bana küçük, cesaretlendirici bir gülümseme verdiğini görüyorum.

David'i küçük bir ofise kadar takip ediyoruz ve havalandırmayı gördüğümde Roman'a hızlıca bir bakış atıyorum, buranın en son geldiğimizde gizlice dinlediğimiz ofis olduğunu biliyorum. Elimi sıkıyor ve David'e geri dönüyor.

"Lanet bir engerek dövmesi yaptırmayacak. O bu kulübe ait değil."

David yumuşak bir kahkaha atıyor ve masanın çekmecelerinden birini açıyor. Bir dövme tabancası çıkardığında, bu konuda ciddi şüphelerim olmaya başlıyor, ama geri adım atmamın imkanı yok.

"Sakin ol Roman. Ben o kadar yetenekli bir dövme sanatçısı değilim. Kızlar ilk geldiğinde bu dövmelerle ilgilenen bir adamımız var." Yeni bir iğne alıyor ve ben rahat bir nefes alıyorum çünkü en azından bu karşılaşma yüzünden Hepatit C kapmayacağım. "Yine de bir isimle başa çıkabilirim." Bana başını sallayıp, "Ona sol iç bileğine dövme yapmam gerektiğini ve kıpırdamamasını söyle" diyor.

Rusça konuşmaya başladığında Roman'a bakıyorum. Durduğunda başımı sallıyorum ve elimi David'e uzatıyorum. David bana dokunmadan Roman bir sandalye kapıyor ve beni kucağına çekmeden önce sandalyeye oturuyor. Ön kolumu tutuyor ve elimi David'e uzatırken parmaklarını bana doluyor.

"O adam bizim müdavimlerimizden biriydi. Orada yaptığın pisliği telafi etmek için onun hastane masraflarını ödemek zorunda kalacağım."

Roman'ın tek söylediği "Ona dokunmamalıydı," oldu. "Üzerinde adımın yazmasını istediğini söylememiştin."

"Yeterince doğru," diyor David, elimi tutup masanın üzerine koyuyor, böylece istediği şekilde aç yapabiliyor. "Ve şu anda burada oturuyor olmanızın ve kulübümüzde hâlâ hoş karşılanmanızın tek nedeni de bu."

Hiçbir uyarıda bulunmadan silahı ateşliyor ama iğneyi derime batırmadan önce Roman onu durduruyor.

"Ben yaparım," der ve silah için elini uzatır. David tereddüt edince, "Onu işaretlemeye izni olan tek kişi benim," der.

David'in dudakları hafif bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor ama silahı teslim ediyor ve izlemek için sandalyesinde arkasına yaslanıyor. Roman bana nasıl ihtiyacı olduğunu gösteriyor ve sonra iğneyi derime batırıyor. Bu hissin etkisiyle sırıyorum ama dövmenin mahvolmaması için beni sıkıca kavlıyor. Bana Rusça bir şeyler mırıldanıyor, ne anlama geldiğini bilmiyorum ama kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyor. Eli kolumu kavramaya devam ediyor ve başparmağı çalıştığı süre boyunca tenimi okşuyor.

Kafamı çevirdiğimde Vitaly'nin duvara yaslandığını görüyorum. Bana hızlıca bir başparmak işareti yapıyor, ben de karşılığında gülümsüyorum. Danil'e baktığımda gri gözleri sağımdaki masanın üzerinde duran dizüstü bilgisayara odaklanmıştı. Uzanıp onu kapmayı ne kadar çok istediğini hissedebiliyorum. O şeyde muhtemelen bir ton bilgi var ve Danil onunla yirmi dakika yalnız kalabilse Temmuz'da Noel gibi olurdu.

Dikkat çekmek istemediğim için bileğime odaklandım ve onun adını yavaşça tenime kazımasını izledim. İşaretten nefret etmiyorum. Sadece bunu nasıl yapmak zorunda olduğumuzu ya da neden yapmak zorunda olduğumuzu sevmiyorum. Roman'ın M'yi bitirip A'ya başlamasını izliyorum. Başparmağı tenimi okşamaya devam ediyor ve bana iğnenin acısını ya da içinde bulunduğumuz iğrenç kulübü unutturuyor.

Birkaç dakika sonra dövme tamamlanıyor ve Roman kolumu daha yakına çekerek artık tenime kalıcı olarak kazınmış olan ismini inceliyor. Başparmağını dövmenin altından geçirerek siyah harflerin hemen altındaki deriyi sıyrıyor.

David'e bakar. "İstedğin şeyi yaptım ve şimdi biri ona dokunursa onu öldürürüm. Bu sana uyarımdır. Başka bir tane alamayacaksın."

David gülümsüyor ama gülümsemesi gözlerine tam olarak ulaşmıyor. "Bu öfkeyi kontrol etmeyi öğrenmelisin Roman." Gözlerini bana çevirdi. "Ve küçük hayvanlarına bu kadar bağlanmamalısın."

Roman'ın parmakları belimi sıkıca sarıyor. "Bu kulağa biraz tehdit gibi geliyor David."

David güler ve dövme aletini kaldırmadan önce ellerini kaldırır. "Bu bir tehdit değil. Sadece bir gözlem. Evcil hayvanlarınızın bazen değiştirilmesi gerektiğini kendiniz söylediniz. Bu kadar bağlanmak akıllıca görünmüyor."

"Ve sana bunun için çok zaman harcadığımı söylemiştim." Roman ön kolumu sıkıca kavıyor ve kolumu uzatarak yeni işaretimi tam olarak ortaya çıkarıyor. "O benim bir uzantım. Ona gösterilecek herhangi bir saygısızlık kişisel bir hakaret olarak algılanacaktır. Anlaşıldı mı?"

David'in dudakları sert bir çizgi oluşturduktan sonra, "Dediğim gibi, bu sadece bir gözlem. O işaretli. Başka kimsenin ona dokunmasına izin yok. Eğer dokunurlarsa, gerekli olduğunu düşündüğünüz her şeyi yapmak için iznim var."

Roman yumuşak bir kahkaha atar. "Bunu unutmayacağım."

David ayağa kalkıp kapıya doğru yürümeye başladı ve ben de tam Roman'a Danil'in David'in dizüstü bilgisayarıyla biraz yalnız kalması için bir yol bulmamız gerektiğini fısıldamak üzereydim ki Roman Danil'e dönüp hafifçe başını salladı ve Rusça bir şeyler söyledi. Vitaly hemen ayağa fırlayıp David'e doğru yürüyor ve yumuşak bir kahkaha atarak adamın sırtını sıvazlıyor.

"Peki buraya ne zaman yeni yüzler getireceksiniz? Beni yanlış anlamayın, şu anda sahip olduğunuz seçkiyi seviyorum, gerçekten seviyorum, ama her şey

İşaretlerden bahsedince meraklandım. Siyah engerek dövmesi olan bir kadın nasıl elde edilir?"

David büyük bir sırıtışla, "Bu çok pahalı bir mal," diyor. Vitaly gülüyor. "Çok zengin olmamız iyi bir şey."

Vitaly onu ana alana geri götürürken David gülüyor. Dışarı çıktığımızda Danil ofisin kapısını kapatıp kendini içeriye kilitlerken, Roman beni kucağına alıp duvara yaslıyor ve koridora hızlıca bakan biri olursa kapalı kapıyı görünmez kılıyor. Yüzünü boynuma gömüyor ve inliyor.

"Özür dilerim, *Solnishka*."

Nefesi tenime bir fısıltı gibi geliyor ve kollarımı ve bacaklarımı ona doladığımda, elbisemin yukarı çıkmasını ve ikimizin de istediğinden çok daha fazla tenimi göstermesini engellemek için kıcımlı sıkıca kavraması gerekiyor.

"Sorun değil. Adının üzerimde olması umurumda değil. Bunu yaptığın için teşekkürler. David'in üzerime dövme yaptırtmasından nefret ederdim."

"Asla, bebeğim. O sana dokunamaz. Sadece ben." Boynumu öpüyor, dilini tenimde gezdirirken yumuşak bir inilti çıkarıyor. "Bu yerde aklımı başımda tutan tek şey sensin."

"Seni tanımlamak için kullanacağım kelimenin aklı başında olduğundan pek emin değilim," diyorum yumuşak bir kahkaha atarak. "O adamı öldüreceğinden emindim."

"İstedim, *Solnishka*." Dişleri tenimi sıyrıyor. "Ondan geriye hiçbir şey kalmayana kadar lanet kafasını bara vurmaya devam etmeyi ne kadar çok istediğimi bilemezsin."

Sözleri karşısında nefesim kesiliyor. Beni korumak için öldürmeye hazır olması beni tahrik etmemeli ama tahrik ettiğini inkâr edemem. Tepkimi fark ediyor ve yumuşak bir kahkaha atıyor.

"Beni her zaman şaşırtmana bayılıyorum bebeğim. İçinde birazcık kana susamışlık olduğunu kim bilebilirdi?" Boynuma vücudumdan düşük bir inilti çıkaracak kadar sert bir ısırik veriyor. "Eminim küçük tanga benim için sırlıslık olmuştur, değil mi küçük güneş?"

"Evet," diye inliyorum, kalçalarımı ona karşı sallamaya çalışıyorum, ama kıcımdaki tutuşu çok sıkı ve hareket etmeme izin vermiyor.

Daha yakına eğiliyor, sert aletini amıma bastırıyor ve bana ne kadar ihtiyacı olduğunu hissettiriyor. Kalçalarını hareket ettirdiğinde, ona daha da sıkı sarıldığım için gözlerim yuvalarından fırlıyor. Kulağına "Lütfen" diye fısıldadığım anda yanımdaki kapı açılıyor. Danil odadan çıkıyor, bize şöyle bir bakıyor ve yumuşak bir kahkaha atıyor. Roman ona Rusça bir şeyler homurdanıyor ve

Sonra beni içeri taşıyor, bedenimi kapıya bastırduğında kapıyı çarparak kapatıyor.

"Emin misin?"

Yeşil gözleri benimkileri arıyor ama bunu düşünmeme bile gerek yok. Başımı sallıyorum ve pantolonunun fermuarını açarken onu bir öpücük için kendime çekiyorum.

"Burası için fazla iyisin, *solnishka*, ama bu seni içinde becermemi engellemeyecek, bu yüzden eğer istediğin bu değilse, bana hemen söylemelisin."

"Bunu istiyorum," diye yalvarıyorum, saçının arkasını yumrukluyorum ve ne kadar kötü istediğime şaşırıyorum. Aramızdaki her şeyin normal olduğu, kim olduğumuzu hatırladığım ve etrafımızdaki her şeyi unutabildiğim bu anı istiyorum. Onu istiyorum. Ona *ihtiyacım var*.

Bir iniltiyle külotumu kabaca kenara itiyor ve sikini yarığıma yerleştiriyor. "Bana bak, bebeğim."

Geri çekiliyorum ve yeşil gözleriyle buluşuyorum. Gözlerindeki açlığı gördüğümde içimi bir heyecan kaplıyor.

"Başka tarafa bakma," diye uyarıyor içime girmeden hemen önce.

"Siktir!" Kalın cüssesi beni vücudumun istediğinden daha geniş yayılmaya zorladığında nefes nefese kalıyorum.

"Her zaman çok sıkı," diye homurdanıyor, kendini olabildiğince derine gömüyor. "Sen benimsin küçük güneş, başkasının değil. Nerede olduğumuz ya da kiminle olduğumuz umurumda değil. Sen. Benimsin. Benimsin."

"Evet," diye fısıldıyorum, beni lanet olası kapıyı sallayacak kadar sert sikmeye başlarken gözlerimi onunkilerden ayırmıyorum. Kendimi onun içinde kaybediyorum, bunun bir hediye olduğunu kabul ediyorum. Bana verdiği her sert darbeye beni bu iğrenç kulüpten çıkarıyor. Yeşil gözleri gözlerime kilitlenmişken, beni varlığıyla kuşatıyor ve orgazm içimden geçtiğinde, bir çılgılla burayı aşıyorum.

Bölüm 11

OceanofPDF.com

Roman

E Mily'nin gözleri zevkten kapanmaya başlıyor, ama parmaklarımı kıcına sokuyorum ve gözlerini tekrar açacak kadar sert bir şekilde içine giriyorum. Kahverengi gözlerinin üzerimde olmasını istiyorum. O benim dayanağım. Tek şey o

Bu cehennem çukurunda aklımı başımda tutuyorsun.

Çıglıkları David'in ofisini dolduruyor ve ben hala "İngilizce yok bebeğim" diye fısıldayacak kadar beyin hücrelerimi çalıştırabiliyorum.

İniltisinin etrafında başını sallıyor, amı beni o kadar sıkı kavıyor ki. Bunun bitmesine hazır değilim ama burada uzun süre kalamayacağımızı da biliyorum. Bir dakikadan az bir süre sonra kapı gürültüyle çalınıyor. Emily'nin yüzündeki mutlak dehşet ifadesine gülümsüyorum.

"Ne?" Ona göz kırparken bağıriyorum.

"Roman, Tanrı aşkına," diye homurdanıyor David. "Bunun için odalarımız var. İnsanların ofisimi kullanmasına izin vermiyorum."

"Kendime engel olamadım," diye homurdanıyorum ve kapının sallanması için daha da sert bir şekilde içine giriyorum. "Hemen çıkıyoruz!"

Emily'nin gözlerinin içine bakıyorum ve David'in bu ana sızmasına izin vermeyerek onu sertçe beceriyorum. Bir hırıltıyla, onun mükemmel, sıkı amcığının sahip olduğum her şeyi bana sağmasına izin verdim. Ona Rusça olarak onu ne kadar sevdiğimi, ona ne kadar bağımlı olduğumu ve gitmesine asla izin vermeyeceğimi söylüyorum. İnliyor ve başını sallıyor. Kelimeleri anlamıyor olabilir ama duyguyu anladığı kesin.

Kendimi içinde tutarak onu yavaşça öpüyorum, sikim yumuşarken onun tadının ve hissinin tadını çıkarıyorum. David bir kez daha yüksek sesle vuruyor ve bunu yapabileceğimiz kadar ileri götürdüğümüzü biliyorum. Dudağını son bir kez emiyorum ve sonra onu üzerimden kaldırıyorum, onu yere koyuyorum ve külotunu düzeltiyorum. Ne kadar ıslak olduğunu hissettiğimde

Ona bir göz kırpıyorum ve sikimi pantolonuma geri sokuyorum. Karışık dölllerimizle kaplı kalmaktan başka seçeneğimiz yok, ama bu beni en ufak bir şekilde rahatsız etmiyor. Kız arkadaşımın salgısını giymeyi seviyorum.

Kapıyı açmadan önce yüzünü tutup yumuşak bir öpücük veriyorum ve dudaklarına "Seni seviyorum" diye fısıldıyorum. O da karşılık verir vermez kapıyı açıyorum ve David'e gülümsüyorum.

"Kusura bakma dostum. Evcil hayvanımın iyi bir kız gibi işaretini aldığı için bir ödüle ihtiyacı olduğunu düşündüm."

David Emily'ye baktı ve az önce güzelce ve sertçe sikildiği acı verici bir şekilde belliydi. Bunu inandırıcı göstermem gerekiyordu ama Emily'nin onu gerçekten sikmemi isteyeceğinden emin değildim. İstemesi hoş bir sürpriz oldu. Danil gittikten sonra, hepimizin birkaç dakika sonra ortaya çıkmasının şüpheli olacağını biliyordum, ama David ofisinde seviştığımızı duyarsa fazla düşünmez diye düşündüm. Onun alanını kullanmamızdan pek hoşlanmadı ama en azından şüpheli görünmüyordu.

"Bir daha olmayacak," diye onu temin ediyorum, Emily'yi tutup kapıdan dışarı çıkarıyorum.

İç geçiriyor ve kapıyı arkasından kilitleyerek bizi takip ediyor. Kalabalığın arasından geri yürüyoruz ve insanların bana bakışlarına gülmek istiyorum. Sanırım birinin yüzünün bara çarpması alışılmadık bir durum. Umarım bir dahaki sefere Emily'ye ellerini sürmeyi düşündüklerinde bunu hatırlarlar, çünkü bir dahaki sefere, parçalanmış bir ağız ve kırık bir burunla durmayacağım.

Vitaly ve Danil bizi bekliyor ve Danil'in gözlerindeki heyecanı görebiliyorum. Hepimizin o bilgisayarda ne olduğunu öğrenmek için can attığını biliyorum ama biraz daha kalmamız gerekiyor. Danil'in yanına oturduğumda Emily beni şaşırtıyor. Beklediğim gibi kucağıma oturmak yerine dizlerinin üzerine çöküyor ve bacağıma yaslanıp yüzünün yan tarafını kalçama dayıyor. Sadece gösteriş için bile olsa onu önümde diz çökmüş görmek çok seksi.

Gözlerini gözlerime çeviriyor ve elimi ensesine götürüp tenini okşadığımda bana küçük bir gülümseme veriyor. Keşke o aptal peruğu takmasaydı da saçlarını okşayabilseydim.

David, "Sanırım evcil hayvanınız ödülünden memnun," diyor.

Emily'ye göz kırpıyorum ve "Ne diyebilirim ki? Sikimi gerçekten seviyor."

Hepimiz kahkahalarımızı paylaşıırken, ben gizliden gizliye David'i seviyor gibi yapmak yerine onu nihayet öldürebildiğimde ne kadar iyi hissedeceğimi düşünüyorum.

Vitaly güler ve Rusça, "Tanrım, bu sik kafalıdan nefret ediyorum," der.

Danil elindeki votka bardağını kadeh kaldırır gibi kaldırıyor ve David'e bakarak, "Sonunda bu sümüklü pii ldreeğimiz güne" diyor.

Hepimiz kadehlerimizi kaldırıyoruz. David gülümsüyor ve yaklaşan ölümüne içiyor. Bu kadar erken olamaz.

Bir garson yanımdan geçerken ona el sallıyorum ve Sprite getirmesini rica ediyorum, çünkü daha önce dikkatim dağılmıştı ve Emily muhtemelen şu anda gerçekten susamıştır. Özür dilemek için yanağını okşuyorum ve garson ieeği getirir getirmez ona uzatıyorum. Bana gülümsüyor ve başını tekrar kalçama yaslamadan önce bir yudum alıyor. Eli takım elbisemin bacağından yukarı kayıyor. Parmaklarını baldırımı da gezdiriyor, tırnaklarını usulca tenimde gezdiriyor ve bu saf cennet gibi hissettiriyor.

Vitaly tekrar İngilizceye dönüyor ve "David de bana yarın gece bira yeni kızın geleeğini söylüyordu" diyor.

"yle mi?" Ben soruyorum. "Nereliler?"

"oğunlukla evre eyaletlerden, ancak siz veya erkek kardeşleriniz kendi ülkenize daha yakın kadınlar arıyorsanız, o zaman biraz daha beklemeniz gerekecek. Önümüzdeki ay Doğu Avrupa'dan gelecek güzel bir sevkıyatımız var."

Emily'nin parmakları bacağımda donup kalıyor ve tüm dikkati konuştuğumuz konuya yöneliyor. Parmaklarımı tembelce boynunda ve omuzlarında gezdiriyorum, sanki dünyada hiçbir şey umurumda değilmiş gibi ve "şu sevkıyatı görmek ilgimizi çekebilir" diyorum.

"Bildieğim iyi oldu," diyor David. "Yine de tüm bunlar için bolca vaktimiz var. Yarın tekrar gelin ve yeni grubu grn. Bu size ne beklemeniz gerektiği, kızların ne kadar çabuk seçildiği gibi konularda bir fikir verecektir. Gelecek ay gelecek mallar için bir açık artırma yapacağız. Yarın gece çok daha küçük ölçekli olacak ama size işleri nasıl yaptieğımız hakkında bir fikir verecektir."

İstedieğim son şey bu kadar kısa sürede tekrar buraya dönmek ama başımı sallayıp "Kulağa hoş geliyor" diyorum.

Danil sonunda "Bu saçmalığa bir saniye daha katlanamayacağım" diyene kadar bir saat daha oturup içiyor ve kadınlar hakkında sanki sığırlarmış gibi konuşuyoruz.

"Anlaştık," diyor Vitaly ve sonra İngilizceye geçiyor. "Halletmemiz gereken bazı işler var ama yarın dneeğiz."

"Umarım Lev bunu başarabilir," diyor David.

"Burada olacak," diyor Danil ve ben konuşulmayan sonunu duyabiliyorum *Çünkü geri dönmeyeceğimden eminim.*

Emily elini benimkine koymadan önce kalçamı öpüyor, böylece kalkmasına yardım edebiliyorum. Yorgun olduğunu söyleyebilirim, ama bizim için dayanıyor ve bunun için onu çok seviyorum. Onun gibi biriyle hiç tanışmamıştım. Özverili olmak ve empati kurmak bizim işimizde karşılaştığımız şeyler değil ama o bizim için, *benim* için kendini defalarca riske attı. Bu hafife aldığım bir şey değil. Sadakat her şeydir ve o bunu bana defalarca gösterdi. Bileğindeki taze mürekkep bunun kanıtı.

Kulüpte yürürken, etrafımızdaki erkeklerin bize daha önce olduğundan biraz daha fazla yer verdiklerini fark ediyorum. Sanırım kimse yanlışlıkla Emily'ye dokunmak istemiyor. Bana göre hava hoş. Her ne kadar birkaçını öldürmek için bahane bulmak istesem de, pis ellerini onun üzerinden çekmeleri beni çok mutlu ediyor.

Biz çıkarken fedai kenara çekilip başıyla selam veriyor ve cipe ulaşır ulaşmaz bir iç çekip omuzlarımın saatler sonra ilk kez rahatlamasına izin veriyorum. Emily'yle birlikte arkaya tırmanıyorum ve o emniyet kemerine uzandığında Matvey yeni dövmeyle fark ediyor.

"Ne oldu lan orada?"

Emily onun sesindeki öfke karşısında irkilir ve Matvey hemen yumuşayarak İngilizce, "Sadece ne olduğunu bilmek istedim," der. Dövmesini işaret ediyor. "Sana ne yaptılar?"

"Vay anasını," diyor Lev ön taraftan.

İç çekiyorum ve bir elimi yüzümde gezdirerek hikayeyi Vitaly'nin anlatmasına izin veriyorum çünkü canım istemiyor. Emily'nin kolunu tutarak bileğini dudaklarıma götürüyorum ve öpüyorum. "Eve gittiğimizde üzerine sürebileceğimiz bir merhemimiz var," diyorum ona.

"Ev, ha?" diye soruyor ve bana küçük bir gülümseme veriyor. "Unutma, hâlâ bir dairem ve yarın akşam gitmem gereken bir işim var."

Daha yakına eğilip yüzünü avuçluyorum. "Benim yanıma taşın ve işini bırak."

Gülüyor ama ben katılmayınca, "İşimi öylece bırakamam," diyor. "Elbette bırakabilirsin," diyor Vitaly, çünkü her şeye burnunu sokan bir piç kurusu ve Kendisi.

"Artık bizden birisin," diyor Lev, cipi ana yola çekerken. "Bunu unutma, küçük kardeşim. Biz birbirimize göz kulak oluruz."

Emily gülümser ama bir şey söylemez.

"Lütfen, *Solnishka*." Dudaklarımız neredeyse birbirine değecek kadar yaklaşıyorum. "Gitmene izin veremem, bu yüzden ya senin evinde ya da benimkide uyuyabiliriz, ama en azından çatı katında güvende oluruz."

"Ve çok daha güzel," diyor gülümseyerek.

"Bunun için Danil'e teşekkür edebilirsin. Çocukluğumuzdan beri bizden para alıyor."

"Merak etme Emily," diyor Danil gülümseyerek. "Sana da biraz çalabilirim."

Bütün paramız Danil'in hırsızlıklarından gelmiyor ama yasal yollardan da para kazanmıyoruz. Hepsi öyle ya da böyle kanlı para. Biz buyuz, ama benim küçük güneşim bizim günü kurtaran bir grup beyaz şövalye olmadığımızı zaten biliyor. Biz kötü adamlarız. David ve babası gibi hasta heriflere karşı olmak bizi iyi adamlar yapmaz ve öyleymiş gibi davranmanın da bir anlamı yok.

"Bir düşün," diye fısıldıyorum dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurmadan önce.

Başını sallıyor ve yolculuğun geri kalanında başını omzuma yaslıyor. Hiçbirimiz bir şey yemediğimiz için durup hamburger ve patates kızartması alıyoruz ve binamıza vardığımızda ceketimi ona sarıyorum çünkü onu çok uzun zamandır diğer insanların önünde yarı çıplak dolaşırken görüyorum. Gülümsüyor ve içeri girer girmez topuklu ayakkabılarını tekmeleyip peruğunu çıkarıyor.

"Tanrıya şükür," diyor. "Ayaklarım beni öldürüyor ve o lanet peruk da cehennem gibi sıcak."

"Ayaklarını sonra ovarım, *solniška*," diyorum ona, ellerimi saçlarının koyu, ipeksi tellerinde gezdirmeye başlamışken.

"Benim de ayaklarım biraz ağrıyor," diyor Vitaly kaşlarını kaldırarak. "Bu asla olmayacak," diyorum gülerek.

Danil dizüstü bilgisayarını açarken Emily ve ben tabakları kapmaya başladık. Hepimiz ne bulduğunu görmek için sabırsızlanıyoruz. Onun hacker yöntemlerini anlıyormuş gibi bile yapmıyorum ama bir şekilde David'in sistemine erişmeyi başarmış. Bir ısırık almadan önce hamburgerine zar zor bakıyor. Tüm odağı önündeki ekranda.

Hepimizin baktığını fark edince başını kaldırıp, "Evet, bu biraz zaman alacak. Bir şey bulduğumda size haber veririm."

Sabır hepimizin çok iyi olduğu bir şeydir, ama bu sevdiğimiz anlamına gelmez. Lev bir tabak yemek alır ve kanepeye gidip

Ama o kumandayı almadan Vitaly alır ve hepimizin milyonlarca kez izlediği ama yine de bir şekilde hepimizi güldürmeyi başaran bir 80'ler komedisini açarken sırtır.

Matvey gitmeden önce Emily'nin yanında durur ve "Dövme yaptırdığın için teşekkürler" der.

Emily bileğindeki ismime bakıyor ve sonra bana gülümsüyor. "Sahip olmak o kadar da kötü bir şey değil." Matvey'e dönüyor ve "Yaygara koparıp her şeyi mahvetmeye değmezdi" diyor.

"Pek çok insan bunu yapmazdı." Ve diğerleriyle birlikte filmi izlemek üzere oradan ayrılır.

"Matvey'nin onayını almak kolay değil, ama senden hoşlanıyor," diyorum ona.

"Sevindim." Bana bakıyor ve kızartmasından bir ısırık alıyor. "Yani, hepimiz birlikte yaşayacağımıza göre."

Gülümsüyorum ve alnından öpüyorum. "Yarın eşyalarını almaya gidebiliriz ve sen de Deniz Feneri'ne istifa ettiğini söyleyebilirsin."

Gülüyor ve bir kızartma daha almadan önce başını sallıyor. Geçen gün Sergei ve Timofey'e mesaj atmış, artık sürekli benimle olduğu için ona göz kulak olmalarına gerek olmadığını bildirmiştim. Burada güvende olacak. Benimle ve kardeşlerimle güvende olacak. Bu düşünce beni sakinleştiriyor çünkü ona bir şey olursa hayatta kalmamın imkanı yok.

Akşam yemeğimizi yedikten sonra Danil'i aramaya devam etmesi için bırakıyoruz, bütün gece bu işle uğraşacağını biliyoruz. Her iki ayağını da gözlerini zorlukla açık tutana kadar ovduğum küvette bir süre beklettikten sonra, dövmesine biraz antibiyotik merhem sürüyorum ve onu yatağa taşıyorum. Bedenlerimiz iç içe geçmiş, yumuşak nefesleri boynuma vururken uykuya dalıyoruz.

Ertesi gün onun dairesini toplamakla geçti. İsteddiği her şeyi kutulara koyuyoruz ve sonra bazı adamları arayıp gelip her şeyi almalarını ve çatı katına bırakmalarını söylüyorum. Bu iş yapılırken, son maaş çekini alıp işten ayrılabilmesi için iş yerine uğruyoruz. Haber vermediği için kendini kötü hissettiğini söyleyebilirim ama bu konuda yapılacak bir şey yok. Bu gece kulüpte olmamız gerekiyor ve tahminimce bu oldukça düzenli bir şey olacak.

İçeri girer girmez genç bir sarışın koşarak yanımıza geldi. Emily'ye hızlıca sarılıyor ve sonra dikkatini bana çeviriyor. Yüzünde bir gülümseme var ama flört etmiyor, sadece merak ediyor. Gülüyorum ve ona elimi uzatıyorum.

"Merhaba, ben Roman."

Elimi tuttu. "Ben Nicole. Demek en iyi iş arkadaşımı benden alan adam sensin."

"Öyleyim." Kolumu tekrar Emily'ye doladım ve onu kendime çektim. "Üzgün olduğumu söyledim ama değilim."

Nicole gülerek Emily'nin son hesabını almaya gider. Döndüğünde Emily hesabı alır ve bir adamın birinin birasını doldurmakla meşgul olduğu arka taraftaki bara doğru başını sallar.

"Yani?" Emily soruyor ve sonra kaşlarını şirin bir şekilde oynatıyor. "Ona çıkma teklif etmek için cesaretini topladın mı?"

Nicole'ün gülümsemesi genişler. "Bu Cumartesi bir film izleyeceğiz."

Emily güler ve ona bir kez daha sarılır. "Evet diyeceğini biliyordum." Elim sıkıyor ve Nicole'e, "Yakında burada öğle yemeği yiyeceğiz, böylece bana tüm detayları anlatabilirsin" diyor.

"Kesinlikle," diyorum onlara. "Ne zaman isterseniz gelebiliriz."

Emily kolunu bana doluyor ve arabaya doğru yürümeden önce arkadaşına el sallıyor. İkimiz de birkaç saat içinde her şeyin yeniden değişeceğini biliyoruz ve ikimiz de bunu dört gözle beklemiyoruz. Dün gece her şey gergindi ve o lanet kulübe bir daha adım atmaya hiç niyetim yok. Alina'yı düşünmeye devam ediyorum ve onu aramaktan asla vazgeçmeyeceğim ama Emily'yi tekrar tekrar riske atmak beni öldürüyor.

Çatı katında Emily kıyafetlerini yerleştirmeye başlarken ben de Danil'le oturuyorum. "Bir şey bulabildin mi?"

Kan çanağına dönmüş gözleriyle bana bakıyor ve hiç uyumadığına dair teorimin doğruluğunu kanıtlayarak yorgun bir iç çekiyor. Eliyle son tıraşından bu yana uzamış olan koyu renkli kirli sakallarını temizliyor ve görebilmem için ekranı çeviriyor. Fotoğrafları gördüğümde nefesim kesiliyor. Kadınlar çıplak ve korkmuş bir şekilde bana bakıyor; hepsi de fermuarlı ya da kelepçeli ve hepsi de dehşet içinde görünüyor.

"Lanet olsun, dostum," diye fısıldıyorum, gördüğüm her yüzde Alina'nın yeşil gözlerini ve siyah saçlarını arıyorum.

"Burada değil," diyor, daha fazla fotoğrafa göz atarak. "Hepsini aradım."

"Kaç kişi var?"

"Binden fazla, bazı videolar da var. Seni onları izlemek zorunda bırakmayayım. Gerçi Alina onların içinde değil."

Danil'in dehasının bir bedeli var ve bu bedel inanılmaz derecede yüksek. İnternetteki en karanlık yerlere nasıl girip çıkacağını, bu piçlerin bilgisayarlarına nasıl gireceğini bilen tek kişi o, bu yüzden tüm korkunç şeyleri gören kişi o.

"Özür dilerim," diyorum ona, çünkü gerçekten özür dilerim.

Omuz silkiyor ve bazı belgeleri getirmeden önce fotoğrafları kapatıyor. "Hepimizin yetenekleri var. Ne yazık ki bu benimki."

"Bütün bunlar da ne?"

"Sanırım kullandıkları havaalanı burası olabilir. Yaklaşık bir saat uzaklıkta özel bir havaalanı ve buradaki belgeler Swan Investments adı altında bir offshore hesaba yapılan ödemeleri gösteriyor. Bunu araştırma şansım olmadı ama bizi doğrudan kimseye götürmeyecek. Yine de belki bir ipucu bulabilirim ve bu ipucunu takip ederek sonunda bizi gerçek bir isme götürebilirim."

Ona bakıyorum, hâlâ o zamanlar annelerimizin sahip olduğu boktan erkek arkadaşlardan kaçmak için birbirimizin dairelerine kaçtığımız genç çocuğu görüyorum. Danil'i hayatım boyunca tanıdım ve ona tamamen güveniyorum, bu yüzden "Onu canlı bulacağımıza gerçekten inanıyor musun?" diye sorduğumda Duymak istesem de istemesem de bana gerçeği söyleyeceğini biliyorum.

Bir saniye düşünüyor, bana zoraki bir iyimserlikle hızlıca prova edilmiş bir cevap vermeyi reddediyor. Tekrar ekranına bakarak, "Ellerine bak" dedi. Elleri birbirine bağlı, birbirine sokulmuş yaklaşık on kadının resmini yakınlaştırıyor. Daha yakından bakıyorum ve her birinin bileklerinde bir lastik bant olduğunu fark ediyorum - bazıları kırmızı, bazıları mavi.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Tam olarak emin değilim ama kadınlar her fotoğrafta bileklerine ya kırmızı ya da mavi bir lastik bant takıyor. Sanırım bu onların ayıklama sürecinin bir parçası. Tüm bu kadınlar alınıp buraya getiriliyor, değil mi? Bazılarının açık artırmayla satıldığını, bazılarının da Viper gibi kulüplere ve bunun gibi yerlere gittiğini duyduk."

Bana bakıyor. "Bu sadece bir teori, ama gördüklerime ve dark web'de okuduklarıma dayanarak, rengin bekareti ifade ettiğini düşünüyorum. Yani, örneğin, tüm kırmızı lastik bantlar bakireler anlamına geliyor. Bu kızlar ayrılıyor çünkü daha fazla paraya satılıyorlar. Onlara daha iyi bakılıyor."

Ne söylemeye çalıştığını biliyorum. Kız kardeşim kaçırıldığında bakireydi. Bundan eminim. Matvey'e olan aşkını asla atlatamadı ve ikisi de birbirlerine karşı olan hislerini daha yeni itiraf etmeye başlamışlardı.

kaybolduğunda. Matvey bana onun bakire olduğunu söyledi ve ben de ona sorgusuz sualsiz inandım.

"Yani açık artırmayla satılmış olabilir mi?" Ona sordum. "Sence biri onu satın almış olabilir mi?"

"Bu çok mümkün. Swan Investments'ın arkasında kimin olduğunu bulabilirsek, belki o zaman onu kimin satın aldığını da bulabiliriz."

Kız kardeşimin bir müzayedede lanet bir inek gibi satıldığı düşüncesi bende birini öldürme isteği uyandırıyor. Kendimi nefes almaya zorluyorum, öfkenin beni ele geçirmesine izin vermenin bir faydası olmayacağını biliyorum.

"Bu iyi bir haber Roman," diyor. "Kulağa nasıl geldiğinin farkındayım, inan bana, ama bu iyi haber. Her ne kadar berbat olsa da, bu ona daha iyi davranılacağı anlamına geliyor."

Başımı sallıyorum çünkü söylediklerinin doğru olduğunu biliyorum. Bu iş kolunda iyi ve kötü o kadar boktan ki, iyi demek kızın hemen toplu tecavüze uğramamış olması demek. Eğer satın alındıysa, kim bilir ne tür bir canavara satılmıştır. Bir kadını açık artırmada satın almak için belli bir tür erkek gerekir ve hepimiz bunun ne tür bir erkek olduğunu biliyoruz.

"Tüm bu saçmalıklara baktığın için teşekkürler."

"Onu bulana kadar durmayacağız," diye hatırlatıyor bana.

Başımı sallayıp enseme ovuyorum, mümkün olduğunu düşünmediğim bir seviyede bitkinim. Bir insanın patlamadan önce ne kadar endişelenebileceğini hep merak etmişimdir. Kendimi sürekli patlamanın eşiğinde hissediyorum, sanırım bunu yakında öğreneceğiz. Her şeyin çok fazla geldiği bir nokta olmalı. Bir yıldır o çizginin etrafında dans ediyorum.

Gitmek için hazırlanırken üzerimdeki ağır yük devam ediyor ve sonra kimsenin olmak istemediği kulübe geri dönerken kasvetli yolculukta etrafta dolaşıyor. Danil ve Matvey geride kalıyor, böylece Danil bilgisayarda arama yapmaya devam edebiliyor ve dördümüz içeri girdiğimizde içimi bir korku kaplıyor. Belki her zamankinden daha kalabalık olmasından, belki herkesin bu gece yeni kızların geleceğini bilmesinden kaynaklanan sapkın bir heyecandan, belki de sadece mekânın her zamanki iç karartıcı havasından. Her neyse, hoşuma gitmiyor. Kendimi gergin hissediyorum ve Emily'yi arabaya geri götürme dürtüsüyle savaşmak zorundayım çünkü onu istediğim son yer, az önce onu içine soktuğum yer.

Bileğini sıkıca kavırıyor, başparmağımı dövmesinin etrafında gezdiriyor, nabzını ve teninin sıcaklığını hissediyorum. Nefes alıyorum ve bara doğru ilerlerken nefesimin beni rahatlatmasına izin veriyorum. Biz içki sipariş ederken, o

bana bakıyor ve banyoyu işaret ediyor. Alnından öpüyorum ve onunla birlikte koridorda yürüyorum. Uzun bir kuyruk oluşmuştu, biz de beklemek için kuyruğun sonundaki yerimizi aldık.

Salon bu gece insanlarla dolu, bu yüzden Emily ile İngilizce konuşamıyorum. Gözlerimi onun üzerinde gezdirirken bileğini okşamaya devam ediyorum. Bu gece kırmızı bir elbise giymiş ve harika görünüyor. Beni bakarken yakaladığında yanakları kızarıyor. David adımı söylemeden hemen önce ona göz kırpiyorum.

"Selam Roman, kardeşlerinle birlikte gelebilmenize sevindim." Önce Emily'ye sonra da tuvalet sırasına bakıyor. "Çok uzun sürecek. Çalışan tuvaletini kullan. Ofisimin hemen yanında."

Başka biriyle selamlaşmak için uzaklaşmadan önce ona teşekkür ediyorum. Emily'yi kalabalığın arasından geçirerek yavaşça çalışanlar tuvaletine doğru ilerliyoruz. Kapıyı çalıyorum ve kimse bir şey söylemeyince kapıyı açıyorum ve birkaç kabin görüyorum. İçerisi boş, ben de dışarıda nöbet tutmaya gitmeden önce Emily'yi içeri çekip bir öpücük veriyorum.

"Seni seviyorum, *Solnishka*."

Bana gülümsüyor. "Ben de seni seviyorum."

Duvara yaslanıp nöbet tutuyorum ama birkaç dakika geçip de dışarı çıkmayınca gerilmeye başlıyorum. Kapıyı çalmadan önce kendimi bir dakika beklemeye zorluyorum. "Emily?" diye bağırmadan önce kimsenin beni duymadığından emin olmak için etrafa bakıyorum. İyi misin, bebeğim?"

Hiçbir şey yok. Tek bir ses bile. İşte o zaman kalbim hızla çarpmaya başlıyor ve korkuya kapılıyorum. Kapıyı açıyorum ve bir an için gözlerimin bana oyun oynadığını düşünüyorum çünkü banyo bomboş. Bu nasıl mümkün olabilir? İlk kabinin kapısını açıyorum, sonra ikincisini ve tam kendimi kaybetmek üzereyken son kabinin diğer tarafında bir kapı fark ediyorum. Daha önce gizlenmişti. Onu görmenin tek yolu son kabinin yanından geçmekti. Orada tuğla bir duvardan başka bir şey olmadığını düşünmüştüm ama kapıyı açtığımda dansçıların soyunma odasına çıkıyordu.

"Hey!" diye bağırıyor içlerinden biri, Emily'yi ararken içeri daldığımda.

"Buraya biri mi geldi?" Ben soruyorum. "Bir kadın, sarı saçlı, kızıl elbise, onu gördün mü?"

Benden korkuyor, bunu gözlerinden anlayabiliyorum ama titrek bir baş hareketiyle sol tarafı işaret ediyor. "Şu tarafa gitti."

Etrafından dolanıyorum, kadınların ve onların dağınık makyaj ve kostüm masalarının arasından geçiyorum. Brandy içeri girdiğinde neredeyse kapıya varmıştım.

Beni görüyor ve kocaman gülümsüyor ama gözlerinde hoşuma gitmeyen bir şey var. Bana her zamanki yırtıcı parıltısıyla bakıyor, ama bunun altında başka bir şey var, neredeyse kısa bir anlık korku gibi. İçgüdülerim asla yanılmaz ve birden fazla kez kıcıımı kurtardılar. Şimdi onlardan şüphe etmeye başlamayacağım.

Brandy'nin kolunu tutarak onu duvara doğru itiyorum. "Ne yaptın lan sen?"

"Ne? Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye bağıyor, kaçmaya çalışıyor. Onu daha sıkı kavriyorum ve cep telefonumu çıkarıyorum. Vitaly ilk çalışta cevap veriyor. Kulübün müziği her iki taraftan da bangır bangır geliyor ama ona ne olduğunu ve nerede olduğumu anlattığımda beni hâlâ duyabiliyor. Bir dakikadan kısa bir süre içinde o ve Lev soyunma odasına dalıyorlar. İkisi de Emily'yi arayarak yanımdan geçip gidiyorlar ama elleri boş döndüklerinde öfkeme dışarı çıkıp oynaması için tam izin veriyorum.

"Danil'i aradık. Binanın etrafını arıyorlar," diyor Lev, Brandy'yi soyunma odasından çıkarırken.

David kardeşlerimle birlikte olmalıydı çünkü biz dışarı çıktığımızda koridorda duruyordu. Brandy'nin kolunu nasıl tuttuğumu gördü ve bir şeyler söylemeye başladı ama sözünü kestim.

"Ofisinizi hemen açın."

Ses tonumu duyuyor ve akıllıca davranarak bana kapıyı açıyor. Brandy'yi bir sandalyeye oturtuyorum ve önünde duruyorum.

"Ne yaptın sen?"

Brandy masum görünmek için elinden geleni yapar. "Ne demek istiyorsun? Ben hiçbir şey yapmadım." David'e döner. "Yemin ederim. Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Her zaman yanımda olan kız," diye hırlıyorum ona. "Nerede o?"

Omuzlarını silkiyor ve arkasına yaslanıp kocaman göğüslerini sergilemeye devam ediyor. "Bilmiyorum. Belki de gitmiştir." Gülümsüyor ve kalçalarını açıyor. "Onsuz da eğlenebiliriz." Yüzümdeki ifadeyi görünce hemen, "Bana bir şans ver. Ondan daha iyi bir evcil hayvan olabilirim."

Kardeşlerime baktım ve Rusça dedim ki. "Çılgılık atmasına izin vermeyin."

Lev başını sallıyor ve ben bıçağımı çıkarırken arkadan bir eliyle ağzını kapatıyor.

"Hey, bir dakika bekle," diyor David. "David'e dün gece ne konuda anlaştığımızı hatırlat, Vitaly."

Vitaly gülümser ve David'e bakar. "Eğer biri onun evcil hayvanına dokunursa, o zaman gerekli olduğunu düşündüğü her şeyi yapmak için senden izin alır. Sanırım kullandığınız kelimeler bunlardı. En azından yeterince yakın. Anlamı gayet açık."

Bıçağı Brandy'nin boğazına dayadım. "Eğer çılgılık atarsan, seni öldürürüm. Beni anlıyor musun?"

Boğuk bir "mm-hmm" sesi çıkarır ve Lev elini hareket ettirdiğinde hızlı, titrek bir nefes alır.

"Nerede o?"

Gözlerinden yaşlar geliyor ama ağlaması, korkması ya da incinmesi umurumda değil. Tek umursadığım Emily'yi geri almak.

"Dilini kullan, yoksa kesip atarım," diye onu uyarıyorum.

"Sadece gitmesini istedim, tamam mı?" Ağlamaya başlıyor ama konuşmaya devam ediyor. "Onu Frank'e verdim."

"Ne yaptın?" David bağıyor.

"Frank de kim lan?" Her geçen saniye akıl sağlığımın yavaş yavaş bozulduğunu hissederek soruyorum. Burası çok hızlı bir şekilde kana bulanmak üzere.

"Kızları bir yerden diğerine taşıyor. Bu gece bir parti getirdi." Emily'ye dönüyor. "Onu öylece götürmüş olamaz. Sen ne halt ettin?"

Brandy hıçkırmaya ve daha çok ağlamaya başladı. Kocaman gözlerini bana çevirdi ve benden herhangi bir sempati bekliyorsa, büyük bir şok yaşadı. Saçlarını avuçluyorum ve başını acıtacak kadar sertçe geriye çekiyorum. Bıçağı derisine bastırarak ısırtığını hissetmesini sağlıyorum ve "Hızlı konuşsan iyi olur Brandy. Sabrım hızla tükeniyor."

"Ona siyah bir lastik bant verdim, atıldığını söyledim." Gözlerini David'e dikti. "O iyi olacak. Sadece onu biraz korkutmak istedim. İngilizce anlamıyor, o yüzden muhtemelen neler olduğunu bile anlamıyordur."

"Bana neden bahsettiğini söyle," diye bağıyorum David'e.

David iç geçiriyor ve söyleyeceği şeyden hoşlanmayacağını biliyorum.

"Ayıklama yöntemi olarak bileklerinde farklı renklerde lastik bantlar kullanıyoruz," diyerek Danil'in daha önce tahmin ettiği her şeyi doğruluyor.

"Peki siyah ne anlama geliyor?" diye sordum.

David, "Bu, onun geri atıldığı anlamına geliyor," derken gözlerime bakmıyor.

Brandy'nin kullandığı kelimeyi kullanarak, "Atılmış," diyorum.

"Evet."

Nefes alıyorum, beynimin bir süre daha çalışmaya devam etmesini istiyorum. "Atılmış kızlara pek iyi davranılmadığını tahmin ediyorum."

"Öyle değiller," diye onaylıyor David.

Kardeşlerime baktığım anda, ben bıçağı Brandy'nin boğazına geçirmeden önce sıçrama alanından çıkmak için geri çekiliyorlar.

"Lanet olsun!" David bağılıyor.

Brandy'nin gözleri şok içinde açılıyor ama ben başka tarafa bakmıyorum. Kan kaybından ölürken benimkilerin ne kadar boş olduğunu görmesine izin verdim. Birçok kadının yaptığı hatayı yaptı. Bir amları olduğu için bazı şeylerden korunabileceklerini sanıyorlar. Yaptığı işte, daha iyisini bilmeliydi. Sevdiğim kadına zarar veren herkesi öldürürüm. Bu kadar basit.

O öldüğünde, bıçağımı silerek temizliyorum ve David'e dönüyorum. "Frank'i nasıl bulacağımı söyle."

OceanofPDF.com

Bölüm 12

OceanofPDF.com

Emily

AO kabinden çıkıp Brandy'nin gülümseyen yüzünü görür görmez başımın belada olduğunu anlamıştım. Eliyle ağzımı kapattı ve beni orada olduğunu bile bilmediğim bir kapıdan içeri çekti. Ne zaman

Kurtulmaya çalıştım, beni tutması için başka bir kadına bağırdı. Kadın tereddüt etti ve Brandy, beni zaptetmeye yardım etmezse geceyi Eric'le (her kimse artık) geçirmekle tehdit etti. Yapmıştı ama yapmak istemediği belliydi. Brandy elini ağzımın üzerinde tuttu ve sonra diğer kıza ağzıma siyah bir lastik bant taktırdı.

Bilek.

"Bunu yapamazsın," diye fısıldadı kız, bana yakın geleceğim hakkında iyi şeyler söylemeyen bir acıma duygusuyla bakarak.

"Oh evet yapabilirim. Bu kaltağın gitmesi gerek. Roman benim."

Roman'ın adını duyunca gözlerim Brandy'ninkilere kaydı. Hâlâ sadece Rusça konuştuğumu sanıyordu, bu yüzden gülümsedi ve tatlı bir sesle, "Doğru, kaltak. Roman benim olacak ve senin kığın çok ama çok kötü bir yere gidecek."

Çılgılık atmak istedim ama bileklerimi bağlamadan önce ağzıma hemen bir koli bandı yapıştırdı. Birlikte beni arka kapıya götürdüler, orada bir adam duvara yaslanmıştı.

"Bu o mu?" diye sordu, gözlerini üzerimde gezdirdi, kendimi hiç olmadığım kadar teşhirde ve savunmasız hissetmeme neden oldu.

"Öyle." Brandy güldü ve beni ona doğru itti. "Sahibi artık onu istemiyor. Bakireymiş gibi davrandığını ama aslında pis bir fahişe olduğunu söyledi. Ona öyle davrandığından emin ol, Frank."

Ve Brandy gülerek çekip gitti, beni Frank'le, benim iki katım büyüklüğünde ve gördüğüm en soğuk gözlere sahip bir adamla baş başa bıraktı. Şimdi onun kamyonundayız, kim bilir nereye gidiyoruz, her mil beni Roman'dan, beni bu karmaşadan kurtarabilecek tek adamdan biraz daha uzaklaştırıyor.

Pencereden dışarı bakıp nerede olduğumuzu anlamaya çalışıyorum ama en başından beri ana yollardan uzaktayız ve şehir çok uzak görünüyor. Frank elini uzattığında olabildiğince uzaklaşmaya çalışıyorum ama o sadece sinirli bir homurtu çıkarıyor ve koli bandının kenarından tutup ağzımdan çekip çıkarıyor.

İlk içgüdüm çığlık atıp beni bırakması için yalvarmak, ama bir sonraki cümlesi bana bunu neden yapamayacağımı hatırlatıyor.

"Brandy İngilizce bilmediğini söyledi. Görünüşe göre kendime küçük bir Rus güzeli yakaladım." Kıkırdıyor ve parmaklarını kolumda gezdiriyor.

Eğer İngilizce konuşmaya başlarsam ve ona gerçekte neler olduğunu anlattıysam, Roman'ın maskesini düşürmüş olurum. Uğruna çok çalıştıkları her şeyi mahvetmiş olurum. Bunu yapamam. Bunun sorumlusu ben olamam. Alina'nın asla bulunamamasının sebebi ben olamam, bu yüzden dişlerimi sıkıyorum ve çenemi kapalı tutuyorum. Bu piç benden tek bir kelime bile alamayacak.

Elini üstümden çekmeye çalıştığımda daha sert gülüyor ve elini kalçama götürüp iyice sıkıyor. "Şimdi utangaç davranma, tatlım. Ne kadar küçük bir fahişe olduğunu duydum. Merak etme, eve döndüğümüzde sana çok iyi bakacağım."

Kusmuğumun boğazımın arkasına doğru yükseldiğini hissediyorum, ama onu tutmayı başarıyorum. Bu durum, üzerime kusmadan da yeterince kötü zaten. Frank'e bakıyorum, ter lekeli gömleğini ve taksiyi dolduran kokuşmuş vücut kokusunu fark ediyorum ve biraz kusmuğun onun gibi bir adamı durdurmayacağını bilmek için dahi olmaya gerek yok.

Elini kalçamda tutuyor, parmakları külotuma değene kadar yavaşça yukarı kaldırıyor. Tüm vücudum titriyor, her kasım korkuyla geriliyor. Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım. Roman bana dokunan tek erkek ve bu ahmağın benden istediği her şeyi almasından nefret ediyorum, sanki ben bir hiçmişim, sadece kullanılacak ve çöp gibi atılacak biriymişim gibi.

Öfke içimi parçalıyor. Bana böyle dokunmaya ne hakkı var? Külotumu kenara fıçalayıp kirli parmağını üzerimde gezdirdiği an

Yarığım, onun içime girmesine izin vermektense ölmeyi tercih edeceğimi kesin olarak anladığım andı. Göğsümün içinde bir çığlık yükseliyor, öfke dolu, ilkel bir ses, onu serbest bıraktığımda zıplıyor ve etrafımızdaki havayı dolduruyor. Elini geri çekiyor ve bir saniye sonra gülüyor.

"Oh, seni kırmak eğlenceli olacak, ufaklık."

Nefeslerim düzensiz, kalbim çok hızlı atıyor ve o bir yan yola girdiğinde, kaç dakikalık ömrüm kaldığını merak etmekten kendimi alamıyorum. On mu? Yirmi mi? Bilmiyorum ama Roman'la geçirdiğim tek bir saniyeden bile pişman olmadığımı biliyorum, beni bu hale getirmiş olsa bile. O hayatımdaki tek iyi şey ve onunla sevildiğimi ve değer verildiğimi hissettim ve bunu hiçbir şeye değişmezdim. Koşulsuz sevgi, uğruna ölmeye değer. Onun için hayatımı tekrar tekrar verirdim. Umarım benim ölümüm onu yok etmez. Umarım kız kardeşini bulmak için savaşmaya devam eder ve umarım en azından onunla mutlu bir sona ulaşır. Keşke bunu görmek için orada olabilseydim.

Frank kamyonu iki katlı büyük bir çiftlik evinin önündeki diğer araçların yanına park ediyor. *Burası* aldatıcı bir şekilde huzurlu görünüyor ve bu da beni tedirgin ediyor çünkü olup bitenlerin hiçbiri *buranın kırsalda güzel, sakın bir yer olduğunu haykırıyor*. Aksine, daha çok *ölmeden çok önce ölmeyi dileyeceğiniz* düzeyde korku filmi titreşimleri var.

Frank kapısını açar açmaz ben de kendiminkini açıyorum, topuklarımı tekmeliyorum ve kaçıyorum. Aptalca bir plan olduğunu biliyorum ama tek seçeneğim onunla birlikte içeri girmek ve bunu yapamam. Çıplak ayaklarım toprağa çarpıyor ve kısa bacaklarımın beni götürebileceği kadar hızlı koşuyorum, ama topuklu ayakkabılar olmadan bile fazla uzağa gidemiyorum. Daha garaj yolundaki dönemece varmadan Frank'in kolu omzumu kavlıyor ve beni sarsıyor. Momentum beni döndürmeye devam ederken dengemi kaybediyorum ve rüzgârımı kesecek kadar sert bir şekilde yere düşüyorum.

"Kahrolası orospu," diye homurdanıyor, sigara içen birinin öksürüğüne yakalanmadan önce nefesini tutmaya çalışıyor. Uzun bir balgam dizisi tükürdüğünde başımı çeviriyorum ve yemeğimi kaybediyorum. Benim kustuğumu görünce bir küfür daha savuruyor ama durdurmak için çaresizim. Her öğürüşte midem geriliyor ve işim bittiğinde boğazım çiğ ve gözyaşlarım yüzümü kaplıyor.

Elimin tersiyle ağzımı siliyorum ve Frank'e bakıyorum. Elleri yumruk olmuş ve gözleri öfkeyle kısılmış bir halde bana bakıyor.

"Biraz kusmuşun seni becermemi engelleyeceğini mi sanıyorsun?" Sert bir kakhaha atıyor. "Söylediklerimin tek kelimesini bile anlamadığını biliyorum, ama" diyor kasıklarını tutarak, "bunu anlıyorsun, değil mi küçük orospu?"

Homurdanarak kendini ovmaya başlıyor ve yüzündeki dehşet ifadesini görünce gülüyor. Tekrar öğürüyorum ama vücudumun verebileceği bir şey kalmıyor ve bana doğru uzandığında ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp sürünerek uzaklaşmaya çalışıyorum. Ayak bileğimi yakaladığında tırnaklarım toprağa batıyor. Umutsuzca bir şeye tutunmaya çalışıyorum, herhangi bir şeye, ama bu bana sadece birkaç kırık tırnak kazandırıyor.

"Hoşuna gitti mi?" diye soruyor, beni ayak bileklerimden tutup eve doğru çekerken. "Bir çöp gibi sürüklenmekten hoşlanıyor musun?"

Kollarımı sağa sola sallayarak tutunmaya çalışıyorum ama yapabileceğim hiçbir şey yok. Elbisem yukarı kalkıyor, kığım ve sırtım sürüklendiğim sert zeminin sürtünmesinden yanıyor ve onu tekmelemeye çalıştığımda ayak bileklerimi morartacak kadar sıkı kavıyor. Verandanın basamaklarına ulaştığımızda, uzanıp beni tutacak ve omzunun üzerinden atacak kadar uzun süre bırakıyor. Sırtına yumruk atıyorum, ama beni görmezden geliyor ve elini kalçamda gezdiriyor. Ben donup kalınca gülüyor ve ön kapıyı açıyor.

"Bak, oynamamız için yeni bir oyuncak getirdim."

Bu sözleri duyar duymaz, bu cehennemin çok daha kötüleştiğini fark ediyorum. Sadece Frank olduğunu düşündüğümde yeterince kötüydü, ama burada başkaları da var ve Frank kapıyı kapatmak için arkasını döndüğünde toplam dört adam görüyorum. İki kanepede oturmuş video oyunu oynuyor, beyzbol şapkalı biri sandalyede oturmuş onları izliyor ve son adam da az önce mutfaktan elinde bira kutularıyla geldi. Hepsi ne yaptıklarını bırakıp bakıyorlar ve gülümsemeye başladıklarında kararlılığımı kaybetmeye başlıyorum.

Savaşmadan yenilmeyeceğimi kendime hatırlatıyorum. Her halükarda boku yedim, bu yüzden onlara cehennemi yaşatabilirim. Zihnim bu cümleleri tekrarlıyor, beni motive etmek için elinden geleni yapıyor ama gerçek şu ki dehşete düşmüş durumdayım. Karşı koymaktan korkuyorum. Bunun getireceği acıdan korkuyorum. Burada öleceğimi biliyorum ama onlara istediklerini veririm belki daha çabuk, daha az acılı bir ölüm olur. Bunu düşündüğüm için bile kendimi korkak gibi hissediyorum ama bunu gizlemenin bir yolu yok; ödüm bokuma karışıyor.

Elinde bira olan adam bana göz kırptıyor ve yaklaşıyor. "Siyah bir bilezik mi? Birileri kötü bir kız olmuş."

Frank gülüyor. "Tek kelime İngilizce bilmiyor ama bence her şeyi yeterince iyi anlıyor, değil mi tatlım?" diye soruyor ve kığım sıkıyor. Tekrar debelenmeye başladığımda daha da sert gülüyor. "Çok alıngan olacak. İçindeki kavgayı çıkarmak ne kadar sürecek merak ediyorum. Belki aynı anda üçümüzü birden aldığımda?"

Aman Tanrım. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki başım dönüyor ve beni yere bırakır bırakmaz düşünmüyorum. Sadece koştum. Merdivenlere ulaştım ama üçüncü basamağa ulaşır ulaşmaz arkamdan yakalandım. Vücudum sert tahtaya çarptığında çığlık atıyorum, başım merdivene çarpmadan önce ellerimi yüzümün önüne getirmeyi başarıyorum.

Beni kaldıran adam birayı tutan adamdı ve parmaklarını vücudumda gezdirdiğinde kurtulmak için kıpırdandım. Çenemi kavıyor ve yüzümü kendisine çeviriyor ama sonra geri çekiyor.

"Kusmuk gibi kokuyor, dostum," diye homurdanıyor Frank'e.

"Evet, araba yoluna kustu. Kimin umurunda? Sadece elbisesini çıkar."

"Hayatta olmaz dostum. Senin standartların olmayabilir ama benim var."

Adam beni banyoya götürdü ve bir diş fırçası aldı. Diş macununa buladı ve bana uzattı. Çaresizce dişlerimi fırçalamak istiyorum ama onun diş fırçasını kullanmaktan da hoşlanmıyorum.

"Dişlerini fırçala," diyor çok yüksek bir sesle, çünkü birisinin başka bir dili anlamasını sihirli bir şekilde böyle sağlarsınız, dişlerini fırçalama taklidi yaparken.

Bana tokat atacakmış gibi elini kaldırdığında diş fırçasını kapıyorum. Burada savaşacak daha büyük savaşlar var ve bu kesinlikle enerji harcamaya değecek bir savaş gibi görünmüyor. O izlerken dişlerimi fırçalıyorum ve işim bittiğinde, az önce onunla fırçayı paylaşmaktan aldığım mikropları temizleyeceğini umarak gargara şişesini alıyorum.

"Aferin kızım," diye övüyor ve bu bende onu yumruklama isteği uyandırıyor. Bana bunu söylemesini istediğim tek erkek Roman.

Dönüp ona bakıyorum. Koyu sarı saçları daha dağınık, yüzündeki kıllar en az bir haftadır tıraş olmamış gibi görünüyor, ama bu adamın ne kadar normal görüldüğünü inkar etmek mümkün değil. Frank, kadınların bakıp içten içe ürperdiği türden bir adam. Onda iğrenç bir şey var, rahatsız edici bir şey, uzak durmak istemenize neden olan bir şey, ama bu adam kolayca merhaba dediğiniz komşu veya her zaman durup sohbet ettiğiniz iş arkadaşı olabilir. Onu tecavüzcü bir canavara dönüştüren şeyin ne olduğunu sormak istiyorum ama yapamıyorum. Burada durup ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yokmuş gibi davranmak zorundayım.

Banyodan çıkmak için döndüğümde bana yaklaşıyor ve vücuduyla beni tezgâha yaslıyor. Ne kadar sert olduğunu hissediyorum ve kıpırdanmaya çalıştığımda kalçalarını hareket ettirerek bana sürtünüyor. Yüzü görünmüyor

Şu anda çok normal. Karanlığın onu ele geçirmeye başladığını görebiliyorum, kahverengi gözlerindeki çılgın bakışı, saklamayı sevdiği tarafının ortaya çıkıp oynamak istediğini görebiliyorum.

"Sakin ol," diye fısıldıyor, elini yanağıma götürerek. "Belki biraz yalnız kalmanı istiyorum."

Elini göğüslerimden birini avuçlamak için kaldırdığında bir inilti çıkarıyorum. Tam banyonun kapısı açılırken meme ucuma sert bir çimdik atıyor. Frank kapı aralığını dolduruyor ve kızgın yüzü beni mümkün olduğunca kendi üzerime çöktürmeye yetiyor.

"Ne oluyor Johnny? Onu buraya paylaşmak için getirdim, orospu çocuğu."

Frank kolumu tutarken Johnny bana göz kırpmıyor ve yanından geçerken kıcıma bir tokat atıyor. Oturma odasına döndüğümüzde Frank beni bırakıyor. Etrafımı saran beş adama bakarak bir daire çiziyorum. Onları hayatımdaki diğer beş erkekle karşılaştırmaktan kendimi alamıyorum ve isteseler bile daha farklı olamayacaklarını düşünüyorum. Melnikov kardeşler bu sikiklerden çok daha heybetli ama yine de bana bir kez bile güvende olduğumu hissettirmediler.

Tökezlediğimde ve korkmuş bir çığlık daha attığımda adamlar gülüyor. O kadar eğleniyorlar ki Frank'in cebinden gelen kısık zil sesini fark etmeleri bir saniyelerini alıyor. Sonunda telefonu kapıyor ve "Evet, ne istiyorsun?" diyor.

Gözleri benimkilere dikiliyor ve gözlerindeki öfke bir adım daha geri çekilmeme neden oluyor.

"Bana yalan söyledi de ne demek?"

Cevabı dinler ve her ne duyduysa bundan memnun değildir.

"Brandy'nin boğazını mı kesti?"

Bu diğerlerinin de dikkatini çekiyor ve tüm gözler Frank'e dönüyor. Söylediklerini tekrar ediyorum ama zihnim şu anda herhangi bir şeyi işlemekte zorlanıyor. Korkudan henüz bayılmadığıma gerçekten şaşırdım.

Frank telefonu kapatır kapatmaz diğerleri sorular sormaya başladı. Frank, "Kapa çenenin de düşüneyim," diye homurdandıktan sonra telefonunu bir kenara bırakıp bana doğru yaklaşıyor. Bileğimi tutuyor ve lastik bandı kenara çekerek Roman'ın adının yazılı olduğu dövmeyi ortaya çıkarıyor.

"Görünüşe göre Brandy yalan söylemiş. O bir ıskarta değil," diyor. "Ne demek istiyorsun?" Johnny sorar.

"Sahibi, şu Romalı adam, çok öfkeli ve yolda. Brandy'yi öldürdü."

"Lanet olsun," diyor video oyunu oynayan çocuklardan biri. "Bunun bir yanlış anlaşılma olduğunu açıklayamaz mıyız? Yani, kimse onu becermedi."

"Evet," diyor yanındaki adam. "Zarar yok, faul yok."

Frank karanlık gözlerini tekrar benimkilere çeviriyor. "Brandy'yi severdim," diyor bir adım daha yaklaşarak. "Ne zaman istesem bana sakso çekerdi ve bu işte çok iyiydi." Omuzlarımdan tutup beni yere bastırıyor ve önünde diz çökmeye zorluyor. "Bakalım ne kadar iyisin, küçük sürtük."

"Ne yapıyorsun lan sen?" Johnny soruyor. "Bunun için seni öldürecek."

"Bana oral seks yapıp yapmadığını nereden bilecek?" Pantolonunun fermuarını açmaya başladı ve ayağa kalkmaya çalıştığımda, görüşümü sivilcelendirecek kadar sert bir şekilde sırtıma vurdu.

"Bunu fark edeceği kesin," diye homurdanıyor Johnny.

"Brandy'nin onu hırpaladığını söyleriz," diyor Frank gülerek, sikini almak için uzanırken.

Elleri meşgulken kalkıp kapıya doğru koşuyorum ama diğer adamlardan biri beni yakalıyor ve hareket edemeyeyim diye kendine doğru çekiyor. Frank hışımla geliyor, küçük siki dışarıda ve attığı her adımda sallanıyor. Bu sefer bana vurduğunda kan tadı alıyorum ve Roman'ın yolda olduğunu ama yine de saldırıya uğramak üzere olduğumu bilmek çok fazla. İçimde bir şeyler kopuyor. Hiç düşünmeden başımı geriye atıyorum, kafatasımı delip geçen keskin acı patlamasını görmezden geliyorum ve onun yerine adam çığlık atıp ellerini bırakırken çıkan kemik çıtırtılarına odaklanıyorum.

"Yakalayın onu!" diye bağırıyor ve sözlerinin ardındaki öfke kalbimin göğsüme çarpmasına neden oluyor.

Frank bana doğru hamle yaptı, ama ben onu atlattım. Kapıya doğru koştum. Bir yumruk kaburgalarımın çarpmadan hemen önce elim kapı koluna ulaşıyor ve dizlerimin üzerine düşerken nefesim kesiliyor. Bir sonraki yumruk yüzüme geliyor ve bana tekrar vurmak için saçımı tuttuğunda, peruğum serbest kalıyor ve bana yanıma yuvarlanıp bir sonraki vuruşundan kaçınmak için yeterli zaman veriyor.

"Bir şey mi kaybettin?" Johnny alay ediyor, sarı peruğumu hafifçe sallayarak bana uzatıyor.

"Doğal sarışın değilsin, ha?" Frank soruyor. Bir adım daha yaklaşıyor ve ereksiyonunu kaybetmediğini fark etmeden edemiyorum.

"Bu utanç verici, ama sanırım küçük amcığın zaten tıraşlı, bu yüzden sanırım önemli değil. Hadi öğrenelim," diyor Johnny, diz çöküp

Frank sallanan bacaklarımdan birini tutarken kollarımı tutuyor.

"Öyle olduğunu biliyorum," diye mırıldanıyor Frank alçak sesle, diğer bacağıma tutup beni iyice açmadan önce onları yere sabitliyor. "Buraya gelirken hissettim, değil mi küçük sürtük?"

Bacaklarımı gidebildikleri kadar açıyor ve elbisem tamamen yukarı kayarak giydiğim dantelli, kırmızı külotu ortaya çıkardığında gülümsüyor. Aleti sallanıp yaklaşırken Frank iğrenç bir inilti çıkarıyor. Çığlık atıp karşı koymaya çalışıyorum ama diğer adamlar gelip beni tutmaya yardım ettiklerinde her şeyin bittiğini anlıyorum.

Tekrar çığlık atıyorum, tüm öfke ve ıstırabımı sesime yansıtıyorum çünkü şu anda sahip olduğum tek silah bu. Etrafımdaki adamlar sadece gülüyor. Nefeslerim o kadar hızlı ki, hiperventilasyon yaptığımı biliyorum ama durduramıyorum. Sakinleşemiyorum. Tam Frank uzanıp külotumu yırtacakken ön kapı pat diye açılıyor ve Roman'ın yüzünü gördüğümde neredeyse rahatlayıp bayılacağım.

Takım elbisesinin ceketi gitmiş, beyaz gömleği yukarı çekilmiş ve mürekkepli kolları ortaya çıkmış. Kurumuş kan gömleğine sıçramış ve dünyanın en seksi intikam meleği gibi görünüyor. Gözlerini üzerimde gezdirdiğinde ve olacakları gördüğünde onun kadar öfkeli görünen birini daha önce hiç görmemiştim. Yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor ve sadece bir saniyeliğine yumuşuyorlar, içlerindeki tüm acıyı ve eziyeti görüyorum, ama sonra kayboluyor ve kana susamış öfkeden başka bir şey kalmıyor.

"Siktir!" Roman'ın kardeşleri içeri girdiğinde Johnny bağırır.

Hâlâ belden aşağısı çıplak bir şekilde yerde tutuluyorum, bu da kardeşlerinin gözleriyle karşılaşmamı imkânsız kılıyor ama burada olmalarına o kadar memnunum ki.

"Çek o lanet ellerini onun üzerinden," diye homurdanıyor Roman.

Adamlar ellerini bıraktı, silahlı ve öfkeli beş Rus'la yüzleşirken ellerini yukarıda tuttular. Elbisemi aşağı çekip duvara çarpana kadar geri kaçıyorum.

"Bak," diyor Frank. "Bize onun bir ıskarta olduğu söylendi. Brandy'nin bize yalan söylemesi bizim suçumuz değil."

Cılız aletini pantolonuna geri sokmaya gittiğinde Roman, "Hayır, dışarıda kalsın." der.

Frank bir kahkaha atıyor ama ben bile bunun zorlama olduğunu anlayabiliyorum. "Evet, alınma ama ben erkeklerden hoşlanmıyorum."

Roman hiçbir şey söylemiyor, sadece dikkatini bana çeviriyor. "İyi misin, *Solnishka*?"

Başımı sallıyorum, ama o diyor ki, "Söyle bana bebeğim. Söylediğini duymam gerek."

"Ben iyiyim." Sesimi sabit tutmaya çalışıyorum ama içindeki titremeyi saklamak mümkün değil. Gözlerimi Roman'dan ayırmıyorum, söylediklerimin doğruluğunu görmesini istiyorum. Kesinlikle iyi değilim ama bana tecavüz etmediler. Bunu durdurmak için zamanında geldi.

"İngilizce konuşamadığını sanıyordum," diyor Johnny, sanki İngilizce anlamadığım yalanını söylemem günün en büyük günahıymış gibi bana bakarak.

"Tek kelime etmedin mi?" Matvey bana soruyor.

Roman'dan uzaklaşıp kardeşinin gözlerine bakıyorum. "Hiçbir şeyi ele vermek istemedim."

"Kahretsin," diyor Vitaly.

Beşine baktığımda gözlerinde saygıdan başka bir şey görmüyorum ve bunu görmek zonklayan başımı biraz daha az ağrıtıyor.

"Onu yendin," diyor Matvey, Johnny'ye doğru yürürken.

"Bir kadına karşı beş adam," diyor Lev, beyzbol şapkalı olanın önünde durarak. "Pek adil bir dövüş değil."

Vitaly ve Danil diğer ikisinin önünde dururken Roman Frank'e odaklanmaya devam ediyor.

"Kadınıma tecavüz edecek miydin?" Roman ona sorar.

"Bilmiyordum dostum," diye hüngür hüngür ağlamaya başlıyor Frank, küçük penis korkudan büzüşmüş olduğu için şimdi daha da zavallı görünüyor.

"Bu bir yalan," diye fısıldıyorum ama Roman'ın duyabileceği kadar yüksek bir sesle. "Ne dedin, *Solnishka*?"

"Biri onu aramış ve geleceğiniz konusunda uyarmış. Frank'e Brandy'yi öldürdüğünü ve onun her konuda yalan söylediğini anlatmış. Sana ait olduğumu ve beni almaya geldiğini biliyordu."

"O sadece bir fahişe," diye sızlanıyor Frank, bu adamların dövüldüğüm ve neredeyse tecavüze uğradığım için kızgın oldukları gerçeğini aklına sığdıramıyor.

Frank, Roman'ın elindeki bıçağı gördüğünde yüzü soluyor, diğerleri ise birkaç *oh* ve *lanet* fısıldıyor.

"O zavallı aletini kestikten sonra dilini de alacağımı bilmeni isterim."

Tekrar midem bulanmaya başlıyor ve duvarın dibine doğru geri çekiliyorum. "*Solnishka*," diyor Roman, bana bakarak ve benimle buluşana kadar bekleyerek

gözleri. Hâlâ aşık olduğum o tanıdık gözler, ama sevdiğim adamın başka bir yönü olduğu ve o yönünün ortaya çıkıp bu odayı kırmızıya boyamak üzere olduğu gerçeğini inkâr etmek mümkün değil. "Başka tarafa bak, bebeğim."

Bunu söyler söylemez gözlerimi kapatıp başımı çeviriyorum, etin parçalanırken çıkardığı ıslak sesleri ve etrafımdaki adamlardan gelen çığ, gırtlaktan gelen çığlıkları duyunca irkiliyorum. Az önce attığım çığlıkların aynısıydı ama onların umurunda bile değildi, bu yüzden ben de onların umurunda olmamaya çalışıyorum.

Yine de Frank'in ıslak, bozuk çığlıklarını duyduğumda içimin cız etmemesi çok zor. Boğazında fokurdayan kanı ve kesilen dilinin ıslak, etli sesini duyabiliyorum.

"Lanet olsun," diye fısıldıyorum, ellerimi kulaklarıma götürüyorum çünkü bıçaklanan bedenlerin acı dolu çığlıklarla karışan sesleri ve eti kanlı posaya çeviren yumruklar dayanabileceğimden çok daha fazla.

Sanki sonsuza dek sürecekmış, hiç bitmeyecekmiş gibi geliyor ve ellerimin kollarımı kavradığını hissettiğimde çığlık atıp kaçmaya çalışıyorum, gözlerimi kısıarak.

"Bebeğim, benim," diyor Roman ve beni korkuttuğu için sesindeki acıyı duyabiliyorum. "*Solnishka*, sorun yok. Sadece benim."

Gözlerimi açıyorum ve onun yüzünü gördüğümde tüm vücudum rahatlayarak çöküyor ve kendimi onun kollarına atıyorum. Az önce bir adam öldürmüş olması umurumda değil. Her tarafının kan içinde olması umurumda değil. Kollarının beni sarması ve sesinin kulağımda yankılanması dışında hiçbir şey umurumda değil. Ben ağlarken bana sarılıyor, Rusça fısıldıyor ve sonra İngilizce olarak beni ne kadar sevdiğini söylüyor.

"Çok üzgünüm bebeğim. Seni ellerine geçirdikleri için çok üzgünüm."

"Bu senin hatan değil," diyorum ona. "Buraya zamanında geldin. Hepsi bu. önemli."

Gözlerini kapatıyor ve başını usulca sallarken alnını benimkine bastırıyor. "Orada olmadığını fark ettiğimde, lanet olsun," diye inliyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve gözlerindeki acı o adamların bana yaptıklarından daha çok acıtıyor. "Seni kaybedemem. Kaybedersem hayatta kalamam. Bununla işimiz bitti."

"Ne? Hayır," diyorum hızla, bileklerini kavrayarak. "Şimdi duramayız. Yaklaştığımızı biliyorum." Kardeşlerine bakıyorum, hepsi kan içinde, ama beni durduran Matvey'in gözlerindeki bakış. Onu hiç görmediğim kadar sakın görünüyor. Kukuletası geri çekilmiş ve elleri kanla kaplı, ama ruh halinde daha önce olmayan bir hafiflik var. Belki de az önce bir adam öldürdüğü içindir, bilmiyorum, ama rahatlamış ve hatta bana küçük bir gülümseme bile veriyor.

"Durmuyoruz, *Solnishka*," diyor Roman, gözlerimi tekrar onunkilere çekerek, "ama senin bu işteki rolün bitti."

"Ama," diye söze başlıyorum ama beni bir öpücükle kesiyor. Nazik bir öpücük, tatlı bir öpücük ama yüzeyin hemen altındaki açlığı hissedebiliyorum, eve döndüğümüzde olacakların vaadini.

"Bunu daha sonra konuşuruz," diyor ve ayağa kalkmama yardım etmeden önce bana bir öpücük daha veriyor. Gömleğinin düğmelerini açıp bana giydiriyor ve yavaşça tekrar ilikliyor. Kan lekesi var ama en azından artık yarı çıplak değilim. Vücudunu benimkinin önünde tutuyor, böylece yerde bıraktıkları katliamı kolayca göremiyorum.

Danil, Lev'in hemen arkasında merdivenlerden yukarı çıkmadan önce, "Bilgisayarlar için hızlı bir arama yapacağım," dedi. Vitaly ve Matvey alt katta etrafa bakmaya başlarlar.

Roman beni kaldırdı ve fısıldadı, "Gözlerini kapat, bebeğim."

Gözlerimi kapalı tutuyorum ama merakıma yenik düşüp tam zamanında açıyorum ve Frank'i ya da ondan geriye kalanları görüyorum. Aleti kesilmiş ve boğazına sokulmuş, kopmuş dili ise başının yanında yerde yatıyor. Eskiden boğazının olduğu yerde büyük bir yara var ve o kadar çok bıçaklanmış ki, parçalanmış, etli etin arasından beyaz kemik parçalarını görebiliyorum.

"Tanrım," diye inliyorum, midemin tekrar boşalacağını hissediyorum.

Roman iç geçiriyor ve yanağımla öperken başımın arkasını okşuyor. "Sana bakmamamı söylemiştim bebeğim."

"Dayanamadım," diye fısıldayarak itiraf ediyorum.

"Neden şaşırmadım?" Kızgın değil, sadece muhtemelen her zaman başımı biraz belaya sokacağım gerçeğini kabullenmiş.

"Beni almaya geldiğin için teşekkürler."

Duruyor ve gözlerimin içine bakabilecek kadar beni geri çekebilmek için saçlarımı hafifçe yumrukluyor. "*Solnishka*, bu dünyada seni bulmamı engelleyebilecek hiçbir şey yok. Yine de bir daha asla bu durumda olmayacaksın. Sana bunun sözünü verebilirim. Kalbim buna dayanamaz, bebeğim."

"Brandy'yi gerçekten
öldürdün mü?" "Evet,
öldürdüm."

Ne beklediğimden emin değilim, belki bir parça pişmanlık. Yani, biraz olmalı, değil mi? Ama gözlerinde beni kollarına almanın verdiği rahatlama ve bana zarar vermekten sorumlu olan insanları öldürdüğünü bilmenin verdiği tatmin dışında hiçbir şey yok. Muhtemelen daha çok

Vicdan eksikliği, ama değilim. Beni zamanında bulduğu için mutluyum ve o piçlerin bir daha bana dokunmasından endişe duymayacağım için mutluyum.

"Burada bir şey yok," diyor Danil, Lev'le birlikte merdivenlerden inerken. "Üst katta yataklarla dolu bir oda var ve kapının dışında bir sürgü var, yani zaman zaman kadınları burada tutuyorlar gibi görünüyor. Bilgisayar ya da yanımıza almaya değer bir şey yok."

"Burada da bir şey yok," diyor Matvey. Atılmış peruğumu alıp Roman'a uzatıyor ve omzumu yumuşak bir şekilde sıktığında beni şaşırtıyor. Matvey'in dokunmaktan ya da dokunulmaktan hoşlanmadığını biliyorum, bu yüzden bunun ne kadar büyük olduğunu biliyorum. Ona bakıp gülümsüyorum, umarım bunu ne kadar takdir ettiğimi görebilir.

Roman'ın telefonu çaldığında, telefonu eline alır. Telefona cevap vermeden önce gülererek "David pek memnun olmayacak," der.

Beni kollarının arasında tutuyor ve David'in anlattıklarını dinlerken gözlerini benden ayırmıyor. Sonra tekrar gülüyor ve "Korkarım çağrınız biraz geç geldi. Çoktan ölmüşler." Bir saniye sessiz kaldı ve sonra "Evet, hepsi" dedi.

Ellerimi onun güçlü, çıplak göğsüne koyuyorum ve gözlerimi onunkilere kaldırdığımda bana bir göz kırpıyor. Ben de gülümsüyorum. Olan biten her şeye ve hâlâ içinde bulunduğumuz kanlı odaya rağmen ona gülümsemekten kendimi alamıyorum. Evet, fena halde kaptım ve geri dönüşü yok.

"Bu gerekliydi," diyor Roman. "Kardeşlerim ve ben onu ve arkadaşlarını kız arkadaşıma tecavüz etmeye çalışırken yakaladık." Gözleri benim önümden yerdeki cesetlere bakıyor. "Temizlemen gereken biraz dağınıklık var."

Ses tonu daha sert, "Bak, bu gece sıçtın batırdın David. Kulübünüzün erkeklere eşyalarıyla birlikte gidebilecekleri güvenli bir yer sunması gerekiyordu. Benimki benden çalındı, dövüldü ve neredeyse tecavüze uğruyordu. Bu kulübün için iyi bir görüntü değil. Kardeşlerim ve ben hâlâ sizinle iş yapmak istediğimiz için mutlu olun. Mutlu olun," diye homurdanıyor, "bu rezilliğiniz hakkında sessiz kalacağımız için."

Daha yakına eğilip boynunu öptüğümde Roman'ın omuzları gevşiyor. Bir nefes veriyor ve çok daha sakin bir tonda, "İyi, kulağa hoş geliyor," diyor ve sonra telefonu kapatıyor.

"Pisliği temizlemek için yolda olan adamları var. Buradan gitmeliyiz," der kardeşlerine.

"Memnuniyetle," diyor Lev, kapıdan çıkarken cesetlerden birine pek de yumuşak olmayan bir tekme atarak.

Kardeşlerine bakıyorum, onları gerçekte oldukları gibi görüyorum. Sevdiğim adam bu adamlarla birlikte bir Bratva'da. Onlar katil, ellerini ve göğüslerini kaplayan kan bunun kanıtı ama ben onlardan korkmuyorum. Beni kurtardılar, tıpkı Alina'yı kurtaracaklarını bildiğim gibi. Ne kadar uzun sürerse sürsün, onu bulup geri getireceklerini biliyorum. Her lanet gün nelere katlanıyor olabileceğinin çok küçük bir tadına vardım ve kalbim onun için kırılıyor. Tıpkı etrafımdaki erkekler gibi, onu bulmaya çalışmaktan asla vazgeçmeyeceğim. Roman bunu aynı şekilde yapmama izin vermeyebilir ama pes etmeyeceğim. Şimdi değil. Hiçbir zaman.

Çiftlik evinden kanlar içinde çıkıyoruz ve Roman beni eşikten geçirip temiz gece havasına çıkarır çıkarmaz gülümseyip ona daha sıkı sarılıyorum. Beni Frank'in beni toprakta sürüklediği yerin yanından geçiriyor, ama oraya bakmaya zahmet etmiyorum. Yüzümü Roman'ın boynuna yaklaştırıp kokusunu içime çekiyorum ve beni cipe bindirdiğinde emniyet kemerimin olmamasını umursamadan kucağına kıvrılıyorum. Bu gece çok daha kötülerini atlattım ve kardeşlerinin bizi eve sağ salim götüreceğine güveniyorum.

Vitaly sürücü koltuğuna geçip motoru çalıştırarak, "Şu cehennemden gelen çiftlik evinden siktir olup gidelim," diyor.

"Evet, lütfen," diyorum. Lev arkasına bakıp gülümsüyor ve dudak halkasının parıltısını görmeme yetecek kadar ışık var. Roman bana daha önce yeraltı dövüşleriyle ilgilendiğini söylemişti ve bu gece bunu bir anlığına gördüm. Gözlerimi kapatmıştım ama durduğu yerden gelen hızlı yumrukları duyabiliyordum. Diğer herkesin bir çeşit silah kullandığından eminim ama sanırım Lev sadece çıplak ellerini kullanıyordu.

"Kulüpte başka bir şey öğrendin mi?" diye soruyorum. "Bebeğim, bunların hiçbirisi için endişelenme," diyor Roman.

"Ama bilmek istiyorum. Kırmızı Engerek'e geri dönmeme izin vermeyip beni bu döngünün dışında tutamazsın." Yanağını avuçlayıp yüzünü kendime çeviriyorum. "Bu benim için işe yaramayacak."

Danil omzuna vurarak konuşmamızı herkes duymuyormuş gibi davranmasını sağlamaya çalışmadan önce Vitaly'nin ön taraftan yumuşak bir kahkaha attığını duyuyorum.

"Beni dışarıda bırakma." Alnımı onunkine yaslıyorum ve fısıldıyorum, "Lütfen."

"Seni dışlamaya çalışmıyorum. Sadece güvende olmanı istiyorum."

"Ve olacağım. Bu gece bir hata oldu."

Sert bir kakhaha attı. "Kayma mı? Dövdün ve neredeyse tecavüze uğruyordun.

Bu, plandaki lanet bir hatadan çok daha fazlası."

"Ama ben iyiyim," diye hatırlatıyorum ona. "Brandy'den bu seviyede bir kötülük beklemediğimi kabul ediyorum. Bu hatayı bir daha yapmayacağım ama bir sonraki adım ne? Buradan nereye gideceğiz?"

Kaybedeceği bir savaş olduğunu bilerek iç geçiriyor ve "Danil yaklaşan açık artırma ile ilgili yeni bilgiler bulunduğunu düşünüyor" diyor.

"Gerçekten mi, ne buldun?" Yolcu koltuğunda oturan Danil'i görebilmek için yüzümü çeviriyorum.

Bana bakıyor. Yüz hatları seçilemeyecek kadar karanlık ama sesindeki heyecanı duyabiliyorum: "Dark web'de bir konuşma buldum. David ya da belki Aaron olduğuna eminim ama her iki şekilde de yaklaşan bir açık artırmadan bahsediyorlardı ve açık artırmanın önceki tüm rekorları kırmasını beklediklerini söylüyorlardı. Müzayede için heyecan yaratmaya çalışıyorlar ve işe de yarıyor. Bu işe dahil olmak isteyen bir sürü meraklı adam var."

"Bunu duymak tüyler ürpertici," diyorum ve Roman beni daha sıkı kavıyor.

"Öyle," diyor Danil, "ama istediğimizi elde etmek için onları kullanabiliriz. Hâlâ araştırıyorum. Yakında daha fazlasını öğreneceğim."

Roman, "Kızları kimin tedarik ettiğini bulabilirsek, umarım Alina'yı kaçırmanın onlar olup olmadığını da bulabiliriz," diyor. "Onu bulmanın bir yolu olmalı. Birileri onun nerede olduğunu biliyor."

"Onu bulacağız." Yanağından öpüyorum ve başparmağımı kirli sakalında gezdiriyorum. "Onu bulacağız, Roman. Söz veriyorum. Bulana kadar durmayacağız."

Elimi öpüyor ve sonra başımı nazikçe omzuna götürüyor, bana sarılıyor ve yolculuğun geri kalanında saçlarımı okşuyor. Neyse ki otopark boş, bu yüzden diğer sakinlerden hiçbiri kurumuş kanla kaplı özel asansöre doğru yürüdüğümüzü görmüyor. İçeri girdiğimizde, diğerleri üç kata dağılıyor, her biri duş almak ve kıyafetlerini değiştirmek için bu devasa yerin kendi kanadına gidiyor. Roman beni odamıza taşıyor ve banyoya girer girmez duşu başlatıp bana dönüyor.

Dişlerimi fırçalarken ve sonra gargara yaparken beni izliyor, ağızda gereğinden fazla tutuyor. Johnny'nin diş fırçasını kullanmayı çok fazla düşünürsem, yine hastalanırım.

"Olanların her detayını duymak istiyorum, kulüpteki tuvaletten başlayarak."

"Roman," diye söze başlıyorum ama yanağımı kavırıyor ve yüzümü kendisine doğru eğiyor. "*Solnishka*, sana ne olduğunu en ince ayrıntısına kadar bilmek zorundayım."

Ben baştan başlarken o yavaşça üzerimdeki gömleğin düğmelerini açmaya başlıyor. Ben konuşurken beni soyuyor, gözlerini morarmış vücudumda gezdiriyor. Ona her şeyi, olanları en ince ayrıntısına kadar anlatıyorum ve ben bitirdiğimde çenesi o kadar sıkılmış oluyor ki boynundaki ve şakağındaki damarlar ortaya çıkıyor. Frank'i tekrar öldürebilmek için onu hayata döndürebilmeyi çok isteyen bir adam gibi görünüyor.

Beni duşa sokuyor ve yavaşça yıkayarak temizlemeye başlıyor. Nazik hareketleri gözlerindeki ölümcül parıltıyla çelişiyor. Birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemiyor, sadece sabunlu süngerini vücudumda gezdiriyor, sürüklendiğim zamandan kalan kiri yıkıyor ama aynı zamanda dokunuşlarının anısını, ellerinin tenimdeki hissini de yıkıyor.

Vücudum ve saçlarım bittikten sonra süngerini alıp onu yıkamaya başlıyorum. Ellerindeki, kollarındaki, boynuna ve yüzüne sıçrayan kurumuş kanı temizliyorum. Dokunuşuma doğru eğiliyor ve sertleşmiş siki aniden karnıma bastırıldığında şaşırıyorum. Bir iniltiyle beni duştan çıkarıyor ve yavaşça kuruluyor.

"Şimdi de bana camdan yapılmışım gibi mi davranacaksın?" Diz çöküp bir ayağımı kurularken ellerimi saçlarında gezdirerek soruyorum.

Bana bakıyor, o muhteşem yeşil gözlerini gözlerime kilitliyor ve nefes almamı zorlaştırıyor.

"Belki yaparım, *solnishka*, ama bu sadece altımda milyonlarca parçaya ayrılana kadar seni becerebilmem için olacak."

Daha da yaklaşıp yüzünü amıma bastırıyor.

"Onlarla ilgili her bir anıyı sileceğim." Klitorisimin tam üstünü öperken bana bakıyor. "Sen *benimsin*."

Beni kucağına alıp yatağa taşıırken "Evet," diye fısıldıyorum.

Bölüm 13

OceanofPDF.com

Roman

A Düşünebildiğim tek şey, o şerefsizlerin her dokunuşunu silmeyi ne kadar çok istediğim. O pislikler tarafından alıkonulduğunu her düşündüğümde, akıl sağlığımın bozulmaya başladığını hissediyorum.

O burada. Durumu iyi. Yaşıyor ve nefes alıyor.

Ellerimi morarmış vücudunda gezdirirken cümleleri kafamda bir mantra gibi tekrarlıyorum. Onu yüzüstü çevirip sırtını ve kışını gördüğümde homurdanıyorum. Onu lanet bir çöp gibi bahçesinde sürüklemiş, derisini sıyrıklarla işaretlemiş, ona verdikleri her darbeye morartmıştı. Ölümü çok çabuk olmuştu.

Dudaklarımı omurgası boyunca gezdirip kızarmış teninde yumuşak öpücükler bıraktığımda nefes nefese kalıyor. Birlikte olduğumuz kısa süre içinde vücudu pek çok şekilde işaretlendi. Bazıları benim tarafımdan, isteyerek, bazıları ise tamamen onun iradesi dışında.

"Bensiz daha iyi olursun," diye fısıldıyorum tenine karşı ve vücudu gerildiğinde ve benimle tartışmak için arkasını dönmeye çalıştığında, elimi sırtının alt kısmına doğru uzatarak onu yerinde sabit tutuyorum. "Sakin ol, tatlım. Küçük güneşimi asla bırakamam. Sadece bir gözlem yapıyorum. Bensiz daha iyi olursun ama seni asla bırakamam."

Sözlerimle rahatlıyor ve yumuşak bir ısırik vermeden önce ensesine doğru gülümsüyorum. Eğer biri onun yumuşak etini işaretleyecekse, bu ben olacağım, lanet olsun. Onu vücudumla yatağa sabitliyorum, sikim kışının çatlağına girdiğinde inliyorum.

"Bu anılarımı canlandırdı," diyorum sırtarak.

İnliyor ve kalçalarını bana doğru sallamaya çalışıyor ama hareket etmesine izin vermiyorum. Saçlarını avuçlayıp yukarı kaldırırken, omzunu ve boynunu öpüyorum.

Dilimi az önce öptüğüm yolun üzerinde
gezdiriyorum. "Benim," diye
fısıldıyorum tenine karşı. "Senin," diye
fısıldıyor o da.

Dönmesine yetecek kadar kaldırıyorum ve sırt üstü yatar yatmaz kollarını ve bacaklarını bana doluyor. Güzel yüzüne bakıyorum ve sonra aradaki mesafeyi kapatarak dilimi morarmış yanağında gezdiriyorum. Nefes nefese bir inilti çıkarıyor ve ellerini sırtımda gezdiriyor, bana daha iyi erişim sağlamak için yüzünü çeviriyor. Morarmış yanağını ve çenesini yalayıp öpüyorum ve tatmin olduğumda dudaklarımı onunkilere değdiriyorum.

Ağzını benim için açıyor, benimkini yansıtan bir açlık ve çaresizlikle beni öpüyor ve kalçalarını sallayıp pürüzsüz amını şaftım boyunca gezdirdiğinde, inliyorum ve sikimi yumruklayarak kalın başımı yarığına koyuyorum.

"Lütfen," diye inliyor dudaklarıma karşı ve içeri girdiğimde nefesi kesiliyor ve bana daha da sıkı sarılıyor.

"Seni o kadar çok seviyorum ki," diye homurdanıyorum dudaklarına karşı, kendimi onun içine gömerken. Islak amcığı beni o kadar sıkı kavıyor ki, kontrolümü yeniden kazanmak için nefes almaya zorlamak zorunda kalıyorum.

"Ben de seni seviyorum." Dudakları beni bulup kalçalarımı oynatmadan edemeyinceye kadar öperken vücudu benimkinin altında titriyor.

"Çok korkmuştum," diye itiraf ediyorum, ona daha da sert bir şekilde çarpıyorum. Meme uçları her sert darbeye göğsümde sürükleniyor ve bu şekilde uzun süre dayanamayacağımı biliyorum. Ona çok ihtiyacım var.

"Buradayım," diye fısıldıyor dudaklarıma. "Güvendeyim ve buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum."

"Seni kaybedemem, *Solnishka*." Onu daha sert becerirken bile bu düşünceyle başımı sallıyorum. "Buna dayanamam. Kaçırıldığını öğrendiğimde, Tanrım, bebeğim, sana ulaşmak için herkesi öldürebilirdim." Gözleriyle buluşuyorum - ağır kapaklı ve şehvetle sırlanmış. "Herkesi, bebeğim. Herkes ve herkes," diyorum ona ve her kelimesinde ciddiğim. Kız kardeşimi bulmayı ne kadar istesem de, o anda Emily'yi geri almak için gizliliğimizi, *her şeyi* riske atacağımı ve yoluma çıkmaya cüret eden herkesi öldüreceğimi biliyordum.

Orgazm onu vurduğunda tırnakları omuzlarıma batıyor, sırtının eğilmesine ve gözlerinin kafasının içinde geri dönmesine neden oluyor. Tanrım, benim için boşalırken çok güzel görünüyor. Yüzünde bir gülümsemeyle adımı inliyor ve bu gülümseme beni de onunla birlikte uçurumun kenarına göndermek için tek gereken şey.

Ağzımı onunkine yaklaştırıp, sikim içinde nabız gibi atarken onu öpüyorum ve sahip olduğum her şeyle onu dolduruyorum.

İkimiz de tamamen tükendiğimizde, içine gömülü kalıyorum, onu nazikçe öpüyorum ve bu anın her detayını ezberliyorum. Parmaklarım yanağını sıyrıyor ve gözleri açıldığında, ona bakabilecek kadar geri çekilmeden önce alt dudağını yumuşak bir şekilde emiyorum.

"Evlen benimle, *Solnishka*." Onun güzel, şaşkın yüzünü öpüyorum ve gülümsüyorum. "Evlen benimle, bebeğim. Yemin ederim sana bir yüzük alacağım ve diz çöküp her şeyi düzgün yapacağım, ama lütfen benimle evleneceğini söyle."

Gülümsüyor ve ayak bileklerini belime doluyor. "Evet," diye fısıldıyor.

Rahatlayarak gülüyorum ve onu tekrar öpüyorum. Evleneceğimi hiç düşünmemiştim, hatta evlenmek için en ufak bir isteğim bile olmamıştı ama Emily'nin gitmesine izin verme, onu hayatımda görmeme düşüncesi yaşayabileceğim bir şey değil. Onu istiyorum. Aileyi, bebekleri, hepimizin aynı giyindiği o saçma Noel kartlarını istiyorum. Bu kadınla her şeyi istiyorum.

"Seni seviyorum." Terli saçlarından bir tutamı alnından çekip burnunun ucundan öpüyorum. "İsteyeceğimi hiç düşünmediğim şeyleri istememe neden oluyorsun bebeğim, ama hepsini seninle istiyorum. Ben iyi bir adam değilim ve keşke sana değişeceğimi, düzenli bir iş bulacağımı ve senin gibi birine layık bir adam olacağımı söyleyebilseydim, ama sadece yalan söylemiş olurum ve sana asla yalan söylemeyeceğim, küçük güneş. Ben kötü şeyler yapan kötü bir adamım ve bu gece ellerimde kanla eve döndüğüm son gece olmayacak."

"Biliyorum," diyor parmaklarını çenemde gezdirerek. "Seni seviyorum Roman, her parçanı. Kim olduğunu biliyorum ve hiçbir şeyi değiştirmezdim." "Büyük bir düğün istiyor musun?" diye sormadan önce alt dudağını yokluyor. Bu istediğin bir şey mi?"

Gülüyorum. "Evlenmeyi hiç düşünmedim. Seninle tanışana kadar aklıma bile gelmemişti ama hayır, büyük bir düğün istemiyorum," diye itiraf ediyorum. "Ama istediğin buysa bir tane yaparız. Ne istersen yapabiliriz."

Başını iki yana sallıyor. "Ailemin orada olmasını istemiyorum. Ailemin öfkeleneceğini biliyorum çünkü bunu bir tür boktan fotoğraf çekimi olarak kullanmak isteyecekler ama o piçlerin hiçbirini düğünümüzde istemiyorum."

Rahatlamış bir iç çektim. Ne isterse yapmaya hazırım, ama yapmak istediğim son şey hayatımın en önemli anını bir kadınla paylaşmak.

bir oda dolusu sapığı öldürmeyi çok isterdim. Karım olduğunda bu tür anılar istemiyorum.

"Küçük ve özel bir şey o zaman?" Ben soruyorum.

"Çok küçük, sadece kardeşlerin gibi. Sorun olur mu?"

"Bu mükemmel." Onu üstümde ve yarı sert sikimi hâlâ içinde tutarak bizi döndürüyorum. Koyu renk saçları etrafımıza dökölüyor ve parmaklarımı ipeksi saç tellerinin arasından geçirmekten kendimi alamıyorum. "Sen mükemmelsin," diyorum ona.

Gülömsüyor ve vücudu benimkinin üzerinde gevşerken beni öpüyor. "Bence mükemmel olan nişanlım."

Bana nişanlım dediğini duyunca gülümsemem gülünç derecede büyük oldu. Gülüyor ve beni tekrar öpüyor. "Daha önce çok korkutucu görünüyordun Roman. O çiftlik evine girdiğinde dehşet vericiydin ama bence sen aslında çok yumuşaksın."

Gülme sırası bende, çünkü denese bile daha fazla yanılamazdı. "Sadece senin için, *Solnishka*." Ellerimi sırtından aşağı kaydırıyorum, mükemmel yuvarlak yanakları ellerimle kavramadan önce kıçına bir şaplak atıyorum. "Bu yanımı görecek tek kişi sensin ve bu sadece sana ait."

Alt dudağıma yumuşak bir ısırık veriyor. "Güzel."

Kalçalarını sallamaya başladığında inliyorum. "Hala aç mısın, küçük güneş?"

Kalçalarını sallama şekliyle karışık nefes nefese "Evet" demesi, tekrar tamamen sertleşmem için gereken tek şey. Oturuyor, kalçalarını yuvarlarken ellerini göğsüme dayıyor. Geçen her saniyeyle birlikte, teşhir edilmekten duyduğu utanç kayboluyor ve ihtiyacı onu ele geçiriyor. Bana binişini izlerken parmaklarım kalçalarına gömölüyor. Onun kendi zevkinin peşinden koştığunu görmek hoşuma gidiyor. Her nefes alışında ağzını ayırması, göğüslerinin yumuşak zıplaması, kalçalarının sıkı kavrayışının altında hareket etmesi - Tanrım, nefes kesici.

"Bu doğru, *solnishka*," diye homurdanıyorum, kalçalarımı hareketlerini karşılamak için yukarı sallıyorum. "Sikimi kullan bebeğim. İyi bir kız ol ve kendini boşalt."

Tırnakları göğsümü kazıyor, serbest kalmaya yaklaştıkça daha derine iniyor. Gözlerimi ondan alamıyorum. Nişanlım. Tanrım, sadece bu kelime bile sikimi zonklatıyor, dar amını daha da geriyor ve tekrar içine dökölmele tehdit ediyor.

"Roman," diye inliyor, bir çığlık atarak başını geriye atmadan hemen önce gözlerimle buluşuyor. Amcığı etrafımda o kadar sıkı kenetleniyor ki kalçalarını kavrayıp beni daha derine alması için onu zorlarken bir nefes tıslıyorum.

"Lanet olsun," diye inliyorum, onun sıkı, ıslak sıcaklığının sahip olduğum her şeyi sağmasına izin veriyorum. Üstüme düşmeden önce vücudu son bir kez titriyor, nefes nefese kalıyor, vücudu hafifçe titriyor, tamamen harcanmış ve kullanılmış, tıpkı her zaman olmasını istediğim gibi.

Yumuşak bir kahkaha atıyorum ve parmaklarımı omurgasında gezdiriyorum. "Sen benim sonum olacaksın, *Solnishka*."

Göğsümü öpüyor. "Hayır, son değil," diye düzeltiyor. "Başlangıç, başlangıcımız."

Gülümsüyorum ve alnından öpüyorum. Parmaklarım yanlarını sıyrıyor, parmaklarımın uçlarını karnında gezdirebilecek kadar aramızdan kayıyor.

"Seninle bir aile kurmak istiyorum." Az önce söylediğim şeyin gerçekliğine gülüyorum. "Tanrım, bana ne yaptın, küçük güneş?" Başının arkasını kavrayarak onu tekrar öpüyorum ve şöyle diyorum: "Hamile kalmanı ve bebeğimizle şişmeni istiyorum. Dünyanın boktan bir yer olduğunu ve ortalama bir insanın düşündüğünden daha tehlikeli olduğunu biliyorum ama umurumda değil. Seni güvende tutacağım ve çocuklarımızı güvende tutacağım."

"Çocuklar, ha? Birden fazla mı?" diyor yumuşak, uykulu bir kahkahayla.

"Evet, bebeğim. Birden fazla istiyorum. En az iki taneye ihtiyacımız var; annesine benzeyen güzel bir kız ve başına açacağı belalar yüzünden muhtemelen ikimizin de saçlarına ak düşürecek bir oğlan."

"Belki de baş belası o olur," diyor Emily, gelecekteki ailemizi hayal ederken parmaklarını pazumda gezdiriyor.

"Tanrı yardımcımız olsun," diyorum inleyerek. Başboş çocuklarla başa çıkabilirim. Erkeklerle tanışmak için gizlice dışarı çıkan bir kız, lanet olsun, bir daha asla uyuyamayacağım.

Esniyor ve bana daha da sokuluyor. "Yakında evlenelim." "Yarın mesela." diye fısıldadığında gözleri çoktan kapanmıştı.

Gülümsüyorum ve uykuya dalarken saçlarını okşuyorum. Umarım ciddidir, çünkü bunu resmileştirmeye fazlasıyla hazırım. Ona sarılıyorum ve o uyanmadan önce yapmam gereken her şeyi planlıyorum. Derin bir uykuya daldığında, onu nazikçe ters çeviriyorum ve hemen ardından bana karşı hissettiği duyguyu özlüyorum. Uyurken, yüzü rahatlamışken, morluklar daha belirgin görünüyor ve bu beni çok kızdırıyor. Başka bir adamın ona ellerini sürdüğünü, canını yaktığını ve sonra da sadece bana ait olanı almaya çalıştığını bilmek beni hızla öfkeye sürüklemeye yetiyor. Öfkemi dizginlemek yerine onu bastırıyorum ve yanağından öpüyorum, kulağına onu sevdiğimi fısıldıyorum. Öfke daha sonra ortaya çıkıp oynayabilir, sadece onun yanındayken değil.

Yorganı çekip iyi olduğundan emin olduktan sonra kan sıçramamış yeni bir takım elbise giyiyorum. Birkaç ayak işi yapmam gerekiyor. Güneş yaklaşık bir saat içinde doğacak ama Emily çok yorgun ve geç saatlere kadar uyuyabilir. Çok geçmeden dönmüş olurum.

Mutfağa girdiğimde Lev bir şişe su içiyor ve tezgâha yaslanıyor. Kaşlarını kaldırıp bana bakıyor. "Uyuyamadın mı?"

Cezveyi çalıştırıyorum ve omuz silkiyorum. "Yapacak çok şey var." Ona bakarak, "Gidip bir adam öldürmem lazım. Gelmek ister misin?"

Gülüyor ve şişeyi bitiriyor. "Sikeyim evet."

Ben seyahat kupasına biraz kahve doldururken Lev gülerek, "Vitaly bunu kaçırdığı için çok kızacak ama dün gece biz döndükten sonra bir kulübe gitti, o yüzden bir süre uyanamayacağını tahmin ediyorum," diyor. Bir kahkaha daha atıyor. "Ertelersen, kaybedersin."

Porsche'ye binip otoparktan çıkarken ona "Emily ve ben bugün evleniyoruz" dedim.

"Ne oluyor lan?" Yüzüme bakabilmek için koltuğunda dönüyor. "Sen ciddi misin?"

Gülümsedim ve sola döndüm. "Öyleyim."

Gülüyor ve koluma vuruyor. "Senin adına sevindim dostum. Emily'den hoşlanıyorum. O senin için iyi biri ve sen de biraz mutluluğu hak ediyorsun." "Alina da senin mutlu olmanı isterdi." diye eklemekten önce durakladı.

"Biliyorum yapardı. Onu aramaktan asla vazgeçmeyeceğim ve kesinlikle evlenmeyi beklemiyordum ama," diye küçük bir omuz silktim, "gitmesine izin veremem."

"Peki bu güzel sabahta kimi öldürüyoruz?"

Gülümsemem büyüyor. "Connor Daniels."

"Vay canına, gerçekten mi?"

"Geçmişe bakamayacağım bazı şeyler söyledi ve yaptı." Yumuşak bir kahkaha attım. "Şu anda istediğim herkesi öldüremem, bu yüzden bu benim uzlaşma yolum. Bunu kendime küçük bir düğün hediyesi olarak düşün."

"Eğer bir gün evlenirsem, bunu hatırlayacağım. Bir Melnikov geleneğinin tüm özelliklerini taşıyor."

Haksız da sayılmaz. Şehrin yıkık dökük bir bölgesine gidiyorum ve muhtemelen kırk yıl önce yarı yarıya düzgün görünen bir apartmanın yanına park ediyorum. Şimdi ise dökülüyor ve yeni bir kat boyaya ve bir temizlik ekibine ihtiyaç duyuyor ya da belki de bu noktada ihtiyacı olan şey sadece bir yıkımdır. Ben

Burayı hiçbir şeyin kurtarabileceğinden emin değilim. Kaldırıma park etmiş mavi Bentley acı verici bir şekilde yersiz görünüyor.

"Burası tam bir bok çukuru," diyor Lev, pencereden dışarı, tahtalarla çevrili bir eve ve önündeki kaldırıma saçılmış çöplere bakarak.

"Connor politikacıların kızlarını sikmeyi seviyor, ama birkaç adamımız onu takip etti ve en sevdiği fahişeyi düzenli olarak ziyaret etmeyi de sevdiği ortaya çıktı. Onu bu çöplükten çıkarmaya gücü yetebilirdi ama tabii ki yapmıyor. Onu sadece haftada birkaç kez ziyaret ediyor, ona acınacak bir meblağ ödüyor ve bazen onu yüzü ve vücudu morarmış bir şekilde bırakıyor."

"Şerefsiz," diye mırıldanır Lev.

"Evet, zengin politikacıların kızlarını dövemediği için hıncını bu zavallı kızıdan çıkarıyor." Yine de onu bu yüzden öldürüyormuşum gibi davranmaya çalışmıyorum. Buraya sadece ve sadece tek bir sebep için geldim. Kızımın peşinden geldi. Yıllarca onu rahatsız etti ve yatta ona hakaret etti. Emily benim karım olmak üzere ve ben bana ait olanı korurum. Connor bunu ilk elden öğrenmek üzere.

Lev kendi silahını kontrol ederken ben torpido gözünden susturucuyu alıp silahımın ucuna takıyorum. Saat tam yediye çeyrek kala arabadan inip caddeyi geçiyoruz ve apartmanın merdiven boşluğunun altında duruyoruz. Etrafta başka kimse yok ve olsalar bile umursayacaklarından şüpheliyim. Burası insanların birbirine yardım etmek için durduğu türden bir mahalle değil. Burası daha çok, eğer akıllıysanız, başınızı eğip hiçbir şey görmüyormuş gibi davranacağınız türden bir yer.

Üstümüzde bir kapının çarparak kapandığını duyduğumuzda Lev'in gözleriyle buluşuyorum, ardından merdivenlerdeki ayak seslerinin sabit gümbürtüsü geliyor. Bekleyip dinliyoruz ve Connor görünür görünmez gölgelerin arasından çıkıp silahımı ona doğrultuyorum. Ne olduğunu anlaması bir saniyesini alıyor ama kendini beğenmiş suratında anlayış belirlediğinde sadece gülüyor. Onun gibi zengin piçlerin sorunu da bu; dokunulmaz olduklarını sanıyorlar. İstedikleri her şeyi yapabileceklerini, istedikleri kişiyi incitebileceklerini ve başlarına hiçbir şey gelmeyeceğini sanıyorlar. Ne kadar yanlış olduğunu öğrenecek.

"Bütün bunlar da ne böyle?" diye soruyor, benden Lev'e bakarak.

Ona cevap vermiyorum. Sadece ona bakmaya devam ediyorum çünkü bunun insanları çok rahatsız ettiğini öğrendim. Birkaç saniye sonra sessizliği bozdu, tıpkı yapacağını bildiğim gibi.

"Çekil yolumdan Roman."

Hareket etmiyorum ve tek kelime etmiyorum.

"Bu Emily ile mi ilgili? Ne?" diye soruyor zoraki bir kahkahayla. "Şimdiden ondan sıkıldın mı?" Az önce indiği kata bakıyor. "Tavsiyemi dinle ve kendine bir fahişe bul. Emily gibi kızların asla yapamayacağı her şeyi yaparlar. Oh, bir dakika," diyor, kendini beğenmiş bir sırıtiş ağzının kenarlarını yukarı kaldırarak, "zaten bir tane var, değil mi?" Bir kahkaha daha, bu seferki daha içten geliyor. "Babam bana küçük bir evcil hayvanın olduğunu söyledi. Sen küçük bir ucubesin, değil mi Roman? Emily'nin senin küçük oyuncağından haberi var mı?" Parmağıyla beni işaret ediyor. "Benden daha iyi değilsin."

"Ben senin gibi değilim," diye homurdanıyorum ve ölmek üzere olduğu için gerçeği ondan saklamak için bir neden göremiyorum. "Benim *küçük oyuncağım* Emily, seni aptal herif. Emily, nişanlım. Emily, birkaç saat içinde evleneceğim kişi."

"Ne?"

Geri adım attığında Lev çoktan arkasında bekliyor, kaçmaya çalışmadığından emin oluyordu.

"Beni duydunuz," diyorum bir adım daha yaklaşarak. "Siz hasta piçlerin uğruna çok çalıştığı her şeyi alaşağı edeceğiz. Kardeşlerim ve ben siz piçlerin her birini öldüreceğiz ve Emily de bize yardım edecek."

"Bizi öldüremezsiniz," diyor Connor ama içinde küçük bir şüphe olduğunu söyleyebilirim. Birkaç dakika önce olduğu kadar ukala değil. "Bizi koruyan güçlü adamlarımız var."

"Evet," diye gülümsüyorum ve Lev'in ateş hattından uzaklaşması için başımla küçük bir işaret yapıyorum. "Bunu daha önce de duymuştum, ama komik olan şu ki, umurumda değil gibi görünüyor."

"Belki bana bilgi verirsen yaşamana izin veririm" demeden önce bir an düşünür gibi yapıyorum. Bütün bunların arkasında kimin olduğunu söyle. Kadınları kimin beslediğini söyle."

Connor önemli biri olduğunu düşünüyor ama ben öyle olmadığını biliyorum. Yine de sormadan onu vuramam. Belki o piç beni şaşırtır.

"Sana bir isim bulabilirim," diyor çabucak, yakın zamanda beni şaşırtmayacağını bilmemi sağlayarak. Ona güvenmiyorlar, detayları verecek kadar değil ve eğer sorular sormaya başlarsa, bu onları sadece şüphelendirir.

Connor bana doğru bir adım attığında, silahımı yüzüne doğru kaldırıyorum ve onu durmaya zorluyorum. "O kendini beğenmiş kıcını öldüresiye dövmekten daha çok istediğim bir şey yok ama DNA'mın sana bulaşmasını istemiyorum." Etrafıma bakıyorum

İçinde bulunduğumuz boktan mahalle. "Fahişeni ziyaret ediyordun ve başın belaya girdi. Yanlış zamanda yanlış yerde. Tam bir trajedi."

"Bunu yapamazsın. Beni öylece öldüremezsın Roman!"

Paniğe kapıldıkça sesi yükseliyor ve her yeri ayağa kaldıramadan önce onu önce iki gözünün ortasından, sonra da vücudu yere yığılmadan önce bir kez göğsünden vuruyorum. Yere düşmeden önce ölmüştü, benim hoşuma gitmeyecek kadar çabuk bitmişti.

Lev gülerek, "Tanrım, ne küçük bir kaltak," der.

Kafamı kaldırdığımda bir kadın bize bakıyordu. Yüzü kanlı ve şişti ve gözlerimle karşılaştığında kaçmaya başladı.

"Bekle," diyorum hemen, peşinden koşarak. "Sana zarar vermeyeceğim."

Aptal değil, o yüzden koşmaya devam ediyor. Kapısını suratıma çarpmaya çalışmadan hemen önce ona yetişiyorum. Ayağım onun kapıyı kapatmasını engelliyor ve kapıyı iterek açtığımda geriye doğru kaçıyor ve ağlamaya başlıyor.

"Lütfen bana zarar verme," diye yalvarıyor. "Yemin ederim kimseye söylemeyeceğim."

Silahımı bıraktım ve tehdit olmadığımı görmesi için ellerimi kaldırdım. Göz ucuyla bir hareket görüyorum ama Lev'e bakmak için dönmüyorum. Onu köşeye sıkıştırmaya çalıştığınızı düşünürse bu onu sadece korkutur.

"Sana zarar vermeyeceğim."

"Az önce onu öldürdüğünü gördüm. Tabii ki beni vuracaksın," diye ağlıyor, o kadar kötü titriyor ki ayakta zor duruyor.

"Sanırım onun ölmesini istedin, değil mi?"

Gözyaşlarını siliyor, Connor'ın ona veda hediyesi olarak vermiş olabileceği kırık burnundan akan kan yüzüne bulaşıyor.

"Ondan nefret ediyordum." Sesi titrek ama içindeki nefreti duyabiliyorum, ona yıllarca çektiği işkenceler öfke dolu her kelimedede ortaya çıkıyor.

"Güzel, o zaman aynı fikirdeyiz. Ben de onu pek sevmezdim, o yüzden şöyle yapacağız." Bir elimi yukarıda tutuyorum ve yavaşça cüzdanıma uzanıyorum. Sahip olduğum tüm parayı çıkarıp yüz dolarlık banknot yığını onun yıpranmış koltuğuna fırlatıyorum. Gözlerimi onunkilerden ayırmadan, "Lev, sahip olduğun tüm parayı bana ver." diyorum.

Dairenin içine doğru adım atıyor, görünürde silah yok ve kendi para yığını benimkinin yanındaki kanepeye bırakıyor. Kadının gözleri aramızda dolaşarak, hareket edemeyecek kadar korkmuş.

"Biz gidiyoruz, size de aynısını yapmanızı öneririm. Cesedini bulduklarında, sizinle konuşmak isteyeceklerdir. Herkes onun

ve yüzünüzü gördüklerinde sizin yaptığınızı düşünecekler."

Bunun üzerine yüzü soluyor, ancak polislerin onun parçalanmış yüzünü gördüklerinde varmak isteyecekleri sonuç çok açık.

"Önerim şu." Sesimi sakın tutuyorum ve tekrar korkmaya başlamaması için hareketsiz kalıyorum. "Parayı al, sonra Connor'ın cüzdanını ve taktığı pahalı saati al, bu daireden neye ihtiyacın varsa al ve sonra buradan siktir olup git. Başka bir yerde yeniden başla ya da ortalıkta görünme ve birkaç ay sonra kimsenin umurunda olmadığında geri gel."

"Geri dönmek istemiyorum," diye fısıldıyor. "Buraya asla geri dönmek istemiyorum."

Gözlerini benden ayırmadan, paraya doğru titrek bir adım atıyor ve sonra onu kapıyor, sanki geri alacağımdan korkuyormuş gibi göğsüne bastırıyor. Başımı salladım ve gitmek için döndüm. Ben daha sahanlığa adımımı atmadan, "Teşekkür ederim" diyor.

Bir an için arkama bakıyorum, bundan sonra nereye giderse gitsin ona buradan daha iyi davranacaklarını umuyorum. "Kendine iyi bak," diyorum ona ve sonra Lev'le birlikte arabaya dönerken Connor'ın cesedinin üzerinden geçerek oradan ayrılıyoruz.

"Bu çok iç karartıcıydı," diyor Lev. "O pisliği vurduğuna gerçekten çok sevindim."

"Evet, ben de. Gerçi daha kötüsünü hak ediyordu."

"Doğru, ama o hâlâ ölü," diyor Lev gülerken. "Ölü ölüdür, bu hale nasıl geldiğinin bir önemi yok."

Mantığına gülümsedim. "Hadi, gelinlik seçmeme yardım etmeni istiyorum."

Telefonunu çıkardı. "Bunu tek başıma yapmamın imkanı yok. Eğer bunu yapacaksak, bir aile olarak yapacağız."

Gelinlik mağazasına vardığımızda mağaza yeni açılıyor ve uykulu Vitaly, Danil ve Matvey'in yanındaki binaya yaslanıyor. Danil muhtemelen bu sabah içtiği beşinci kahvesini yudumluyor, Matvey ise her zamanki neşeli haline benziyor.

İçeri girdiğimizde, tezgâhın arkasındaki genç kadınlar şanslı günlerinde mi yoksa polis çağırımları mı gerektiğini bilemiyormuş gibi görünüyorlar. Kaslar ve dövme kazanıyor ve kısa süre sonra gülümseyerek yanımıza geliyorlar.

"Size nasıl yardımcı olabiliriz?"

Otuzlu yaşlarının başında görünen satıcı kadın, bal sarısı saçlarını karmaşık bir örgüyle arkaya toplamış ve Lev'i görür görmez gülümseyerek ona odaklanıyor. Piercingleri seviyor olmalı. Diğer kadın birkaç yaş daha genç, siyah saçlı ve tüm dikkati Matvey'in üzerinde. Zavallı kızın umutları yıkılmak üzeredir. Matvey tek kelime etmeden ondan uzaklaşıyor ve sonunda ipucunu alıp bana gülümsüyor.

"Nişanlım için bir elbise almam gerekiyor," diyorum ona.

"Peki, kaç beden? İçeri gelip bir şeyler denemek ister mi?"

Hay sikeyim. Boyutları hakkında hiç düşünmemiştim. Ellerimin altında nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum. Vücudunu en ince ayrıntısına kadar kolayca haritalayabilirim, ama bunun elbise bedenlerine nasıl dönüştüğünü bilmiyorum.

Ellerimi Emily'nin belini tutuyormuşum gibi uzatıyorum. "Bu onun beli." Ellerimi biraz genişletiyorum. "Bunlar da kalçaları."

Kadın afallamış görünüyor. Sanırım bunu daha önce kimse yapmadı. "Şey, belki ellerinizi bazı elbiselerin etrafına koyabilir ve en yakın olanı."

"Kulağa hoş geliyor."

Vitaly gülüyor ve "Keşke bunu kaydetmiş olsaydım" diyor.

Lev sarışın kadına göz kırparak onun kızarmasına neden olduktan sonra Rusça, "Kadınlar piercinglere bayılıyor. Aletimin de piercingli olup olmadığını merak ediyorlar." Kadına yaklaşıyor ve herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle İngilizce fısıldıyor: "Öyle."

Yüzü pancar gibi kızarıyor ama gözlerindeki ilgi açıkça görülüyor. Hepimiz mağazanın içine doğru ilerlerken gülmekten kendimi alamıyorum. Kardeşlerim ve ben dağılmış, tüm elbiselere bakıyoruz ve hiçbirimiz ne halt ettiğimizi bilmiyoruz, ama deli gibi deniyoruz ve bunun bir anlamı olmalı.

"Peki ya bu?" Vitaly, Kırmızı Engerek'te giyilebilecekmiş gibi görünen bir gelinlik tutarak soruyor. Bu kadar küçük gelinlikler yapıldığını bile bilmiyordum. Ona Rusça siktirip gitmesini söyledim. Gülüyor ve elbiseyi yerine koyuyor.

Danil tam tersini tutuyor. Bir rahibenin yemin etmek için giyebileceği bir şeye benziyor, şehvetli düşünceleri kışkırtmamak için vücudunun her santimini örttüğünden emin oluyor. Ben de ona siktirip gitmesini söylüyorum. İkisi de gülüyor ama ben onları görmezden gelip önümdeki rafa odaklanıyorum.

"Gelip bu elbiseye dokunmak ve uygun olup olmadığını görmek ister misiniz?" Vitaly herkesi güldürerek sorar.

Parmağımla onu işaret ediyorum. "Bir gün bu roller tersine dönecek." Başımın yan tarafına vuruyorum. "Tüm bu detayları saklıyorum ve intikam çok tatlı olacak."

Vitaly gülerek, "O gün o gün olacak," diyor.

Matvey'in bir elbiseye baktığını görüyorum ama bana ne düşündüğümü sormuyor. Parmağını narin yakasında gezdiriyor ve gözlerindeki uzak bakıştan şu anda Emily'yi düşünmediğini anlayabiliyorum. Parmağını bırakıyor ve başka bir rafa geçmeden önce elbiseyi gereğinden fazla güç kullanarak kenara itiyor.

Suçluluk duygusu üzerime çökmekle tehdit ediyor ama ben onu itiyorum. Kız kardeşimi seviyorum, onu özlüyorum ve onu aramaktan asla vazgeçmeyeceğim ama bugün mutlu olacağım ve bunun için kendimi suçlu hissetmeyi reddediyorum. Bir gün, sadece bir gün, tek istediğim bu.

Karanlık çekilmeye başladığında, önümdeki raftaki elbiseleri gözden geçiriyorum. Yemin ederim yüzden fazla elbiseye baktıktan sonra sonunda onu buluyorum. Straplez olduğu için hemen onun güzel çıplak omuzlarını ve sırtını hayal ediyorum ve kumaşı ipeksi bir yumuşaklıkta. Üzerinde bir çeşit narin boncuk işi var ve tam onun gibi hissettiriyor.

Gülmeye başladığında Vitaly'yi görmezden gelerek ellerimi elbisenin kenarlarında gezdiriyorum, sanki o giymiymiş gibi kavırıyorum ve elbise sanki sadece onun için yapılmış gibi mükemmel bir uyum sağlıyor.

"Seni biraz yalnız bırakmamızı ister misin?" Vitaly sorar.

Bana attığı kocaman sırtışa kaşlarımı çatarak ona dönüyorum.

Beni görmezden geliyor ve kadınlardan birine dönüyor, "Burada da iç çamaşırı satıyor musunuz? Elinizdeki en sürtük şeylere bakmak isteyeceğiz. Öyle değil mi Roman?"

Danil gülüyor ve sırtımı sıvazlıyor. "Düğün gününde onu öldürmemeye çalış."

"Söz vermiyorum," diye mırıldanıyorum yan odaya götürülürken. Vitaly'nin her şeyi karıştırmasını izledikten sonra, tam kendimi kaybetmek üzereyken esmer kızla birlikte uzaklaşıyor. Soyunma odalarından birinde gözden kayboluyorlar, Vitaly'nin esmer kızı kendisi için bir şeyler modellik yapmaya ikna ettiğinden hiç şüphem yok. Herif perdeyi kapatmadan önce arkasına bakıp bana göz kırpması cüretini gösteriyor.

"Hadi ama," diyor Danil gülerek. "Bunun oldukça komik olduğunu kabul etmelisin."

Lev sarışınla birlikte diğer perdenin arkasında kaybolduğunda Danil, "Tamam, şimdi benim için biraz üzücü oldu," diye iç geçirir.

Ona baktım. "Sanırım aletini deldirmen gerekiyor."

Yüzünü buruşturuyor ve gülüyor. "Onsuz da gayet iyiyim, çok teşekkür ederim." Yumuşak inilti ana alana süzölmeye başladığında bir inilti çıkarıyorum.

Bir elimi yüzüme sürerek elimdeki işe geri dönüyorum. Vitaly'nin şakaları ve beni kızdırmaya çalışması olmadan, Emily'nin vücudundan koparmak için sabırsızlandığım bir şey bulmam uzun sürmüyor.

"Peçeye ihtiyacın yok mu?" Matvey köşeden soruyor. Elinde iki uzun peçe tutuyor, bir tanesinin üzerinde bir sürü ışıltılı şey var.

"Damatların genellikle bunu yapmamasının bir nedeni var," diye mırıldanarak ona doğru yürüyorum. Farklı seçeneklere bakıyorum ve boynumun dibinde bir baş ağrısının zonklamaya başladığını hissediyorum. "Aman Tanrım." Seçenekler duvarına bakıyorum ve sonra saatime göz atıyorum.

Danil endişeli yüzümü görünce, "Sakin ol, biz dönmeden uyanırsa bir yere gitmesin diye ona not bıraktık" dedi.

Tam teşekkür edecektim ki aklıma bir şey geldi. "Notu nereye bıraktın?"

Danil ellerini kaldırır ve güler. "Çarşaf yukarı çekildi, Roman. Yemin ederim kimse bir şey görmedi."

"Bu," diyor Matvey, beni oluşmaya başlayan öfkeden uzaklaştırarak. Basit bir duvak gibi görünen bir şeyi aşağı çekiyor, ama saçına giren kısmı kristalli zarif bir taca benziyor. Abartılı olmadan kadınsı ve elbisesiyle uyumlu. Ben olsam tam da onun için seçerdim.

"Sağ ol dostum," diyorum ona. "Bu mükemmel."

Odayı yüksek sesli bir inilti dolduruyor ve her şeyi alıp tezgâha koymadan önce bir "Yüce İsa" daha çıkarıyorum. Tam üç dakika daha bekledim, çünkü ben böyle kibar biriyim, "Kapıdan çıkıp tüm bunları çalmadan önce kışınızı kaldırıp buraya gelmeniz için bir dakikanız var!" diye bağırmadan önce.

"Zalim," diyor Danil gülerek.

Gülümsüyorum ve kredi kartımı alıyorum. "Sanırım fazlasıyla cömert davrandım."

İki kadın, saçları dağınık ve giysileri birkaç dakika öncesine göre çok daha kırışık bir halde koşarak dışarı çıkar. Nefes nefese, sarışın

kartımı aldı ve beni aramaya başladı. Lev ve Vitaly gülümseyerek ve pis pis sırıtarak yanıma geliyorlar.

Vitaly Rusça, "Böyle yerlerden daha sık alışveriş yapmalıyız," diyor. "Kadınlar cehennem gibi azgın. Tüm bu düğün saçmalığı yüzünden olmalı."

"Pekâlâ, şimdi kuyumcuya gidiyoruz. Orada kimseyle yatmamak için elinden geleni yap," diyorum kartımı geri alırken.

Lev gülümsüyor ve az önce siktiği sarışına bakarken Rusça, "Söz vermiyorum," diyor.

Kollarım dolu bir şekilde dükkândan çıkıyoruz ama iki kadının numaralarını birbirlerine verdiklerini görmeden önce değil. Evet, sanki öyle bir şey olacakmış gibi. Biz daha listedeki bir sonraki mağazaya varmadan o iki kâğıt çöpü boylamış olacak.

Zaten çok uzun süredir ortalıkta olmadığımız için Vitaly, Lev ve Danil çiçekleri almaya ve hemen çalışmaya ikna edilebilecek bir nikah memuru bulmaya karar verirken, Matvey ve ben kuyumcuya gidiyoruz.

Dükkâna giriyoruz ve tezgâhın arkasındaki genç kadınların bizi görünce yüzlerinin aydınlandığını görünce Vitaly ve Lev'in ortalıkta olmamasından dolayı rahatlıyorum. Matvey'nin onlardan herhangi biriyle hızlı bir seks için kaçmayacağından eminim.

Kadınlardan biri yüzünde kocaman, cilveli bir gülümsemeyle öne çıkıyor. "Bir şey bulmanıza yardım edebilir miyim?"

Flörtünü görmezden geliyorum. "Bir nişan yüzüğüne ve bir takım alyansa ihtiyacım var."

Genç kadın beni odanın diğer tarafına götürürken Matvey en yakın vitrine bakmak için uzaklaşıyor. Baktığım her yerde bir şeyler parlıyor ama hiçbiri beni çağırmıyor. Cam vitrinleri tarıyorum ve hepsi aynı görünüyor; hiçbiri benim kızıma layık değil.

"Daha iyi bir şey var mı?" Ona sordum. Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıyor.

"Bunların hepsi aynı görünüyor," diyorum elimi serginin üzerinde sallayarak. "Evlenmek üzere olduğum kadın özel biri. Tıpkı onun gibi eşsiz ve güzel bir şeye ihtiyacı var."

Kadın gülümsüyor ve bu sefer gülümsemesi flört iması içermeyen samimi bir gülümseme. Beklemem için bir parmağını kaldırıyor ve arkada kayboluyor. Bakıyorum ve diğer kadınlardan birinin Matvey'e bir çift elmas ve yakut küpe gösterdiğini görüyorum. Alina yakutları sever. Bana doğru gelen ayak seslerini duyunca arkamı dönüyorum.

"Sanırım buradaki bir şey hoşunuza gidebilir," diyerek büyük, kadife bir kutu uzattı. "Ekstra bir şeyler arayanlar için sakladığımız bir dizi renkli elmasımız var."

Neredeyse gülecektim. O küçük ekstra şey sadece daha fazla para demek. Doğru yüzüğü almak için ne gerekiyorsa harcamaya razıyım ama bu binlerce harikadan oluşan kutuya bir göz atmak bile çok az kişinin sahip olabileceği bir ayrıcalıklmış gibi davranmak çok saçma.

Kapağı açıp bana her biri farklı renklerde olan birkaç sıra yüzük gösteriyor. Pembe elmaslara bakıyorum. Güzel ama aradığım şey değil. Son sıraya geldiğimde, istediğimi bulduğumu anladım.

"Şuradaki," diyorum, beyaz elmaslarla çevrili büyük, sarı, kare elması göstererek, hepsi de narin bir platin bant üzerinde. Küçük güneşim için mükemmel. Bana uzatıyor ve aldığımda, mükemmel uyum sağlayacağını söyleyebiliyorum.

Matvey yanıma gelerek, "Bu çok hoş," diyor.

Küçük bir çantayı cebine sokuyor ve kadın yüzüğü benim için bir kutuya koymak üzere aldığımda, "Alina küpeleri beğenecek" diyorum.

Bana bakıyor ama bir şey söylemiyor, sadece başını sallıyor. Bu onu kız kardeşim için bir şeyler alırken ilk kez yakalayışım değil. Onu geri aldığımızda epey bir zulası olacak.

Kadın döndüğünde Emily için nişan yüzüğüne uygun platin bir yüzük ve kendim için daha erkeksi bir versiyon seçiyorum ve ardından küçük çiçek dizileri gibi görünmesi için sarı elmasların karıştırıldığı elmas bir kolye ekliyorum. Kadın hesabı öderken ve ben ona kartımı verirken neredeyse orgazm olacağına yemin edebilirim. Mağazadan çıktığımızda Matvey diğerlerinin nasıl olduğunu sormak için arıyor.

Matvey telefonu kapattığında "Her şey iyi görünüyor," der. "Hadi gidip gelini alalım."

Bölüm 14

OceanofPDF.com

Emily

A Uyanır uyanmaz Roman'a uzanıyorum. Parmaklarımın altında serin bir çarşaftan başka bir şey olmadığında, doğrulup onu arıyorum. Kendimi yalnız bulduğum için hayal kırıklığına uğrayarak yataktan kalktım ve bornozumu aldım. Fırçaladıktan sonra Dişlerimi sıkıp odadan çıkıyorum, kapıya yapıştırılmış kâğıdı görünce duruyorum. Büyük, kalın harfleri okudum.

*Çatı katından ayrılmayın! Nişanlınla önemli işler yapıyoruz.
Sevgiler ve
öpücükler, Vitaly*

Gülüyorum ve koridora çıkıyorum. "Roman? Daha dönmediniz mi?" Cevabım sessizlik. Bir fincan kahve yaptıktan sonra oturma odasına bakıyorum. Bu kadar sessiz ve boş olması garip. Yalnız olduğum gerçeğinden yararlanarak fincanımı alıyorum ve biraz keşif yapmaya karar veriyorum.

Üst kata çıktığımda buranın ne kadar büyük olduğuna bir kez daha şaşıyorum. İlk koridora giriyorum ve kendimi spor salonuna dönüştürülmüş devasa bir odada buluyorum. Tavandan kum torbaları sarkıyor, bir duvarda üç koşu bandı sıralanıyor ve burada hepsini zamanın sonuna kadar yırtık tutmaya yetecek kadar ağırlık kaldırma ekipmanı var.

Keşfetmeye devam ediyorum, birkaç banyo buluyorum ve sonra iki koridor yatak odalarına açılıyor, ki bu odalara burnumu sokmayacağım. Tabandan tavana pencereler muazzam miktarda ışık alıyor ve müthiş bir manzara sunuyor. Alt kattaki ana yaşam alanına geri döndükten sonra, koridordan aşağıya doğru yürüyorum.

Roman'ın odalarının tersi yönde ilerleyin ve başka bir alt kata çıkan başka bir merdiven bulun.

Bu kat da diğer ikisi kadar büyük. Bir odada bilyardo masası ve köşede eğlence merkezi ve birkaç oyun sistemi bulunan bir bar var. Uyuyamadıklarında burada çok zaman geçirdiklerini tahmin ediyorum.

Üst kata çıkmak için koridoru geçtiğimde, yatak odalarından birinin kapısı açıktı ve birkaç büyük monitörün ve açık bir dizüstü bilgisayarın bulunduğu bir masa gözüme çarptı. Sanırım Danil'in odasını buldum. Oraya girmemin imkanı yok. Burnumu kesinlikle ait olmadığı bir yere soktuğumda tüm sistemini çökerttiğimi açıklamak zorunda kalmanın utancını hayal edebiliyorum. Evet, hayır teşekkürler. Onlar gelmeden önce duşa girmeye karar vererek merdivenlerden geri çıkıyorum. Temizlenmeye giderken dolapta bulduğum bir paket mini keki alıp kahvemi yeniden dolduruyorum.

Şöyle bir bakınca asansörün kapısına yapıştırılmış bir not daha görüyorum. Keklerim ve kahvem elimde, ne yazdığını görmek için yanına gidiyorum.

Her ne sebeple olursa olsun çatı katından ayrılmayın!

Sarıl ve öp, Vitaly.

Sırtarak evin bizim tarafına geri dönüyorum. Duşa acele etmiyorum, işim bittiğinde Roman'ın dönmüş olmasını istiyorum. Yıkayıp tıraş olduktan sonra dışarı çıkıp kurulandım ve aynaya bakmadan önce saçlarımı bir havluya doladım.

"Lanet olsun," diyorum yüzümdeki koyu morluğa bakarak. Sabahtan beri lanet aynadan kaçıyorum, yaraların bugün daha iyi görüneceğine inanmaya çalışıyorum ama daha kötü, kesinlikle daha kötü. Makyaj malzemelerimi kaptığım gibi işe koyuluyorum. İşim bittiğinde, *"lanet olsun, sana ne oldu böyle? "den "ah, bu biraz acıtmış gibi görünüyor "a geçmeyi başarmıştım. En azından Roman beni gördüğünde felç geçirmeyecek.*

Tam bu düşüncemi bitirmiştik ki kapı hafifçe çalındı. *"Solnishka, biz geldik."*

Gülümseyip kapıyı açıyorum ve kollarımı ona dolayarak kocaman sarılıyorum. Gülüyor ve beni kaldırıyor, elini havlunun altına sokarak kıcımlı avuçlayabiliyor.

"Beni her zaman böyle karşılamalısın, bebeğim."

Yüzünü kavrayıp ağzımı onunkine yaklaştırıyorum ve sanki onu günlerdir görmemiş gibi öpüyorum. Roman'ı öpmekten asla bıkmayacağım. Her şeyi durdurma yeteneğine sahip. Dudakları bana dokunurken başka hiçbir şey var olamaz. İnliyor ve kıcımlı daha sıkı kavıyor, ihtiyaçtan başım dönene kadar dilini benimkinin üzerinde gezdiriyor.

"Nerelerdeydin?" Öpücüklerin arasında soruyorum.

Gülümsüyor ve alt dudağımı yumuşak bir şekilde emiyor. "Yapacak işlerim vardı." Kapatmaya çalıştığım morluğa bakıyor ve gözlerindeki acı onu tekrar öpmek için daha da yaklaşmama neden oluyor.

"Ben iyiyim," diyorum ona. "Bugün acımıyor bile."

Bana kaşlarını kaldırarak saçmaladığımı bildiğini belli ediyor. Ağrıyor ama o kadar da kötü değil, endişelenmesini gerektirecek kadar değil. Yanağıma yumuşak bir öpücük konduruyor ve sonra beni yere bırakıp hala üzerimde olan ve başıma sardığı havluya bakıyor. Daha da büyük gülümsüyor ve bana göz kırpmıyor. "Mükemmel."

Ne demek istediğini soramadan önüme düşüyor, tek dizinin üzerine çöküyor ve elimi tutuyor.

"Ne yapıyorsun?"

Elimi öpüyor. "Evlenme teklif ediyorum, *Solnishka*."

Dün gece bana gerçekten evlenme teklif edeceğini söyledi ama ben gerçekten teklif edeceğini düşünmüyordum. Yani, zaten aldığım evlenme teklifinden memnunum. Mükemmeldi. Mükemmelden de iyiydi.

"Roman, bunu yapmak zorunda değilsin," diye söze başlıyorum ama sözümü kesiyor.

"İstiyorum bebeğim. Gerçek bir evlenme teklifini hak ediyorsun ve bunu alacaksın." Elini cebine attı ve küçük, kadife bir kutu çıkardı.

Kapağı açtığında ve içinde duran büyük, sarı elması gördüğümde yumuşak bir nefes alıyorum. "Aman Tanrım," diye fısıldıyorum.

"Bana seni düşündürdü, küçük güneş."

Bunu düşündüğü için gözyaşları dökülmekle tehdit ediyor. Bana rastgele bir yüzük almamış. Bu sert Bratva patronu gerçekten alışverişe çıktı ve elmaslarla çevrili bir güneşe benzeyen bir yüzük seçti.

"Mükemmel," diye fısıldıyorum titrek bir sesle.

"Tıpkı senin gibi," diyor ve bana göz kırpmıyor. "Seni her parçamla seviyorum bebeğim ve hep seveceğim. Seni ilk gördüğüm gecedan beri ya sen ya da hiçbir şey." Yumuşak bir kahkaha attı. "Muhtemelen bunun için özür dilemeliyim. Seni normal bir erkek gibi sevemem. Normal bir erkek olamam.

sana normal bir hayat verebilirim ama sahip olduğum, olduğum her şey senindir."

"Başka kimseyi istemiyorum," diye boğulmayı başarıyorum.

"Benimle evlenir misin, *Solnishka*? Seni seveceğime, koruyacağıma ve sana sadık kalacağıma söz veriyorum. Senin için her şeyi yaparım bebeğim, şimdi ve her zaman."

"Evet," diye fısıldıyorum. "Ben de seni seviyorum Roman."

Gülümsüyor ve yüzüğü parmağıma takıyor. Beni başka bir öpücük için kendine çekmeden önce ne kadar çarpıcı olduğuna hayran kalacak zamanım bile olmuyor, bu seferki ilkinden daha aç. Havlu başımdan düşüyor ve ben havluyu bedenimden çektiğimde derin bir inilti çıkarıyor ve ellerini üzerimde gezdiriyor.

"Şu anda seni ne kadar çok becermek istediğimi tahmin bile edemezsin," diye dudaklarıma karşı hırlıyor. "Benim güzel nişanlım."

"O zaman yap," diyorum ona, takım elbisesinin ceketini çıkarmaya çalışırken.

Gülüyor ve geri çekilmeden önce bana bir öpücük daha veriyor. "Henüz değil, küçük güneş. Herkes bizi bekliyor."

"Ha?"

Neden bahsettiğini merak ederek dönüp kapıya bakıyorum ve işte o zaman yatağın üzerindeki tüm çantaları fark ediyorum. Yatağın üzerindeki tüm *gelinlikçi* poşetlerini.

"Roman?" Tekrar ona bakarak soruyorum.

Gülümsüyor ve burnumun ucuna dokunuyor. "Giyin bebeğim, sonra da gel beni bul."

Çıplak bedenime son bir kez baktıktan sonra iç geçiriyor ve dolaptan başka bir takım elbise alıp çıkarken bana göz kırpmıyor. Vitaly'nin bana bıraktığı notu görünce onu alıyor ve kapıyı kapatıp beni yalnız bırakmadan önce Rusça bir şeyler mırıldanıyor.

Yatağın üzerindeki kocaman giysi çantasına doğru adım atıyorum, fermuarı geri çekiyorum ve içinde yatan muhteşem elbiseyi görünce nefesim kesiliyor. Parmaklarım elbisenin içine dikilmiş narin dantellerin ve inci boncukların üzerinde geziniyor. Elbiseyi çıkarıp vücuduma doğru tuttuğumda kendimi lanet olası bir prenses gibi hissediyorum. Bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel elbise ve gözyaşlarımın tekrar akmak üzere olduğunu hissedebiliyorum. Gerçekten gidip bunu benim için mi seçti?

Diğer çantalara bakıyorum, muhteşem duvağı ve Roman'ın üzerimden çıkardığını hayal edebildiğim iç çamaşırlarını görüyorum ama uzun, kadife bir kutu gördüğümde parmaklarım kıpırdanıyor. Titreyen ellerimle açıyorum ve içindeki güzel kolyeyi gördüğümde çenem düşüyor. Az önce uyandı ve bana bir kolye bırakmaya mı karar verdi?

milyon dolar mı? Bunalmış durumdayım ve kendimi bunların hiçbirine layık görmüyorum. Bırakın kalbini, en başta nasıl dikkatini çektiğimi bile bilmiyorum ve şimdi tüm bunlar?

Yatağın kenarına oturmuş, çıplak ve hâlâ şoktayken yeni hayatıma bakıyorum ve bir şeye çok çabuk karar veriyorum. Roman gibi bir adamın kolunda olması beklenen bir süper model olmayabilirim ama onu seviyorum. Onu herkesin sevebileceğinden daha çok seviyorum ve hayatımın sonuna kadar da seveceğim ve ona sadık kalacağım. Kendimle ilgili şüphelerimin mutluluğumun bir anını bile çalmasına izin vermeyeceğim. O beni seviyor, beni istiyor ve birlikte olduğumuz her saniye bana bunu hatırlatıyor. Bunun kıymetini bilmemek aptallık olur.

Derin bir nefes alarak, tüm olumsuzluklara ve endişelere geri çekilmelerini söylerken, tüm iyi şeyleri kucaklama seçimini yapıyorum. Bugün bizim günümüz ve bunu kutlayacağız. Başlamadan önce acele edip saçlarıma fön çekiyorum, sonra da tangalı jartiyer kemerini kapıp işe koyuluyorum. Karmaşık iç çamaşırlarını çözdükten sonra elbisenin içine giriyorum ve sessizce beni dinleyen her kimse lütfen elbisenin üzerime oturması için dua ediyorum. Rahat bir nefes alarak fermuarı çekiyorum. Eldiven gibi oturuyor, sanki sadece benim için yapılmış gibi. Ellerimi yumuşak kumaşın üzerinde gezdirirken gülümsüyorum ve dolaptaki boy aynasının önüne geçmeden önce duvağı kapıyorum.

"Vay canına," diye fısıldıyorum yansıma bakarken. Gelin olacağımı hiç düşünmemiştim ama şimdi evlenmeme dakikalar kaldı. Gelinlik çok güzel, duvağı taktığımda ise tablo tamamlanıyor. Bir peri masalından fırlamış gibi görünüyorum. Titreyen ellerimle kolyeyi takıyorum, parmaklarımı beyaz ve sarı elmasların üzerinde gezdiriyorum.

"Ağlama," diye fısıldıyorum boş dolaba. "Sakın ağlama."

Çantalarda eksik olan tek şey bir çift ayakkabıydı, ama mucizevi bir şekilde elbisem mükemmel uzunlukta ve Red Viper için aldığım korkunç derecede rahatsız topuklu ayakkabıları giymek istemiyorum, bu yüzden yalınayak. Aynada küçük bir tur atıp her şeyin mükemmel görüldüğünden emin olduktan sonra nişanlımı bulmaya gidiyorum.

Kapıyı açtığımda Danil'in beni beklediğini görünce şaşırdım. Siyah bir takım elbise giymiş, beyaz güller ve sarı lalelerden oluşan güzel bir buket taşıyor. Tüm o beyazın ortasında küçük güneşler gibi görünüyorlar ve Roman'ın bu işe verdiği önem beni bir kez daha etkiliyor.

"Çok güzel görünüyorsun Emily," diyor Danil, buketi bana uzatırken ve eğilip yanağımdan öperken. "Ailemize katıldığın için hepimiz çok heyecanlıyız."

"Gerçekten mi?"

Bana gülümsüyor ve tutmam için kolunu uzatıyor. "Roman'ı hiç bu kadar mutlu görmemiştim ve onu çocukluğumuzdan beri tanıyorum."

Görüntüye gülümsüyorum.

"Sana sahip olduğü için çok şanslı." Tekrar ağlamaya başlamak üzere olduğümü görünce elimi sıkıyor. "Artık gözyaşı yok. Bugün kutlama yapıyoruz. Haydi, nişanlın güzel ahşap zeminimizde bir delik açıyor."

Gülüyorum ve başımı sallayarak beni koridorda ilerletmesine izin veriyorum. Geniş oturma odasına girdiğimizde beni bekleyen manzara karşısında gözlerim açılıyor. Oda benim buketimin aynısı olan çiçeklerle dolu ve tüm Melnikov kardeşler en iyi kıyafetlerini giymişler, Matvey bile bu durum için kapüşonunu değiştirmiş. Sanki bir mankenlik kongresi bizim çatı katına inmiş gibi görünüyor. Hepsi bana gülümsüyor ve sarılmak için yanıma geliyorlar. Etrafta Roman'ı arıyorum ama hiçbir yerde göremiyorum.

"Ona beklemesini söyledik," diye açıklıyor Vitaly etrafa baktığımı görünce. "Önce seni görmek istedik." Bana hınzırca bir gülümseme veriyor ve sarılmak için beni kendine çekiyor. "Farklı bir kardeş seçmek için son şansın Emily."

Gülüyorum ve sarılmasına karşılık veriyorum. "Kusura bakma. Kalbim Roman'dan yana."

Geri çekiliyor ve elini göğsüne koyuyor. "Kalbimi kırıyorsun," diyor kocaman bir gülümsemeyle, çünkü hepimiz şaka yaptığını biliyoruz.

"Dışarıda, değil mi?" Roman koridordan bağıyor.

Lev gözlerini deviriyor. "Sen çıkar çıkmaz ona haber vereceğimize söz verdik," diyor ve beni kucaklamak için kendine çekiyor. "Aileye hoş geldin, küçük kardeşim."

Matvey Roman'ı almaya gitmeden önce bana gülümsüyor. Döndüğünde, dövmeli alevlerin takım elbisesinin arkasından dışarı baktığını ve boynunun tabanından yukarı kıvrıldığını görüyorum. Etrafımdaki üç kardeş hızla bir sıra oluşturarak beni tamamen görüş alanından çıkarıyor.

Roman odaya adımını atar atmaz, "Hadi ama," diye yakınıyor. Bakmaya çalışıyorum ama önümdeki kas duvarının arkasını göremiyorum.

"Kuralları biliyorsun," diyor Vitaly. "Verandada nikâh memurunun yanında dur. Seninle orada buluşacağız."

Roman onlara Rusça öyle bir şey söyler ki Lev başını sallar. "Gelini o ağızla mı öpeceksin?"

Tepki daha da kötü olmalı çünkü hepsi daha da çok gülüyor. Beni açık Fransız salonuna götürmeden önce Roman'ın yerine oturmasını bekliyorlar.

Kapılar.

"Hazır mısın?" Danil bana dönerek soruyor.

Gülümsedim ve başımı salladım. Hayatımda hiçbir şeye bu kadar hazır olmamıştım. Kenara çekildiklerinde ve Roman'ı ilk kez gördüğümde nefesim boğazımda düğümleniyor. Siyah bir smokin giymiş, o kadar seksi görünüyor ki göğsüm ağrıyor ve bana verdiği gülümseme gözlerimin kenarlarını yaşartıyor. Kardeşleri beni koridordan geçirip önünde durmam için yönlendirirken bakışlarımı tutuyor.

Roman ellerimi tutup beni kendine çekiyor, sanki onun için dünyadaki en önemli şeymişim gibi büyük bir sevgiyle bana bakıyor. Hissettiği her şeyi hissederek karşılık veriyorum, kardeşleri önceden çalışmış olmaları gereken bir pozisyona girerken. Lev ve Danil yanımda, Matvey ve Vitaly ise Roman'ın yanında duruyorlar. Bu küçük jest hepsini çok sevmeme neden oluyor, kendimi katılacak kadar şanslı bulduğum bu yeni aileyi. Kendimi yalnız hissetmemi istemediler, bu yüzden beni çevrelediler ve dahil ettiler.

Bize yeminlerimizi okutan adamı zar zor fark ediyorum. Evleneceğim adama bakmakla meşgulüm. Yeşil gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor ve ben "Evet" dediğimde bana en tatlı gülümsemesini takiben en seksi göz kırpışını yapıyor ve bu dizlerimin titremesine yetiyor. Alyanslarımız takılınca karı koca ilan ediliyoruz ve kardeşleri tezahürat yaparken Roman yüzümü kapatıp beni nefesim kesilene kadar öpüyor.

"Seni çok seviyorum, *Solnishka*." Başparmağını yanağımda gezdiriyor, dudakları hâlâ yanağıma değmiyor. "Benim karım."

"Ben de seni seviyorum." Gülümsüyorum ve ellerimi onunkilerin üzerine koyuyorum. "Benim kocam."

Gülüyor ve beni kucağına alıyor, o kadar çok gülüyorum ki nefes alamıyorum.

"Beni düşündüğümde çok daha fazla mutlu ettin bebeğim," diye fısıldıyor kulağıma. "Hayatımın geri kalanını senin için aynı şeyi yapmaya çalışarak geçireceğim."

"Zaten biliyorsun," diyorum ona.

Vitaly gülerek, "Tamam, onu bütün gece kullanamazsın," diyor.

Kardeşleri bizi tebrik edebilsin diye ayrılıyor. Nikâh memuruna bir sürü fotoğraf çektirdikten sonra evrakları imzalıyoruz, ardından içi para dolu bir zarfa benzeyen bir şey uzatıyor ve asansöre doğru giderken ikimize de mutlu bir yaşam dileyerek oradan ayrılıyor. Etrafımdaki çiçeklerle kaplı verandaya şaşkınlıkla bakıyorum. Bugün dışarıda daha fazla keşif yapmalıydım çünkü çok şey kaçırmışım. Verandanın bir kenarında şezlonglar var.

Dikdörtgen havuz, köşede bir jakuzi ve şu anda içinde bulunduğumuz geniş fayanslı alan.

"Tüm bunları nasıl başardınız?"

Gülümsüyor ve beni kendine çekiyor. "Bu sabah biraz alışveriş yaptım. Kardeşlerim bana yardım etti."

"Gerçekten bir gelinlik mağazasına girip bunları mı seçtiniz?" "Sesinde neden bu kadar şüphe var?" Vitaly gülerek soruyor.

"Roman'ın satıcı kadınlara bedeninizi tarif etmeye çalıştığını görmeliydiniz." Tekrar gülüyor ve hayali bir kadını tutuyormuş gibi ellerini havaya kaldırıyor. "Bu onun beli."

"Yapmadın," diyorum Roman'a bakarak.

Omuz silkiyor. "İşe yaradı, değil mi? Bu arada harika görünüyorsun. Hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın." Parmağını göğsümün üst kısmında gezdiriyor. "Seçtiklerimi beğendin mi?"

"Her şeye bayıldım. Aralarından seçim yapabileceğim bir milyon elbise olsaydı tam olarak seçeceğim şeydi."

Kendinden memnun bir şekilde gülümsüyor, ama sonra aklına bir şey geliyor ve aşağı bakıp elbisemi kaldırmadan önce "Kahretsin" diyor. Ayaklarım, parlak sarı boyalı ayak tırnaklarımın görüldüğü çoraplı ayaklarla kaplıydı.

"Ayakkabıları unuttum," diye inliyor ve sonra gözlerimle buluşuyor. "Çok özür dilerim, bebeğim."

"Neden? Bu çok daha rahat."

Gülümseyerek beni gelin gibi kaldırıyor ve tekrar öpüyor. "Bu kadar kısa olmana bayılıyorum, *solnishka*, belki de seni hep yalınayak tutarım." Daha yakına eğiliyor ve kulağımı ısırıktan sonra fısıldıyor: "Ve hamile."

Nefesim kesilirken yanaklarım ısınıyor ve içimde bir sıcaklık oluşmaya başlıyor. Tepkimi fark ediyor ve kulak mememi hafifçe ısırmadan önce yumuşak bir kahkaha atıyor. Beni yere bıraktığında, beni yatağa götürmesi için hazırım. Bana göz kırpmıyor ve kıcımı okşuyor.

"Yakında, küçük güneş."

Lev elinde birkaç şişe votkayla dışarı çıkıyor, bacaklarımın arasında başlayan ağrıdan beni uzaklaştırıyor ve Danil müziği açıyor. Çoğu kadının hayalini kurduğu gibi bir düğün töreni olmayabilir ama kocama ve kardeşlerine bakınca bunun olabildiğince mükemmel olduğunu düşünüyorum. Konuşuyoruz ve Roman'ın gençliğiyle ilgili anlattıkları hikâyelere o kadar gülüyorum ki yanaklarım acıyor.

Güneş batmaya başladığında, Vitaly çatı terasını süsledikleri peri ışıklarını yakıyor ve Roman beni dans etmek için kendine çekiyor. Altımızda şehir aydınlanıyor, üstümüzde yıldızlar görünüyor ve muhteşem kocam beni kollarının arasında tutuyor ve gözleriyle bana dünyayı vaat ediyor. Her şey mükemmeldi. Müzik eşliğinde sallanıyoruz, bir eli sırtıma sıkıca bastırmış, diğeri elimi tutarken başparmağı bana yaptırdığı dövmeyle hafifçe okşuyor.

"Sen benim her şeyimsin," diye mırıldanıyor, alnını alnıma bastırarak. "Hayatım, geleceğim, her şeyim."

Elini öpüyorum ve başının arkasını kavrayıp parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum. "Seni seviyorum," diyorum ona. "Seni her zaman seveceğim."

Vitaly elimi tutup araya girmeden önce gülümseyip beni bir kez daha öpüyor ve yakışıklı yüzünde muzip bir sırıtışla beni kendisine doğru savuruyor.

"Ne?" diye sorar Roman'ın ona bakışını gördüğünde. "Dans edecek başka kimse yok Roman. Lev ayak parmaklarıma basıyor ve Danil her zaman liderlik etmekte ısrar ediyor."

Bizi birkaç adım öteye döndürürken gülüyorum. "Tam bir baş belasısın," diyorum ona.

Viski rengi gözleri yaramazlık ve fazla votkayla parlıyor. "Bana borcu var. Bütün sabahı onunla alışveriş yaparak geçirdim."

"Bunu yaptığınız için teşekkürler. Her şey çok güzel. Gerçekten minnettarım." "Senin için her şeyi yaparım kardeşim," dedi ve beni tam arkamda döndürdü.

Lev araya giriyor.

Vitaly Rusça bir şeyler mırıldanıyor ama beni teslim ediyor. Lev gülümsüyor ve diyor ki, "Onu dinleme. Ben asla ayak parmaklarına basmam."

Doğru söylüyor. Dans pistinde çok zarif. Ben değilim, bu yüzden sadece onu takip ediyorum. Roman'ın Rusça söylediği bir şeye güldüğünde gülümsüyorum. O gülüşle birlikte genellikle üzerine çöken karanlığın bir kısmını kaybediyor. Açık mavi gözleri çok fazla içki içtiği için biraz camsı ve dudaklarındaki ve kaşındaki piercingler o kadar da vahşi görünmüyor. Beni dudaklarındaki yüzüğe bakarken yakalıyor.

"Bunu aldığım da on beş yaşındaydım," diyor tekrar gülümseyerek. "Danil baktıktan üvey babasından bize bir sürü para çalmıştı ve babam beni bir kez daha dövmüştü, bu yüzden biraz çılgınca bir şey yapmaya hazırdım. Matvey tüm bu parayla ne halt edeceğimizi sordu ve benim

"Kocam ne istersek yapacağımızı söyledi." "Ben de piercing yaptırmak istediğimi söyledim."

"Baban için üzgünüm," diyorum, keşke hayat onlar için daha kolay olsaydı. Gülüyor ve bana göz kırpmıyor. "Olma. Sonunda o pisliği öldürdüm."

Ve böylece Danil'e teslim edildim. Gülümsüyor ve elimi tutuyor. "Korkarım benim hakkımda haklı. Liderlik etmeyi severim." Omuz silkiyor. "Biraz kontrol manyağıyımdır."

"Sorun değil. Ben berbat bir dansçıyım, o yüzden önden buyurun."

"Harika gidiyorsun," diyor, ki bu onun için çok nazık bir davranış.

Birkaç dakika dans ediyoruz ve her döndüğümde Roman'ın bana baktığını görüyorum. Gülümsüyor ve bana göz kırpmıyor, gözlerini benden hiç ayırmıyor. Bir kez daha döndürüldüğümde, Danil'in ellerinin yerini sert, yaralı avuçlara bırakmadan önce beni terk ettiğini hissediyorum. Başımı kaldırıp Matvey'in karanlık gözleriyle karşılaşıyorum.

"Ah," diyorum, o kadar şaşırmışım ki tekrar hareket etmeye başlamam bir saniye sürüyor ve sonra sanki önemli bir şey değilmiş gibi davranmadığım için kendimi aptal gibi hissediyorum. "Bunu yapmak zorunda değilsin," diyorum hemen, dansın bir zorunluluk olduğunu hissetmesini istemediğimden.

Beni dans ettiğimiz geniş meydanın etrafında dolaştırıyor ve "İstemeseydim bunu yapmazdım" diyor.

Vücudu gergin ama hareketleri diğerleri kadar zarif. Ellerine ne olduğunu sormak istiyorum ama bunu kibarca yapmanın bir yolu yok, o yüzden çenemi kapalı tutuyorum.

Merakımı hissetmiş olmalı ki, neredeyse duyamayacağım kadar sessiz bir şekilde, "Annem ve küçük kız kardeşim ben on beş yaşındayken bir yangında öldüler. Onlara zamanında ulaşamadım."

Koyu renk gözleriyle buluşuyorum, her zaman yüzeyin hemen altında olan acıyı görüyorum. "Çok üzgünüm Matvey. Bilmiyordum."

"Roman yakında sana söylerdi. Bana karşı çok korumacıdır ve ben de çok fazla şey taşıyorum," diyor gülerek fısıldayarak. "Muhtemelen seni rahatlatmaya çalışıyordu ama bilmeye hakkın var." Bana yumuşak bir gülümseme veriyor. "Artık ailedensin Emily ve yeniden küçük bir kız kardeşe sahip olmak güzel."

Gözyaşlarımın aktığını görünce elimi yumuşak bir şekilde sıkıyor, her ne kadar karşı koymaya çalışsam da. "Bugün mutlu olmak için bir gün. Yarın tekrar üzülebiliriz."

Başımı sallıyorum ve kendimi kontrol altında tutmak için dudağımı ısırıyorum. O haklı. Tüm üzüntü ve acı yarına kadar bekleyebilir. Bu bizim düğünümüz, lanet olsun. Endişeler bir gece bekleyebilir. Birkaç dakika daha dans ederken Matvey'in yaralı elini tutuyorum ve sonra kocam beni tekrar almaya geldiğinde tanıdık kollar beni sarıyor.

"Seni özledim," diye fısıldıyor kulağıma.

Roman beni tekrar uğurlamadan önce Matvey'e bir gülümseme veriyorum. Onun karşısında eriyorum, çünkü gerçek şu ki onu ben de özledim. Beni iki sol ayağımın bile kaldıracabileceği bir ritme sokarken yüzümün yan tarafını göğsüne yaslayıp tanıdık kolonyasının kokusunu içime çekiyorum. Başımı öpüyor ve elini belime bastırarak beni kendine daha da sıkı çekiyor.

"Aç mısın, bebeğim?"

Elimi aşağı kaydırıyorum ve sert kıcını kavriyorum. "Açlıktan ölüyorum," diyorum tam o gülerken ve Vitaly bağılıyor, "Görüyorum, Emily!"

Roman yanağımdan aşağı bir çizgi öpüyor ve alt dudağımı dişleyebilmek için yüzümü yukarı kaldırıyor. "Evliliğimizin bu kadar erken döneminde karımın cinsel açıdan bu kadar tatminsiz olması gururumu incitiyor."

"Bu konuda bir şeyler yapsan iyi olur kocacığım," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Bunu planlıyorum, küçük güneş."

Kulak mememe yumuşak bir ısırık atıyor ve beni kaldırıp kardeşlerine "Karımı yatağa götürüyorum!" diye bağırmadan hemen önce vücudumun her hücresine bir arzu şoku gönderiyor.

Gülüyorlar ve Roman'ın onlara kızgın görünmek için elinden geleni yapmasına rağmen başını sallayıp gülümsemesine neden olan Rusça şeyler bağıyorlar.

Roman beni koridordan geçirip yatak odamıza götürmeden önce Vitaly İngilizce olarak "Daha sonra kapının önüne biraz yiyecek bırakacağız, böylece kalori takviyesi yapabilirsin" diye bağıyor.

Biz dans ederken kardeşlerinden biri buraya sızmış olmalı çünkü yatak gül yapraklarıyla kaplı ve bizi bekleyen bir şişe şampanya var.

"Vay canına. Melnikov kardeşlerin ne kadar romantik oldukları konusunda sessiz kalmalı mıyım?"

"Kesinlikle," diyor Roman gülerek. "Bu bizim acımasız katiller olarak ünümüzü mahveder."

Beni yere bırakıp ışıkları söndürmek için yürüdü ve tavandan tabana kadar uzanan peri ışıklarını yaktı.

Pencereler. Gülüyorum, gülümsüyorum ve ellerimi çırpıyorum çünkü bu çok mükemmel ve kocam çok yumuşak başlı ve bence bu çok sevimli.

Gülümseyerek bana doğru yürüyor. Gözlerimi onun üzerinde gezdiriyorum, siyah smokin içindeki geniş omuzlarını ve yeşil gözlerindeki şeytani parıltıyı içime çekiyorum. Adam saf seks ve tamamen benim. Bu düşünceyle kalbim küt küt atıyor. Tam önümde duruyor ve parmaklarını kolumda gezdirdikten sonra köprücük kemiğimin üzerinde dolaştırıyor. Gülümsemesi arttıkça nefesim kesiliyor.

"Biraz kızarmış görünüyorsun, *Solnishka*."

Diğer eli bileğimi kavlıyor, başparmağını dövmeme bastırırken parmaklarından biri elbisemin içine dalıyor ve göğsümün kabarıklığı boyunca ilerliyor.

"Ve kalbin hızla atıyor."

"Çünkü kocam çok seksi," diyorum, parmakları aşağı inip meme ucumu sıyrıldığında bir nefes daha çekiyorum.

Dudaklarımız neredeyse birbirine değecek kadar yaklaşıyor. "Seksi olan benim karım."

Söylediklerine gülmek üzere olduğumu anlayınca dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve kendime hakaret edemeden beni durduruyor. Eli elbisemden ayrılıyor ve başımın arkasını kavlıyor, saçlarımı avuçluyor ve öpücüğüyle nefesimi çalarken beni sıkıca kavlıyor. Beni dakikalarca, saatlerce, günlerce öpüyor, sonsuzluk gibi geliyor, ama geri çektiğinde, çok erken bitiyor ve boynunu kavıyorum, onu tekrar kendime çekmek istiyorum, böylece dudaklarında tekrar kaybolabilirim.

Şimdiden ne kadar ileri gittiğime yumuşak bir kahkaha atıyor ve sonra önümde diz çöküyor. "Tek düşünebildiğim bunun altına ne giydiğin bebeğim." Elleri baldırlarımda geziniyor. "Mağazada görür görmez mükemmel olduğunu anladım."

Elleri kalçalarımda gezinirken ellerimi saçlarında gezdiriyorum.

"Elbiseni kaldır, *Solnishka*. Bana ait olanı göster."

Elbisemi tutarak yavaşça yukarı kaydırıyorum, kendimi ona santim santim gösteriyorum ve jartiyer kemerimin kayışlarını gördüğünde, daha ağır nefes alıyor ve göz bebekleri şişiyor. Hiçbir zaman bedenime güvenim olmadı ama Roman kendimi yaşayan en seksi kadın gibi hissetmemi sağlıyor.

"Lanet olsun," diye inliyor, elbisem her şeyi görebileceği kadar yükseldiğinde. Parmakları kalçalarımın üst kısımlarında geziniyor, altlarına dalıyor.

Onları jartiyer kemerine bağlayan kurdeleler ve son olarak da sıırlıklam tangamın dikişı boyunca. "Çok güzelsin, *Solnishka*. Benim için paketlenmiş en seksi küçük hediye."

Yüzünü görebilmek için elbiseyi kıvrıp kendime doğru bastırıyorum. Kıçımı kavıyor, yüzünü yaklaştırırken parmaklarını çıplak yanaklarıma batırıyor. Burnunu tangamın beyaz danteline bastırarak derin bir nefes alıyor ve kokumla seksi, erkeksi bir inilti çıkarıyor.

"Tanrım, bebeğim, bu gece sana neler yapacağım," diye mırıldanıyor amıma karşı. "Sana kime ait olduğunu, bu bedenın sahibinin kim olduğunu ve her zaman kime ait olacağını tekrar tekrar hatırlatacağım."

"Tüm bu soruların cevabını zaten biliyorum."

Gülümsüyor ve bana göz kırıyor. "Hayatımızın geri kalanı boyunca her gün sana bunu hatırlatacağım."

Dilini dantelle kaplı yarığında gezdirmesini izliyorum.

"Külotunun içinden tadını alabiliyorum, *solnishka*. Küçük amın benim için çok ıslak, değil mi karıcığım?"

Klitorisime sert bir öpücük kondurduğunda "Evet," diye inliyorum.

Parmakları kıçımda dans ediyor, beni tekrar öperken tüy kadar hafif dokunuşlarla beni kızdırıyor. Parmaklarını kıçıma sokarken bana bakıyor ve "Yatağın üzerine eğil bebeğim. Bana o mükemmel kıçını göster."

Mükemmel, kıçımı tanımlamak için asla kullanacağım bir kelime değil, ama muhteşem gözlerindeki o heyecanlı parıltıyla bana bakarken onu inkar edemem. Elbisemi yukarı doğru kıvrarak yatağa doğru yürüyorum ve vücudumun üst kısmını yatağa yaslıyorum. Dantelli tangamla neredeyse tamamen teşhirdeyim. Gül yaprakları yüzüme karşı yumuşak ve tatlı kokusu etrafımı sararken kendimi sabit tutup kocamın bana istediğı kadar bakmasına izin veriyorum. Bu hiç kolay değil. İçimden kıpırdamak ya da elbisemi aşağı çekmek geliyor ama zaten her santimetrekaresi görmemiş değil, kendi kendime akıl yürütüyorum ve o da gördüklerinden nefret ediyormuş gibi davranmıyor.

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi bir adım daha yaklaşıyor ve parmaklarını kıçımın kıvrımlarında gezdirdikten sonra yumuşak bir şaplak atıyor. "Sen mutlak mükemmelsin, *solnishka*."

Kalçasını bacaklarımanın arasına kaydırıp beni nazikçe birbirinden uzaklaştırdığında yatağı kavıyorum.

Ayaklarımı hareket ettirip daha geniş bir duruş aldığımında "Aferin kızıma," diye övüyor.

Tekrar geri adım atarak, dizlerimi zayıflatan sahiplenici bir kavrayışla amımı arkadan kavlıyor. Bir iniltiyle kavrayışını sıkılaştırıyor ve kıcıma beni inletecek kadar sert bir şaplak atıyor.

"Tanrım," diye homurdanıyor. "Kıcının zıplama şekli, lanet olsun."

Parmağını dantelin altından geçirmeden önce diğer yanağıma sert bir şaplak daha atıyor. Parmağı çıplak a m ı m ı ağız sulandıran bir saniye boyunca fırçalıyor, sonra sertçe geri çekiliyor, tangayı vücudumdan söküyor, böylece sadece jartiyer kemeri ve uyluk süveteriyle kalıyorum.

Kıcımı kavrayıp beni genişçe açarken aşağı indiğini duyduğumda yatağı daha sıkı yumrukluyorum. Yüzüm alev alev yanıyor ve kıvranmaya başladığımda parmakları daha sert girerek beni yerimde tutuyor.

"Her parçan benim, *Solnishka* ve her parçan çok güzel. Beni seksi karıma bakma zevkinden mahrum etme."

Parmaklarını kıcımda tutarak, başparmaklarını am dudaklarımın üzerinde gezdiriyor ve beni daha iyi görebilmek için onları hafifçe ayırıyor.

"Çok ıslaksın bebeğim, sikilmeye çok heveslisin."

"Evet," diye fısıldıyorum, beni daha geniş açtığında kıcımı daha da kaldırıyorum, beni doldurmasını ne kadar çok istediğimin acısını hissettiriyor. Daha yakına eğildiğinde ve dilinin ayrılmış yarığım boyunca ilerlediğini hissettiğimde, adını inliyorum ve ona karşı sallanıyorum, artık ona ne kadar çok ihtiyacım olduğu dışında hiçbir şeyi umursamıyorum.

Dilini içime sokmadan önce Rusça bir şeyler mırıldanıyor. Her vuruş alevleri körüklüyor ve çok geçmeden yüzüne karşı acımasızca sürtünüyor, adını inliyor ve battaniyeyi sıkıca kavriyorum. Orgazm vurduğunda, sert vuruyor. Kalçalarım titrerken ve zevk her yanıma sararken onun adını haykırıyorum. Parmakları beni acıtacak kadar sert kavriyor, ama tek yaptığı coşkuyu yoğunlaştırmak. Beni yalıyor ve öpüyor, salıverilmemin her saniyesinin tadını çıkarıyor. Klitorisimi son bir kez yumuşakça emiyor, dilini yarığımdan aşağıya doğru gezdiriyor ve tam durmasını beklediğim anda devam ediyor. Yanaklarımı genişçe açarak, göt deliğime kadar bir çizgi yalıyor.

"Bu da ne-" demeye başlıyorum ama kelimelerim, asla yalanmayacağından çok emin olduğum bir yerdeki dilinin hissiyle kesiliyor. Dilini hayatım boyunca tamamen cahil olduğum tüm sinir uçlarında dolaştırıyor ve içimde bir şeylerin uyandığını hissediyorum. Yanlış bir his ama iyi anlamda ve daha fazlasını istiyorum. Kalçalarımı salladığımda, ona karşı daha sert bastırmaya çalıştığımda, daha fazlasını istediğimde ve ihtiyaç duyduğumda, bana bir yalama daha veriyor ve sonra kıcımı nazikçe tokatlıyor.

"Mükemmel, dediğim gibi." Kalçalarımı sallamaya devam ettiğimde gülüyor, şehvetten duramayacak kadar sarhoş. "Sanırım karım kıcının sikilmesini istiyor," diye mırıldanıyor kalçama karşı, sonra da yumuşak bir ısırik atıyor. "Ve sana istediğini vermekten çok mutluyum, *solnishka*, ama önce tatlı amını alıyorum."

OceanofPDF.com

Bölüm 15

OceanofPDF.com

Roman

S Karımı yatağın üzerinde domalmış, kalçalarını vahşi bir kadın gibi sallarken görmek, hayatımda gördüğüm en güzel şeydi. Küçük elleri hala battaniyeyi yumrukluyor,

Hareketsiz duramadığı için ezilmiş gül yaprakları etrafını sarıyor ve daha fazlası için bana yalvarırken dudaklarında benim adım.

Lanet olsun.

Onu olduğu yerde tutuyorum çünkü manzarayı seviyorum ve smokinimi yavaşça çıkarıyorum. Alyansım parmağında tuhaf duruyor ama onu her gördüğümde içimde oluşan heyecanı inkar edemem, özellikle de onun tenine değdiğinde, tıpkı onun mükemmel, yuvarlak kıkına şaplak atarken olduğu gibi.

"Roman," diye inliyor yine, gömleğimin düğmelerini açarken beni gülümsetiyor.

"Evet, bebeğim?"

Kalkmaya başladı ama ben "Sakın kıpırdama küçük güneş" deyince durdu.

Vücudu hemen yatağa geri gömülüyor, çünkü benim kızım beni memnun etmekten zevk alıyor ve ben buna bayılıyorum.

"Aferin kızıma," diyorum, sözlerim karşısında yumuşak bir inilti çıkarıp kalçalarını bir kez daha salladığında gülümsüyorum.

Soyunmayı bitirdim ve yaklaştım. Ellerimi kalçalarında gezdirerek elbisesinin fermuarını buluyorum ve onu yavaşça elbiseden kurtarıyorum. Elbise onun üzerinde muhteşem duruyordu ama aramızda hiçbir şey olmasını istemiyordum. Uyluk askısı ve jartiyer kemeri kalabilir. Onları gerçekten seviyorum. Ellerimi çıplak sırtında gezdiriyorum, kalçalarını kavriyorum ve sonra onu ters çeviriyorum, zıplayan göğüslerini ve emilmek için yalvaran sert, pembe-kırmızı meme uçlarını görünce inliyorum.

Karşı koyamayarak başımı eğiyorum ve dudaklarımı şımarık bir memenin etrafına sarıyorum, onu emiyorum ve obur biri gibi ağzımı dolduruyorum. Bacakları etrafımı sararken parmakları saçlarımın arasından geçiyor ve adımı inliyor. Meme ucunu dilimle ısırırken sikimin başının klitorisinin üzerinden geçmesine izin veriyorum ve diğerini parmaklarımın arasına alıp sırtını yataktan kaldıracak kadar sert bir şekilde sıkıştırıyorum.

Tanrım, o bir sanat eseri. Onunla ilgili her şey benim mükemmellik anlayışım ve onu karım olarak aldığım için nasıl bu kadar şanslı olduğumu bilmiyorum. Onu bir kez daha emiyorum, yumuşak bir ısırık vermeden önce dilimi meme ucunun üzerinde gezdiriyorum. Onu bırakıp göğsüne doğru öpücükler konduruyorum, yol boyunca tenindeki elmas kolyeye hayranlıkla bakıyorum, ta ki ağzım boynunu kemirene ve sonunda tatlı dudaklarını dudaklarıma değdirene kadar.

Ağzını bana açıp dilime yapışırken parmaklarıyla saçlarımı avuçluyor ve amının tadını üzerimde hissetmek istiyor. Topukları kıcıma saplanıyor, beni içine doğru kaymaya teşvik ediyor ve başımı yarığına bastırdığımda, alt dudağımla ısırıp vücudumdaki her hücreye zevk ve acı karışımı bir şey göndermeden önce "Lütfen" diye inliyor.

Açgözlü bedeninden bir çığlık kopartan sert bir hamleyle onu doldurup geniş bir alana yayarken, son iradem de beni terk ediyor. Yaşadığı şok yüzünden tırnakları sırtıma batıyor ama kalçaları hiç durmuyor. Acıtıyor ama daha fazlasını istiyor. Uyum sağlaması için ona zaman tanımadan geri çekiliyor ve tekrar içine giriyorum, onu sert, hızlı bir ritimle beceriyorum, bu da onun bana yapışmasını ve etrafımızdaki havayı dolduran seksi inlemeler ve inlemeler çıkarmasını sağlıyor.

Kalçasının arkasından tutup bacağına yukarı çektiğimde, daha derine girebilmek için bacağına ona doğru bastırdığımda, gözleri yuvalarından fırlıyor ve tutarsız bir şeyler mırıldanıyor. Ben de onun yanındayım, Rusça hırlıyorum çünkü daracık amına girdiğim anda İngilizce ikinci planda kalıyor. Boşalmaya başladığında, dudaklarında benim adım vardı. Tüm vücudu geriliyor ve amının etrafımda sıkışma hissi ve ardından sikimdeki sıcak ıslak salınım en aklı başında adamı bile çıldırtmaya yetiyor. Çenemi sıkıyorum, onu zevkle becerirken teslim olmayı reddediyorum.

Yavaşladığımda tüm vücudu titriyordu. Kalçasını bırakarak elimi aramızda kaydırıyorum, bir parmağımı bağlandığımız yerde gezdiriyorum, kıcına sokmadan önce tenimi ıslatıyorum.

Seks sarhoşu beyninin ne yaptığımı anlaması bir saniye sürüyor ama parmağımın ucunu göt deliğinde hissettiğinde gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Sakin ol bebeğim," diye fısıldıyorum dudaklarına, parmağımın ucunu dar deliğine bastırarak. "Söz veriyorum bayılacaksın."

Başını sallıyor ama vücudu hâlâ çok gergin. Parmağımın ıslak ucunu sinir uçları boyunca yavaşça sürüklüyorum, yumuşak bir nefes verdiğinde gülümsüyorum.

"Aynen öyle, *Solnishka*. Sadece rahatla ve beni içeri al."

Daha sert bastırıyorum, parmağımın pedini büzülmüş deliği boyunca dolaştırıyorum. Ağır ağır nefes alana ve tamamen rahatlayana kadar bunu yapmaya devam ediyorum. Sikim hala içine gömülüyken, parmağımın ucunu yavaşça içeri bastırıyorum.

"Aferin kızıma, bebeğim," diye övüyorum beni içeri aldığımda. "Bu küçük kışın ne kadar sıkı olduğunu hissetmeme izin ver."

Amcığı etrafımda kenetlenirken sözlerime inliyor ve nefesimi ciğerlerimden alıyor. Bir hırıltıyla parmağımı yavaşça bakire kışına sokuyorum, ta ki tamamen içine girene ve ikimiz de nefessiz kalana kadar.

"Lanet olsun," diye inliyorum, sikimi birkaç kez sertçe itiyorum çünkü artık ipin ucunu kaçırmak üzereyim. Parmağım kışındayken ve amı etrafıma sarılmışken, kaybedilen bir savaşla savaştığımı biliyorum.

"Tatlı amını dolduracağım, *solnishka*, ve sonra kışını dolduracağım. Tohumlarımla dolup taşacaksın ve hepsini iyi bir kız gibi alacaksın, değil mi?"

"Evet," diyor soluk soluğa. "Lütfen onu bana ver."

"Siktir," diye homurdanıyorum, ona çarparken kışını parmaklıyorum. Vücudu benim için gevşiyor, ama hala çok sıkı, ona vermeyi planladığım şey için çok sıkı. Kalçalarını daha da yukarı sallayarak yavaşça ikinci bir parmağımı sokuyorum ve bu onu uçurumun kenarına gönderiyor. Sertçe boşalıyor, beni o kadar sıkı kavırıyor ki teslim olmaktan başka çarem kalmıyor. Beni tüketen saf mutluluğun tadını çıkararak, amının vücudumdaki dölleri çekmesine izin veriyorum.

Beni çok tatlı bir şekilde öperken titreyen parmakları yüzümü kavırıyor. İkimiz de birbirimizin içinde kayboluyoruz ve ben hiç bitmesini istemiyorum. Geri çekildiğimde ikimiz de nefes nefese kalmış ve ter içinde kalmıştık ve bana attığı gevşek sırtışı gördüğümde gülmekten kendimi alamıyor ve sevimli burnunu öpüyordum. Parmaklarım hala kışında, sikim yarı sert ve içine gömülü ve hayatımın geri kalanını mutlu bir şekilde böyle geçirebilirim.

"Vay canına," diye fısıldıyor ve beni tekrar güldürüyor. "Daha işimiz bitmedi bebeğim."

"Hareket edebileceğimi sanmıyorum."

Gülümsüyorum ve şişmiş dudaklarını öpüyorum. "Buna ihtiyacın yok. Sadece sana verdiğim şeyi almalısın."

Sözlerim üzerine yumuşak bir inilti çıkarıyor ve içinden çıkıp arkama yaslandığımda tek yapabildiğim önümdeki resme bakmak oluyor. Karım yayılmış, kullanılmış, şişmiş, tohumumu damlatıyor ve kahverengi gözleriyle karşılaştığımda tek gördüğüm sevgi ve daha fazlası için bir açlık. Bu bakış her erkeğin dizlerinin üstüne çökmesi için yeterlidir. Kadınların üzerimizde sahip oldukları güç hakkında en ufak bir fikirleri olduğunu sanmıyorum. Emily beni parmağında oynatıyor. Onun için her şeyi yaparım. Her şeyi ve her şeyi.

"Arkanı dön, *Solnishka*."

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyor, sonra yuvarlanıp ellerinin ve dizlerinin üzerine çöküyor ve bana sikmek üzere olduğum kıcını sunuyor. Gözlerim onun üzerinde gezinirken çoktan tamamen sertleşmişim bile - belindeki çukur, tenine değen beyaz dantel ve sikmek üzere olduğum daracık delik. Uzanıp komodinden sadece bu durum için aldığım kayganlaştırıcı şişesini alıyorum ve sikime bol miktarda döküyorum. Her tarafıma sürüyorum, biraz da doğrudan onun üzerine döküyorum, böylece dar deliğini kaplıyor. Bunun onun için mümkün olduğunca acısız olmasını istiyorum. Bundan zevk almasını istiyorum, çünkü çok fazla yapmayı planladığımdan eminim.

Kalçalarını kavrayarak sikimin başını ona doğru bastırıyorum ve yavaşça içeri doğru kaymaya başlıyorum. "Sadece rahatla bebeğim," diyorum, onun benim için açılmasını izliyorum. "Sikimi çok iyi alıyorsun."

İnliyor ve battaniyeyi yumrukluyor, onu bir inç daha beslediğimde derin bir nefes veriyor. Sadece bu manzara bile boşalmam için yeterli ama bunu aceleye getirmem mümkün değil.

"Ne kadar iyi bir kız," diye homurdanıyorum taşaklarım içine girdiğinde. Ellerimi kalçalarında tutarak onu yerinde tutuyorum, sıkı kıcının bana kenetlenmiş hissinin tadını çıkarıyorum. "Aminla oyna, *solnishka*. Tatlı kıcını sikmemden ne kadar hoşlandığını duymama izin ver."

Bir inilti ile bir elini bacaklarının arasına götürüyor ve ıslak parmakların klitorisini çalıştırdığını duyar duymaz yavaşça onu becermeye başlıyorum. Onu hissederken ve önümde elleri ve dizleri üzerinde, ona verdiğim her şeyi isteyerek alırken kendimi kaybediyorum. Kendini o anın içinde kaybediyor, eli hızlanırken gırtlaktan gelen bir nefesle başını arkaya atıyor ve onu giderek daha fazla kenara yaklaşıyor. Karımı mutlak bir hayranlıkla izliyorum. Çok zahmetsizce seksi ve bunun tamamen farkında değil.

Adımı haykırırken başını tekrar geriye attığında, uzun siyah saç telleri sırtını okşarken vücudu geriliyor ve etrafımda sıkılaşıyor, onunla birlikte bırakıyorum, adını homurdanıyorum ve titriyorum

bırakıyorum. Kendime geldiğimde kulaklarım çınlıyor ve her parçam tamamen huzur içinde hissediyor. Bu sadece onunla yaşadığım bir duygu.

Öne doğru eğilip ensesinden öpüyorum ve yavaşça içinden çıkıyorum. Yatağa yığılmadan önce onu kollarıma alıp banyoya taşıyorum. Banyo sonrası bakım yapan biri olacağımı hiç düşünmemiştim ama kısa sürede en sevdiğim şeylerden biri haline geldi. Onunla ilgilenmeyi seviyorum. Sıcak suyun içine yerleşiyoruz ve ben ağrıyan kaslarına masaj yapıp onu yıkayarak temizlerken o da bana yaslanıyor.

Daha sonra kapımızın önünde bir tepsi yemek buluyoruz ve şampanya içerken yatakta yiyoruz. Sonraki üç günü yatak odasından neredeyse hiç çıkmadan geçirdik. Olan biten her şey yüzünden balayına çıkamıyoruz ama onunla biraz yalnız kalmak istedim ve kardeşlerim de bunu sağladılar.

Dördüncü günün sabahında Emily yuvarlanır ve "Annemlere söylememiz gerekecek" der.

Ona gülümsüyorum ve parmağımı yanağındaki solmaya yüz tutmuş morluğun üzerinde gezdiriyorum. "Biliyorum. Onlara mesaj at ve akşam yemeğine geleceğimizi söyle."

İnliyor ve telefonunu eline alıyor. "Bu durumdan hiç memnun olmayacaklar."

"Siktir et onları," diyorum ve onu gülümsetiyorum. "Biz evliyiz ve bu konuda yapabilecekleri hiçbir şey yok. Ayrıca, kabul etmelisin ki annenin yüzündeki ifade paha biçilemez olacak."

"Tanrım, daha fazla sıkışmış görünebilir mi? Zaten kıkırda bir yumrukla dolaşıyor gibi görünüyor."

Bu görüntüye gülüyorum ama sonra mesajlarını karıştırmaya başladığında ağzı açık kalıyor. "Aman Tanrım," diye fısıldıyor.

Telefonlarımızı görmezden geliyorduk ve birden onun ne okuduğu aklıma geldi. Lev ve ben cesedinin yanından uzaklaştıktan sonra Connor'ı tamamen unutmuştum ama sanırım Emily'nin ailesi ona bu konuda mesaj atıyordu. Bana bakıyor ve ben ona *üzgünüm* der gibi sırtınca kaşları şaşkınlıkla kalkıyor.

"Ciddi misin? Connor'ı düğünümüzün olduğu gün mü öldürdün?" "Teknik olarak, evet, ama biz gerçekten evlenmeden saatler önceydi. evli."

"Annem onun şehrin zor bir bölgesinde bulunduğunu ve birinin onu oraya çekip para için öldürdüğünü düşündüklerini söyledi."

Bu senaryonun saçmalığına gülüyorum. "Lütfen, oradaydı çünkü o yıkık dökük apartmanlardan birinde sevişmekten hoşlandığı bir kadın vardı ve onu öldürdükten sonra kadının bana baktığını gördüm."

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor Emily ve ben de kaşlarımı kaldırıp ona bakıyorum.

"Beni bundan daha iyi tanıyorsun, küçük güneş. O sana zarar vermedi, ben de ona zarar vermedim. Connor onu eşek sudan gelinceye kadar dövmüştü, bu yüzden Lev ve ben ona bir ton para verdik ve siktir olup gitmesini ve başka bir yerde yeni bir hayata başlamasını söyledik. O piçten kurtulduğu için çok mutluydu."

Emily bir an düşünür. "Hiç sempati bile toplayamıyorum. Bu beni korkunç bir insan mı yapar? Onu yıllardır tanıyorum. En azından biraz üzgün hissetmeliyim."

"Hayır, yapmamalısın. O bir pislikti. Sırf öldü diye neden aksini iddia edesin ki?"

"Sanırım sana dönüşüyor olabilirim."

"Tanrı yardımcımız olsun," diyorum gülerek ve duşa girmeden önce ona bir öpücük daha veriyorum, o da annesine akşam yemeğini haber vermek için mesaj atıyor. Birkaç dakika sonra bana katılıyor ve her zamanki gibi duş, onu duvara yaslayıp buharın içinde adımı haykırana kadar sikmeme dönüşüyor.

"Tanrım, seninle evli olmayı seviyorum," diyorum ona ve bize birkaç havlu getirmeden önce kıcına yumuşak bir şaplak atıyorum.

Gülüyor ve bana tüm yüzünü aydınlatan o gülümsemesini veriyor. "Ben de seninle evli olmayı seviyorum."

Giyindikten sonra mutfığa girdiğimizde Vitaly, "Aman Tanrım, yaşıyorlar," diyor. "Bir an için endişelendim." Emily'ye kocaman bir sırıtış attı. "Onu öldürmüş olabileceğinden korktum."

Emily kızarıyor ve bir şişe su almak için başını eğiyor ama yüzündeki gülümsemeyi görebiliyorum. Beni çok yıprattı, bunu inkar edemem ama üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil.

"Ailesine gidiyoruz," dedim kardeşlerime. "Bir damatları olduğunu öğrendiklerinde çok heyecanlanacaklar."

Danil gülüyor. "Evet, babası öldürdüğümüz onca adamı öğrendiğinde ne kadar mutlu olduysa o kadar."

"Bunun için David'den izin aldım," diye hatırlatıyorum ona. "Bu konuda bir şey söyleyemez."

Lev, daha önce benim için almasını istediğim kapatıcıyı bana fırlatıyor ve Emily'nin bileğini tuttuğumda, ne yaptığımı merak ederek bana bakıyor.

"Dövmeni kapatmamız gerek bebeğim. Babanın senin benim küçük evcil hayvanım olduğunu öğrenmesine izin veremem."

Bileğinin iç kısmındaki dövme örtüsünü ovarak ismimi göz önünden siliyorum. Tamamen gizlendiğinde avucunu öpüyorum ve bırakıyorum. İncelemek için bileğini kaldırıyor.

"Kahretsin, gerçekten de saklıyor. Biraz özlüyorum."

Ona göz kırpıyorum ve elini tutuyorum. "Hadi şu işi bitirelim."

Matvey koltuktan el sallayarak veda ederken Vitaly "İyi eğlenceler," diyor.

Emily'nin her geçen dakika daha da gerildiğini hissedebiliyorum. Ailesinin evinin önünde durduğumda, koltuğunda kıpırdanıyor ve kıvranıyor, ama bu iyi bir kıvranma değil.

"Bana bak," diyorum kapımı açmadan önce. Koltuğunda dönüyor ve bana bakıyor. Yanağını okşuyorum ve gözlerimi onunkilere kilitleyerek daha da yaklaşıyorum. "Artık benim karımsın, bebeğim. *Benimsin*. Bu, sana bir daha asla dokunamayacakları anlamına geliyor. Onlarla yalnız kalmak zorunda değilsin. Bu geceden sonra, eğer istemiyorsan onları bir daha asla görmek zorunda değilsin. Sana bakacağım ve seni koruyacağım. Sana bir daha asla zarar veremezler."

Başını sallıyor ve daha da yaklaşarak alnını benimkine yaslıyor. "Seni çok seviyorum," diye fısıldıyor dudaklarına.

"Ben de seni seviyorum, küçük güneş." Ona göz kırpıyorum. "Kaynanalarla tanışma zamanı."

Bu sefer gülümsemesi daha kolay oluyor ve ona kapıyı açmak için yürüdüğümde, bu konuda daha kendinden emin hissettiğini söyleyebilirim. Bir daha asla başka bir şey için endişelenmesine gerek yok. Zamanla bunun farkına varacak. Bakımlı patıkada yürüyoruz ve saçma pirinç kapı tokmağını kullanırken elini sıkıp bir öpücük veriyorum.

Angela her zamanki gibi sahte görünen kocaman bir sırıtışla kapıyı açıyor. Gözlerimle karşılaştığında gülümsemesi bozuluyor ve şimdiye kadar hayatıma devam etmiş olmamı umduğunu söyleyebiliyorum. Kendini bana attığı gecenin her ayrıntısını hatırladığından şüpheliyim ama onu rahatsız edecek kadar çok şey hatırlıyor.

Emily'ye sıkıca sarılıyor ve onu takip etmemizi işaret ediyor. "Connor'a ne olduğuna inanabiliyor musun?" diyor omzunun üzerinden, köşedeki küçük masanın üzerinde parmağını gezdirip toz olup olmadığını kontrol etmek için duruyor.

Emily bana bakarken işaret parmağıyla başparmağını birbirine sürtüyor ve sonra "Biliyorum. Çılgınca, değil mi?"

"Bu çılgınlık da ne?" Chris bize katılmak için dışarı çıkarak soruyor.

Ben Chris'in elini sıkmak için elimi uzatırken Angela, "Connor'ın cinayeti," diyor.

Chris bana bakıyor ve kaşlarını kaldırarak, "Evet, bir kongre üyesinin oğlunu öldürecek kadar aptal kim olabilir bilmiyorum," diyor.

Omuz silktim ve elini bıraktım. "Yanlış zamanda yanlış yerde olmuş gibi görünüyor. Yine de orada ne aradığını merak ediyorum. Orası takılmak için garip bir yer değil mi?"

Angela sanki her şey bir yanlış anlaşılmaymış gibi elini sallıyor. "Belli ki bir sebepten dolayı oraya çekilmiş ve sonra da parası için öldürülmüş. Bu çok trajik."

Dangalak Connor'ın trajik ve zamansız ölümü hakkında yorum yapamadan önce Angela bir nefes alıp Emily'nin elini tutuyor. "Bu da ne böyle?" diye tıslarken gözleri kısıldı.

"Sürpriz," diyorum gülümseyerek, kolumu Emily'ye dolayarak ve onu kendime doğru çekerek annesinin yolundan çekiyorum. "Biz evlendik."

"Ne?" Chris diyor ve ses tonundan mutlu olmadığı anlaşılıyor.

Gözlerine bakıyorum. "Kızınla evlendim. O artık benim karım."

Gülümsememe karşılık vermiyor. "Sizinle özel olarak konuşabilir miyim?"

İyi olduğundan emin olmak için Emily'ye bakıyorum. Bana başıyla onay verdiğinde eğilip onu öpüyorum ve kulağına fısıldıyorum: "Bana ihtiyacın olursa seslen bebeğim."

"Yapacağım."

Beni rahatlatmak için elimi okşuyor ve Chris'e döndüğümde onun Emily'nin eline baktığını görüyorum. Pırlanta yüzüğüne değil, bileğine bakıyor, orada bir dövme olup olmadığını anlamaya çalışıyor. Chris bazı noktaları birleştirmeye çalışıyor. Gözlerimle buluşana kadar bekliyorum ve sonra Emily'nin diğer bileğini tutup öpüyorum, böylece her iki dövmesiz bileğini de net bir şekilde görebilmesini sağlıyorum. Emily ne yaptığımı hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi davranıyor ve Chris omuzlarındaki gerginliği gevşetiyor. İsteyeceğim son şey karımın bu işe zaten olduğundan daha fazla karışması. Dövmesi örtüldüğünden, evcil hayvanımın kızı olmadığına kendini ikna etmiş durumda.

Babasını ofisine kadar takip etmeden önce elini bir kez daha sıkıyorum, kapı kapanır kapanmaz bana dönüyor ve parmağıyla göğsümü işaret ediyor.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye tıslıyor bana.

"Dikkatli ol Chris," diye uyarıyorum, ipucunu alıp lanet elini geri çekene kadar parmağına bakıyorum. Geri adım attığında omuz silkip "Kızını seviyorum. Ona evlenme teklif ettim ve o da evet dedi."

"Senin evcil bir oyuncağın var Roman ve ona dokunduğun için beş lanet adamı öldürdün!"

"Ve bir kadın." Gülümsüyorum, ama karşılık vermeyince iç çekiyorum ve diyorum ki, "Bunların bununla ne ilgisi var anlamıyorum. Senin oyuncakların var, bir karın ve kızın var. Neden ben de aynısını yapamıyorum?"

"Çünkü o benim kızım!"

"Dikkatli ol, Chris, benden kaçma." Ben gülüyorum ama o katılmıyor. "Tamam, tamam," diyorum, onu yatıştırmak için bir elimi kaldırarak. "Endişenizi anlıyorum, bu yüzden içinizi rahatlatmama izin verin. Kızınızı seviyorum ve kızıma asla zarar vermeyeceğim. Kulüpte olanların onunla hiçbir ilgisi yok. David her şeyi berbat etti ve ben de bu pisliği temizlemek için ondan izin aldım. Sorun çözüldü ve bu büyük rezaleti gizli tuttuğun için rica ederim."

Chris elini yüzünde gezdiriyor ve sonra kendine bir viski doldurmaya gidiyor. Bana bir tane uzattığında başımı sallıyorum. İçiyor ve bir tane daha dolduruyor.

"Connor'ı sen mi öldürdün?"

Gülümsüyorum. "Ne demek istiyorsun? Connor parası için tuzağa düşürüldü ve öldürüldü. Bu pek benim tarzım değil."

Chris doğruyu söyleyip söylemediğime karar veremiyor ve bu benim de umurunda değil. Deri sandalyelerden birine oturuyorum ve bileğimi dizime dayıyorum.

"Aramızda her şey yolunda gidiyor. Bunun değişmesi için bir neden göremiyorum. Pink yakında açılacak ve önümüzde uzun, müreffeh bir gelecek görüyorum. David bir sevkiyatın olduğunu söyledi ve benim de sabırsızlanmaya başlayan dört kardeşim var. Harcayacak paramız var, Chris." Bakışlarını tutuyorum. "Harcayacak çok paramız var. Tüm yöntemlerimizden hoşlanmayabilirsiniz, ancak önce pisliği başlatmayan hiç kimse için bir tehdit değiliz. Bir kural çiğnendi, kızım yaralandı, ben de düzelttim. Hallettim. Bunu daha fazla tartışmaya gerek yok."

Düşünürken ikinci içkisini de bitirir. Sonunda, "Katılıyorum. Bunu geride bırakmak en iyisi." Boş bardağını yere bırakıp hızlı bir hesap yapmaya başlıyor ve sırtıyor. "Gerçekten yatırım yapmakla ilgilenen dört kardeşin mi var?"

"İstiyorum."

Gülümsemesini saklamaya çalışıyor ama başaramıyor. Yumuşak bir kakhaha atarak sırtıma vuruyor ve omzumu sıkıyor. Bileğini kırmamak için dişlerimi sıkıyorum.

"Aileye hoş geldin evlat."

Gülümsüyorum ve bir gün onun kafasına bir kurşun sıkacağıma dair kendime bir kez daha söz veriyorum. Gülümsemem büyüyor. Ofisten çıktığımızda Angela'nın yüzündeki ifadeyi görüyorum ve neredeyse güleceğim. Öfkeden kıpkırmızı olmuş ve dudakları ince bir çizgi halinde kısıtılmış. Emily bana dönüyor ve onunla gurur duyuyorum. Başını dik tutuyor ve gözlerinde huzurlu bir bakış var. Yanıma geliyor, bir kolunu belime doluyor ve yüzünü bana doğru eğiyor.

"Planlar değişti," diyor. "Bunun yerine biraz biftek alıp eve götürelim."

Gülüyorum ve onu öpüyorum. "Kulağa mükemmel geliyor, *Solnishka*."

Arkamıza bile bakmadan dönüp gidiyoruz. Chris'le işim henüz bitmedi ama karım artık onların saçmalıklarına katlanmak zorunda olmadığına karar verdi ve ben de bu konuda ona destek olmaktan mutluluk duyuyorum. Her zaman ve her konuda desteğimi alacak. Eski ailesini geride bıraktık ve şehrin en iyi et lokantasından aldığımız çantalarla çatı katına çıktığımızda, kardeşlerim ona artık sahip olduğu aileyi hatırlatıyor. Onlara gülümsüyor, şakalarına gülüyor ve ona her göz kırptığımda kızarıyor. Her şey mükemmeldi. Eksik olan tek şey Alina, ama yakında burada olacağını biliyorum ve o zaman hepimiz olmayı seçtiğimiz aile olarak bir arada olacağız.

Emily yanımdan geçerken onu kucağıma çekiyorum ve hava almak için kalkmak zorunda kalana kadar öpüyorum. Gülümseyip bana yaslanırken elleri yüzümü kavırıyor.

"Teşekkür ederim,
Roman." "Ne için,
bebeğim?"

"Her şey için." Hâlâ mutlu bir şekilde karınlarını doyuran kardeşlerime bakıyor. "Bunun için, beni istediğin için, beni koruduğun için, benimle evlendiğin için." Tekrar gülümsüyor. "Her şey için."

Kollarımı ona doladım. "Sana teşekkür etmesi gereken kişi benim. Bana her şeyi verdin. Nasıl bu kadar şanslı oldum bilmiyorum ama iyi ki olmuşum. Seni asla bırakmayacağım, *Solnishka*. Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyor dudaklarıma.

Karıma sarılıyorum ve ne kadar şanslı olduğumu bilerek kardeşlerimi izliyorum. Kardeşimi bulacağız ve bunu birlikte yapacağız. O bizimle güvende olana kadar hiçbirimiz pes etmeyeceğiz ve uzun zamandır ilk kez

gelecek için heyecanlıyım. Emily boynumu öpüyor ve elini saçlarımda gezdiriyor, bana sanki tüm dünyası benmişim gibi bakıyor.

"Ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum bebeğim," diyorum ona. Gülümsüyor ve beni tekrar öpüyor.

OceanofPDF.com

Sonsöz

OceanofPDF.com

Emily

İki Hafta Sonra

"H "Lanet olsun," diye fısıldıyorum, az önce üzerine işediğim çubuğa bakarak. Gözden kaçırılması imkânsız iki pembe çizgi bana doğru bakıyor. Elim hemen karnıma gidiyor. Bir bebek. Ben olmamalıyım

Yaptığımız seks miktarına şaşırdım, ama hala burada şaşkın bir şekilde duruyorum, Roman ve benim bir bebeğimiz olacağı gerçeğini işlemeye çalışıyorum.

Yatak odamızın kapısının kapandığını duyduğumda, çubuğu çekmeceye sıkıştırıyorum ve hissettiğim kadar yıpranmış görünmemeye çalışıyorum. Bebek için heyecanlıyım, hatta heyecanlıyım, ama şimdi tüm şüpheler içeri sızmaya başladı. Ya hazır değilse? Ya kız kardeşini bulma konusunda hala bu kadar endişeliyken bir bebeğin gerçekliği çok fazlaysa? Ya yüzünde gördüğüm ilk şey hayal kırıklığıysa?

Banyodan çıktığımda perişan haldeydim ve o da bunu hemen fark etti. Hemen yanıma koştu ve yüzümü ellerinin arasına aldı.

"Bebeğim, neyin var? Hasta mısın?"

Yüzümde ve vücudumda neyin yanlış olduğuna dair bir ipucu ararken yeşil gözleri endişeyle doluyor, böylece onu düzeltebilir ve daha iyi hale getirebilir.

"Ödümü koparıyorsun, *Solnishka*. Neyin var?" "Hamileyim," diye fısıldıyorum ve o tamamen hareketsiz kalıyor.

"Ne?"

"Hamile olduğumu söyledim," diye tekrar fısıldıyorum, sesimi daha fazla yükseltmiyorum.

Rahatlamış bir kahkaha atarken yüzüne kocaman bir gülümseme yayılıyor. "Tanrım, *Solnishka*, ödümü kopardın." Tekrar güler ve

Sonra elini karnıma götürdü. "Bebek mi? Emin misin?"

Bu durumdan gizliden gizliye mutsuz olduğuna dair herhangi bir işaret aramak için yüzüne bakıyorum ama yüzü saf bir sevinçle aydınlanıyor. Resmen bana ışık saçıyor.

"Eminim. Bu konuda gerçekten mutlu musun?"

"Elbette öyleyim." Beni kaldırdı ve öptü. "Öyle misin?"

Ellerimi boynunun arkasında kenetliyorum ve Roman'ın yeşil gözlerine ve yaramaz sırtışına sahip bir bebek hayal ediyorum ve bu düşünce kalbimi eritiyor.

"Öyleyim," diyorum ona, gülümsemem onunki kadar büyüyor. "Ben sadece senin olmayacağından endişeleniyordum."

"*Solnishka*, ilk seviştiğimiz andan beri seni hamile bırakmaya çalışıyorum," diyor gülerek. Başımın arkasını kavrarken dudakları benimkileri sıyrıyor. "Her parçan benim, küçük güneş ve karnın bebeğimizle şişene kadar sabırsızlanıyorum."

Ayaklarımı bile göremeyecek kadar büyüdüğümde böyle hissetmeyebileceği hakkında bir şaka yapmak üzereydim, ama beni çoktan öpüyor ve çıplak kıcımlı avuçlamak için bir elini yoga pantolonumun altına sokuyor. Onu hayatım buna bağlıymış gibi öperek sıkıca kavriyorum ve beni yatağın kenarına bıraktığında, tişörtümü çıkarabilmesi için kollarımı hızla kaldırıyorum.

Sütyenimi açıp bir kenara fırlatıyor, sonra da pantolonumu kabaca çekip çıkarıyor ve ben çırlıçıplak ona bakıyorum. Bugün üzerinde siyah bir tişört ve kot pantolon var, her zamanki gibi ağız sulandıracak kadar seksi, ama beni asıl etkileyen yüzündeki ifade. Gözlerindeki arzu, bana karşı tükenmek bilmeyen bir aşkla karışık ve gözlerinde aynı zamanda bir huzur var, onunla tanışmadan önce var olmayan bir sakinlik. Bu bakış benim için her şey demek.

Soyunmasını izliyorum, sonra kıyafetleri yerdeyken bacaklarımı açıyor. Yaklaşıyor, güçlü elleriyle kalçalarımı kavriyor ve parmaklarını etime batırıyor.

"Benim güzel hamile karım," diye mırıldanıyor, karnımı öpebilmek için daha yakına eğiliyor. "Biz ebeveyn olacağız, *Solnishka*." Karnımın alt kısmına yumuşak öpücükler kondururken burnu tenimi sıyrıyor. Rusça bir şeyler fısıldıyor, bebeğimizle konuşuyor ve bu şimdiye kadar gördüğüm en tatlı şey.

Parmaklarımı yüzünde gezdiriyorum ve gözlerimle buluştuğunda, ne kadar duygusallaştığımı görünce yumuşuyor. Vücudunu benimkinin üzerine getirmeden önce karnıma bir öpücük daha konduruyor.

"Seni seviyorum, küçük güneş." Yüzümü kavırıyor ve yavaşça içime doğru kayıyor. "Seni çok seviyorum ve beni düşündüğümden çok daha mutlu ettin."

Vücudumu onunkinin etrafına sarıyorum, her zaman yaptığı gibi beni acı noktasına kadar doldururken onu bir öpücük için aşağı çekiyorum. Roman'la seks her zaman zevk ve acı çizgisinde ilerleyecektir. Bunu yapamayacak kadar büyük, ama bu sevmeye ve arzulamaya başladığım bir çizgi.

Vücutlarımız mükemmel bir ritimle birlikte çalışıyor. Onun tarafından tüketildim, onun tarafından kuşatıldım, onun tarafından sahiplenildim ve başka türlü olmasını istemezdim. Serbest kaldığımızda, birlikte oluyoruz, kalbi benimkiyle yarışıyor, güçlü vücudu beni çevreliyor ve içimde nabız atarken bacaklarımın arasındaki lezzetli ağırlı. Bu saf cennet ve beni her seferinde oraya götüren bir şeytan.

Terli saçlarından bir tutamı kenara iterek güzel yüzüne bakıyorum. "Ben de seni seviyorum," diyorum ve onu gülümsetiyorum. "Senin sayende her gün mutlu uyanıyorum. Sen benim tüm dünyamsın Roman ve şimdi bir bebeğimiz olacak." Ona titrek bir gülümseme veriyorum ve o da burnumun ucunu öpüyor.

"Sabırsızlanıyorum, *Solnishka*."

"Ben de öyle." Kollarımı boynuna doluyor ve onu kendime sıkıca sarıyorum. Geleceğimizin ne getireceğini bilmiyorum ama endişelenmiyorum. Kocam var ve yakında bir bebeğimiz olacak ve önemli olan tek şey bu. Birlikte olacağız ve birlikte her şeyin üstesinden gelebiliriz.

Yorganı üzerimize çekmeden önce ben ona yaslanayım diye bizi döndürüyor. Yorgunum ve mümkün olan en iyi şekilde tatmin olmuş durumdayım. Daha derine sokulup, gözlerim kapanırken göğsünü öpüyorum. Olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok.

* * *

Roman

Emily uyurken ona sarılıyorum, ellerimi saçlarında gezdiriyorum ve bebeğimizi düşünüyorum. Gülümsemeden duramıyorum. Dünyanın ne kadar korkutucu olduğunu biliyorum ve sonunda gülünç derecede aşırı korumacı olacağımı da biliyorum ama umurumda değil. Bu bebek sevgiyle çevrelenecek. Onların

Benim ve kardeşlerimin geçirdiği boktan çocukluk gibi. İhtiyaç duydukları her şeye ve ne yapacaklarını bilemeyecekleri kadar çok sevgiye sahip olacaklar.

Parmaklarımı Emily'nin omzunda gezdirirken, Alina'nın da bu deneyimi bizimle birlikte yaşaması için içimde yeni bir istek, derin bir özlem uyanıyor. Bebeğimizin doğumunda onun da burada olmasını istiyorum ve bunu gerçekleştirmek için her zamankinden daha kararlıyım.

Karıma bir öpücük veriyorum, onu sevdiğimi fısıldıyorum ve yavaşça altından çekiliyorum. Uykusunda yumuşak bir protesto iniltisi çıkarıyor, ama onu tekrar öptüğümde iç çekiyor ve yastığıma sarılıyor. Tanrım, onu seviyorum. Onu akıllı başında bir insanın sağlıklı olduğunu söyleyeceği bir şekilde seviyorum. Onu neredeyse acı verici bir şekilde seviyorum. Ona bir şey olursa hayatta kalamayacağımı bilerek dolaşıyorum. Bu korkutucu bir sevgi ama onu sevmenin tek yolu bu. O beni tüketiyor. Bunu yarım yamalak yapmak yok. Ya hep ya hiç ve o her şeye sahip, her bir parçama.

Sessizce odadan çıkmadan önce birkaç dakika daha onu izliyorum. Mutfağa girdiğimde Danil'i tezgahın başında dizüstü bilgisayarıyla görünce şaşırmadım. Odasında tam bir düzeneği var ama yine de burada takılmayı seviyor, özellikle de geceleri.

Buzdolabından bir içecek aldığında "Selam," diyor. Bir elini dağınık saçlarında gezdiriyor ve ardından birkaç gündür tıraş olmaya vakit bulamadığı için küçük sakallarını kaşıyor.

"Yorgun görünüyorsun," diyorum ona.

Omuz silkiyor. "Yakınım. Yaklaştığımı biliyorum. Bunu hissedebiliyorum."

Yanındaki tezgâha yaslanıyorum ve ekranını inceliyorum. Dark Web'e geri dönmüş, çeşitli sapıklardan gelen mesajları okuyor. Yaklaşan bir açık artırmadan bahsediyorlar. David bu konuda hâlâ ağzını sıkı tutuyor ama Danil, Vitaly ve Lev son zamanlarda Red Viper'in müdavimleri oldular ve onun güvenini kazanmaya başladılar. Danil bir şeyler öğrenmeye yakın olduğumuzu düşünüyorsa ona inanıyorum.

"Sence kız kardeşimi yakında bulma şansımız nedir?" Bana baktı. "Ne kadar yakında?"

Omuz silkiyorum. "Yaklaşık sekiz ay sonra gibi." Bana kaşlarını kaldırıyor ve ben de "Yeğeninin doğumunda orada olmasını çok isterim" diyorum.

Danil'in yüzü, stres ve endişenin bir kısmı birkaç dakikalığına da olsa onu terk ettiği için bir sırtışla yayılıyor. "Ciddi misin? Tebrikler dostum, bu harika." Gülüyor ve bar taburesinde arkasına yaslanıyor. "Biraz Roman Melnikov."

"Biliyorum. Dünyanın buna hazır olduğundan emin değilim ama yine de oluyor."

"Burada iyi haberlere ihtiyacımız var," diyor Danil. "Diğerlerine söyledin mi?"

"Hayır, daha bu gece öğrendim. Peki, sence Alina'yı doğumdan önce geri getirme şansımız nedir?"

Bana herhangi bir söz vermiyor, bu Danil'in tarzı değil. Sadece ekranını inceliyor, derin düşüncelere dalıyor ve sonunda şöyle diyor: "Sanırım yapabilmemiz için gerçek bir şans var. Bu müzayede hakkında bilgi edineceğim ve kendimi davet ettireceğim. Eğer cevap istiyorsak, yakın çevremizde olmalıyız. Şu anda bunun dışındayız ama bu asla yeterli olmayacak, istediğimiz şey için değil."

Omzumu sıkarak, "Onu bulacağız ve bebeğiniz doğmadan önce geri dönmesi için elimden gelen her şeyi yapacağım. Hepimiz yapacağız."

"Biliyorum." Gençken yaptığım gibi saçlarını karıştırıyorum. Bu onu hâlâ rahatsız ediyor, bu da beni hep güldürüyor. Kardeşlerim ve ben kız kardeşimi bulacağız ve bulana kadar her günümü sahip olduklarımız için şükrederek geçireceğim - hayatın kendisinden daha çok sevdiğim bir eş, yolda olan bir bebek ve benimle birlikte cehennemde yürümeye gönüllü olan ve bunu her gün yapmaya devam eden dört erkek kardeş. Her zaman elleri kana bulanmış bir adam olabilirim ama benim olanı korumak için her şeyi yaparım ve bunun için asla özür dilemeyeceğim.

Danil'i arayışıyla baş başa bırakarak karımın yanına dönüyorum, şimdiden onu hissetmek için can atıyorum. Uzanır uzanmaz elleri bana uzanıyor, bir kolunu ve bacağını üzerime sarabilmek için beni kendine çekiyor. Vücudu benimkiyle bütünleşirken nefeslerinin sıcaklığı boynumun derisine çarpıyor. Mükemmellik. Elimi kıkına koyarak tenini okşuyorum ve sadece onun bana verebileceği huzurla çevrili bir uykuya dalıyorum.

SON

Okuduğunuz için çok teŖekkr ederim! Umarım beđenmiŖsinizdir ve Danil'in hikayesi yakında geliyor!

Bu arada, diğer kitaplarım hakkında bilgi edinmek ve süper baharatlı bir bonus sahneyi ve Melnikov kardeŖler sahnesiyle bir film gecesini nasıl elde edeceğinizi öğrenmek için lütfen okumaya devam edin!

OceanofPDF.com

Teşekkür ederim!

Umarım Emily ve Roman'ın hikayesini beğenmişsinizdir. Hepinizin ne düşündüğünü duymak için sabırsızlanıyorum!

Eğer vaktiniz varsa, bir yorum bırakırsanız çok minnettar olurum. Her yorum kitaplarımın daha fazla kişi tarafından görülmesine yardımcı oluyor, bu yüzden sadece bir yıldız yorumu bile olsa, benim için gerçekten dünyalara bedel!

Bültenime kaydolmak için lütfen [buraya](#) tıklayın.
Yeni çıkan kitaplarla ilgili güncellemeler, ücretsiz bir roman ve her kitap için ücretsiz bonus epiloglar alacaksınız!
Zaten kaydolduysanız, tüm bonus içeriği almak için [buraya](#) gidebilirsiniz!

Asla spam yapmayacağıma, bilgilerinizi paylaşmayacağıma veya sizi çok sayıda e-posta bombardımanına tutmayacağıma söz veriyorum. Zamanınıza değer veriyorum ve her zaman
İstedığınız zaman abonelikten çıkabilirsiniz. ☐

Tüm kitaplarım KU'da mevcut!
[Onları buradan alın!](#)

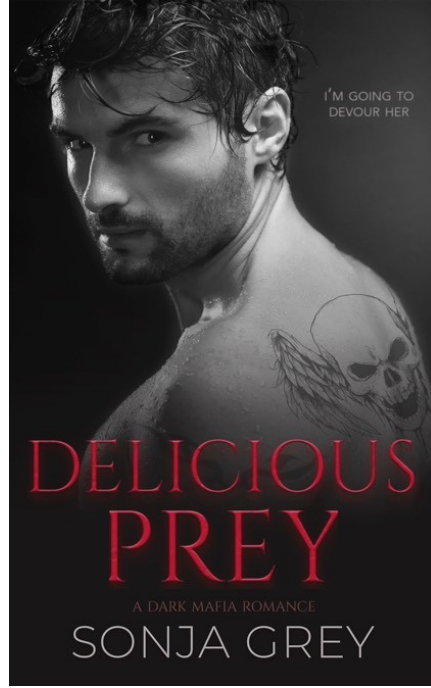
Beni Amazon'da takip ettiğinizden emin olun, böylece yeni bir sürümü asla kaçırmazsınız!

OceanofPDF.com

Lezzetli Av

OceanofPDF.com

Karanlık Bir Tetikçinin Tek Başına Romantizmi

Lezzetli Av .

**Onu ömür boyu hapse attıran benim tanıklığımdı,
ama şimdi kaçtı ve yatak odamda duruyor.**

Lydia:

Kirill Chernikov güçlü bir Bratva için çalışan ölümcül bir tetikçi ve benim görgü tanıklığım onu ömür boyu hapse mahkûm ediyor.

O babamı öldüren canavar... en azından ben öyle olduğunu düşünüyorum. Gerçek şu ki, o gece yüzünün tamamını görmedim.

Güçlü, ölümcül bir yapıya ve yontulmuş bir çeneye sahip uzun boylu bir adam gördüm.

Polis beni Kirill olduğuna ikna etti ve mahkeme salonunda işaret ettiğim kişi oydu.

O gönderildikten sonra her şeyin bittiğini düşünmüştüm ama daha yeni başlamış. Bana biraz, yani çok takıntılı olduğu ortaya çıktı.

Bana hapisneden mektuplar gönderiyor, her zaman beni izleyen biri var ve kimseyle çıkmama izin verilmediğini söylüyor.

Ben onunum ve sadece onunum.

İğrenmem gerekirdi.

Tiksinmedim.

Bana yapmamam gereken şeyleri yaptırıyor ve kaçtığında ilk istediği şey ben oluyorum.

Bir daha asla benden uzakta bir gece geçirmeyeceğini açıkça belirtti.

O itaatsizlikten hoşlanmayan bir adam. Ve benim onun olduğuma karar verdi.

Kirill:

Hayatımı herkesin benden korkmasını sağlayacak bir itibar inşa ederek geçirdim. Hiç bağıllığım yok. Kimse bana yaklaşılamaz.

Ama Lydia'yı gördüğümde her şey değişiyor. Onu aklımdan çıkaramıyorum.

Zamandan başka bir şeyi olmayan takıntılı bir adamım.

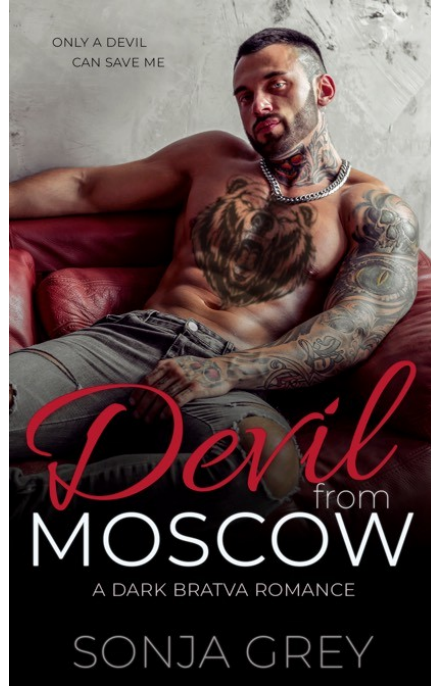
Şu an hapiste olabilirim ama yakında kaçacağım ve kaçtığımda da onun için geleceğim.

O kollarıma girdiğinde, lezzetli avımı asla bırakmayacağım. Onu parça parça yiyip bitireceğim.

Moskova'dan Şeytan

OceanofPDF.com

Medvedev Bratva

Moskova'dan Şeytan

Bir şeytana aşık olmayı hiç beklemiyordum.

Nina:

Kahramanın gelip günü kurtardığı ve kadın kahramanı tam zamanında kurtardığı hikayeleri bilirsiniz.

Bu o hikaye değil.

Parlak zırhlı bir şövalye yerine, acımasız ve vahşi olmasıyla ün salmış seksi, dövme bir Bratva patronudur.

Vasili beni, kendimi zar zor tanıyana kadar zalim adamlar tarafından kırılarak zaten en düşük seviyeye getirildikten sonra bulur.

Bana kurtuluş teklif etmiyor.

Bana koruma ve intikam teklif ediyor.

Ben de memnuniyetle kabul ediyorum.

Çünkü parlak zırhlı bir şövalyeye ihtiyacım yok.

Ellerini kirletmekten çekinmeyen bir kötü adama ihtiyacım var, o piçlere bana yaptıklarını ödetecek bir adama.

Elleri kanlı bir şeytana aşık olmayı hiç beklemiyordum. Onun güçlü bedeninin rahatlığını arzulamayı hiç beklemiyordum.

Ama bana gerçek zevkin nasıl bir şey olduğunu öğrettikçe anlaşılmamız hızla daha fazlasına dönüşüyor ve kısa sürede bağımlısı oluyorum.

Vasily:

Onu ilk gördüğümde kırılmış, yalnız ve korkmuştu.

Onu bırakamazdım, bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yaptım.

Onu kendime ait olarak kabul ettim ve ona isminin korumasını verdim.

Kim olduğumu, ünümü ve hakkımda anlatılan kanlı hikayeleri biliyor.

Ama benden korkması gereken o değil.

Korkması gerekenler ona zarar veren tüm erkekler. Çünkü onlar için geliyorum.

Benim olana zarar vermeye cüret eden herkesi teker teker alaşağı edeceğim.

Çünkü Nina benim.

Kollarını bana doladığı ve yardım etmem için yalvardığı anda benim oldu ve onu asla bırakmayacağım.

Bratva Şeytanı

OceanofPDF.com

Medvedev Bratva

Bratva Şeytanı

**Kovalamayı seviyor.
Yakalanmayı sevdiğim ortaya çıktı.**

Maddie:

Dünyanın en kötü şiriniyle tanıştım ve onu boğaz keserken gördüm.

Ben deli gibi koşuyorum, ama o kovalamacayı gerçekten seviyor...
vücudumun tepkisine bakılırsa, ben de öyle.
Başka biri olduğumu düşünerek beni kaçırıyor, ama gerçeği öğrendiğinde,
kızımı kesmek yerine beni hizmetçisi olarak işe alması için onu ikna etmeyi
başarıyorum. Tehlikeli, ölümcül ve asla gülümsemeyen bir adam.
Ayrıca muhteşem, günahkâr derecede seksi ve gülünç derecede
koruyucu. Onu istememeliyim.
Gözlerinde gördüğüm karanlık, çiğ açlığı sevmemeliyim.
Ve kesinlikle onunla alay etmemeliyim.
Gerçek şu ki Volodya insandan çok canavar ve ben onun kontrolünü
kaybettiğini görmek istiyorum.
Ona diz çöktüren kişi ben olmak istiyorum.

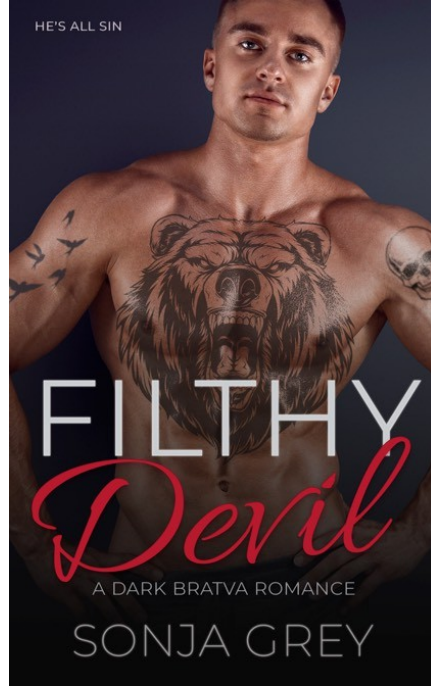
Volodya:

Bir Bratva patronu olarak, hata yapmaya iznim yok.
Ama yanlış kadını kaçırdığımda büyük bir hata yapıyorum.
Gitmesine izin vermek güvenli değil, onun yerine teklifini kabul ettim ve
benim için çalışması için onu işe aldım.
Benim gözetimim altında, yapması gerekeni yaptığından ve anlaşmamıza
sadık kaldığından emin oluyorum.
Ama her ne kadar onu kendimden uzak tutmaya çalışsam da, derimin altına
girmeye devam ediyor.
Sahiplenici ve koruyucu içgüdülerim Maddie ile ortaya çıktı.
Benimle dalga geçmeyi ve alay etmeyi seviyor, ona sahip çıkmamı sağlamaya
çalışıyor.
Ama avdan ne kadar zevk aldığımı, onu kıvrandırken görmekten ne kadar
hoşlandığımı bilmiyor.
Küçük *kiska*'m koşmaya başladığında, seve seve peşinden giderim.
Çünkü ona, *onun* her şeyine sahip çıkacağım ve onu yakaladığımda, kime ait
olduğunu tüm dünyanın duyabileceği kadar yüksek sesle haykıracak.

Pis Şeytan

OceanofPDF.com

Medvedev Bratva

Pis Seytan

Melek gibi görünebilir ama tamamen günahkârdır.

Evie:

Tacizci bir baba ve gece kapıcısı olarak bir iş.

Evet, hayat bundan daha iyi olamaz.

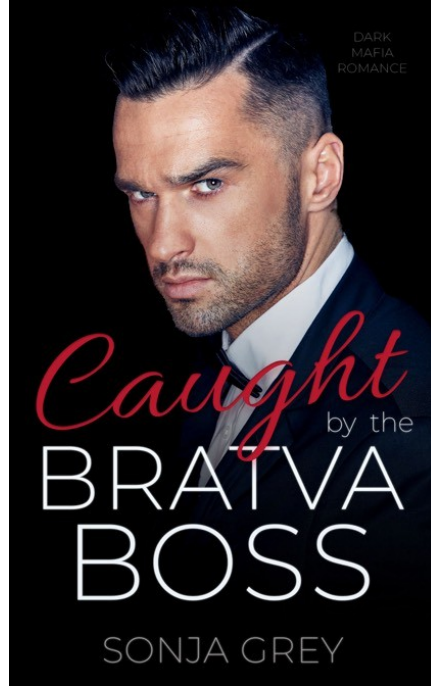
Geleceğimin kasvetli olduğuna ikna oldum ama sonra kazara bir Aston Martin'e arkadan çarptım.
Şoför hayatımda gördüğüm en muhteşem adam.
Valeri Medvedev seve seve dizlerimin üzerine çöküp tapınabileceğim bir adam. Onun tehlikeli bir Bratva patronu olduğunu bilmiyordum.
Tek gördüğüm seksi gülümsemesi, yanağındaki gamzesi ve ağzımı sulandıran vücudu.
Onun tarafından kör edilmişim... ve sonra gerçeği öğrendim. O tehlikeli biri.
O bir katil.
Ve istediği kişi benim.

Valeri:
Hayatımda ilk defa bir kadına takıntılıyım. Evie arabama çarptığında, o benim oldu.
Korumak için
benim.
İddia benim.
Sahip olmak
benim.
Bu kadar masum bir şeye dokunmama izin verilmemeli... ama dokunacağım.
Onu yere yatıracağım ve ona yapmak istediğim tüm ahlaksız şeyleri göstereceğim.
Yakında adımı haykırarak ve ona sadece benim verebileceğim karanlığı kucaklayacak.

Bratva Patronu tarafından yakalandı

OceanofPDF.com

Fedorov Bratva

Bratva Patronu tarafından yakalandı!

Mikhail Fedorov şehirdeki en güçlü Bratva patronu ve az önce evine girdim.

Charlotte:

Bunun kolay bir skor olması gerekiyordu.

İçeri ve dışarı.

Zarar yok, faul yok.

Ama Mikhail beni suçüstü yakalayıp o güçlü kollarını etrafıma doladığında ve seksi aksanıyla bana soymak için yanlış evi seçtiğimi söylediğinde, kazımın piştiğini anladım.

Polisi ve parmaklıklar ardında bir geleceği bekliyordum ama bu Bratva patronunun benim için başka planları var.

Kaçmanın hiçbir yolu olmadan evinde kilitliyken, aramızdaki gerilim kırılma noktasına kadar yükseliyor.

Benimle alay ediyor, tüm düğmelerime basıyor ve beni çok daha fazlasını ister halde bırakıyor. Tek soru hangimizin önce kırılacağı.

Mikhail:

Kimse benden çalıp yaşayamaz, ama az önce yakaladığım güzel hırsız bu inancımı yeniden düşünmeme neden oldu.

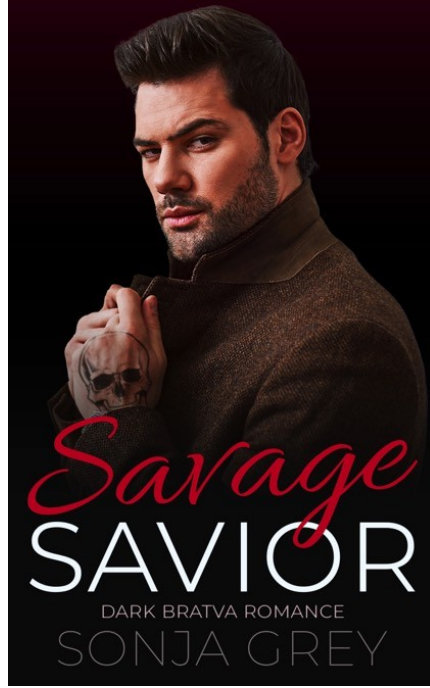
Kurttan önce korkmuş küçük bir tavşan, ama tatlı tavşanımın öylece çekip gitmesine izin veremem, kim olduğumu ve ne yaptığımı anladıktan sonra olmaz.

Özellikle de ne kadar tatlı olduğunu gördükten sonra. Hayır, istese de istemese de onu tutacağım.

Vahşı Kurtarıcı

OceanofPDF.com

Fedorov Bratva

VahŖi Kurtarıcı

Diğerk herkes için o bir katil, korku içinde kaçtıkları adam, ama benim için o, kendimi güvende hissetmemi sağlayan tek adam.

Riley:
Ona Ölüm diyorlar.
Yaralı, dövmele bir kas duvarı,

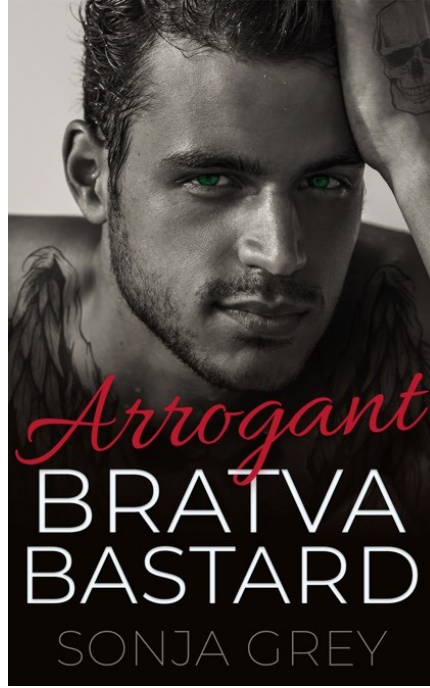
Kaçmam gereken iyi eğitimli bir katil,
Ama Artyom'un kulübüne girdiğim ve onun seksi, gri gözleriyle tanıştığım ilk
andan itibaren kendimi kaybettim.
Onunla ilgili her şey tehlikeli, ham, ilkel; zar zor kontrol altına alınmış bir
vahşi.
Ve şimdi tüm odağı benim üzerimde.
Başımın belada olduğunu biliyor ve beni koruyacağına, ağabeyimin hızlı
yumruklarından ve kötü arkadaşından kurtaracağına söz veriyor.
Diğer herkes için o bir canavar.
Benim için o benim azılı koruyucum, beni güvende tutmak için her şeyi
yapabilecek olan kişi.

Artyom:
İnsanlar bana Ölüm der.
Kanla kazanılmış ve tamamen hak ettiğim bir lakap. Dokunduğum
her şey kırmızıya dönüyor ama ondan uzak duramıyorum.
Kardeşinin Fedorov Bratva'ya karşı oynadığı oyunda bir piyon.
Kulübümde çalışmak için fazla masum,
Benim için fazla
masum ama
gıtmesine izin
veremem.
Onu gördüğüm an benim olmuştu.
Ve onu benden almaya çalışan herkesi seve seve öldüreceğim.
Çünkü kimse benim olan ve yaşayan şeye dokunamaz.

Kibirli Bratva Piçi

OceanofPDF.com

Fedorov Bratva

Kibirli Bratva Piçi

**Hayatımı ailemin mafya bağlarından kaçarak geçirdim.
Her şeyin kibirli bir Bratva piçinin kollarında son bulmasını hiç
beklemiyordum.**

Gia:

Bir mafya ailesinde büyümek bana mafyayla hiçbir ilgim olmadığını öğretti.

Hepsinden ellerimi yıkadım ve onlar pençelerini ona geçiremeden küçük kardeşimle birlikte kaçtım.

Yıllar sonra Fedorov Bratva, Rossi mafyasını alaşağı etti.

Bunun son olduğunu sanıyordum.

Ama şimdi geri dönüp amcamın mirasıyla ilgilenmek bana kaldı.

Görünüşe göre Ruslar beni burada istemiyor ve bir tehdit olup olmadığıma karar verene kadar beni izlemesi için maskeli, ukala bir Bratva üyesi gönderdiler.

Onun evine gitmeye zorlandığımda, bir süre ev arkadaşı olacağımız gerçeğini kabulleniyorum.

Kendime ondan nefret etmenin kolay olacağını söylüyorum ama aramızdaki çekim cayır cayır yanıyor ve neden mesafemi korumam gerektiğini hatırlamak gittikçe zorlaşıyor.

Yuri:

O bir düşman, açık ve net.

Beni etrafta dolanırken yakaladığında, onu yanımda tutmaktan başka çarem yok.

Şimdi bebek bakıcılığı görevindeyim, her gün her saniye onun yanında olmak, onu izlemek zorundayım.

Tüm düğmelerime basıyor, ama hissettiğim sadece öfke değil. Hayır, biraz da şehvet var.

Tek ihtiyacım olan onunla sadece bir kez görüşmek. Bir kez ve o benim sistemimden çıkacak.

Görünüşe göre bir kez asla yeterli olmayacak ve onu yanımda tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım, bu onu lanet yatağa bağlamak anlamına gelse bile.

Huysuz Bratva Tetikçi

OceanofPDF.com

Bağımsız Tatil

Huysuz Bratva Hitman

**Kömür dolu bir çorap yerine,
Bu yıl benim huysuz kığım bir eş alıyor.**

Noel'den nefret ediyorum.
Tatil ile ilgili her şeyden nefret ediyorum.
Öyleyse neden birdenbire Noel şarkısı söyleyen, hayatıma giren küçük kış
neşesi topuna kafayı taktım?

O baston şekerleri ve sıcak kakao kupalarını seviyor, ben ise yaşamak için
insan öldürüyorum.

Bu iki dünya asla çarpışmamalıydı.

Ama beni son hedefimi öldürürken gördüğünde her şey değişti.

Tanık bırakmam - ren geyiği süslemeli, örgü şapkalı sevimli tanıklar bile.

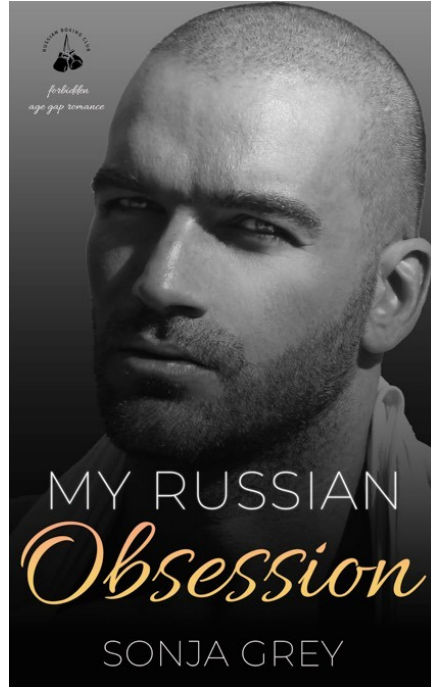
Şimdi bir seçim yapmak zorundayım: ya onu kalıcı olarak denklemden
çıkaracağım ya da karım yapacak ve ona ismimin korumasını vereceğim.
Beklediğim son şey, ikimiz arasındaki ham arzu ya da ona bu kadar sert ve
hızlı aşık olduğum gerçeği.

Bu Noel çok daha karmaşık bir hal aldı.

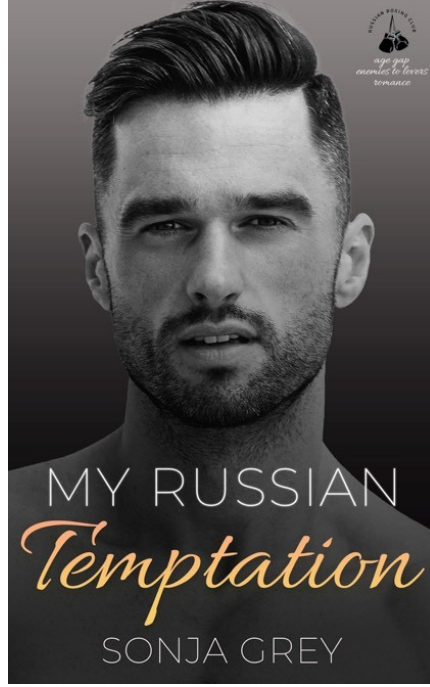
OceanofPDF.com

Rus Boks Kulübü Serisi

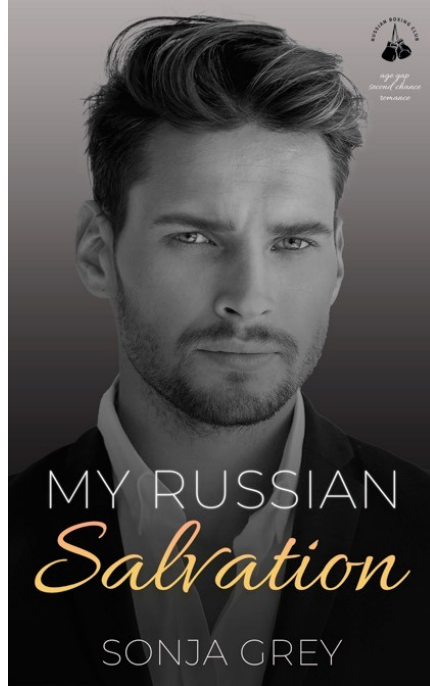
Eğer daha fazla yaş farkı ve ateşli romantizm istiyorsanız, lütfen Rus Boksör Yavrusu serisine göz atın! Birbirine bağlı bir seridir, ancak herhangi bir sırayla okunabilir.

Yasak Yaş Aralığı!
[Rus Saplantım](#)

Düşmandan Sevgiliye Yaş Farkı!
[Rus Ayartmam](#)

İkinci Şans Yaş Farkı!

Rus Kurtuluşum

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

Tıpkı soyadı gibi, Sonja da gizli bir altın kalbi olan ahlaki açıdan gri alfaları seviyor. Sevdikleri kadınlar için kilometrelerce genişlikte yumuşak noktaları olan ve onları güvende tutmak için hiçbir şeyden vazgeçmeyecek güçlü erkekleri seviyor.

Çoğunlukla iyi ve kötü arasındaki çizgilerin grinin güzel, seksi bir tonuna dönüştüğü karanlık mafya romanları yazıyor.

Sıfır hile ve HEA'lar her zaman garantilidir!

Kendisine sonja@sonjagreyauthor.com adresinden ulaşılabilir.

[OceanofPDF.com](https://www.oceanofpdf.com)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.